Gordon R. Dickson

LUP ȘI FIER

Gordon R. Dickson

Lup şi Fier

Wolf and Iron (1990)

Cuvânt înainte

Nu-mi amintesc când am citit prima dată ceva scris de Gordon Dickson. Din când în când – de obicei când se inundă subsolul şi sunt nevoit să-mi mut cărţile mai sus – mai răsfoiesc câte un număr vechi din *Galaxy* sau *Astounding*, dau peste o povestire pe care mi-o amintesc bine şi cu mult drag şi „descopăr” că autorul ei e Gordon Dickson. Probabil că treci de la lecturarea unui anumit autor la citirea lui atunci când începi să-i cauţi cărţile şi povestirile. Asta s-a întâmplat cu peste douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Dar, dacă nu pot spune când am început să citesc opera lui Dickson, ştiu, în schimb, cu siguranţă de ce am continuat s-o citesc. Mai întâi, pentru că este un excelent povestitor. Chiar şi la mijlocul deceniului al şaptelea, un fel de Ev Mediu în care o mulţime de scriitori SF de prima mână scoteau pe piaţă o groază de imitaţii de mâna a doua ale literaturii avangardiste „mainstream”, te puteai bizui pe Dickson pentru a citi o poveste bună, clasică – o naraţiune cu început, mijloc şi sfârşit, într-un decor plauzibil şi cu personaje pe care ai dori să le cunoşti.

În al doilea rând, în opera lui Dickson ştiinţa este mai degrabă ştiinţă comportamentală, nu ştiinţă fizică. Asta nu înseamnă că din romanele lui futuriste lipsesc decorul obişnuit al călătoriei în hiperspaţiu, fasciculele dezintegratoare şi altele asemenea lor, dar acestea sunt simple ornamente tehnologice. El nu-şi plictiseşte niciodată cititorii cu amănunte obositoare despre modul cum funcţionează ele cu adevărat şi nu-mi amintesc nici o intrigă care să se fi bazat pe proprietăţile ciudate ale

stelelor cu neutroni sau pe paradoxurile călătoriilor cu o viteză mai mare decât cea a luminii. Asimov şi Niven le realizează splendid şi îmi plac foarte mult, dar nu am suficiente cunoştinţe de fizică pentru a le aprecia.

În acelaşi timp, recunosc de bunăvoie că am în aceste chestiuni prejudecăţile cercetătorului de ştiinţă comportamentală: mă preocupă mai puţin cum vom ajunge la stele şi mai degrabă ce vom face atunci când vom ajunge acolo.

Mă apropie de Dickson nu numai faptul că îşi caută în ştiinţa comportamentală „cârligul” multora dintre intrigile lui, dar şi faptul că o face cu o integritate scrupuloasă. Nu-şi permite nici o libertate faţă de înţelesul unui concept ştiinţific de dragul de a exploata atracţia exercitată de el şi deci popularitatea de care se bucură. *Nonebutman*, de exemplu, nu este, de fapt, un roman SF, ci mai degrabă o parabolă despre conflictul dintre culturi. Cartea aceasta ilustrează mai bine decât multe lucrări de antropologie culturală rolul culturii în echiparea noastră cu un anumit tip de ochelari prin care interpretăm realitatea. Şi este foarte dificil să-ţi dai seama că alţii, care au alte valori sau alţi ochelari, văd lumea în mod diferit, dar cu aceeaşi veridicitate.

În mod similar, soluţia problemei cu care se confruntă personajul principal din *Thealienway* a fost găsită, în cele din urmă, în recunoaşterea faptului că diverse căi evoluţioniste – chiar dacă duc la produse finale similare – pot lăsa în urmă reziduuri instinctuale foarte diverse. Într-adevăr, Dickson şi-a bazat intriga pe amintirile personajului despre cercetările asupra modului în care îşi procură urşii hrana, publicate în revista *Naturalhistory*de Peter Krott. Relatarea cercetărilor era exactă, legătura cu intriga era plauzibilă şi chiar menţionarea faptelor era corectă.

În consecinţă, m-am apucat să citesc povestirea care dă titlul antologiei Dickson, *In Iron Years*, cu speranţe mai mari ca oricând. Ilustraţia de pe copertă înfăţişa un bărbat care avea asupra lui ceva ce semăna vag cu versiunea finlandeză a armei de atac AK-47, însoţit de reprezentarea

cam medievală, dar descifrabilă a unui lup. Lucrasem cu lupii, comparasem comportamentul social al lupului cu cel al câinelui timp de mai mulţi ani şi abia aşteptam să văd cum va împleti Dickson în intriga lui subtilităţile complexe care mie mi se păruseră greu de sesizat şi în acelaşi timp fascinante. După ce am terminat de citit povestirea, am fost nu numai dezamăgit, ci de-a dreptul furios. Dickson nu-i oferea cititorului nimic altceva decât un câine supradezvoltat, în haine de lup!

Iese din scenă cititorul şi intră pedagogul. Într-unul dintre romanele lui Dickson, acţiunea se petrecea într-un peisaj şi o zonă a oraşului descrise atât de amănunţit, încât am presupus că locul acţiunii era chiar oraşul de baştină al autorului. Fără a deţine alte date, am sunat la Informaţii şi, spre surprinderea mea, numărul unui anume Gordon R. Dickson figura în cartea de telefon. Am sunat, am vorbit cu unul dintre asistenţii lui, mi-am lăsat numele – la care am adăugat titlul universitar, socotind că îi voi trezi interesul – şi, din nou spre surprinderea mea, m-a sunat peste mai puţin de o oră.

Iese din scenă pedagogul şi intră cititorul. Nu-mi amintesc prea bine ce-am vorbit. Îmi amintesc doar că persoana de la celălalt capăt al firului era cât se poate de amabilă, modestă şi politicoasă, îndatoritoare chiar. I-am trimis copii după câteva dintre primele mele lucrări ştiinţifice despre lupi, am menţionat timp de câteva zile numele lui în faţa studenţilor şi colegilor, apoi am clasat imediat convorbirea noastră în categoria „cunoştinţe interesante”.

Peste câţiva ani, am mai primit un telefon. Gordon m-a anunţat că voia să transforme povestirea*iniron Years* într-un roman şi m-a întrebat dacă n-aş fi dispus să citesc pasajele referitoare la comportamentul lupilor, pentru a le verifica autenticitatea. Am consimţit imediat şi astfel am intrat în rolul de consultant al lui Gordon Dickson în materie de lupi.

Eram măgulit şi îmi doream mult satisfacţia de a contribui, fie şi în mică măsură, la opera unui autor

preferat. Gordon n-a aflat, dar cei mai mulţi dintre colegii cărora le-am vorbit despre proiectul meu şi-au manifestat reţinerea. Nu voi reda lista nenorocirilor pe care mi le prevesteau. De fapt, nici nu le mai ţin minte – îmi amintesc doar că erau sinistre. Dar pe mine mă amuzau. Ei s-au înşelat. Eu am avut dreptate.

Privind în urmă, îmi dau seama că s-ar fi putut ivi tot felul de probleme care să facă din acest proiect o adevărată povară. Faptul că s-a dovedit a fi – după cum mă aşteptasem cu optimism – foarte amuzant s-a datorat omului Gordon. Nu vreau să am un ton condescendent, dar este genul de student pe care şi-l doreşte orice profesor. Îl interesează totul, intră în detalii tehnice şi teoretice, pune întrebări la care trebuie să mă gândesc zile în şir şi iese din toată povestea cu o percepţie bine definită şi sigură a elementelor esenţiale. Din fericire pentru admiratorii lui, a transformat în literatură munca sa de-o viaţă. Dar, dacă n-ar fi făcut-o, sunt convins că ar fi avut o carieră la fel de ilustră în orice domeniu ştiinţific.

John Le Carre spune că mai importantă decât plauzibilitatea este autenticitatea. Pentru Gordon, autenticitatea este calea de a obţine plauzibilitatea şi nu este doar un mijloc pentru atingerea acestui scop, ci o pasiune. Nu s-a mulţumit să înţeleagă suficient anumite aspecte ale comportamentului lupilor, pentru a fi sigur că le prezintă corect. Voia să ştie totul despre comportamentul lupilor. Pe lângă lectura cărţilor şi a lucrărilor recomandate de mine, îmi punea întrebări despre ele pentru a se asigura că le-a înţeles bine. Nu s-a limitat la ceea ce am putut să-i spun eu cu certitudine la prima mână, ci m-a pus la muncă, astfel încât am fost nevoit să-mi sun prietenii şi colegii cu mai multă experienţă în privinţa comportamentului lupilor în libertate, care aveau, la rândul lor, o cunoştinţă care relatase odată despre legăturile dintre lupi şi cai sau urşi...

Pentru alte întrebări îi puneam în braţe numărul de telefon al unei persoane pe care o cunoşteam vag – sau doar după nume – şi care-i putea spune tot ce voia să afle despre, să zicem, modul de nutriţie al urşilor grizzly din

Montana.

Şi nu se oprea la lecturi şi întrebări. I-am sugerat, cu oarecare ezitare, să se înscrie în „Societatea de cercetare a comportamentului animal” şi să la parte la întrunirea ei anuală, care, în 1988, s-a ţinut la Universitatea Montana din Missoula. Mulţi dintre cercetătorii ale căror lucrări şi concepţii i le relatam eu la a doua mână urmau să participe şi putea discuta personal cu ei. Întrucât dorea să cerceteze teritoriul unde se petrecea cea mai mare parte a acţiunii, s-a dus.

Şi nu s-a oprit nici la lupi. Gordon se preocupa intens şi în detaliu de tot ceea ce constituia tema operelor lui. O convorbire telefonică purtată cu Gordon mă putea antrena într-o descriere a structurii organizatorice a unei universităţi sau într-o trecere în revistă a teoriei contemporane a ecologiei comportamentale – sau mă punea să răsfoiesc „Biblia trăgătorului” ca să compar balistica unei Winchester.308 cu una de calibru.30-06 ori să caut în revista *Blade* un articol precis şi savant despre cuţitele Bowie.

Desigur că în carte apare doar o foarte mică parte din ceea ce a citit Gordon, din ceea ce se vehicula în convorbirile noastre, în schimbul de scrisori şi – în cele din urmă – fireşte, în transmisiile în stil SF de la un calculator la celălalt. Îmi amintesc că odată am revăzut câteva sute de pagini de material dintr-o lucrare ştiinţifică pe care o scriam atunci, pentru o problemă minoră. Aceste ore de muncă s-au materializat până la urmă într-o singură propoziţie din carte. În lumea ştiinţifică este un lucru obişnuit, dar îmi închipui că este o raritate în lumea literară. Oamenii de ştiinţă trebuie să fie productivi, dar existenţa lor este doar indirect legată de volumul absolut pe care-l produc şi ascensiunea lor trebuie să aibă în vedere o viziune largă a muncii lor anterioare. Aceasta este caracteristica sistemului de critică comparativă. Scriitorii profesionişti care trudesc din greu nu sunt îndrituiţi şi nici nu-şi pot permite luxul unor cercetări exhaustive şi al unei selecţii judicioase, deliberative.

Cu toate acestea, pasajele din *Lup şi fier* referitoare la comportamentul lupilor reprezintă acelaşi gen de sublimare. Drept urmare, Gordon a creat nu numai un roman de aventuri futurist purtând marca Gordon Dickson, cu un ritm rapid şi personaje interesante, tipice pentru el, ci şi un portret credibil şi, după părerea mea, cu o bază perfect ştiinţifică, al comportamentului lupilor şi al relaţiei lup-om.

Fiecare scenă în care joacă Lup are efectiv un precedent fie în lucrări ştiinţifice publicate, fie în relatări nepublicate ale unor observatori ştiinţifici.

Explicaţiile date pentru comportamentul lui Lup sunt cu totul altă chestiune. Explicaţiile sunt prin natura lor teoretice şi teoriile nu există în lumea reală, ci doar în mintea omului de ştiinţă. Prin urmare, acţiunile executate de Lup – sau de oricare alt lup – pot fi deseori explicate în mai multe moduri, iar explicaţiile pot fi variate. Uneori, asta se întâmplă pentru că întrebarea „de ce?” poate avea diverse semnificaţii. În alte cazuri, explicaţiile diferite se bazează pe serii diferite de presupuneri şi sunt pur şi simplu contradictorii.

Când Gordon mă ruga să-i schiţez o explicaţie pentru cutare sau cutare acţiune a lui Lup, mă călăuzeam după două lucruri: mai întâi, încercam în general să-i ofer o explicaţie bazată pe o teorie larg răspândită în comunitatea ştiinţifică. Apoi, dacă limitele acesteia îmi permiteau, încercam să-i ofer explicaţia cea mai potrivită pentru evoluţia intrigii. Dacă aş fi procedat altfel, ar fi însemnat să las lupul să distrugă toată povestea cu o lovitură de coadă.

Harry Frank, doctor în filozofie,
Profesor universitar, şeful Catedrei
De Psihologie a
Universităţii Michigan – Flint

Capitolul 1

UN BĂRBAT vlăguit şi nevolnic mergea spre nord-vest. Jeebee izbutise s-ajungă până acolo cu bicicleta electrică – o variantă a bicicletei de munte cu motor electric – trecând noaptea prin statele nordice Indiana, Illinois, Iowa şi Minnesota. Dar, pe când străbătea Dakota de Sud, norii grei care-l însoţiseră din ziua precedentă coborâră şi mai mult şi o ploaie de sfârşit de aprilie începu să cadă rece şi tăioasă, adusă de vântul din nord.

Îmbrăcămintea lui exterioară, confecţionată dintr-un material subţire, dar rezistent la apă, îl ferea să se ude până la piele. Dar, în ciuda cozorocului lung al şepcii de baseball şi a mănuşilor de călărie, ploaia îi aşezase pe faţă o mască de gheaţă şi inele de gheaţă în jurul încheieturilor expuse ale mâinilor.

Se opri la prima clădire părăsită pe care o găsi – o casă de fermă arsă recent şi parţial dărâmată. Prin lemnăria carbonizată căzută era, totuşi, o cărare care ducea spre o parte a casei unde se putea adăposti de ploaie.

Intră deci, după ce îşi acoperi bicicleta de munte motorizată cu o husă de plastic pe care o scosese din rucsac. Mâncă o parte din conserva cu carne rece pe care o găsise într-o locuinţă dărăpănată, cu o zi sau două înainte, apoi zăcu ore în şir, aşteptând să înceteze ploaia.

În cele din urmă adormi. Dar avu vise rele, în care alerga şi se ascundea într-o lume care se prăbuşise, sărăcită. Se trezi brusc şi îşi schimbă poziţia. Adormi din nou numaidecât. De data asta i se arătă vechiul coşmar care-l bântuise de când plecase din Michigan şi o luase spre

vest. Visă că lucra din nou în grupa de cercetare şi că monitorul calculatorului din faţa lui era plin cu simboluri din ecuaţii.

Pe neaşteptate, aproape de mijlocul ecranului apăru mai întâi un punct cât vârful unui ac cu gămălie, care-i acoperi câteva simboluri. Apoi negreala se întinse, se răspândi pe întregul ecran şi îi anihilă toată munca. Era, după cum îşi dăduse seama de mult, confirmarea convingerii lui că inevitabilul Colaps se va produce, deşi el jongla cu simbolurile pentru a încerca să dovedească improbabilitatea lui. Dar acum, făcând o retrospectivă, visele îi erau dominate de această inevitabilitate, tulburând şi distrugând tot ce încercase el să facă – el şi ceilalţi din grupul de studiu de la Stoketon, statul Michigan.

Visul se modifică. Întunecimea ieşi din ecran, devenind o formă neagră care-l urmărea. Se pomenea în diverse situaţii, încolţit, fără vreo cale de scăpare, în timp ce întunecimea se apropia de el, devenind uriaşă, acoperind treptat totul şi ameninţând să-l acopere şi pe el.

Se trezi asudat. În locul lipsit de lumină în care dormise se simţea ca un animal despuiat, ca o vietate cu carapace căreia i se smulsese protecţia naturală. După mult timp adormi din nou. De data asta dormi fără întrerupere somnul epuizării. Se trezi abia la începutul după-amiezii următoare.

Afară, descoperi că peisajul zilei nu era cu mult mai luminos decât fusese cel al nopţii. Acoperişul de nori groşi se spărsese, în sfârşit, pe ici pe colo, lăsând să iasă prin el câteva raze de soare. Îl înveseli atât de mult, fără motiv, vederea soarelui, încât, observând că nu se zărea ţipenie de om prin jur, aşa cum nu se zărise nici în săptămâna precedentă, riscă să iasă la iveală.

Pe la jumătatea amiezii însă, norii se lăsară din nou, acoperind totul şi începu iarăşi ploaia.

Jeebee îşi trase vizorul şepcii pentru a se feri de picăturile de ploaie. Deşi ţinutul acela de şes, cu grămezi răzleţe de cherestea şi din loc în loc cu câte o curte de fermă devastată, părea părăsit, nimic nu era sigur. Îmbrăcămintea exterioară, confecţionată pentru camping, îl

ţinea în continuare uscat pe dedesubt. Iar ploaia din ziua aceea nu o mai simţea la fel de rece pe faţă şi pe mâini, aşa că îi era destul de bine.

Dar, pe măsură ce după-amiaza se apropia de sfârşit, norii se întunecară tot mai mult, temperatura scăzu şi ploaia se transformă în lapoviţă, biciuindu-i faţa dezgolită, în timp ce vântul dinspre nord se înteţea.

Se gândi din nou la un adăpost şi începu să caute în jur cu privirea, ca un animal. Aşadar, ceva mai târziu, când ajunse la o altă stivă de cherestea ce fusese odinioară casa unei ferme de vite, înainte de a fi fost spulberată cu dinamită sau dărâmată cu buldozerul, devenind o grămadă de resturi, se hotărî să nu meargă mai departe în ziua aceea şi începu să caute o breşă printre dărâmături.

Găsi, în cele din urmă, o gaură care părea să ducă undeva, mai departe, pe sub materialele răzleţe, indicând o zonă din interior care-l putea ocroti puţin de ploaie. Îşi aşeză bicicleta pe o parte, sub un fel de acoperiş alcătuit din lemne împrăştiate, care o ferea de ploaie şi se târî înăuntru. În timp ce înainta, împingea în faţă rucsacul, pregătindu-se pentru eventualitatea de a nimeri peste bârlogul unui câine sălbăticit sau poate chiar mai rău.

Dar nimeni nu păru să se împotrivească înaintării lui şi deschiderea era mai adâncă decât îşi închipuise. Îi făcea plăcere să audă răpăiala ploii departe, prin ceea ce era deasupra lui, în timp ce simţea că totul în jur era uscat şi plin de praf. Continuă să se târască tot mai departe, până ce, deodată, mâna lui dreaptă, întinsă în faţă, alunecă peste o margine şi nimeri în gol.

Se opri să verifice, găsi un spaţiu deasupra capului şi riscă să aprindă un căpeţel de lumânare pe care-l scosese din rucsac. Flacăra străluci în faţa lui, pătrunzând într-un garaj de subsol aproape neatins. Nu era în el nici o maşină, erau doar pereţii acoperiţi cu zgură şi un acoperiş solid, alcătuit din casa prăbuşită deasupra.

Memoră cât mai bine decorul şi stinse lumânarea ca s-o economisească. Se lăsă în jos, în bezna densă mirosind a praf, până ce simţi sub tălpile cizmelor pardoseala netedă.

Atunci reaprinse o clipă lumânarea şi se uită în jur.

Locul acela era un fel de comoară descoperită întâmplător. Era clar că nimeni nu călcase pe acolo din clipa când casa fusesedistrusă şi că nu se furase nimic din această parte a conţinutului iniţial al casei.

În noaptea aceea dormi într-un loc cald şi uscat, bucurându-se chiar de luxul unui felinar umplut pe jumătate cu petrol lampant, pe care-l găsise acolo şi care-l lumină un timp. În ziua următoare lărgi intrarea şi ascunse bicicleta. Când părăsi acel loc, tot pe lumină, două zile mai târziu, ieşind printr-o gaură transformată în tunel, mult mai largă decât cea prin care intrase, era un om bogat.

Lăsă în urma lui şi mai multe bogăţii. Erau mai multe decât putea căra bicicleta lui, dar nu numai lipsa de mărinimie faţă de semeni îl determină să acopere şi să ascundă cu grijă ambele deschideri spre locul pe care-l descoperise. Făcu acest gest şi pentru că învăţase să-şi acopere urmele, pentru ca nimeni să nu bănuiască prezenţa lui acolo şi să încerce să-l urmărească pentru ceea ce ducea cu el. Altminteri nu s-ar fi sinchisit de ceea ce lăsa în urmă, căci drumul lui ducea tot spre vest, spre Montana, la ferma de animale din Twin Peaks a fratelui său, Martin, până la care mai avea de mers o mie două sute de kilometri.

Cu toate acestea, bogăţia i se cam urcă la cap. În primul rând, risca în mod calculat, mergând din nou pe bicicletă la lumina zilei. E adevărat că motorul ei aproape că nu făcea zgomot. Dar era o maşinărie experimentală, făcută de amorul artei, în zilele când numai cei care-l cunoşteau bine îi spuneau Jeebee.

Pe vremea aceea – incredibil, doar cu câteva luni în urmă – el era pentru toţi Jeeris Belamy Walthar. Chiar şi atunci, bicicleta fusese un prototip experimental al unui vehicul aflat în stadiul de cercetare, având o baterie care se încărca zilnic de la lumina soarelui acumulată de o cuvertură cu celule solare miniaturale. Panoul putea fi desfăcut pentru a crea doisprezece metri pătraţi de suprafaţă acumulatoare de energie, expusă soarelui.

Împreună, panoul şi bicicleta erau nepreţuite în vremurile acelea. Era de asemenea adevărat că mergând pe ea, într-un ţinut deschis, putea întrece pe oricine, inclusiv oameni călare. Dar era şi o invitaţie directă la atac şi jaf în acele zile catastrofice, aşa cum era, odinioară, un portofel burduşit apărut într-un bârlog de hoţi.

În afara bicicletei, Jeebee alesese bine şi celelalte obiecte. Busola atârnată de gât cu un şnur era solidă şi precisă, iar rucsacul conţinea, pe lângă preţioasa cuvertură cu celule solare, un cuţit militar elveţian, frânghie, o prelată din plastic de patru metri pătraţi care reflecta căldura, o trusă medicală, o trusă de bărbierit şi ceva alimente. Mai cuprindea un binoclu – de operă – plus un aparat de forma unui creion gros, care conţinea un filtru de ceramică pentru îndepărtarea bacteriilor cu o mărime de până la doi microni, câteva lumânări, o cutie cu chibrituri rezistente la apă, un pulover şi lenjerie de corp.

Acum avea pe el scurta de piele a unui alt bărbat, veche, dar încă în stare bună, pe care o luase din garajul abia părăsit. În centură îşi vârâse şurubelniţe, cuţite de curăţat pomi şi alte scule simple, de mână.

Până atunci, Jeebee se hrănise cu conserve furate de prin case şi cu vânat mic. Dar îşi consumase rezerva de cartuşe, nefiind un trăgător prea grozav. Acum avea în pachetul de pe portbagajul din spate al bicicletei o mică provizie de muniţie suplimentară pentru puşca de.22 pe care o purta asupra lui. Mai luase din garajul de la subsol şi câteva conserve, unele comestibile încă.

Nu puteai şti niciodată, până nu le deschideai şi nu le miroseai conţinutul.

O ultimă captură pe care şi-o înfăşurase în jurul taliei, deasupra centurii, era un lanţ greu de metal, de cel puţin trei metri lungime, luat tot din garajul de la subsol.

Învăţase să nu meargă pe drumuri care îl puteau duce spre case locuite sau chiar către mici oraşe. De aceea o porni pe scurtătura dintre dealuri în aceeaşi direcţie arătată de busolă, spre vest, pe care o urma de două săptămâni, de când fugise din Stoketon ca să-şi salveze pielea.

Şi acum, când îşi amintea de Stoketon, simţea un ghem rece în stomac. Scăpase ca prin minune. Tracul de vânător nu-l părăsise şi, în ultima clipă, când Buel Mannerly se ivise din hăţiş cu puşca îndreptată spre capul lui, nu reuşise să tragă, deşi Buel l-ar fi împuşcat în câteva secunde. Numai printr-un noroc chior cineva din sat trăsese în direcţia lui Jeebee taman atunci şi îl speriase pe Buel, care se trântise pe jos. Astfel, calea lui pe sub copaci rămăsese liberă şi Jeebee reuşise să fugă.

Nu numai lipsa curajului îl împiedicase să tragă, îşi spunea acum Jeebee cu sinceritate, în timp ce îşi mâna bicicleta de-a lungul unei coaste de deal, în lumina soarelui şi în adierea uşoară a vântului. El, mai presus decât oricine, nu trebuia să uite că era, ca toţi ceilalţi, un produs al propriei sale zone din tiparul de Sociodinamică Cantitativă şi că în primul rând asta îl împiedicase să tragă în Buel.

Odinioară, într-o lume civilizată, bogată în tehnologie, o reacţie ca a lui ar fi indicat tipul supravieţuitorului. Acum indica tocmai contrariul. Îşi privi reflexia în oglinda retrovizoare fixată cu o vergea în stânga ghidonului. Îi întoarse privirea imaginea părţii inferioare a feţei, cu un aer agresiv datorat bărbii neîngrijite şi viclean datorat ridurilor săpate în pielea uscată, bronzată de soare şi de vânt. Dar deasupra acestor urme observă, înclinându-şi capul, că pielea frunţii, protejată de cozorocul şepcii, rămăsese albă, iar ochii erau încă albaştri şi aveau o privire nevinovată. Partea superioară a feţei îl trăda. Nu avea curaj instinctiv, ci doar ceea ce mai rămăsese din simţul datoriei, datoria faţă de o ştiinţă în scutece, care abia apucase să se nască înainte de prăbuşirea lumii.

Şi mai avea dorinţa instinctivă, disperată, de a supravieţui.

Iniţial, tocmai furia de a fi ratat îndeplinirea acelei datorii îl mânase în primele zile după ce fugise din Stoketon. Fără acea furie ar fi dat înapoi în faţa perspectivei sutelor de kilometri de pericole până la râvnita siguranţă de la ferma de vite din Twin Peaks, unde se putea adăposti în spatele unui frate mai bine adaptat la acele vremuri. Dar îl

mânase ceea ce învăţase şi cercetase, importanţa unei cunoaşteri ce trebuia salvată pentru viitor.

În întreaga lume existau probabil atunci vreo patruzeci, poate chiar şaizeci de bărbaţi şi femei – talentaţi matematicieni şi specialişti în studiul comportamentului, ca şi el – suficient de buni cunoscători ai complexităţilor Sociodinamicii Cantitative pentru a fi ajuns în mod independent la aceeaşi concluzie ca el. Preţ de o secundă, elegantele semne matematice îi jucară prin faţa ochilor minţii, spulberând adevărul de necontestat despre specia umană, în acea primăvară a destrămării şi a catastrofei.

Asemenea lui, ceilalţi ar fi ajuns la concluzia că toate cunoştinţele de se trebuie ocrotite, duse într-un loc sigur şi ascunse pentru un viitor – cincizeci sau o mie de ani de acum încolo – în care cea mai mare parte a speciei umane va începe să revină la civilizaţie. Numai dacă toţi cei care înţelegeau matematica SC-ului îşi vor da silinţa, va exista măcar o şansă ca unul dintre ei să reuşească să păstreze pentru următorul avânt al omenirii acest extraordinar instrument nou. Erau cunoştinţe care puteau descifra atât prezentul, cât şi viitorul. Datorită lor, ei, cei care lucraseră cu el, ştiau cât de vitale sunt. Trebuia ca ele să nu se piardă. Altminteri, generaţiile viitoare ar putea trece prin acelaşi ciclu ca generaţia aceasta, ciclul dezintegrării şi al haosului.

Era trist că, aidoma lui, nici ceilalţi nu puteau supravieţui în acele condiţii. Însăşi esenţa intelectuală civilizată a propriilor lor modele individuale îi făcea să fie nepotriviţi pentru lumea primitivă, violentă, care se realcătuise acum în jurul lor. Era o ironie a sorţii faptul că ei reprezentau cele mai slabe, nu cele mai puternice verigi capabile să păstreze ceea ce numai ei ştiau că trebuia păstrat.

Dar puteau încerca. El putea încerca. Poate că va reuşi să se împace cu această epocă de sălbăticie. Era de asemenea o ironie a sorţii faptul că după spaima de distrugere nucleară a întregii lumi, de „efectul de seră” şi de altele asemenea lor, lumea murise până la urmă

schelălăind.

Monedele lumii se îmbinaseră, deveniseră dependente unele de altele. Măcar atâta lucru înţeleseseră pe scară largă cei care lucrau pe pieţele monetare după anul 1950. Şi, în consecinţă, în aceeaşi situaţie erau şi economiile naţiunilor lumii.

Era suficient să cadă o singură piesă de domino, în condiţiile respective, pentru ca un rând întreg de piese din spatele ei să se dea de-a dura. Prăbuşirea unei singure bănci neînsemnate a provocat căderea. Năvala mulţimilor ce solicitau banii pe care ea nu-i avea a atras creditorii. Alte bănci au început să se prăbuşească. Panica s-a răspândit şi guvernele au intervenit cu subvenţii pentru a le scoate la liman, descoperind însă apoi că subvenţiile nu erau suficiente, întrucât neachitarea datoriilor devenise universală. Pânza de păianjen a economiei mondiale a răspândit colapsul de la o naţiune la alta. Guvernele centrale au căzut. Şi astfel a început procesul de fracţionare a lumii în piese tot mai mici, de sine stătătoare.

Sistemele telefonice au fost primele care au căzut. Au urmat reţelele electrice. Apoi transporturile s-au blocat, furnalele s-au răcit, frigiderele şi sistemele de aer condiţionat s-au oprit din lipsă de curent. Alimentele n-au mai ajuns în marile oraşe. Nu mai existau provizii aduse din alte părţi şi oamenii au început să se bată pentru rezervele din magazine sau să ia ceea ce nu aveau deloc sau suficient. Reveniseră în secolul al nouăsprezecelea.

Schelălăitul s-a transformat în mârâit.

Toate acestea fuseseră prevestite pe monitorul calculatorului pentru SE al lui Jeebee. La fel ca toată lumea, nici el nu crezuse că se va petrece atât de curând.

Era un motiv pentru a-i declanşa lui Jeebee un râs interior amar. Sociodinamică era un domeniu nou, dar îşi avea rădăcinile în modelele de optimalitate, jalnic de simple şi atât de statice încât păreau artificiale, prin care ecologiştii comportamentalişti dintr-o epocă anterioară prevăzuseră comportamentul animalelor în căutarea hranei.

Dar când aceste modele fuseseră aplicate societăţii umane şi problemelor proceselor dinamice de modelare, concluziile fuseseră pe cât de inevitabile, pe atât de înfricoşătoare. În mod independent, dar aproape simultan, prezicerile apăruseră şi în literatura din întreaga lume – la autori precum Piotr Arazavin, Noshiobihideki... şi, cu voia dumneavoastră, Jeeris Belamy Walthar...

Se contraziceau doar în privinţa gradului de entropie socială – haosul – necesar pentru a declanşa saltul spre această nouă şi sălbatică manifestare a organizării sociale. Nu era vina nimănui că pragul se dovedise a fi mai jos decât bănuise vreunul dintre ei.

Marile oraşe deveniseră deci câmpuri de bătălie, nişte testamente tăcute, răvăşite, lăsate morţilor din răscoale şi revoluţii. Comunităţile izolate s-au prefăcut în mici teritorii primitive fortificate. Şi apăruseră din nou Cei Patru Cavaleri ai Apocalipsului, simboluri heraldice ale noii ordini.

Era deci vremea sângerării, a reducerii şi reaşezării populaţiei – modelul prevăzut de se pentru a optimiza restabilirea ordinii sociale pentru cei cu tipare se de supravieţuire în condiţiile în care colţii şi ghearele biruiau. Pe globul pământesc reapăruse Evul Mediu. Renăscuse epoca fierului şi cel mai bine adaptaţi supravieţuirii imediate erau cei pentru care morala, conştiinţa şi orice nu era inclus în pragmatismul pur al forţei fizice reprezentau un balast inutil.

Şi va continua tot aşa, prevesteau modelele SE, până ce o nouă ordine, mai tânără, va putea să reapară, unind micile sate-fortăreţe în alianţe, alianţele în regate şi regatele în naţiuni suverane care ar putea să înceapă din nou să trateze reciproc în cadrul unor sisteme. Va dura poate cincizeci, cinci sute sau o mie de ani.

Iar până atunci, un mic anacronism al vremurilor acum apuse, un individ slab din secolele molatice, se căznea să străbată ţara recent despuiată de legi, ducând cu el o preţioasă odraslă a minţii într-un loc unde să poată dormi în siguranţă câteva secole, atât cât va fi nevoie până ce raţiunea şi civilizaţia vor renaşte...

Jeebee se surprinse în pragul unui val de autocompătimire. Nu-i era foarte ruşine să se autocompătimească. Sau cel puţin nu credea că îi era foarte ruşine. Dar orice stare emoţională de contemplare a buricului îi abătea atenţia de la mediul înconjurător şi asta putea fi periculos. De fapt, imediat ce se trezi din această stare, adierea vântului îi aduse în nări un vag miros uleios.

Într-o clipă, opri motorul bicicletei, coborî de pe ea şi o trase la adăpostul unorpuieţi de salcie din apropiere. Stătu lungit acolo, tăcut şi ţeapăn, încercând să identifice mirosul.

Faptul că nu reuşea nu-l făcea mai puţin îngrijorător. Orice fenomen ieşit din comun – zgomot, miros sau altceva – era un avertisment potenţial al prezenţei altor fiinţe omeneşti. Iar dacă erau prin preajmă alte fiinţe omeneşti, Jeebee voia să le vadă de la distanţă înainte de a le oferi ocazia să-l vadă ele pe el.

În acest caz, mirosul era necunoscut, dar putea să jure că nu-i era total nefamiliar. Îl mai întâlnise pe undeva. După ce mai rămase câteva minute ascuns printre sălcii, cu urechile ciulite şi cu ochii încordaţi pentru a obţine informaţii suplimentare, Jeebee se ridică prudent şi, împingând bicicleta fără a porni motorul, încercă să meargă pe urma mirosului adus de vânt, până la sursă.

Abia la o mică distanţă, peste două movile de pământ, mirosul se intensifică sensibil. Dar sosi momentul când, trântindu-se pe burtă, după ce lăsase bicicleta la trei metri în spate, privi în jos de-a lungul unui povârniş şi văzu o masă mişcătoare de trupuri negre şi cenuşii. Era o turmă mare de oi Targhee – îşi aminti atunci vag de mirosul unui ţarc de oi de la un târg de vite unde fusese cu doisprezece ani în urmă. Turma era însoţită de trei flăcăi călare pe nişte cai miţoşi, fără şa. Nu se zărea nici un câine.

Gândindu-se la câini, un fior de panică îi zgândări nervii. Dădu să se întoarcă târâş la bicicletă ca să pornească mai departe, când un berbec se desprinse brusc din turmă, urmat îndeaproape de câinele turmei, un collie mărunt, cafeniu cu alb, care fusese ascuns de spinările negre şi de

capetele albe mişcătoare din jurul lui. Berbecul o porni glonţ spre povârnişul unde stătea ascuns Jeebee.

Îşi ţinu respiraţia până ce câinele care se ţinuse după el se întoarse la turmă. Răsuflă uşurat, dar în momentul acela, ştiind că berbecul era din nou în siguranţă printre celelalte oi, câinele se răsuci cu faţa spre Jeebee, adulmecând.

Vântul bătea dinspre câine spre nasul lui Jeebee. Îşi spuse că animalul nu-i putea simţi mirosul. Şi totuşi, reprezentantul familiei canine continua să adulmece. După o secundă, câinele începu să latre, privind drept în direcţia în care stătea ascuns Jeebee.

— Ce este, Snappy? Strigă unul dintre flăcăii călare.

Îşi întoarse calul şi porni în galop spre câine, în susul povârnişului.

Jeebee intră în panică. Se târî cu spatele, în patru labe, auzind de dedesubt un strigăt ascuţit în clipa când deveni vizibil la orizont, urmat de ropotul brusc al potcoavelor de cai în galop.

— Pe el, pe el! Strigă un glas.

O puşcă păcăni. Ştiind că acum era pe deplin vizibil, Jeebee sări disperat pe bicicleta electrică şi porni motorul cu piciorul. Din fericire, porni imediat şi ţâşni fără să privească înapoi, indiferent faţă de direcţia în care mergea, singura lui dorinţă fiind să scape de urmăritori şi să ajungă pe un drum cât mai neted, fără denivelări şi obstacole.

Puşca păcăni din nou. Auzi acum mai multe glasuri urlând incitate de emoţiile şi de plăcerea hăituielii. Un şuierat îi trecu pe lângă cap, urmat de un glonţ. Bicicleta electrică prindea viteză prea încet şi uruitul slab al motorului nu acoperea urletele din spatele lui. Dar începu să coboare şi, încet-încet, acul care sălta şi oscila pe vitezometru se distanţa tot mai mult de indicativul de zero kilometri pe oră.

Puşca bubui din nou, ceva mai departe, în urma lui. De data asta nu mai auzi şuieratul unui glonţ. Împuşcăturile erau destul de răzleţe, indicând că numai unul dintre flăcăi era înarmat, iar puşca era probabil de unică folosinţă, având nevoie să fie reîncărcată după fiecare rafală – lucru

greu de făcut pe spinarea unui cal în galop, fără şa de piele sau scări de care să se ţină. Riscă o privire peste umăr.

Cei trei renunţaseră deja să-l mai urmărească. Îi zări pe coama unei movile din spatele lui, călare, privind în jur. Renunţaseră prea uşor, se gândi el – apoi îşi aduse aminte de oi. Nu se puteau îndepărta prea mult de turma de care răspundeau.

Îşi continuă drumul reducând un pic viteza. Acum, după ce-l văzuseră, era nerăbdător să ajungă cât mai departe de zona lor, înainte ca ei să apuce să transmită vestea altor călăreţi adulţi, cu cai şi arme mai bune. Dar, instinctiv, începu să acorde mai multă atenţie pericolului reprezentat de bolovanii şi de gropile din calea lui.

O nouă nelinişte îl rodea pe dinăuntru. Câinii erau un mare pericol pentru el, după cum i se demonstrase deja. De oameni se putea feri, văzându-i şi ascunzându-se de ei, dar câinii aveau nasuri şi urechi care-l puteau simţi şi în întuneric şi ascuns fiind. Iar unde sunt turme sunt şi câini. Se aşteptase să întâlnească acolo turme de vite, nu de oi. Conform hărţilor pe care le avea asupra lui – singura lui sursă de informaţii – nu putea să fi pătruns mai adânc în vest decât cam o treime din drumul ce trecea prin statul Dakota de Sud.

Îl cuprinse un sentiment de totală singurătate. Era un proscris şi nu exista nimeni să-l ajute, nu avea nici măcar speranţa de a fi cineva alături de el. Dacă ar fi avut măcar un tovarăş de drum în acea lungă şi primejdioasă călătorie, ar fi avut o şansă reală de a ajunge la ferma fratelui lui. Dar aşa cum se prezenta situaţia, cel mai mult se temea că într-un asemenea moment de disperare ar putea să renunţe, să se oprească şi să se întoarcă sau să aştepte să fie împuşcat de călăreţi înarmaţi asemenea celor care îl urmăriseră adineauri. Sau poate că va intra pur şi simplu într-o tabără sau într-un orăşel, pentru a fi ucis şi jefuit, doar ca să scape odată.

Acum se lupta cu sentimentele de singurătate şi disperare, impunându-şi să raţioneze neinfluenţat de ele. Care era cea mai bună cale de urmat în condiţiile

respective? Ar fi mai în siguranţă dacă ar lepăda bicicleta electrică, dar fără ea n-ar putea acoperi la fel de repede aceeaşi distanţă.

Dacă avea noroc, folosind bicicleta, va putea ieşi din zona cu turme de oi, într-o zi sau două. Având la el cuvertura pentru încărcarea bateriei, putea să înainteze cu viteza minimă de doisprezece kilometri pe oră timp de zece ore fără a reîncărca bateria. Şase sute de kilometri i se părea o distanţă incredibilă, dar însemnau de fapt doar cincizeci de ore de mers. Bicicleta îl va duce la capătul călătoriei dacă va avea încredere în ea. Nu trebuia deci decât să continue să meargă tot mai departe, cu speranţa că va ieşi din orice încurcătură, aşa cum tocmai reuşise, atunci când va da peste tot mai multe încurcături.

Însă trebuia să se ascundă din nou în timpul zilei şi să călătorească numai noaptea. Era prea periculos să meargă pe lumină. Să înceapă chiar de acum – dar chiar şi la lumina lunii, va detecta cu greu bolovanii şi gropile din calea bicicletei prin asemenea hârtoape. Iar dacă mergea pe drumuri netede sporeau şansele de a fi văzut. Dar tânjea prea mult, chiar şi la zi ploioasă ca aceasta. Nu, va înainta cât va putea la lumina zilei. Când se va lăsa noaptea, va hotărî dacă va merge sau nu mai departe...

Cu acest gând în minte, ajunse în vârful micii coline pe care o urcase şi privi în jos. Văzu un râu la cel puţin două sute de metri distanţă, curgând repede de la nord spre sud şi tăindu-i calea directă spre vest.

Jeebee rămase dezamăgit, cu privirea aţintită asupra râului. Apoi coborî prudent povârnişul din faţa lui şi opri bicicleta chiar la marginea acelei ape repezi.

Era un râu evident umflat de torentele primăverii şi periculos, fiind plin de resturi plutitoare şi foarte iute. Se dădu jos de pe bicicletă şi se lăsă pe vine ca să-şi înmoaie o mână în apa lui. Îi amorţiră degetele, pentru că apa avea temperatura zăpezii proaspăt îngheţate. Se ridică şi se urcă din nou pe bicicletă, clătinând din cap. Pe o apă liniştită, călduţă, putea risca să înoate împingându-şi bicicleta şi celelalte bunuri în faţă, pe o plută improvizată. Dar nu pe

un asemenea râu.

Va trebui să meargă în susul sau în josul râului până ce va găsi un pod pe care să treacă. Încotro s-o ia? Privi în josul râului. În trecut, ducea întotdeauna la civilizaţie – ceea ce în acest caz însemna o regiune populată şi posibili duşmani. Întoarse bicicleta spre susul râului şi porni.

Din fericire, pământul de lângă râu era în acel loc o luncă neinundată, netedă şi deschisă. Avansa cu spor, scurtând drumul pe porţiunile unde râul făcea meandre şi economisind astfel timpul. Pe neaşteptate, ajunse la un cot de unde văzu în faţă un capăt de pod înălţându-se deasupra apelor iuţi şi cenuşii.

Era un pod de cale ferată.

Primul lui reflex a fost unul din vremurile civilizate, când era periculos să încerci să traversezi un pod de cale ferată, de teama de a nu fi prins la mijloc de traficul de pe şine. Apoi învinse bunul-simţ şi inima îi tresaltă, revenindu-i speranţa. Pentru scopul lui, un pod de cale ferată şi drumul mai departe de-a lungul şinelor, dincolo de pod, era cea mai bună soluţie.

În zilele acelea, probabil că nu se mai circula pe acolo. Iar pentru o bicicletă, drumul de lângă şine e aproape la fel de bun ca o autostradă. Urcă malul în pantă al râului până la nivelmentul căii ferate, se opri să ridice bicicleta pe traversele dintre şine şi se urcă din nou pe ca. Un drum scurt, cu zgâlţâituri, îl purtă în siguranţă peste ceea ce cu câteva minute înainte i se păruse o barieră de netrecut.

După cum se aşteptase, de cealaltă parte a râului era suficient spaţiu pe nivelmentul de lângă capetele traverselor, de ambele părţi, ca să poată merge cu bicicleta. Îşi deplasă vehiculul de pe traverse pe pietriş şi porni de-a lungul şinei. Calea ferată era flancată de plopi canadieni care-l împiedicau să vadă peisajul din jur. Pe coama taluzului erau din loc în loc gropi, acolo unde ploaia spălase suprafaţa, ducând pietrişul în jos şi pe de lături, dar în cea mai mare parte era ca şi cum ar fi mers pe un drum murdar, dar bine întreţinut şi avea un ritm constant cu o viteză de cincisprezece până la douăzeci şi ceva de

kilometri pe oră.

Se afla din nou în peisajul deschis pe care-l străbătuse mai devreme, deşi atunci pământul mai hrănea câteva pâlcuri de copaci. Acum, de ambele părţi ale căii ferate, pământul era întunecat până la cea mai apropiată linie a orizontului, până departe, unde se pierdea cu totul, cotind printre dealuri joase. Şi nicăieri nu se zăreau oi sau măcar vreo urmă de om sau animal.

Era pentru el un moment rar de relaxare şi speranţă. Oriunde la vest de Mississippi, de-a curmezişul preriei, o cale ferată se putea întinde pe distanţe lungi între oraşe. Dacă avea noroc, poate că ieşise deja din ţinutul turmelor de oi. Martin îi scrisese cu doi ani în urmă, în ultima dintre puţinele scrisori pe care le primise Jeebee de la fratele lui, când încă mai exista serviciul poştal, că mai departe spre vest fermierii izolaţi din ţinutul cirezilor de vite fuseseră cel mai puţin afectaţi de defectarea maşinăriei civilizaţiei. Acolo mai existau încă, într-un fel, lege şi ordine. Dar pentru a ajunge acolo, Jeebee trebuia să schimbe prada pe care o luase din subsol pe lucruri de care avea nevoie.

În primul rând, îi trebuia o puşcă mai eficientă decât cea de calibru.22 pe care o avea asupra lui, o armă mică, destul de bună, dar fără forţă. Impactul gloanţelor ei nu era suficient pentru a opri atacul unui om sau al unui animal mare. În zona din Montana spre care se îndrepta mai existau încă lupi, urşi şi uneori chiar câte un leu de munte. Ca să nu mai vorbim de vite de fermă sălbăticite, care puteau fi destul de periculoase.

Pe lângă asta, cu o puşcă mai grea putea omorî vite sau chiar căprioare şi oi de munte dacă avea norocul să dea de ele, pentru a-şi spori proviziile pe care le căra. Şi de aici, gândul îl duse la o a doua necesitate importantă, genul de provizii alimentare. Conservele erau folositoare, dar grele, nefiind potrivite pentru a fi cărate în rucsac. El avea nevoie de fapt de nişte carne consistentă. Sau, în lipsa acesteia, de nişte supe la pachet, făină curată, fasole uscată sau ceva asemănător şi, dacă era posibil, nişte slănină.

Pornise cu asemenea provizii în rucsac când reuşise în

cele din urmă să scape cu viaţă din Stoketon. De fapt, când îşi făcuse bagajele, nu-i trecuse cu adevărat prin cap că localnicii nu-l vor lăsa să plece, că vor avea intenţia de a-l ucide. Deşi trăise până atunci trei luni aproape izolat în comunitatea lor, se simţea, după ce locuise acolo cinci ani, ca unul dintre ei.

Dar bineînţeles că nu fusese niciodată unul de-al lor. Politeţea degajată cu care-l tratau la supermagazin sau la poştă şi legătura de autentică prietenie cu menajera lui, Ardyce Prine, îl făcuseră să creadă că îi cunoştea. Doamna Prine trăise acolo toată viaţa şi, la cei şaizeci de ani ai ei, putea pretinde că aparţinea generaţiei care avea autoritate în oraş.

Dar când tulburările au devenit prea periculoase şi pentru el era riscant să se mai ducă la Stoketon, la clădirea care adăpostea grupa lui de studiu – buncărul gândirii, îi spuneau vecinii lui din Stoketon – localnicii începuseră să-l considere un intrus de care s-ar fi bucurat să scape. De fapt, nu exista loc pentru el în vieţile lor. Îndeosebi în condiţiile în care acele vieţi începeau să se orienteze spre o economie închisă în ea însăşi, în care produsele locale şi carnea erau schimbate pe încălţăminte şi îmbrăcăminte confecţionate local, Jeebee nu producea ceva de care ei aveau nevoie.

Cât timp Ardyce fusese menajera lui, îl toleraseră, dar veni şi ziua în care ea nu mai apăru. Nepotul ei îi aduse un bilet protocolar prin care anunţa că nu mai lucra pentru el.

După aceea, simţise cum începea să-l învăluie duşmănia invizibilă a vecinilor lui. Când a încercat până la urmă să plece, cu gândul de a se îndrepta spre vest, spre Twin Peaks, i-a găsit pândindu-l cu puştile pregătite. Atunci nu înţelesese de ce. Acum înţelegea. Dacă ar fi încercat să plece fără nimic, poate că l-ar fi lăsat în pace. Dar ei considerau că până şi hainele de pe el erau proprietatea Stoketonului. Farmacistul, Buel Mannerly, se ivise ca un demon din întuneric, cu puşca de vânătoare în mână, pregătit să-l împiedice să plece şi numai prin norocul acelui glonţ ratat, tras de undeva din bezna din jur, reuşise Jeebee

să scape.

Dar după ce plecase făcuse prostia de a fi mână spartă cu proviziile lui de hrană, neînţelegând atunci ce greu îi va fi să le înlocuiască pe drum cu ceva cât de cât comestibil şi mai ales cu altele la fel de rare şi de costisitoare.

Învăţase apoi pe propria-i piele cât de greu era, trăind din zarzavaturi din grădini părăsite şi din resturile pe care le mai găsea printre ruinele caselor izolate şi jefuite. Dar nicăieri nu găsea mare lucru. Acum, după trei săptămâni, măcar o parte din el devenise un bărbos înţelept şi prudent, cu urechile ciulite, privirea la pândă tot timpul şi cu un nas sensibil la orice miros care putea semnala un pericol...

Îşi îngădui să viseze lucrurile pe care le-ar obţine la schimb de îndată ce va găsi un loc sigur pentru a face aşa ceva.

Pe lângă o puşcă mai grea, avea mare nevoie de încă o pereche de cizme. Cea pe care o purta nu va rezista până în Montana, dacă bicicleta se va strica sau dacă va trebui s-o abandoneze sau s-o schimbe cu alt obiect din cine ştie ce motiv. De asemenea – un revolver şi nişte muniţie pentru el ar fi fost de nepreţuit. Dar desigur că a visa o asemenea armă de mână era ca şi cum ar fi visat o felie de paradis. În vremurile acelea, armele erau probabil ultimul lucru pe care l-ar fi dat cineva la schimb.

Era atât de absorbit de gândurile lui, încât se pomeni deodată intrând într-o curbă dintre două dealuri joase. Şina de cale ferată coti şi se pierdu între două costişe acoperite cu iarbă de teren deschis, apoi dispăru în umbra unui pâlc de plopi canadieni aflat la capătul celălalt al curbei. Ploaia se oprise cu puţin timp mai înainte. Urmă şina, cotind şi el, pătrunse în umbra plopilor canadieni şi ieşi în cealaltă parte – se pomeni într-o mică vale de unde se vedeau dedesubt o gară, câteva ţarcuri de transportat oi şi un grup de clădiri, toate la mai puţin de opt sute de metri.

Capitolul 2

AŞA CUM FĂCUSE şi când adulmecase mirosul oilor, tot din reflex opri motorul bicicletei şi se trânti împreună cu ea pe pământul de lângă şină. Rămase întins acolo, pe pietrele aspre ale umpluturii dintre şine, privind printr-un paravan de iarbă înaltă şi uscată spre clădirile aflate în faţă, puţin sub el.

Chiar în timp ce era lungit acolo, înţelese perfect că efortul de a se trânti la pământ fusese inutil. Dacă erau oameni în mica aşezare din faţa lui, auziseră cu siguranţă zumzetul motorului electric chiar înainte de a se ivi bicicleta dintre copaci. Continuă să zacă acolo, dar nu se zărea nici o mişcare în mica aşezare din faţa lui şi nici în jurul ei. Nici zgomote nu se auzeau, deşi din coşurile de tablă de pe mai multe clădiri ieşeau panglici de fum cenuşiu care se profilau pe albastrul cerului de sfârşit de după-amiază, aproape senin.

În ansamblu, ceea ce vedea părea a fi un fel de haltă de încărcare a oilor care se transformase într-un mic sat. Erau acolo jos două clădiri care puteau fi magazine, dar majoritatea construcţiilor pe care le vedea – clădiri dreptunghiulare înconjurate de garduri de scândură nevopsită – puteau fi orice, de la case de locuit până la depozite.

Se întoarse pe o parte şi îşi răsuci corpul ca să ajungă la rucsac şi să-şi scoată binoclul. N-avea bătaie lungă şi-l cumpărase de fapt ca dar de Crăciun anul trecut, pentru un prieten din grupul de studiu. Descoperise însă ulterior că prietenul plecase în grabă împreună cu soţia şi fiul lui, înainte de vacanţă.

Era singurul obiect pe care apucase să-l ia când

plecarea îi fusese grăbită de ostilitatea vecinilor lui. Şi era un obiect pe care în vremuri normale, nu s-ar fi ostenit să-l bage în rucsac. Mărea puţin imaginea, deşi lentilele păreau alcătuite dintr-un material ceva mai bun decât sticla de geam.

Îl puse la ochi şi privi clădirile. De data asta, cu ajutorul lui descoperi după o îndelungă cercetare un câine care părea că doarme lângă trei trepte de lemn ce duceau la o clădire lungă, cu ferestre, despre care bănuise că era un magazin. Rămase mult timp cu privirea pironită asupra câinelui, dar acesta nu se mişcă.

Jeebee ţinu binoclul la ochi până când începură să-i lăcrimeze. Apoi îl coborî şi îşi mută greutatea de pe coate, care i se zdreliseră rău, chiar şi prin scurta de piele, de la pietrişul şi bolovanii de sub el. Încercă să aprecieze peste ce fel de loc şi de oameni nimerise.

Dacă n-ar fi fost fumul care se înălţa din coşuri – i se strecură în minte gândul nebunesc care-i exprima dorinţele – ar fi putut aproape să creadă că dăduse peste o aşezare unde o epidemie sau o calamitate decimase populaţia – inclusiv câinii. În acel caz, tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să coboare şi să se servească din tot ce putea găsi.

Un asemenea noroc ivit în cale era atât de ridicol, încât alungă acel gând. Dar, desigur, liniştea în care erau cufundate clădirile era incredibilă. Era adevărat că se apropia sfârşitul după-amiezii şi probabil că majoritatea oamenilor nu se sinchiseai de sosirea unui străin.

Dar şi asta era o idee exagerată. În vremurile acelea, nimeni n-ar fi rămas indiferent la prezenţa unui vizitator necunoscut. Nu erau oameni dedesubt. Şi, ca în cazul oamenilor din Stoketon şi de pretutindeni, singura problemă era cum vor reacţiona când îl vor dibui. Pentru asta, avea nevoie să afle mai multe.

Rămase lungit acolo, aşteptând. Peste vreo douăzeci de minute, uşa uneia dintre clădiri, ce semăna cu un magazin – nu cea unde era câinele – se deschise şi începură să iasă câţiva oameni. Când apărură, câinele se ridică, părând să-i întâmpine prietenos, din câte putea vedea Jeebee de la

distanţă. Câinele se duse spre ei. Continuară să iasă până ce se adunară vreo şase oameni, care se răspândiră spre cealaltă clădire şi intrară în ea. Era imposibil să-şi dea seama ce făceau toţi în construcţia aceea. Dar dovedea importanţa clădirii.

Jeebee rămase lungit, privind. Curând după ce dispăru şi ultimul, uşa se deschise din nou şi se ivi o ultimă siluetă, cu fustă, care îi aruncă ceva câinelui, apoi intră înapoi. Câinele alergă spre ceea ce îi azvârlise şi se lăsă pe labe ca să înfulece.

Jeebee rămase pe loc, gândindu-se. Putea să-şi păstreze poziţia până la noapte şi atunci să împingă bicicleta în jurul haltei, apoi să-şi continue drumul pe şine, făcând un ocol mare, pentru orice eventualitate. În timp ce încă se mai gândea, scrâşnetul unor roţi de fier pe şine tulbură liniştea de dedesubt şi peste o clipă se ivi în câmpul lui vizual un vagon manevrat manual, împins de doi bărbaţi care apăsau de ambele părţi pe o pârghie cu mişcare de du-te-vino. Vagonul se deplasă pe şina de dincolo de clădiri, se îndepărtă de el şi de haltă, până ce nu se mai văzu şi nici nu se mai auzi.

Jeebee încremeni, privind în urma lui. Un asemenea vagon împins de doi bărbaţi putea atinge o viteză de treizeci şi ceva de kilometri pe oră pe o şină bună de cale ferată. Putea să-i depăşească bicicleta cu motor, care în momentul acela avea bateria slabă.

Avusese noroc că nu apăruse mai devreme şi nu se îndreptase spre el, ci în direcţie opusă. Desigur, ar fi putut probabil să coboare de pe taluz şi să se ascundă printre plopi înainte de a fi reperat. Şi totuşi…

Deodată se hotărî. Era o decizie luată în urma unui fel de epuizare emoţională. Trebuia la un moment dat să înceteze cu presupunerile. Va fi nevoit până la urmă să rişte undeva să facă un schimb de obiecte şi locul acela părea la fel de bun ca oricare altul. Descoperi că nu-i păsa care ar putea fi rezultatul întâlnirii lui cu acei oameni.

Ridică bicicleta şi se urcă pe ea. Îşi scoase puşca din portbagajul bicicletei, o asambla şi o încărcă.

Porni de-a lungul şinei, apoi se îndepărtă de ea, pătrunzând printre clădiri, deschis, cu puşca în mâini.

În clipa în care pătrunse acolo, se iscă un vacarm de lătrături. Aproape o duzină de câini de diverse rase, totuşi toţi păzitori de oi, se adunară în jurul lui, în timp ce el se îndrepta cu bicicleta direct spre treptele clădirii din care ieşiseră oamenii mai devreme. Primul câine pe care-l văzuse mai înainte făcea parte din grupul care-l urmărea gălăgios. Ca şi ceilalţi, părea a se mulţumi să dea alarma şi să-l sperie, dar nu arăta nici o intenţie de a muşca – un semn bun, se gândi el, pentru atitudinea proprietarilor câinilor faţă de necunoscuţi. Opri bicicleta, se dădu jos, o sprijini de zidul lângă care stătuse lungit câinele şi urcă treptele, săltându-şi mai sus rucsacul pe umeri. Bătu la uşă. Nici un răspuns.

După o clipă bătu din nou. Neprimind nici de data asta un răspuns, puse mâna pe clanţă. Aceasta cedă uşor şi uşa se deschise. Intră, lăsând în urmă schelălăielile haitei de câini. Vacarmul produs de ei nu se opri după ce dispăru din văzul lor, ci continuă, înăbuşit doar de zidurile şi ferestrele clădirii.

Jeebee privi în jur prin încăperea în care intrase. Era doar puţin mai cald decât afară, nefiind probabil încălzită. Camera în care se afla era destul de mare. În ea erau aşezate şase mese rotunde cu câte patru scaune fiecare. De-a lungul unui perete era un bar înalt şi scurt, în spatele căruia se aflau doarnişte rafturi cu câteva pahare cu gura în jos. Dincolo de bar mai era o uşă închisă care, presupuse Jeebee, ducea spre alte încăperi din clădire. La un capăt al barului erau stivuite farfurii, căni şi tacâmuri de argint, lăsate probabil de cei care mâncaseră acolo.

Lătrăturile câinilor de afară deveniră mai ascuţite, mai nerăbdătoare, se mai auzi apoi câte un scheunat nervos, apoi, în mod inexplicabil, se făcu linişte, întreruptă doar de schelălăituri răzleţe. Jeebee se duse repede la cea mai apropiată fereastră şi privi afară.

O siluetă ciudată de femeie se apropia de treptele de la intrare. O femeie care era poate la fel de înaltă şi de solidă

ca Jeebee însuşi, dacă nu cumva părea atât de masivă din cauza îmbrăcămintei de sub rochie. Era înfofolită cu o rochie stil secolul al nouăsprezecelea, dintr-o stofă neagră, decolorată, care-i ajungea până la partea de sus a ghetelor grele şi se termina cu o bonetă cu bor pe cap. Mergea cu paşi mari şi greoi, cu umerii laţi încovoiaţi sub rochia neagră, lăsându-se un pic spre spate, fiindcă o trăgea câinele legat cu un lanţ al cărui capăt era înfăşurat în jurul gâtului lui şi era asigurat printr-un lacăt ce se zărea deasupra părului aspru de la ceafă.

Câinele acela stârnise restul haitei. Era un câine de turmă neobişnuit, semănând cel mai mult, dintre toate rasele, cu un ciobănesc german. Avea de asemenea nişte trăsături specifice în înfăţişare şi umblet, pe care Jeebee nu reuşea să le categorisească. Avea picioarele lungi şi un mers şleampăt – aproape că îşi târşâia picioarele. Corpul lui masiv era aproape cu jumătate mai mare decât al celorlalţi câini din jurul lui, iar blana lui deasă avea părul aspru al unui câine care îşi petrecuse cea mai mare parte a iernii afară, pe vreme rea.

Nu le dădea nici o atenţie celorlalţi câini. Îi ignora, de parcă nici n-ar fi existat, mergând în faţa femeii solide, cu capul plecat şi împins în faţă, de parcă ar fi avut de îndeplinit o misiune anume. Ceilalţi câini se avântaseră spre el când se apropiase, însă acum se trăseseră înapoi sau se întinseseră pe jos şi îl urmăreau pe noul venit cu mult interes. Dar mai erau patru câini mai mari care stăteau încă pe toate cele patru picioare, nu chiar în drumul spre trepte, dar pe aproape. În fruntea lor era cel mai mare dintre ci, cu unele trăsături de collie, dar cu părul mai scurt, oase solide şi un cap mare, care-i aminti lui Jeebee de câinii ciobăneşti europeni pe care-i văzuse în pozele din *Nationalgeographic*.

Nu se retrase când animalul din lesă, care trăgea de lanţ în faţa femeii, trecu pe lângă el. Când animalul din lesă trecu pe lângă Jeebee, acesta îl văzu ridicând capul şi privind o clipă în stânga pentru a întâlni privirea presupusului collie. Apoi întoarse capul la loc, fără vreo altă

mişcare sau expresie şi, continuând să tragă de lanţ, conduse femeia înainte şi apoi pe treptele ce duceau la uşă.

Jeebee văzu clanţa uşii lăsându-se. Uşa se deschise şi cei doi intrară în încăperea unde aştepta el. Femeia închise uşa după ea, cu un gest hotărât. Câinele din lesă se întoarse imediat spre ea şi femeia cotrobăi într-un buzunar al rochiei sale voluminoase, de unde scoase o bucată de mâncare pe care o vârî în gura deschisă a câinelui, care o aştepta.

Câinele o înfulecă dintr-o înghiţitură şi se întoarse spre Jeebee. Îşi ridică nasul lung şi adulmecă aerul fornăind zgomotos de câteva ori.

— Şezi! Îi porunci femeia, apoi se uită şi ea la Jeebee. Continuă cu un glas gros, răguşit, ca al unei persoane foarte bătrâne. Te-am văzut când ai intrat. Ieşisem puţin ca să-mi iau câinele de pază, ăsta pe care-l vezi.

Jeebee pipăi metalul piedicii alunecoasei arme de calibru.22 din mâna dreaptă. Acum, când femeia era aproape de el, văzu că avea legată în jurul taliei o centură de piele neagră, cu un mic toc din care ieşea vârful unui revolver, probabil cu ţeava scurtă. Femeia duhnea, duhnea a haine murdare. Jeebee nu se îndoia că putea folosi pistolul şi că o va face dacă va considera că e în avantajul ei. Şi îl cuprinseră din nou fiorii vechii îndoieli că ar putea să scoată arma şi să tragă, nici măcar pentru a-şi salva viaţa.

Câinele care semăna cu un ciobănesc german se întinse pe jos, cu picioarele din spate ghemuite sub corp, cu capul drept, lăsându-şi încet greutatea pe încheieturi şi pe picioarele din faţă. Privirea îi rămase aţintită asupra lui Jeebee, dar asta era tot. Femeia ridică brusc capul, uitându-se direct la Jeebee. Avea faţa bronzată, cu trăsături bărbăteşti, oase solide şi buze subţiri. De ambele părţi ale gurii, riduri adânci îi brăzdau faţa ca nişte paranteze, de la nas până la bărbie. Probabil că are pe puţin cincizeci de ani, se gândi Jeebee.

— Ia spune, rosti femeia. Ce te aduce pe aici?

— Am venit să fac un schimb de mărfuri, spuse Jeebee.

Propriul lui glas îi părea străin, ca scrâşnetul plăcii unui

patefon demodat, din care majoritatea tonurilor joase dispăruseră la înregistrare.

— Ce marfă ai?

— Diverse obiecte, spuse Jeebee. Dar voi aveţi ceva? Dumneata ori altcineva aveţi cumva încălţăminte, alimente sau poate alte lucruri pe care să le daţi la schimb?

Glasul lui i se părea acum mai firesc. Înainte de a intra în oraş îşi trăsese şapca peste ochi şi spera că în întunericul din acea încăpere, în care singura lumină era cea care pătrundea prin ferestrele din dreapta lui, ea nu vedea palida inocenţă exprimată de ochii şi fruntea lui.

— Cred că pot să-ţi dau la schimb ceea ce doreşti – cred că pot, spuse femeia. Vino după mine. Şi tu.

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate câinelui, fiind întărite de o smucitură a lesei. Câinele se ridică tăcut în patru picioare şi o luă iarăşi înainte când ea îl conduse pe Jeebee spre cealaltă uşă. Intrară într-o altă încăpere, care părea să fi fost odinioară o imitaţie nereuşită a unui hol de hotel. Din celălalt capăt al lui pornea un culoar maroniu murdar, de-a lungul căruia se zăreau uşi înşiruite pe ambele părţi.

Holul era dotat cu ceea ce fusese probabil odinioară pupitrul unui copist. Acesta plus încă jumătate de duzină de mese rotunde şi câteva scaune simple de lemn erau îngrămădite unele peste altele împreună cu ceea ce la prima vedere părea a fi o grămadă de vechituri, de la anvelope uzate până la ibrice de cafea ciobite şi marcate de o îndelungată folosinţă. La o privire mai atentă, Jeebee descoperi o oarecare ordine a obiectelor din încăpere. Două mese erau acoperite cu haine, iar toate ustensilele de bucătărie erau îngrămădite împreună cu ibricul de cafea pe o altă masă.

Femeia duse câinele la capătul pupitrului. Acolo erau două lanţuri de lungimi diferite, unul lung şi altul foarte scurt, ambele având capetele prinse cu lacăte de lemnul gros al pupitrului.

Dădu să prindă capătul lanţului care ţinea câinele de lanţul mai scurt prins de pupitru, apoi se răzgândi. Îl legă în

schimb de cel lung, care, observă Jeebee, îi îngăduia câinelui libertate de mişcare oriunde în încăpere.

— Şezi, îi porunci din nou femeia câinelui.

De data asta câinele rămase în picioare, de parcă n-ar fi auzit-o. Privirea îi rămase pironită asupra lui Jeebee.

Şi ea îl privea pe Jeebee. Când el îi întoarse privirea, ea făcu semn din cap spre câine.

— E lup adevărat, aşa că vezi să nu faci vreo prostie.

— Să vedem ce ai.

Jeebee continua să vorbească pe un ton rece.

Femeia îi făcu semn spre un capăt al pupitrului de copist, care era liber. Jeebee îşi descheie scurta de piele recent achiziţionată – câinele adulmecă din nou – şi începu să scoată din centură şurubelniţele, dălţile, pilele şi alte mici scule de mână pe care le luase cu el. După ce termină, îşi desfăcu lanţul de metal de la brâu şi-l puse pe suprafaţa de lemn a pupitrului, producând un zornăit sonor.

— Poate ai nevoie, pentru el, spuse Jeebee făcând semn din cap către câine, cu un aer cât mai degajat.

— Poate, spuse femeia cu un glas total neutru. Dar nu prea e nevoie să-l ţin legat. Face tot ce-i spun.

— Ai spus că e lup? Întrebă Jeebee sceptic, în timp ce ea începu să cerceteze sculele.

Femeia îl privi drept în ochi.

— Da, aşa este. Nu e câine de turmă. E ucigaş. Femeia îl privi o secundă. Eşti... crescător de vite?

— Eu, nu, spuse Jeebee. Fratele meu este. Acum mă duc la el.

— Unde? Întrebă femeia pe un ton lipsit de expresie.

— În vest, spuse el. Nu cred că-l cunoşti. Îi întâlni privirea. Era momentul să se laude cât mai mult. Dar are o fermă de vite măricică... e acolo şi aşteaptă să apar.

Lui Jeebee i se păru că rostise ultima parte, cea mincinoasă, cu convingere. Poate că rămăsese influenţată de adevărul spus mai înainte. Dar femeia se uită la el, fără să-şi schimbe în vreun fel expresia feţei, apoi se aplecă să examineze din nou sculele manuale.

— Ce te-a făcut să crezi că sunt crescător de vite?

întrebă Jeebee.

Îl enerva tăcerea ei. Undeva, în lăuntrul lui, dorea s-o facă să vorbească în continuare, de parcă atât timp cât ar fi vorbit nu s-ar fi putut întâmpla nimic rău.

— Scurta de crescător de vite, spuse ea fără să-şi ridice privirea.

— Scu...

Se opri. Desigur, se referea la scurta de piele pe care o purta. Nu-şi dăduse seama că era vreo deosebire sesizabilă între îmbrăcămintea crescătorilor de oi şi a celor de vite. Nu purtau şi crescătorii de oi scurte de piele? Era clar că nu. Sau, cel puţin, nu în localitatea aceea.

— În ţinutul ăsta se cresc oi, spuse femeia, fără să-şi ridice privirea.

Jeebee simţi această afirmaţie ca pe o armă suspendată în aer, îndreptată spre el şi gata să se declanşeze în orice clipă.

— Chiar aşa? Spuse el.

— Chiar aşa, răspunse ca. N-a mai rămas nici un crescător de vite pe-aici. Ăsta a fost al unui crescător de vite. Făcu semn cu policarul către animal şi adună sculele şi lanţul într-o grămadă, de parcă îi aparţineau deja. E-n regulă, ce vrei în schimb?

— O pereche de cizme bune, spuse el. Nişte slănină, fasole sau făină. Şi un pistol – un revolver.

Ea îşi ridică privirea la ultimele lui cuvinte.

— Un revolver! Rosti cu dispreţ. Împinse spre el grămada în care erau sculele şi lanţul. Pleacă mai departe.

— Nu-i nici o problemă, spuse el. N-am dat cu parul, am întrebat doar.

— Un revolver! Repetă ea cu un glas gâjâit, de parcă s-ar fi pregătit să scuipe. Îţi dau cinci kilograme de grâu şi două kilograme şi jumătate de seu de oaie pentru toate astea. Şi poţi să-ţi iei o pereche de cizme de pe masa de acolo. Asta-i tot.

— Stai puţin..., spuse el. Kilometrii pe care-i parcursese de când plecase din Stoketon îl învăţaseră câte ceva despre felul în care trebuia să se poarte în vremurile pe care le

trăia. Nu vorbi aşa. Ştii doar – şi ştiu şi cu – că obiectele astea valorează mult mai mult. Nu mai găseşti asemenea obiecte de metal. Dacă vrei să iei câteva pe gratis, fie. Dar hai să mai discutăm.

— Nu mai discutăm nimic, spuse ea. Înconjură pupitrul şi veni în faţa lui. Jeebee îi simţi privirea cercetându-l sub umbra cozorocului şepcii, ca să-i descopere slăbiciunea şi vulnerabilitatea. Cu cine crezi că mai poţi face un schimb?

Femeia îl fixă cu privirea. Deodată, pe Jeebee îl cuprinse din nou copleşitorul val de singurătate şi oboseală. Partea raţională din mintea lui recunoscu în vorbele ei doar primul pas dintr-o tocmeală. Era momentul să-i respingă oferta, să strâmbe din nas la ceea ce avea ea şi să protesteze. Dar nu putea. Era prea izolat din punct de vedere sentimental, prea gol pe dinăuntru. Începu să facă, pe tăcute, o grămadă din lanţ şi din scule şi să le vâre din nou în centură.

— Ce faci? Strigă dintr-o dată femeia.

El se opri şi se uită la ea.

— Nu-i nimic, spuse el. O să le duc în altă parte.

În clipa când rosti acele cuvinte, se şi întrebă dacă nu-i va porunci câinelui-lup să-l atace şi dacă va scăpa cu viaţă de acolo.

— Unde în altă parte? Nu ţi-am spus adineauri că nu găseşti un alt loc pe-aici? Chiar n-ai mai făcut niciodată până acum schimb de mărfuri?

El încetă să-şi mai vâre sculele înapoi în centură şi o privi.

— Uite! Spuse ea, băgând mâna sub pupitru. Voiai să dai lucruri la schimb pentru un revolver. Uită-te la el!

Jeebee întinse mâna şi luă arma nichelată, cu ţeava scurtă pe care ea o aruncase în faţa lui. Când trase cocoşul, văzu un strat gros de praf adunat pe partea de jos. Chiar şi în forma lui cea mai bună, fusese probabil pistolul cu care se distrase cineva sâmbătă noaptea şi nu făcea mai mult de vreo cincisprezece-douăzeci de dolari. Jeebee nu prea se pricepea la arme, dar valoarea celei care i se oferea era clară.

Brusc, i se limpezi mintea. Dacă ea avea într-adevăr de

gând să facă un schimb, existau încă speranţe.

— Nu, spuse el, împingând spre ea revolverul murdar. Hai să terminăm cu prostiile. Îţi dau toate astea pentru o puşcă. O puşcă pentru vânat căprioare, una de.30-06 şi muniţia respectivă! Renunţ la alimente, cizme şi toate celelalte.

— Pune şi bicicleta la socoteală, spuse ea.

El izbucni în râs. Îl şocă, de parcă ar fi auzit râzând un cadavru.

— Ştii că asta e cu neputinţă. Arătă cu mâna spre grămada de pe pupitru. E adevărat, îţi poţi face scule manuale din arcuri vechi de maşină – dacă vrei să te treacă toate năduşelile. Dar un lanţ ca ăsta nu poţi face. Lanţul ăsta face multe parale. Mai ales pentru cineva care are atâtea de păzit. Şi dacă e un ţinut al oilor, nu duceţi voi lipsă de arme. Arată-mi o puşcă de .30-06 şi o jumătate de duzină de cutii cu cartuşe pentru ea.

— Două cutii! Scuipă ea.

— Două cutii şi cinci batoane de dinamită. Lui Jeebee i se urcase deja la cap succesul tocmelii.

— N-am dinamită. Trebuie să fii prost să ţii aşa ceva în casă.

— Atunci şase cutii.

— Trei.

— Cinci, spuse el.

— Trei. Femeia se îndreptă de spate în locul unde stătea. Asta e. Să aduc puşca?

— Adu-o, spuse el.

Femeia se întoarse şi porni pe culoar spre cea de a doua uşă din stânga. Se auzi scrâşnetul unei chei în broască şi intră pe uşă. Peste o clipă ieşi, încuie la loc şi îi aduse o puşcă şi două cutii cu cartuşe pe care le puse pe pupitru.

Jeebee luă arma nerăbdător şi începu s-o examineze. Ca să spunem adevărul, nici măcar nu ştia dacă ţinea în mână o puşcă de calibru.30-06. Dar trăise destul timp cu o puşcă de calibru.22 ca să ştie unde să caute semne de uzură şi de murdărie la o armă. Cea pe care o avea în mână părea curată, unsă recent şi în formă bună.

— Las-o pe asta, domnule, spuse femeia. Îţi aduc alta care poate că o să-ţi placă mai mult, dar n-o ţin aici. Mă duc s-o aduc. Şezi, îi spuse ea lupului sau ce animal o fi fost.

Jeebee observă că era mascul. Femeia deschise uşa, apoi o închise după ea.

Jeebee rămase nemişcat, trăgând cu urechea, până ce auzi în toată clădirea ecoul uşii de la intrare trântindu-se. Apoi, cu mişcări lente, pentru a nu declanşa vreo reacţie din partea câinelui, îşi strecură mâna spre una dintre cutiile cu cartuşe pe care le adusese femeia, o deschise cu degetele unei singure mâini şi extrase două cartuşe. Puse unul pe pupitru, iar pe celălalt îl introduse încet în locaşul puştii. Ezită o clipă, dar câinele nu se mişcă. Cu un singur gest rapid, împinse cartuşul în poziţie de tragere...

Îl auzi cum se deplasează uşor în interiorul puştii când o ridică.

Scoase încet cartuşul şi puse cu grijă puşca pe pupitru. Muniţia de mărime potrivită era probabil în încăperea care dădea în culoar, dar şansele lui de a ajunge până acolo...

Pe de altă parte, ar putea totuşi să încerce. Se îndepărtă cu un pas de pupitru, spre culoar. Câinele-lup nu se clinti.

Stătea ca o statuie, cu coada nemişcată, nu scotea nici un sunet, nu dădea nici un semn de ameninţare, dar nici vreun semn că vigilenţa lui ar fi slăbit. Era întruchiparea unui profesionist aflat la datorie. Bineînţeles, se gândi el, bineînţeles că nu-l va lăsa niciodată să ajungă până la uşa încăperii unde se aflau puştile şi în nici un caz să spargă broasca uşii şi să pătrundă înăuntru. Privi animalul cu atenţie. Cântărea probabil vreo şaizeci de kilograme şi era o adevărată maşinărie distructivă din carne şi oase. În urmă cu câţiva ani văzuse un film video despre cum erau dresaţi câinii de atac.

Un zumzet de glasuri din depărtare, abia perceptibile, îi atrase atenţia. Veneau din afara clădirii.

Puse jos puşca de calibru.30-06 şi făcu un pas spre uşa dinspre camera ce dădea afară. Mişcarea îl apropie de câinele-lup şi la primul pas animalul nu se mişcă. Dar când

păşi din nou, veni spre el. Nu mârâi, nu-l ameninţă, dar în scăfârlia lui acoperită cu blană ochii îi sticleau ca două bucăţi de porţelan aurit. Erau opaci şi lipsiţi de orice sentiment, se gândi el.

Dar, înaintând, ajunsese suficient de departe în încăpere pentru a se putea lăsa pe vine ca să vadă dintr-o parte, prin fereastră, zona din faţa clădirii, unde se aflau cele trei trepte ce duceau la uşa de la intrare. Femeia se afla acolo, înconjurată acum de cinci bărbaţi, toţi înarmaţi cu puşti cu ghinturi sau de vânătoare. Stând acolo cu urechile ciulite, în încăperea încinsă şi cufundată în tăcere, sensul cuvintelor lor ajunse la el prin geamul şi distanţa care-l separau de ei.

— Unde erai? Întrebă femeia furioasă. Era cât pe-aci să dea buzna peste mine. Doi dintre voi luaţi-o prin spate şi...

— Stai puţin, o întrerupse unul dintre bărbaţi. Are puşca aia mică asupra lui. Şi-apoi, n-o să tragă nimeni cu o puşcă de.22 numai fiindcă tu râvneşti la bicicleta lui.

— Am zis că o vreau pentru mine? Se oţărî femeia. Poate fi folosită de toată halta. Nu merită?

— Nu merită să împuşti un om pentru asta, spuse bărbatul care vorbise mai înainte. Stârneşte-ţi lupul asupra lui.

— Ca să-l împuşte? Strigă femeia cu o voce aspră, gravă.

— De ce nu? Spuse un alt bărbat.

Avea o barbă care-i ajungea până la curea. Era la fel de neagră ca a lui Jeebee, dar corpul rotunjit şi ridurile din jurul ochilor sugerau că avea cel puţin douăzeci de ani mai mult.

— Eşti prea moale cu lupul, continuă el. Întotdeauna ai fost aşa, încă de când l-ai cumpărat, pui fiind, de la vânătorul ăla care pune capcane şi l-ai crescut în primele zile, înainte de a-l cumpăra Callahan de la tine...

— Ajunge! Spuse femeia.

— Eu vorbesc serios, continuă bărbatul. Dacă n-ai fost prea moale cu el, de ce nu ne-ai lăsat să-l omoram când am dat iama la Callahan? Nu-i bun de nimic lupul tău! Mi l-a omorât pe Corduroy, care era un fel de căpetenie a câinilor

de aici...

— Am spus ajunge! Femeia păru să crească până ce îi domină pe toţi bărbaţii şi vocea ei îl îngheţă până şi pe Jeebee, prin geam. Eu nu sunt moale cu nimeni, Jim Carlsen! Ia seama! Când aţi dat iama la Callahan, nici unul dintre voi n-a avut curajul să-i omoare nevasta sau copilul, nu? Dar i-aţi împuşcat lupul, nu? Vreţi să aflaţi pe pielea voastră cât de moale sunt?

Afară, în faţa clădirii, se lăsă o clipă de linişte şi tăcere absolută care se prelungi. Apoi, bărbatul cu barbă neagră îşi întoarse privirea de la ea, îşi drese glasul şi scuipă pe jos, lângă el.

— Ei, fir-ar să fie! Fă cum vrei, spuse el atât de încet, încât Jeebee abia îl auzi. Bărbatul continua să-şi ferească privirea de femeie.

— E-n regulă! Spuse ea. Să nu mai aud pe careva spunând că vrea să-l omoare! E un animal preţios! La fel de preţios ca maşinăria asta!

Femeia arătă cu mâna spre bicicleta cu motor.

— Trebuie să rişti ca să capeţi profit.

— Totuşi, du-te înăuntru şi adu-l aici, afară, pe banditul ăla, se încăpăţâna unul dintre bărbaţi. Trimite-l aici, fără să bănuiască nimic, ca să ne dai o şansă să-l împuşcăm fără bătaie de cap.

— Dacă iese, spuse femeia, o să vrea să iasă cu marfa schimbată, cu o puşcă de.30-06 încărcată, în locul celei de.22. Vreţi să riscaţi aşa ceva, după ce îi dau drumul? Eu mi-am făcut datoria. L-am înfruntat. Acum e rândul vostru...

Şi discuţia continuă. Jeebee se simţi singur şi pustiit pe dinăuntru. Închise ochii, dorindu-şi ca prezentul acelei lumi nebune să dispară cu totul...

Îi deschise apoi din nou, simţind o nevoie imperioasă, instinctivă şi descoperi că botul câinelui aproape că-l atingea şi cu ochii lui aurii îl privea ţintă – la nici patruzeci de centimetri distanţă între feţele lor.

Preţ de o clipă, animalul rămase nemişcat. Apoi îşi întinse gâtul şi-l adulmecă din nou. Începu să-şi plimbe nasul negru de-a lungul trupului său, deasupra taliei,

adulmecând centimetru cu centimetru scurta lui de piele. Îşi încleştă ambele mâini pe puşca de.22, care se afla încă pe genunchii lui şi, cu mâna stângă ridică gura ţevii spre capul lupului, în timp ce cu dreapta căută piedica. La o distanţă atât de mică, chiar şi un glonţ mic ca acela putea străpunge creierul animalului...

Degetul lui găsi piedica şi rămase acolo, tremurând. Câinele-lup nu-i dădu nici o atenţie. Avea nasul vârât în deschizătura de la gât a scurtei neîncheiate şi adulmeca. Deodată, îşi retrase capul şi-l privi pe Jeebee drept în ochi.

În clipa aceea, Jeebee îşi dădu seama că nu putea să tragă. Nu în felul acela. Nu putea omorî vietatea aceea, nici măcar pentru a-şi salva viaţa. Nu-i făcuse nici un rău. Era chiar aproape prietenos cu el. Îl cuprinse din nou tracul vânătorului... şi, în fond ce importanţă avea? Chiar dacă l-ar ucide, bărbaţii de afară îl voi termina şi pe el până la urmă. Ce tâmpit animal de pază, care-l lăsa să ţintească drept spre el şi să apese pe trăgaci!

Nasul iscoditor îşi schimbase centrul atenţiei şi se plimba acum pe mâneca lui dreaptă. Ajunse la capătul mânecii, maxilarele lui lungi se căscară, dând la iveală nişte dinţi de două ori mai mari decât văzuse Jeebee la vreun câine, iar dinţii prinseră uşor manşeta şi traseră de ea. Maxilarele îşi mutară strânsoarea, manşeta pătrunse mai adânc în gura lui şi acum carnasierii ţinea strâns pielea scurtei. O morfoli o clipă, apoi îi dădu drumul şi îşi trase capul pe spate, privindu-l pe Jeebee cu ochii lui aurii.

Mintea lui Jeebee descifră imediat situaţia. Scurta de piele era reperul, bineînţeles, îl anunţă raţiunea lui. Scurta, ca şi câinele provenea probabil de la casa în ruine unde găsise lanţul şi unde se adăpostise în noaptea aceea. Scurta mai purta probabil mirosi crescătorului de vite pomenit de femeie, fără îndoială că fusese ucis de aceasta şi de prietenii ei. Fusese stăpânul iniţial al câinelui-lup. Acum, după ce purtase el mai multe zile haina de piele, mirosul primului său stăpân se amestecase cu al lui Jeebee unindu-sc într-un miros unic. Şi, mai presus de orice, nici scurta de piele, nici Jeebee nu miroseau a oi şi a oameni

care umblă cu oile, aşa cum miroseau toţi în halta aceea, unde şi clădirile duhneau la fel – iar nasul sensibil al acelei vietăţi simţise asta.

Indiferent cum ar putea reacţiona câinele-lup, el părea – cel puţin deocamdată – dispus să-l accepte şi nu să-l atace fără motiv. Pentru prima dată, îşi aminti ceea ce observase, fără a-i acorda atenţie. În jurul capătului pupitrului, unde erau prinse cele două lanţuri, mai ales în jurul spaţiului unde se afla lanţul cel scurt, toate obiectele până la care ajungea câinele fuseseră roase sau sfâşiate de dinţii lui. Lemnul gros al pupitrului era plin de scobituri şi o proptea a unuia dintre picioarele unui scaun din apropiere fusese roasă aproape pe jumătate. Pentru prima dată, lui Jeebee îi trecu prin cap că animalul acela era poate la fel de singur şi de lipsit de prieteni ca el.

Dintr-un impuls brusc, întinse mâna în jos şi desfăcu legătura care ţinea lanţul în jurul gâtului celeilalte fiinţe.

Câinele-lup se scutură ca orice câine care iese din apă, dar scurt şi îşi ridică din nou privirea, intrigat, spre Jeebee.

Jeebee simţea însă că începea să fie presat de timp. Îşi aminti pericolul care-l pândea de-aproape şi de care încă nu scăpase. Cu puşca de.22 într-o mână, o înşfacă pe cea de.30-06 de pe pupitru cu cealaltă şi alergă cu ambele puşti spre uşa încăperii în care intrase femeia. Câinele-lup îl urmă.

Când ajunse la uşă, aceasta îi rezistă. Dar o lovitură cu patul puştii lui de.22 a fost de ajuns pentru a sparge broasca ieftină de sub clanţă şi uşa se izbi de perete, dând la iveală rafturi pline cu puşti cu ghinturi şi de vânătoare. Găsi cutii cu muniţie pentru puşca lui de.22 şi schimbă puşca de.30-06 pe care i-o dăduse femeia cu o alta la care se potrivea aceeaşi muniţie, dar la care fusese adaptată o cutie de încărcător pătrată, cam de mărimea unei cutii cu chibrituri, ce putea să conţină şaisprezece cartuşe, mai multe deci decât cea obişnuită.

Îşi umplu buzunarele cu cartuşe atât pentru puşca de.22, cât şi pentru cea de.30-06.

Va trebui să renunţe la bicicletă şi la portbagajul ei,

împreună cu tot conţinutul lui, dar poate că va reuşi totuşi să scape cu viaţă de acolo. Introduse grăbit cartuşele în cutia încărcătorului.

Se duse la singura fereastră din încăpere şi descoperi, după cum sperase, că dădea spre spatele clădirii. Văzu prin geamul ei murdar un povârniş uşor, care ducea spre un pâlc de copaci de pe coama unui deal, începutul unei păduri ce se întindea spre nord. Era o parte a pădurii prin care cotea calea ferată înainte de a ieşi din ea în dreptul haltei.

Cu câte o puşcă în fiecare mână, folosi paturile lor pentru a sparge geamul, apoi se strădui să adune cât mai bine cioburile de pe pervaz şi de pe laturile cercevelei. Aruncă puştile afară şi, ţinându-se de marginea din interior a pervazului, se răsuci şi sări, aterizând pe iarbă, la un metru şi ceva dedesubt.

Înşfacă puştile şi o luă la fugă spre copaci. Câinele-lup se ivi lângă el, fiind clar că îl urmase când sărise afară. Deşi Jeebee fugea cât putea de repede, cealaltă fiinţă abia se mişca pe lângă el, părând mai mult curioasă decât îngrijorată. Fugi, prostule! Se gândi Jeebee, dar răsufla prea greu ca s-o poată rosti cu glas tare.

Auzi un strigăt în urma lui şi, aruncând o privire scurtă peste umăr, văzu că bărbatul cu barbă neagră până la brâu se ivise de după colţul casei din spatele lui, cu o puşcă în mână. Strigătul era neinteligibil. Jeebee nu-l băgă în seamă, continuând să fugă cât îl ţineau puterile.

În faţa lui se profila foarte aproape conturul copacilor, la vreo doisprezece paşi de el sau poate ceva mai mulţi, dar acum auzea şi lătrături în urma lui şi Jeebee ştia că putea fi uşor doborât de câini. Îl cuprinse brusc panica, se opri alunecând şi se întoarse spre ei. Dacă îl vor doborî, măcar să arate că era dispus să se lupte.

Bărbatului pe care-l văzuse cu o clipă înainte i se mai alăturase unul, cu un pistol în mâna care-i atârna pe lângă corp. Dar între cei doi şi Jeebee era o haită măricică alcătuită din câinii pe care îi văzuse mai devreme.

Se năpustiră pe povârniş după el, în frunte cu câinele

mare şi cu păr scurt care semăna cu un collie. Cei doi bărbaţi stăteau pe loc cu armele lor de foc, părând a se mulţumi să lase câinii să sară pe Jeebee şi să-l doboare. Era clar că preferau să-l ia ostatic ca să le explice cum funcţiona bicicleta electrică decât să-l aducă înapoi sub forma unui cadavru nevorbitor.

Acum era momentul să tragă, se gândi el. Acum, când cei doi din faţa lui nu erau pregătiţi să riposteze. Dar nu putea. Putea însă să tragă în câini.

Dar, oprindu-se, văzu câinele care semăna cu un collie mult înaintea haitei. Câinele-lup se opri alături, dar se întoarse şi el.

Deodată, se mişcă. Se zări ca un abur cenuşiu care se năpustea spre câinii ce se apropiau. Umbletul acela şovăitor, greoi, pe care-l urmărise el pe fereastră, dispăruse. Câinele-lup, cu capul şi urechile drepte, acoperea distanţa dintre el şi haita de câini cu salturi mari, fluide, care-i aminteau lui Jeebee de delfinii pe care-i văzuse odată luând în piept valurile de la prora unui vas de croazieră – „flăcăi înfruntând vântul”, îi numise Herman Melville în *Moby dick* şi acele cuvinte, ciudat, dar tocmai în momentul acela îi reveniră lui Jeebee în memorie.

Câinii aflaţi chiar în spatele celui ce semăna cu un collie se întoarseră şi o zbughiră înapoi, cu cozile între picioare. Câinele collie însă, despre care Jeebee îşi aminti că încercase să-l împiedice pe Lup să intre în magazin, se lăsă în jos, pe jumătate ghemuit şi se repezi la grumazul câinelui-lup.

Câinele-lup nu făcu nici un efort să evite atacul. Îşi încleştă doar maxilarele în jurul cefei agresorului său. Nu se auzi nici un sunet, dar dintr-o dată picioarele câinelui collie înţepeniră şi corpul îi zvâcni o singură dată, când colţii celuilalt îi pătrunseră în şira spinării.

Câinele collie se prăbuşi.

Câinele-lup rămase un timp deasupra lui. În cele din urmă, bărbatul cu puşca ridicase arma ca să-l ochească pe Jeebee. Acum însă îşi îndreptă arma spre însoţitorul lui, care se îndepărta de adversarul mort.

Jeebee lăsă jos puşca de.22 şi duse la umăr puşca de.30-06. Linia imaginară ce trecea peste antenele oglinzii retrovizoare şi prin vârful lamei din faţă se intersecta cu barba bărbatului, deasupra pieptului său. De data asta, Jeebee trase fără să ezite.

Apoi înşfăcă puşca de.22, se întoarse şi, auzind păcănitul pistolului în urma lui, o luă spre pădurea ale cărei umbre îl puteau ocroti. Câinele-lup fugise când auzise răpăind puşca lui Jeebee. Acum era mult înaintea lui, ascuns vederii, printre copaci.

Capitolul 3

JEEBEE continua să înainteze anevoios prin pădure. De când fugise de la haltă, făcuse deja două ore bune de mers. Da acum, la apus, soarele era chiar deasupra liniei orizontului şi el căuta un adăpost pentru noapte.

După ce ajunsese printre copaci, unde nu mai putea fi văzut mai auzise încă două împuşcături de revolver, dar era limpede că nici unul dintre gloanţe nu se apropiase de el. Se părea că nu făcuse nimeni efortul de a-l urmări. Nici nu prea aveau motive, se gândi el. Bicicleta rămăsese la ei şi, dacă ar fi pătruns în pădure după el, ar fi riscat aproape sigur să ucidă sau să rănească pe cineva, înainte să o păţească el.

Nu-l mai văzuse nici pe... Deodată, descoperi că nu mai putea considera fiinţa pe care o eliberase un câine-lup. Nu mai văzuse până atunci un câine care să alerge aşa cum alergase el când se întorsese să-l atace pe collie. Câinii nu sar precum căprioarele. Oricine ar fi fost fiinţa aceea, nu putea fi decât un lup adevărat, nimic altceva.

Jeebee dădu peste un mic luminiş între copaci, un fel de poiană miniaturală. Dincolo de ea, copacii se răreau şi se zărea ţinutul deschis din cealaltă parte. Oricum, nu avea rost să meargă mai departe în ziua aceea. Se felicită că mai avea încă în rucsac un bidon cu apă pentru cazuri de forţă majoră.

Găsi la marginea luminişului doi copaci destul de apropiaţi unul de celălalt pentru a-şi putea lega între ei prelata de plastic termoreflectorizantă. La vreo doi metri distanţă de prelată, adună materiale pentru foc şi le aprinse. Treptat, pe măsură ce flacăra se înălţa, cuprinzând crengile cu care începuse focul, adăugă ramuri uscate tot mai mari, adunate din pădurea din jur. În cele din urmă

reuşi să beneficieze de un foc mic, dar călduros şi de o grămadă de vreascuri aşezate la îndemână pentru noapte.

Primul val de optimism care-l cuprinsese după ce reuşise să scape de oamenii de la haltă, sporit de faptul că acum avea o puşcă mai grea şi mai multă muniţie, începu treptat să-l părăsească.

Îşi scoase rucsacul şi îl puse jos, ca să facă inventarul singurelor bunuri pe care le deţinea pe lumea asta.

În afară de ceea ce avea în rucsac, în buzunare mai erau doar cutiile cu muniţie pentru puştile de.22 şi de.30-06 şi câteva pachete de alimente conservate, lenjerie de corp şi ciorapi. Obiectele cele mai de preţ erau muniţia şi puşca de.30-06 pe care le capturase.

Chiar şi aşa, îşi spuse el, provizia de muniţii nu era inepuizabilă. Cu cât va înainta mai mult spre vest, cu atât mai greu îi va fi să găsească muniţii.

Mancă puţin din alimentele conservate pentru cazuri de forţă majoră şi apoi bău apă din bidonul de plastic, care rămase doar ceva mai mult de jumătate plin, ceea ce însemna că primul lucru pe care va trebui să-l facă în ziua următoare va fi să caute o sursă de apă. Trebuia, de asemenea, să scotocească prin clădirile dărăpănate pe care le va mai întâlni în cale ca să facă rost de pături, pentru a le înlocui pe cele din portbagajul bicicletei, pierdute definitiv. În noaptea aceea se va înfăşură în cuvertura cu celule solare. Nu avea calităţile prelatei termoreflectorizante, dar cel puţin îl va ajuta să-şi conserve temperatura propriului său corp.

Între timp, şedea cu privirea aţintită asupra focului, neavând încă nici un chef să doarmă, cu o stare de spirit cât se poate de proastă şi copleşit de o oboseală psihică pe măsura celei fizice.

Se întunecase complet. Lumina flăcărilor care se înălţau în faţa lui alcătuia un zid de întuneric de jur-împrejur, astfel încât zărea doar sporadic copacii din jurul poieniţei. Uitase de locul unde se afla şi şedea privind doar flăcările dansând deasupra crengilor care ardeau, pe fondul de beznă alcătuit de noapte.

Trosnetul lemnului din focul care ardea îl trezi din moţăiala neplăcută care-l cuprinsese şi prin flăcările roşii care săltau în sus văzu că apăruse Lup – se apropiase de el fără zgomot, mânat de curiozitate şi îşi întinsese prudent gâtul lung spre cizmele lui Jeebee.

Lup – îşi spuse Jeebee în sinea lui, spunându-i numele pe care i-l dăduse în minte, dar neîndrăznind să spulbere vraja acelei clipe rostind numele cu glas tare, ca nu cumva să-l sperie şi să fugă.

Jeebee nu se clinti şi fornăiala cercetătoare a lui Lup produse o emanaţie aproape explozivă care-i gâdilă lui Jeebee perii de pe fluierul piciorului. Îşi stăpâni impulsul de a şi-l retrage. Aşa deci, îi trecu prin minte un gând nebunesc. Lupii se jignesc şi se umflă-n pene!

Încet-încet, investigaţia lui Lup se extinse în sus, pe trupul lui Jeebee, până ce nasurile lor ajunseră la câţiva centimetri unu de celălalt. Ochii, care păreau porţelan aurit din depărtare, de aproape erau ca nişte mozaicuri de caleidoscop, cu maron, galbeni şi verde. Jeebee răsufla greu. Blana aspră de pe pieptul lui Lup i se freca de dosul palmei şi fără să-şi dea seama începu să-i mângâie coama deasă.

O mică parte a minţii lui observă cu oarecare mirare că dinţii câinelui collie nu lăsaseră, se pare, nici o zgârietură sau muşcătură. Şovăielnic, aproape sfios, limba lui Lup atinse vârful nasului lui Jeebee. În clipa când se produse contactul, încordarea neplăcută care-l ţintuise pe Jeebee se destinse.

Cu un gest pornit din impuls, copleşitor, de recunoştinţă faţă de acea mică dovadă de încredere, întinse braţele şi le încolăci în jurul gâtului lui Lup.

Lup se feri trăgându-se înapoi, mârâi speriat şi maxilarele îi clămpăniră în gol. Ezită doar o clipă cu un picior din faţă ridicat. Pe faţa şi în trupul lui se instală pe moment o expresie de nedumerire, de nesiguranţă. Apoi, dintr-o dată, dispăru, desprinzându-se de micul cerc de lumină al focului.

Preţ de o clipă, lui Jeebee nu-i veni să creadă că îl

pierduse din nou pe Lup. Încet-încet, începu să perceapă realitate dispariţiei celeilalte fiinţe, în timp ce şedea aşteptând, ascultând, sperând fără să vrea că Lup se va întoarce. Dar nu se întoarse. După câtva timp, Jeebee se înfăşură în cuvertura cu celule solare şi adormi.

Când se trezi, amorţit şi îngheţat, în zorii zilei, lângă focul stins, Lup era acolo, lungit de cealaltă parte a grămezii de lemne arse şi cenuşă. Când Jeebee se ridică însă în capul oaselor, Lup se ridică şi el imediat în picioare şi se pierdu printre tufişurile şi copacii din jurul locului de popas.

Cu toate acestea, Jeebee se simţea pătruns de un mare val de fericire. Cealaltă fiinţă se întorsese. Nu-l alungase definitiv gestul prin care încercase să-l reţină.

Îl înţeleg, îşi spuse Jeebee după ce se ridică şi începu să urineze pe cenuşa focului din noaptea precedentă. Şi el s-ar fi ferit dacă o persoană abia cunoscută ar fi încercat să-l înhaţe. Se întrebă dacă exista vreo şansă ca Lup să rămână cu el. Să ţină seama să-i lase lui Lup iniţiativa avansurilor, când o să aibă el chef. Dacă n-o va speria, cealaltă fiinţă îl va însoţi poate pe Jeebee în călătoria lui – măcar o parte din drum. Jeebee nu-şi dăduse seama până atunci cât de mult îi lipsea compania cuiva.

Soarele abia răsărise. Jeebee bău foarte puţină apă din bidon, scoase din rucsac o felie de carne de vită conservată, ca să aibă ce mesteca şi porni la drum. Mintea trează şi vioaie începu să-i funcţioneze. Avea încă jumătate de kilogram de carne de vită în buzunare. Îi ajungea pentru două mese uşoare – poate chiar şi o îmbucătură pentru Lup. Vor avea nevoie amândoi de hrană, dar dacă Lup îl va însoţi o bucată de drum, era sigur că el îşi va face singur rost de mâncare.

Jeebee se putea concentra asupra propriilor sale necesităţi. Apa era prima urgenţă. Dar în timp ce va umbla după apă, poate că va da şi de urme de vânat. Orice – veveriţă, porc ţepos, furnicar – dacă-i prindea pe drum. Nu îndrăznea să spere că va da de urme de căprioare sau alt vânat ceva mai mare. Dar, dacă-i va ieşi în cale, acum avea

puşca de.30-06.

Chiar dacă ar găsi şi ar putea împuşca un animal atât de mare cât o căprioară, n-ar fi decât o soluţie de moment. Până atunci avusese norocul de a găsi alimente în case şi în magaziile lor prădate, întâlnite pe drum. Dar era un noroc care-l va părăsi în zona aceea mai puţin populată.

Visă că Lup se hotărâse să rămână cu el. Dacă aşa va fi, Jeebee se întrebă dacă, în cazul în care ei doi ar alcătui o echipă, Lup va putea să-l ajute la găsirea vânatului. Îşi aminti că citise undeva că o pereche de lei colaborează la vânătoare, unul alungând vânatul spre locul în care celălalt stă la pândă. Oare colaborează şi lupii în acelaşi fel? Sau dacă nu, l-ar putea determina totuşi pe Lup să mâne animalele cu carne comestibilă în bătaia puştii lui?

Oftă. Toată ideea pornea de la ceea ce-şi dorea el. Era clar că Lup nu era câine şi deci nu putea fi nici ţinut din scurt, nici dresat. În orice caz, până ce Lup nu va avea mai multă încredere în el, toate astea rămâneau simple presupuneri. Dar mintea lui Jeebee lucra şi punea la păstrare acea posibilitate pentru a fi folosită în viitor, în zilele ce vor urma, în timp ce îşi continua înaintarea spre vest, iar Lup continua să tragă la popasurile lui, mai ales în amurg şi în zori.

Jeebee îşi dădu seama că exista o singură soluţie realistă la problemele lui. Evitase rutele est-vest cele mai bătute, de frică să nu fie încolţit. Asemenea rute foloseau uneori – deşi adesea erau paralele cu ele – unele dintre vechile autostrăzi. Majoritatea drumurilor erau încă bune, deşi, nefiind frecventate, începuseră să fie năpădite de vegetaţie. Şi totuşi, ele indicau în general cel mai bun traseu de-a curmezişul ţinutului. Din păcate, asemenea trasee erau de obicei căi directe de acces către primul orăşel sau oraş mare.

Nu putea risca să intre din nou într-o aşezare locuită sau chiar recent părăsită. Ultima lui experienţă era doar un exemplu blând pentru ce i s-ar putea întâmpla. Dar pe drum, cu armele pe care le deţinea acum, ar putea întâlni călători cu care ar putea face schimb de mărfuri sau de la

care ar cumpăra câte ceva, fără nici un risc.

Sau putea să fure. Dar alungă repede acest gând. Încă nu era chiar atât de disperat. Încă nu, din fericire.

Spre norocul lui, nu îndrăznise să-i arate femeii din locul de unde luase puşca cele douăzeci şi trei de monede de aur ascunse într-un portofel prins cu o curea la talie, pe sub cămaşă, pe care le cumpărase pentru a participa la un concurs de genul o-monedă-pe-lună publicat într-o revistă. Plătise în mod regulat monedele, până într-o zi, când îşi dăduse seama că de fapt nu-l interesa prea mult să participe la concurs.

Dar acum le avea acolo, sub cămaşă. Dacă ar putea găsi o persoană sigură de la care să cumpere ceva cu ele, ar prefera asta decât să fure – sau poate chiar să ucidă, dacă va fi nevoit.

Îşi spuse însă că va face chiar şi aşa ceva ca să supravieţuiască şi să ajungă viu la ferma de vite.

Cunoştinţele lui de SE trebuie să supravieţuiască şi de aceea trebuie să supravieţuiască şi el. Altminteri, viaţa lui nu mai avea nici un sens.

Începu să ticluiască planuri în timp ce mergea, cu câte o puşcă în fiecare mână. Cel mai mult îi lipseau hărţile, majoritatea rămânând în portbagajul bicicletei. Dar memoria îi spunea că autostrada est-vest cea mai apropiată se afla la sud de locul în care era el în momentul acela.

Era ciudat că grupul de studiu de la Stoketon devenise deja un fel de vis pentru el – ca amintirea din copilărie despre casa în care trăise odinioară, dar pentru puţin timp şi demult de tot. Jershandeau, Peter Wilbiggin, Kim Allen – aceştia şi toţi ceilalţi cu care lucrase acolo – căpătaseră acel gen de nimb de apus de soare ce părea să plutească întotdeauna în jurul capetelor personajelor din basme şi legende. Era greu de crezut acum că ei şi viaţa pe care o împărţise cu ei fuseseră vreodată reale.

Îşi opri gândurile din hoinăreala lor. Se gândise mai înainte că era necesar să schimbe traseul. Ziua aceasta va fi probabil mai caldă ca aceea de ieri. Primăvara avansa

inevitabil spre nord. Până în momentul acela, fusese o zi însorită şi senină, cu câte un nor din când în când şi căldura îi ridica moralul fără ca el să-şi dea scama.

Se obişnuise să măsoare timpul cu ajutorul soarelui. Deşi încă mai avea ceasul cu baterie experimentală de o sută de ani, se dezobişnuise să se uite la el. Soarele îl anunţa că era cam la un sfert din drumul său spre poziţia de la amiază. Sudul se afla probabil la mai puţin de patruzeci şi cinci de grade în stânga lui.

Pentru a verifica, îşi scoase de la gât busola agăţată de un şnur şi o puse în palmă. Îi confirmă ceea ce ghicise după poziţia soarelui, dar când se opri, acul ei îi oferi mai multă precizie.

Înaintase instinctiv prin pădure, de când părăsiseră ultimul popas din noaptea precedentă. Dacă o coteau spre sud, vor ajunge în câmp deschis.

Regretă mai mult ca oricând că nu mai avea harta statului Dakota de Sud.

Ce gen de drum est-vest va fi primul pe care-l va întâlni mergând spre sud? Ar fi dorit să dea de o fostă autostradă fără taxă sau de orice drum care ducea până departe în vest, nu doar o fostă şosea de asfalt cu două benzi care unea două orăşele.

Traseele fostelor autostrăzi atrăgeau mai mulţi călători şi-i ofereau mai multe posibilităţi de alegere. În momentul acela se afla, după socotelile lui, ceva mai jos de ceea ce fusese odinioară oraşul Pierre din Dakota de Sud.

De Pierre nu se putea apropia fără să rişte, în vremurile acelea, fiind un oraş mare. Dacă mai rămăsese ceva din el, acea rămăşiţă fusese probabil împărţită în teritorii ce aparţineau unor bande bine înarmate şi vigilente, aflate în conflict, dar toate pândind orice pradă li s-ar ivi în cale, cum ar fi el însuşi, un om singur.

Schimbând direcţia, ieşi, din păcate, de sub umbra protectoare a copacilor, pe care o prefera pentru drum, atunci când avea ocazia să dea de ea. Şi Lup părea să aibă aceeaşi preferinţă. Un lucru era sigur: Lup putea să vină şi să plece ca o umbră.

Dar era clar că urma o rută paralelă cu a lui Jeebee şi uneori, după aproape două săptămâni de când se cunoscuseră, rămânea şi peste noapte cu el.

Jeebee străbătea acum o zonă care fusese odinioară alcătuită: în mare parte din ogoare sau păşuni. Din când în când traversa drumuri de ţară şi deseori zărea în depărtare clădiri de fermă.

Asta îl îndemna să iuţească pasul, deşi mergea în câmp deschis.

Dar, ca un fel de compensaţie, vremea ploioasă care-l însoţise până atunci, cu frecvente averse, încetă, urmând o serie de zile calde şi însorite. Iarba uscată de pe câmpurile neîngrijite se ofilea şi mai tare şi prin ea apăreau, răzleţe, fire de iarbă verde, proaspătă.

Când dădea de asemenea câmpuri, le ocolea, ascunzându-se pe cât putea, sub linia orizontului. În timpul unui astfel de ocol, Jeebee învăţă prima lecţie de la Lup. Era pe la sfârşitul după-amiezii şi de data asta Lup i se alăturase mai devreme. Ajunseseră la o fâşie îngustă de tufişuri şi copaci care se întindea în dreapta lui, când, fără să se gândească, Jeebee intrase pe ea cu intenţia de a ocoli casa de fermă pe care o vedea în faţa lui, dincolo de acoperământul de frunziş.

Lup ezitase. După câţiva paşi, Jeebee îşi dăduse seama că fiinţa cealaltă nu era cu el şi când privi înapoi îl văzu pe Lup stând şi uitându-se după el. Jeebee rămase nemişcat şi, după o clipă de nesiguranţă, Lup veni spre el.

Dar Jeebee reuşea acum să citească semnalele pe care i le dădea corpul lui Lup. În clipa aceea, îi transmitea prudenţă extremă în a-l urma.

Jeebee însuşi se oprise. Studie silueta pe patru picioare de lângă el, ca să-şi dea seama exact ce anume îi dădea impresia de prudenţă. Observă după o clipă că Lup stătea foarte semeţ, cu gâtul întins, cu urechile ciulite înainte, ca să audă, să vadă şi să miroasă orice semnal de primejdie, dar picioarele dindărăt erau doar un pic îndoite şi coada era lăsată-n jos, indicând, din câte învăţase Jeebee, nesiguranţă. În ansamblu, corpul lui era încordat şi lui

Jeebee i se păru că citeşte pe faţa expresivă a lui Lup – şi faţa lui Lup, ca şi corpul lui, devenise foarte expresivă, după ce Jeebee învăţase să-l cunoască mai bine – o expresie pe care o interpretă ca împotrivire sau ezitare.

Jeebee se încruntă, privind în faţă prin paravanul impenetrabil al copacilor. În acel moment, un câine începu să latre, departe, undeva în dreapta lor.

Jeebee privi înapoi spre Lup, dar Lup dispăruse. Pe parcursul lunilor ce se scurseseră de când plecase din Stoketon, Jeebee învăţase şi el să fie prudent. Vântul bătea aproximativ din direcţia lătratului, spre el. Cu toate acestea, Lup socotise că era bine să se ferească şi nu-i strica nici lui Jeebee să procedeze la fel. Se întoarse şi o luă în aceeaşi direcţie ca Lup. Câinele din faţă semnalase, dacă nu altceva, măcar posibila prezenţă a unor fiinţe omeneşti vii. Şi orice fiinţă umană îl va trata probabil aşa cum îl trataseră cei de la halta unde pierduse bicicleta – şi nu se ştia cum vor reacţiona faţă de Lup.

Lup îşi făcu apariţia abia când Jeebee se instalase pentru noapte şi punea un ultim buştean în focul de seară pe care-l făcuse în interiorul unui pâlc ocrotitor de copaci. Pe parcursul zilelor petrecute împreună, saluturile de seară şi de dimineaţă ale lui Lup făcuseră progrese faţă de adulmecarea precaută cu care-l întâmpinase atât la magazin, cât şi la focul de tabără din prima noapte după fuga lor. Acum, Lup îşi făcu apariţia pe tăcute şi pe neaşteptate, ca de obicei. Se duse agale spre locul unde şedea Jeebee, îl adulmecă, îl cercetă o clipă, apoi mai înainta puţin – suficient ca să ajungă Jeebee cu mâna la el.

Jeebee întinse încet mâna şi scarpină blana de sub gâtul lui Lup – blana aceea părea a cere să fie răvăşită. De la gât, Jeebee îndrăzni, o dată cu scurgerea zilelor, să coboare treptat până la pieptul şi toracele lui Lup – prudent în mişcări cu partenerul lui fără a-şi permite şi alte libertăţi. În timp ce i se mişcau degetele îi smulse smocuri de blană desprinse de piele, semn că Lup începea să-şi lepede haina de iarnă.

Lup se apropie mai mult, ca să se lase mângâiat. Avea

un aer de anticipare relaxată. Mişcă scurt din coadă, doar un pic dintr-o parte în cealaltă – dar dădu doar din ea. Jeebee continuă să-l scarpine şi să-l netezească pe ambele părţi, dar când îi smulse, cu titlu de încercare, câteva smocuri tentante de pe coastele inferioare, Lup îşi întoarse capul spre mâna intrusă, se dădu înapoi, se uită la ea mult timp, apoi se îndepărtă şi se lăsă pe labe lângă locul unde şedea Jeebee.

Prin mişcarea aceea, Lup afirma clar că se săturase să fie atins. Respectându-i dorinţa, Jeebee rămase pe locul unde era, scormonind din când în când focul, gândindu-se la ale lui şi simţind o mare plăcere din simplul fapt că Lup era cu el. Îşi dădu seama, şezând acolo în faţa focului, cu Lup alături de el, cât de mult se schimbase de când fugise din Stoketon.

Când părăsise acel oraş, mânat să fugă cât mai repede de alicele lui Buel Mannerly care-i şuierau pe lângă urechi, se gândise că putea pleca de acolo doar cu o mână de scule ce-i erau necesare pentru a supravieţui în acea lume nouă, mai crudă. Acum se pomeni că putea supravieţui chiar cu mai puţin.

Nu se gândise, desigur, niciodată că va trebui să ocrotească puţinul pe care-l avea de cel mai bun şi singurul prieten, cum ajunsese să-l socotească pe Lup. Jeebee descoperise deja că prelata lui şi toate celelalte obiecte pe care le căra cu el riscau să fie sfâşiate de Lup, din curiozitate, dacă le lăsa la îndemâna lui. Învăţase din experienţă că urmele lăsate de colţii lui, care roseseră şi mestecaseră diverse obiecte din magazinul femeii, nu erau cu totul, sau chiar deloc, semne ale încercărilor lui Lup de a fugi, ci pur şi simplu o manifestare a firii sale îndărătnice şi distructive.

Crezuse atunci – şi, de fapt, încă mai credea, privind înapoi în trecut – că deţinea mai puţin decât era necesar din curajul, îndemânarea şi instinctul combativ care i-ar fi trebuit pentru a supravieţui în noua lume ce se născuse. Dar era clar că se întărea şi învăţa. Era ciudat că, în unele privinţe, supravieţuirea în această lume mai dură cerea mai

multă sensibilitate, nu mai puţină.

Viaţa nu-l pregătise pentru a se lupta cu semenul lui ca să supravieţuiască. Dar îl pregătise pentru a fi un splendid şi atent observator, remarcând tot ceea ce era de văzut şi adunând la un loc observaţiile, pentru a trage concluzii bazate pe cea mai bună înţelegere la care putea să ajungă – şi aceasta era o calitate folositoare, eventual contestabilă.

Lup, în schimb, era înzestrat pentru supravieţuire. Din prima noapte în care atenţia maşinăriei mentale a lui Jeebee se concentrase asupra întrebării dacă Lup era sau nu câine, el observase automat şi încercase să găsească un sens în tot ce-l văzuse pe celălalt făcând. După momentul fugii de la haltă şi cel al uciderii câinelui collie de către Lup, nu a mai putut să nu accepte realitatea şi anume că Lup era cu adevărat lup. Conform spuselor bărbatului cu barbă neagră, pe care Jeebee le auzise prin geam, Lup fusese prins când era pui de un vânător care punea capcane, fiind crescut apoi de acelaşi om, care deţinuse scurta de piele purtată acum de Jeebee. Aceeaşi scurtă de piele care-l făcuse pe Lup să se ataşeze de el de la bun început. Dar, ajungând să descopere mai multe despre Lup, ceea ce aflase nu făcuse loc decât unor nedumeriri şi mai mari. Trebuia să existe un motiv anume pentru plecările, precum şi pentru revenirile lui Lup. Aşa cum trebuia să existe un motiv pentru ritualul de întâlnire şi de atingere pe care-l aştepta de la Jeebee ori de câte ori îşi făcea apariţia.

Raţiunea îi spunea lui Jeebee că expresiile faciale şi trupeşti ale lui Lup aveau mult mai multe semnificaţii decât se aşteptase el din partea oricărui alt animal. Câinii pot sau nu pot învăţa să citească expresiile faciale ale oamenilor. Dar în mod sigur învaţă să citească tonurile vocii omului. Însă Lup avea un spirit de observaţie cum Jeebee nu mai văzuse la un câine.

Dacă voia să comunice cu adevărat cu Lup, Jeebee trebuia să se hotărască să se comporte precum un lup, să gândească precum un lup – până la urmă, să „vorbească” aşa cum vorbesc lupii. Putea începe prin a încerca să vadă lucrurile aşa cum le-ar vedea un lup.

Punând acum iţele cap la cap, îşi dădu seama că în perioadele când lipsea Lup se ducea probabil să vâneze. Dar nu putea vâna prea departe de traseul lui Jeebee, pentru că altminteri n-ar fi meritat să se căznească să vină înapoi – mai ales ţinând seama că răsplata lui era doar compania lui Jeebee. Pe scurt, el trebuia să câştige ceva din faptul că îl însoţea pe Jeebee, de vreme ce era atât de splendid adaptat să supravieţuiască de unul singur. Dar ce anume avea de câştigat?

Lup se sculă în picioare, curmându-i şirul gândurilor. Ridică imediat capul, sondând mirosurile pe care le aducea vântul în clipa aceea. Îşi plecă apoi capul, dar rămase în picioare.

Amurgul ceda locul întunericului nopţii, dincolo de cercul luminos al focului. Dintr-o dată, de undeva din depărtare, se înălţă în aerul nemişcat un strigăt de jale, care vibra, apoi scăzu în intensitate, terminându-se într-o serie de schelălăituri. În sfârşit, Jeebee recunoscu ceva ce mai auzise sau văzuse. Era urletul unui coiot. Îi era familiar din emisiunile de radio şi televiziune.

Lup se semeţi pe picioare, îşi ridică botul în aer şi îşi deschise fălcile. Din pieptul acoperit cu blană ieşi un urlet nu atât de plin cum se aşteptase Jeebee. Era de fapt un ţipăt ascuţit, tremurat, foarte asemănător cu un glas de soprană. Urletul lui Lup nu se termină cu schelălăituri şi, auzindu-l, ceva tresări în străfundurile trupului lui. Se pomeni că îşi dă şi el capul pe spate, apoi îşi puse palmele căuş la gură şi răspunse şi el cu un urlet coiotului din depărtare – un urlet prelung, scos din rărunchi.

Lup urlă imediat şi el, din nou – vocea lui armonizându-se, împletindu-se cu a lui Jeebee şi plutind în jurul ei.

Se lăsă tăcerea. Jeebee privi peste foc şi văzu că Lup se lungise din nou pe o parte, uitându-se fix la el.

— Ştii ce nu pot eu să sufăr, începu Jeebee pe un ton blând şi drăgăstos, apoi se corectă – ştii ce nu pot eu să sufăr la tine, dar te şi invidiez pentru asta? Faptul că nu te sinchiseşti de nimic, fir-ar să fie!

Mult timp ochii aurii continuară să-l fixeze, în timp ce

liniştea din jurul lor se umplea cu micile sunete ale pădurii cufundate în beznă. Apoi, pleoapele de lup se lăsară somnoroase şi ochii se închiseră. Jeebee se instală pe jos cu rucsacul în chip de pernă – ca să-şi pună capul pe el, dar şi ca să se ocrotească de colţii lui Lup.

Când se trezi în dimineaţa următoare, la puţin timp după răsăritul soarelui, Lup dispăruse din nou. Focul se stinsese şi cenuşa se răcise. Îi era frig şi se simţea ţâfnos, gândindu-se că undeva, chiar în clipa aceea, Lup găsise probabil ceva de mâncare, în timp ce el nu avea nimic. Treaba asta îl indispunea.

Împături cuvertura solară în care se înfăşurase cât dormise, o îndesă în rucsac, îşi puse rucsacul pe spate, apoi îşi atârnă pe spinare cea mai grea dintre cele două puşti, cu o bucată de sfoară tăiată din colacul pe care-l cărase cu el ca să-şi facă un cort din prelata reflectorizantă.

Dar puşca de.22 o ţinea întotdeauna în mână, pregătită pentru un vânat mic sau pentru orice eventualitate. O ţinea degajat, de mijloc, în mâna stângă, lăsată-n jos pe lângă corp. O ţinea tot mai mult aşa, de când devenise tot mai priceput în citirea urmelor de pe terenul pe care păşea, căutând semnele trecerii animalelor. Deocamdată nu găsise decât o pereche de veveriţe de pământ sau goferi – nu ştia să le deosebească. Le mâncase la repezeală, crude, ca nu cumva să se întoarcă între timp Lup şi să se simtă obligat să împartă prada.

Pornind însă din nou la drum, se încălzi mergând şi proasta dispoziţie începu să-l părăsească. Mintea începu să-i funcţioneze într-o anumită direcţie.

Trebuia să rezolve cumva problema hranei. În timpul mersului, mesteca iarbă uscată, fiindcă citise undeva că ajută la potolirea foamei. Dar nu părea să-l ajute. Trebuia să existe o soluţie la nevoia lui de a-şi hrăni organismul, numai să reuşească s-o descopere meditând la ea.

Dar, ca de obicei, când era confruntată cu o problemă, maşinăria lui mentală divaga imediat la alta. Şi, după cum se întâmpla tot mai frecvent, gândurile lui se îndreptară spre Lup. Cât de mult se îndepărta celălalt când pleca, aşa

cum plecase acum? Dintr-un impuls brusc, Jeebee se opri, ridică puţin capul şi îşi duse la gură mâinile făcute căuş.

La fel ca în seara precedentă, scoase un urlet.

Sunetul se înălţă, rămase suspendat o clipă, apoi se stinse în aerul blând al dimineţii. Era din nou o zi senină, doar cu câţiva nori răzleţi. Urletul părea ridicol. Se scurseră câteva clipe şi Jeebee tocmai voia să renunţe la ascultat şi să plece mai departe. Şi atunci, din depărtare, un alt urlet îi răspunse, zbârlindu-i părul la ceafă. Dar nu era ţipătul ascuţit şi tremurător cu care Lup îi răspunsese coiotului în noaptea precedentă. Acesta avea o intensitate mai mică, semănând mai degrabă cu jelania tânguitoare a unui fluierat de tren.

Era oare Lup? Lup al lui răspunsese? Poate că era altă fiară din aceeaşi familie. Jeebee duse din nou mâinile la gură ca să mai scoată un urlet, dar ceva ca un instinct păru să-l oprească să-şi împingă prea departe norocul.

Nu acum. Poate mai târziu, cândva, o să mai încerce şi, dacă va primi iarăşi un răspuns, va fi gata să constate dacă putea fi sigur că suna exact ca răspunsul primit mai înainte. Era puţin probabil ca un lup necunoscut să-i răspundă din apropiere, în timp ce Lup era departe – iar dacă Lup era şi el pe aproape, de ce nu-l răspunsese şi el?

Întrebarea îi dispăru din minte când zări o mică siluetă grăbindu-se să se piardă în iarba înaltă din faţa şi din dreapta lui.

Puşca de.22 pe care o ţinea în mâna dreaptă ajunse imediat pe umăr şi trase aproape înainte ca el să înregistreze mişcarea. Mai introduse un cartuş în magazie şi înaintă cu prudenţa cu care ar fi pândit un urs rănit. Dădu peste un porc ţepos cu capul aproape desprins de corp de glonţul puştii de.22.

Întoarse precaut stârvul pe spate, cu ţeava puştii. Citise despre porcii ţepoşi. În unele state erau ocrotiţi, fiind consideraţi „hrană de supravieţuire”, deoarece se mişcă atât de încet, încât pot fi doborâţi şi ucişi de om cu o bâtă sau cu un bolovan greu.

Amintindu-şi ce citise, spintecă stârvul pe burtă, îşi vârî

un deget în despicătură şi îl târî înapoi, într-un spaţiu deschis, unde putea face focul. Îi făcea o plăcere imensă să simtă greutatea leşului atârnată de degetul lui.

Făcu un foc mic, dar puternic cu iasca lui şi câteva crengi uscate dintr-un tufiş din apropiere. Apoi începu, destul de neîndemânatic, dar cu oarecare succes, să desprindă carnea animalului de pe trupul său acoperit cu ţepi. Aproape terminase treaba când îşi făcu apariţia Lup.

Jeebee înţepeni cu cuţitul în mână. Uitase efectiv de existenţa celuilalt, copleşit de fericirea de a avea în mână o posibilă masă îndestulătoare. Fie că Lup se întorsese ca urmare a schimbului de urlete, fie că venise înapoi pur şi simplu întâmplător, de data asta Jeebee avea de gând să-şi umple primul burta, înaintea oricui. Lup se apropie, dar se opri la mai puţin de trei sferturi de metru de el. Scheună.

Jeebee se încordă, aşteptându-se ca Lup să se repeadă la carnea porcului ţepos. Pregătit pentru orice, dar hotărât să-şi apere hrana, Jeebee desprinse şi ultima halcă de carne de pe oase şi tăie atât cât consideră că va putea mânca la o singură masă. Lăsă restul să cadă înapoi în stârv, pe care-l împinse cu ţeava puştii spre Lup. Lup îşi îngropa nasul în el. Jeebee se apucă să-şi prepare cumva hălcile de carne crudă, înfigându-le în nişte nuiele pe care le ţinea deasupra focului.

Lup dădu gata părţile comestibile ale porcului ţepos pe care le primise, în nu mai mult de două secunde, după cum i se păru lui Jeebee. După ce termină, se apropie de partea opusă a focului şi Jeebee retrase prudent nuielele pe care le ţinea, apropiindu-le cât mai mult de el, dar ţinându-le încă în dogoarea flăcărilor. Îl cuprinsese o foame demenţială şi descoperi că regretă că nu are în mână decât cuţitul, nu şi nuiaua cu carnea în vârf. În clipa aceea ar fi fost în stare să-l ucidă pe Lup dacă ar fi încercat să-i la mâncarea.

Dar Lup nu încercă. În schimb, întinse botul, îşi trase urechile spre spate şi scoase o serie de scheunături, aproape ca acelea ale unui căţeluş.

Jeebee nu avea încredere în el. Scoase o nuia din foc şi înfulecă bucata de carne de pe ea, pe jumătate arsă, pe

jumătate crudă, apoi o devoră şi pe cealaltă. Lup îşi continuă jelania până ce dispăru toată carnea, dar după ce se termină, se opri, îl privi o clipă pe Jeebee ca un camarad, apoi se întoarse şi se pierdu din nou în tufişuri.

Jeebee se aşeză comod, conştient acum că avea degetele pârlite şi limba arsă, dar având o senzaţie incredibilă de satisfacţie, pe care n-o mai cunoscuse până atunci. Cu burta plină cum era, se simţea stăpânul întregii lumi.

Capitolul 4

AJUNSESERĂ la autostrada interstatală pe care Jeebee şi-o fixase ca ţintă cu aproape cinci zile în urmă. Dar acum, când erau acolo, cercetă pe îndelete în sus şi-n jos o porţiune de treizeci de kilometri din fâşia dublă de asfalt, înainte de a-şi stabili un post de observaţie pentru a se asigura de informaţii despre zona aceea şi, în acelaşi timp, de o sursă de hrană.

Problema sursei de hrană ajunsese într-un stadiu critic. Lup, care lipsea aproape tot timpul, nu dădea semne că ar fi suferit din cauza ei. Lui Jeebee îi era imposibil să-şi dea seama dacă Lup era bine hrănit numai uitându-se la el. Pe sub haina lui de blană de vară, destul de jigărită, neagră pe spinare şi pe părţi, dar tot mai deschisă spre burtă, unde era aproape albă, i se păruse slab, chiar sfrijit, de când îşi lepădase haina de iarnă. Dar, fără a dispune de vreo dovadă a convingerii lui, Jeebee era foarte sigur că Lup, spre deosebire de el, reuşea să vâneze câte ceva, fie şi numai iepuri sălbatici sau veveriţe de pământ.

În ceea ce-l privea pe Jeebee însă, mica lui rezervă de alimente conservate pentru cazuri de forţă majoră se epuizase de mult. După consumarea porcului ţepos, îşi umpluse prea puţin stomacul – doar cu câteva ciuperci, pe care ştia să le identifice precis drept hribi, una dintre cele trei specii pe care le putea deosebi de cele otrăvitoare. Găsise hribii crescând pe rădăcinile putrede ale unui copac dintr-o pădurice. Dar le mâncase repede şi nu-i satisfăcuseră burta, care mai cerea de mâncare. Avea tot timpul în stomac o senzaţie de gol. La nevoie, putea să n-o bage în seamă, dar în ultimele zile îl obsedase. Şi mai supărătoare era starea de slăbiciune generală a corpului. Obosea mai repede decât ar fi vrut, după numai câteva ore de mers.

Dar acum, după cea de a patra zi de explorare, dăduse peste o casă de fermă abandonată şi pe jumătate dărâmată, care la prima vedere părea promiţătoare. Dacă ar găsi măcar nişte cereale încolţite, păstrate iniţial pentru a hrăni animalele, le-ar prepara şi le-ar mânca...

Dar, după ce scotoci temeinic prin şură şi prin ceea ce mai rămăsese din casă, nu găsi nimic. Tocmai dădea să plece, când îl zări deodată pe Lup, care îl părăsise încă din zori, adulmecând şi el primprejur. Nu-i dădu atenţie lui Jeebee, părând foarte absorbit de propriile lui investigaţii.

Pe Jeebee îl cuprinse brusc un fel de duşmănie. Tocmai intenţiona să-şi la gândul de la acel loc, de unde nu avea nimic mai de Doamne-ajută de luat. Dar cercetându-l pe Lup, îşi reaminti brusc că mirosul fin şi marea curiozitate a tovarăşului său de drum ar putea găsi ceea ce lui îi scăpase.

Drept urmare, Jeebee începu şi el să caute din nou. Cercetase cu multă atenţie casa şi era sigur că nu-i scăpase nimic care putea fi comestibil, dar se hotărî să se mai uite o dată. Îşi începu explorarea în perimetrul imediat al fostei locuinţe.

Explorarea îl duse pe un drum şerpuit, în afara fundaţiei clădirii, până la o movilă de vreo treizeci de centimetri înălţime, acoperită cu iarbă uscată, veche de un an.

Nu părea a fi mai mult de atât, dar de îndată ce începu să scormonească prin ea, spre enervarea lui, apăru şi Lup, care adulmeca de la câţiva metri distanţă. Deodată, Lup păru că găsise ceva. Ridică urechile şi coada, iar botul nu i se mai văzu, ascuns printre firele de iarbă. Părea angajat într-o treabă.

Jeebee se duse repede spre el. După ce făcu doi paşi mari, observă că Lup stătea pe o porţiune fără iarbă, luptându-se cu, dinţii cu un fel de zăvor care trebuia mai întâi tras în sus, apoi înapoi, pentru a se putea ridica un capac de metal aşezat la acelaşi nivel cu pământul din jur. Suprafaţa sa cenuşie era pătată de rugină, dar părea o piesă de fier foarte solidă.

Jeebee mai învăţase câte ceva şi ştia că nu era cazul să

încerce să-l alunge pe Lup şi să se ocupe el singur de zăvor. Lup apăra cu străşnicie tot ce se afla în apropierea gurii lui. Pe de altă parte, de ce era oare atât de curios?

Jeebee se retrase câţiva paşi de pe peticul de iarbă şi luă calm de pe jos două pietre de mărimea unei prune. Lup stătea tot cu capul plecat, preocupat de zăvor. Jeebee aruncă o piatră în iarbă, la vreo cinci metri dincolo de Lup şi o alta cam la aceeaşi distanţă, peste o secundă. Lup ridică imediat capul, ciuli urechile şi ţâşni înainte, căutând în iarbă cam prin locul unde căzuse prima piatră, apoi se duse să caute mai departe. Din patru paşi mari şi rapizi, Jeebee ajunse la capacul de metal îndesat în pământ, întinse mâna şi apucă zăvorul, când botul lui Lup reintră în câmpul lui vizual.

Dar Jeebee ţinea mâna pe zăvor şi, chiar dacă Lup apăra tot ce se afla direct sub nasul lui, până atunci păruse că respectă şi dreptul de proprietate al lui Jeebee. Dar desigur că acest respect nu fusese încă verificat cu un lucru pe care Jeebee ar fi bănuit că şi-l dorea Lup cu adevărat.

Cu zăvorul pus la locul lui, era clar pentru Jeebee că acel capac de metal fusese instalat acolo pentru a ascunde intrarea într-o trapă. Cercetă cu atenţie şi descoperi cele două balamale, năpădite de iarbă, la marginea opusă celei de care era fixat zăvorul. Apucă zăvorul şi trase de el. Capacul era greu, dar reuşi să-l ridice fără prea multă bătaie de cap, doar cu un scârţâit care dovedea că nu fusese folosit de mult.

Lup se dădu înapoi. În faţa lor se căsca în pământ o gaură neagră de o adâncime necunoscută.

Jeebee se uită spre Lup. Era la cinci-şase paşi în spatele lui. Atitudinea lui era întruchiparea conflictului dintre şovăială şi curiozitate. Sprâncenele ridicate, îngropate în blană, îi confereau o expresie umană de îngrijorare, în timp ce îşi întindea gâtul spre bezna de dedesubt.

Jeebee se gândi că ar fi bine să coboare imediat scara mobilă proptită înăuntru, înainte de a-şi înfrânge Lup reţinerea iniţială de a descoperi ce se afla sub capac.

Se întoarse, ţinând puşca de.22 în îndoitura braţelor şi

începu să coboare pe scară cu precauţie. Puşca de.30-06 era atârnată cu sfoară pe spate şi îl apăsa neplăcut în timp ce cobora. Pătrunse în bezna de dedesubt.

Peste o clipă, pipăind cu vârful cizmei stângi, dădu de ceva solid şi păşi pe o suprafaţă care nu ceda, părând a fi o pardoseală murdară. Pipăi în jur cu vârful cizmei, ca să se asigure că era destul loc la picioarele scării şi puse jos amândouă tălpile.

Mult timp nu văzu nimic. Auzi de deasupra un scheunat care aproape că îl certa şi, ridicând privirea, zări un petic de cer albastru care-l orbi brusc, încadrat de deschizătură şi doar o parte din botul lui Lup, tot la câţiva paşi de marginea deschizăturii privind în jos spre el. O labă cu blană sură se lăsă în jos, tatonând stinghia cea mai de sus a scării, apoi se retrase repede.

Jeebee îşi propuse să reţină că Lup ori nu era prea încântat să coboare în locuri necunoscute şi întunecate de sub pământ, ori nu-i plăcea să coboare pe scări.

Jeebee nu-şi dădea seama dacă fiinţa cealaltă îl vedea acolo jos. Şi nu avea nici o importanţă.

Treptat, ochii i se adaptară la întuneric şi i se arătă, ca o fotografie care prinde contur în prima soluţie de developat, un fel de beci cu toţi pereţii acoperiţi de rafturi pline cu conserve, câteva cutii şi chiar şi o serie de borcane închise etanş.

Brusc, Jeebee începu să saliveze. Era ceva obişnuit la toate fermele înainte de introducerea electricităţii în mediul rural, care adusese cu ea frigiderele şi congelatoarele – o pivniţă pentru rădăcinoase. Pe vremurile acelea, rafturile trebuie să fi fost pline cu borcane de sticlă cum erau cele câteva din faţa lui. Probabil că înainte, sau în timp ce casa fusese părăsită sau dărâmată din cine ştie ce motiv, stăpânii ei plecaseră, lăsând-o înzestrată cu multe obiecte pe care nu le luaseră cu ei. Acolo, jos, erau alimentele. Şi măcar conservele erau probabil comestibile încă.

Ignorând schelălăiturile lui Lup de deasupra, Jeebee întinse mâna peste umăr ca să umble în rucsac şi scoase din el un rest de lumânare ca acela pe care-l folosise în

beciul în care găsise scurta de piele.

Aprinse o clipă căpeţelul de lumânare de vreo şapte centimetri şi începu să examineze cu atenţie conservele. Căldura lumânării aproape că-i ardea ochii, dar conserva era la vârful nasului său şi putea, în sfârşit, să descopere că fusese datată pe cercul metalic de pe fund şi că toate erau la fel. Spre bucuria lui, constată că data imprimată acolo nu era decât cu nouă luni în urmă şi numai în două cazuri erau datate cu un an sau un an şi ceva înainte de data pe care i-o anunţa ceasul lui multifuncţional.

Îndesă repede în rucsac cât mai multe conserve cu dată sigură, îşi umplu buzunarele şi tocmai voia să mai ia câteva şi în braţe, când se opri, străfulgerat de un gând.

Din ceea ce văzuse că face Lup cu fălcile lui, Jeebee nu se îndoia că va străpunge şi va deschide cu uşurinţă o conservă.

Puse înapoi, încet, cele câteva conserve în plus pe care tocmai le luase, întinse mâna spre spate ca să scoată de pe sfoară puşca de.30-06 şi o înlocui cu cea de.22. Adună din nou conserve în îndoitura braţului stâng şi mai aruncă o privire prin pivniţă înainte de a stinge lumânarea. Avea un acoperiş de lemn susţinut de grinzi de doi pe patru ţoli, cam la un metru şi jumătate deasupra podelei şi rafturi solid construite de jur-împrejur.

Stinse lumânarea, o băgă la loc în rucsac şi luă în mâna dreaptă puşca de.30-06, cu ţeava în faţă, ţinând-o în balans, la mijloc, cu primele trei degete, în timp ce pe celelalte două le folosi ca să se agaţe de stinghiile scării mobile pentru a se căţăra pe ea. Urcă încet şi greoi. Nu era imposibil, se gândi el, ca Lup să fi mirosit mâncarea din borcanele de sticlă, dacă nu şi pe cea din conserve. Mâncarea din cel puţin câteva borcane de sticlă probabil că se alterase şi mirosul ei rău – detectabil pentru nasul sensibil al lui Lup, dacă nu şi pentru al lui Jeebee – răzbătea afară. Dacă era aşa, Lup ştia precis că el ducea sus hrană, cel puţin potenţială.

Jeebee era tot mai încordat pe măsură ce urca. Era adevărat că până atunci Lup nu încercase să-i ia ceea ce

ţinea efectiv în mâini, nici măcar bucăţile de carne de porc ţepos care fuseseră foarte aproape de el. Dar asta nu garanta că Lup nu va încerca să înhaţe conservele pe care le căra sau să-l silească să le dea drumul din mâini.

În plus, Lup era cu adevărat un animal îngrozitor de periculos, cu colţii pe care-i avea şi înzestrat cu viteza şi forţa pe care Jeebee le văzuse acţionând în ultimele săptămâni. Dacă se va ajunge la o confruntare adevărată între ei...

Cu toate acestea, pe măsură ce se apropia de vârful scării devenea tot mai conştient de ciudata schimbare din sufletul lui. De câteva zile îi era profund şi sincer recunoscător lui Lup pentru că rămăsese cu el. Chiar ţinând seama de răceala lui necaracteristică pentru un câine şi de ceea ce s-ar fi putut numi egoism n-am exagera afirmând că Jeebee începuse să ţină la el.

Până în acel moment. Dar acum, având perspectiva hranei pentru trupul său înfometat, într-un fel, totul se schimbase brusc. Mai presus de orice altceva, devenise conştient de imensa forţă a foamei ce-l măcina. Simţită la început ca echivalentul unei dureri acute, foamea se transformase apoi într-o durere surdă, dar constantă, care-l urmărea mereu, dar cu care se familiarizase atât de bine, încât aproape că s-ar fi simţit ciudat fără ea. Era ca un animal feroce care dormise în burta lui şi acum se trezise. Undeva, în străfundurile lui, se contura o hotărâre. Intrase în posesia hranei şi nimeni, nici măcar Lup, nu i-o va lua.

Continuă să urce pe scară.

Când capul i se ridică deasupra nivelului pământului şi privirea i se încrucişa cu a lui Lup, la numai doi metri distanţă parcă îl pocni ceva la baza craniului. De acolo porni un val care-i cuprinse tot corpul ca un colorant puternic – se întinse în faţă până în dosul urechilor, în jos pe ceafă, spre muşchii spatelui şi de-a lungul şirei spinării. În timp ce continuă să urce şi păşi în cele din urmă pe pământ neted, câmpul lui vizual se concentra tot mai mult, până ce nu-l mai văzu decât pe Lup, drept în faţa lui – şi în tot acest timp privirea nu i se desprinse de a celuilalt.

Lup îşi linse buzele şovăitor şi se dădu înapoi cinci-şase paşi, cu privirea încă aţintită asupra lui Jeebee. Acesta aşteptă, dar nu făcu nici o mişcare. Era gata să-l lovească pe Lup cu patul puştii dacă s-ar fi repezit spre conservele pe care le ţinea.

După o clipă de aşteptare, Jeebee se întoarse, ţintuindu-l pe Lup cu privirea, puse jos conservele, trase capacul pe balamale şi îl trânti la loc peste pivniţă, împingând şi zăvorul. Adună din nou conservele, cu puşca în mână, îndreptată tot în direcţia lui Lup şi se întoarse. Porni încet spre locul de popas, încordat şi aşteptându-se în orice clipă ca Lup să se apropie de el sărind cu o viteză fantastică, ori să se furişeze prin spatele lui ca să se întoarcă la uşa pivniţei.

Dar Lup nu făcu nici una, nici alta. În timp ce Jeebee continua să se îndepărteze, Lup se învârti în cerc în jurul lui, ca s-ajungă la trei-patru metri înainte. Continuă să meargă la pas, lejer, uitându-se tot mereu la Jeebee peste umăr. Şi, în felul acesta, ajunseră la locul de popas.

Jeebee îl stabilise într-un petic de pădure, care nu dădea direct spre superautostradă, ci la cel puţin cinci sute de metri în dosul unei movile de pe dealul care dădea spre şosea. De pe movilă putea să urmărească traficul de pe autostradă, stând întins pe burtă cu binoclul la ochi, nevăzut. Când cei doi ajunseră la locul de popas, Lup dădu roată în jurul cenuşii focului din noaptea precedentă. Rămase în cealaltă parte a ei, urmărindu-l pe Jeebee, în timp ce acesta se duse la plopul canadian aflat la nici trei metri de cenuşă şi ridică, una câte una, conservele pe care le cărase, cât de sus putu s-ajungă, înşiruindu-le pe câteva crăci groase ale plopului.

Îşi rezemase cam fără tragere de inimă puşca de.30-06 de copac, ca să poată pune conservele sus. Dar Lup se uita la el fără vreo intenţie dea se apropia. Parcă nu-l mai interesau conservele ca obiecte ce conţineau hrană şi era doar curios ca întotdeauna, observând mereu tot ce se petrecea în jurul lui.

Ştiind conservele în siguranţă, Jeebee se agaţă de

crăcile mai joase ale plopului, până ce reuşi să-şi treacă un picior peste una dintre ele şi se instală acolo. Apoi transferă conservele de pe crăcile unde stăteau ceva mai sus – unde Lup nu putea ajunge sărind sau căţărându-se. După ce termină se dădu jos din copac. Cât timp fusese în copac, Lup se trântise pe o rână, cu botul pe labele din faţă şi cu ochii în mod înşelător somnoroşi, urmărind fiecare mişcare a lui Jeebee. Acesta scoase cu precauţie una dintre conserve din buzunar – era o conservă cu carne. Saliva, iar mâinile îi tremurau.

Întinse mâna după cuţitul lui mare de vânătoare, desfăcu cureaua care-l ţinea în toc şi străpunse capacul cu vârful lamei. Făcu apoi o tăietură zimţată de jur-împrejurul marginii, până ce reuşi să ridice capacul. În tot acest timp îl urmărise cu privirea pe Lup, dar acesta părea să-şi fi pierdut total interesul. Căscă o dată sau de două ori, apoi se ridică şi, trecând pe lângă Jeebee, se duse la marginea luminişului, unde începu să adulmece şi după un timp să scurme preocupat la poalele unui copac.

Jeebee băgă cuţitul la loc în toc, aşeză conserva cu carne abia deschisă în bifurcaţia dintre două crăci joase, recent eliberată, apoi urcă şi puşca de.30-06 şi o puse de-a curmezişul a două crăci. Atent să nu dezechilibreze nici conserva, nici puşca, se caţără şi el în copac. După ce se aşeză pe o cracă, luă puşca în mâna stângă, puse conserva deschisă între genunchi şi începu să umble încet cu mâna pe lângă marginea zimţată, încercând să ajungă la carnea dinăuntru.

Scoase apoi degetele acoperite cu carne şi le vârî în gură. Carnea de porc ţepos, deşi fusese delicioasă, era o palidă amintire în comparaţie cu realitatea conservei pe care o ţinea în mână. Grăsimea pe care o linse de pe degete îi provocă o foame cumplită şi în acelaşi timp un val de greaţă i se ridica din stomacul făcut ghem.

Se luptă să-şi ţină în frâu greaţa, dar nu izbuti şi vomă pe pământul de dedesubt. Lup se repezi într-o secundă la resturile de sub copac vomate de el.

Jeebee şedea deasupra celeilalte fiinţe, simţindu-se

mizerabil. Organismul îi cerea hrană, dar stomacul i se întorcea pe dos la gândul că va trebui s-o primească. Dar după un timp, Jeebee se calmă şi îndrăzni să se hrănească din nou, luând cantităţi mici, făcând pauze şi plimbând dumicaţii prin gură înainte de a-şi face curajul să-i înghită.

Până la urmă reuşi să ţină câţiva în stomac. Nu era de mirare, îşi spuse el, că stomacul lui, atât timp gol, nu putea ţine piept dintr-o dată unui asalt de grăsime şi carne.

Aruncă sub copac conserva goală, cu părere de rău. Aceasta săltă o singură dată înainte de a se repezi Lup la ea. Jeebee lăsă restul conservelor în copac, luă puşca de.30-06 şi coborî. Când ajunse jos, Lup stătea întins cu conserva între ghearele celor două labe din faţă. Limba lui lungă lustruise interiorul, care arăta de parcă fusese bine spălat.

Jeebee avu o clipă remuşcări.

— Poate mai târziu, începu el, făcând un pas spre Lup.

Dar la prima mişcare făcută de Jeebee spre el, Lup mârâi ca să se apere, sări în picioare, cu conserva complet goală între fălci şi o zbughi printre copaci. Jeebee oftă şi se aşeză pe jos. Scoase gresia de ascuţit din tocul agăţat de centură şi începu să ascută tăişul maltratat al cuţitului.

Şezu aşa, ascuţindu-şi cuţitul, vreo cincisprezece minute, apoi mai aşteptă încă cincisprezece. Dar Lup nu se întoarse. Jeebee se gândi că luase probabil conserva s-o ascundă undeva, apoi plecase într-una dintre expediţiile lui vânătoreşti. Deşi Jeebee nu înţelegea de ce mai luase Lup conserva, după ce linsese deja puţinul care mai rămăsese pe sub margini. Nici măcar mirosul mâncării care fusese în ea nu putea să mai fi rămas.

Jeebee oftă. Mai erau multe de învăţat despre Lup.

Nu mai avea rost să rămână nici el acolo. Jeebee îşi adună cele două puşti şi îşi atârnă din nou pe spate puşca de.30-06. Cu cea de.22 în mâna dreaptă, porni spre locul pe care şi-l alesese ca post de observaţie, de unde putea să studieze genul de călător pe autostradă de care hotărâse că avea nevoie.

Capitolul 5

JEEBEE stătea lungit între doi copaci de sâmbovină dintr-o pădurice, pe coama unei mici coline, la vreo cincizeci de metri la nord de autostrada interstatală. Cerceta cu binoclul cele două drumuri îngemănate de dedesubt, cel spre est şi cel spre vest, până unde îl ajuta aparatul lui ieftin şi ineficient.

Gândul i se întoarse o clipă la Lup. Jeebee era convins de autenticitatea sentimentelor acestuia din momentul confruntării lor de mai devreme, în ziua aceea. Dacă aceeaşi situaţie s-ar ivi din nou, ar proceda la fel. Dar poate că şi-l îndepărtase definitiv pe Lup de el? Alungă din minte acest gând. Bine măcar că se menţinea vremea bună.

După-amiaza a fost senină şi luminoasă, cel puţin până la apusul soarelui. Adia puţin vântul şi nu era aproape nici un nor – nici unul nu apăru la orizont. În ziua precedentă plouase, dar, cu excepţia ei, avuseseră parte de o săptămână întreagă de vreme uscată şi primăvara grăbea dezvoltarea noii vegetaţii. Iarba fragedă se înălţa deja vreo douăzeci de centimetri printre firele veştede, maronii, din anul precedent.

De când ajunsese el acolo, cu o jumătate de oră în urmă, nu văzuse nici o mişcare pe autostrada care se întindea ca o linie cenuşie dublă în faţa lui, de la orizontul din dreapta până la cel din stânga. Nu se zărea nimic mişcând, în nici o direcţie, în momentul acela. Colina scundă cu pădurice era una dintre multe altele care se înălţau de-a lungul a mai multor kilometri. Dar era cea mai apropiată de drum şi de aceea vederea spre fâşiile de beton din ambele direcţii nu-i era blocată de alte aglomerări de vegetaţie.

Asemenea autostrăzi de odinioară nu erau de obicei

frecventate nici în timpul nopţii şi în nici un caz în timpul zilei, cum era acum. Oricine ar fi circulat pe autostradă putea fi văzut clar de la o oarecare distanţă. Călătorul respectiv ar fi apărut la o distanţă suficient de marc pentru ca Jeebee să aibă răgaz să-şi formeze o părere despre el.

Dacă individul, sau grupul care călătorea, părea periculos, Jeebee putea sta în continuare lungit până ar fi trecut. Sau, dacă trimiteau pe cineva să cerceteze pădurea înainte de a trece prin ea, el ar vedea imediat cercetaşul şi ar avea timp să plece din dosul coamei şi să se îndepărteze mult de ei, pentru a nu risca nimic.

Mai mult ca probabil că majoritatea celor care călătoreau în timpul zilei umblau în grupuri. Numai un nebun ar călători singur în asemenea condiţii, riscând să atragă atenţia hoţilor şi tâlharilor din împrejurimi. Plănuise să-şi petreacă după-amiezile urmărind traficul. Dimineţile, cum era cea de azi, putea să se ocupe de celelalte treburi necesare – de pildă, să caute hrană ca să se menţină în viaţă.

Dar azi, prima necesitate fusese satisfăcută din plin datorită fericitei descoperiri a pivniţei cu alimente. De când plecase din Michigan, căutase prin toate ruinele clădirilor de fermă părăsite asemenea provizii stocate sub pământ. Acum era clar, fără nici o îndoială, că trecuse pe lângă unele fără să ştie de existenţa lor. Fără curiozitatea lui Lup, ar fi ratat-o şi pe asta.

Mai rămânea desigur problema de a găsi un sac sau orice recipient pe care să-l pună în copac şi să-l umple cu cât mai multe conserve. Descoperise că Lup era precaut cu tot ce nu-i era cunoscut. Trebuia deci să-l ţină în necunoaştere. De aceea, se va duce la pivniţa cu alimente ca să mai ia conserve numai când Lup va pleca la treburile lui – la vânătoare sau la altele – aşa cum făcuse cu puţin timp în urmă.

Nu avea, bineînţeles, nici o garanţie că Lup nu se va ivi oricând, pe neaşteptate. De cele mai multe ori îşi făcea apariţia în zori sau în amurg. Dar se mai arătase din senin şi la alte ore. Jeebee va trebui însă să-şi ia măsuri de

prevedere ca să se ducă la pivniţă şi să se întoarcă de acolo fără a se întâlni cu el.

Dar acum Jeebee avea burta plină şi trebuia să supravegheze autostrada.

Cel mai periculos în timpul zilei era să întâlnească o bandă de călători călare, înarmaţi. O bandă de tâlhari. În ultimul timp, bântuiau asemenea cete de nomazi călare, care uneori erau în număr suficient de mare pentru a ameninţa chiar şi aşezările mai mici.

Asemenea bande ar trimite precis cercetaşi înainte, ca să exploreze singurul loc vizibil în care s-ar putea ascunde cineva – în cazul de faţă, pădurea. Mai mult de atât, fiind călare, l-ar putea doborî uşor dacă l-ar zări. I-ar interesa nu numai bunurile lui, dar şi informaţii despre lucrurile pe care le-ar putea dori ei. Asta însemna că îl vor tortura, bineînţeles, ca să scoată de la el răspunsurile râvnite, după care l-ar ucide.

Într-o asemenea situaţie, nu s-ar putea bizui pe ajutorul lui Lup. Tovarăşul lui de drum s-ar speria de nişte necunoscuţi – ciudat cum un animal potenţial ucigaş şi bine înzestrat de natură în acest scop e în acelaşi timp prudent şi gata s-o rupă la fugă în situaţii nefamiliare lui – şi, pe lângă asta, chiar dacă l-ar ajuta, un singur glonţ ar fi suficient să-l termine, urmând să fie probabil împuşcat imediat ce l-ar zări cel care-l va lua ostatic pe Jeebee.

Deci gestul cel mai înţelept din partea lui Jeebee ar fi s-o ia din loc în clipa când ar identifica un asemenea grup pe şosea. Chiar şi o pereche de bărbaţi călare şi înarmaţi erau potenţial periculoşi... mai puţin dacă ar fi suficient de neatenţi, de beţi sau de drogaţi încât să treacă pe lângă pâlcul de copaci fără să se gândească la eventualul pericol de a fi împuşcaţi de cineva care ar sta la pândă acolo. Jeebee se întrebă dacă în acest caz ar avea curajul să-i împuşte pe acei doi oameni numai pentru a le lua ceea ce posedau.

Mai împuşcase un bărbat care îl ochise cu arma pe Lup. Dar dacă îl ucisese pe acel om, o făcuse fiindcă avea sângele înfierbântat. Putea face însă acelaşi lucru cu sânge

rece?

Se gândi din nou la forţa foamei lui şi la repeziciunea cu care el însuşi l-ar fi atacat pe Lup atunci, la pivniţă. Emoţia bruscă, profundă, instinctivă, a acelui moment îi tulbură din nou amintirea brută. Da, dacă se va ivi un caz similar cu fiinţe umane aflate în faţa lui, ar fi în stare să-şi omoare semenii, ca singură soluţie de supravieţuire.

Dar în adâncul sufletului încă spera şi credea că putea obţine ceea ce dorea fără să ucidă. Trebuia doar să aibă grijă să aleagă călătorul sau călătorii potriviţi.

Ideală ar fi o familie cu femei şi copii şi o singură persoană înarmată. Probabil aşa ceva era chiar prea ideal. Membrii unui asemenea grup ar avea destulă minte ca să călătorească numai noaptea şi cât mai pe furiş.

Oricine va fi până la urmă, va trebui să-şi aleagă un grup în faţa căruia să aibă motive să creadă că va putea risca să se arate şi să încerce să parlamenteze. Şi totodată trebuia să fie un grup care să deţină ce avea el nevoie, ca să poată face schimb sau să cumpere ceva de la ei.

Mintea îi lucra în timp ce se încălzea la soare. Astrul îşi întinsese degetele luminoase printre copaci, scoţându-l pe Jeebee din umbră. Îi era greu chiar şi acum să-şi dea seama cât de mult se schimbase de când fugise din Stoketon…

Şirul fluent al gândurilor, aproape adormitor în căldura plăcută a amiezii, se curmă brusc când zări mişcare la celălalt capăt al celei mai apropiate benzi de autostradă din stânga lui. Încă nu putea distinge cine sau ce producea acea mişcare. Dar era fără îndoială mişcare şi se îndrepta spre cl.

Aşteptă, privind răbdător, pe măsură ce mişcarea se apropia şi se transformă într-un zumzet de glasuri de adulţi care mergeau pe jos, înaintând ca o gloată dezordonată.

Când ajunseră mai aproape de el, Jeebee îi studie cu atenţie. Nu erau o adunătură atractivă. Unii aveau puşti, alţii n-aveau nici un fel de arme, iar în rest aveau în mâini tot felul de obiecte, de la cuţite de bucătărie vârâte în centuri până la topoare. În general, arătau ca nişte cerşetori. Un bărbat masiv, în mod surprinzător ras pe cap,

într-o perioadă în care majoritatea îşi lăsau barbă, mergea în fruntea lor şi părea mai mult decât oricare altul a fi căpetenia. Era flancat de doi indivizi cu barbă, ceva mai mărunţi, care puteau fi ajutoarele lui.

Jeebee socoti că nu prea avea de ce să se teamă de ei. Era clar că nu vor trimite cercetaşi pentru a-şi ocroti flancurile, bizuindu-sc evident pe numărul lor pentru a se apăra. Erau vreo patruzeci-cincizeci, bărbaţi şi femei în număr egal. Femeile nu prea se deosebeau de bărbaţi, purtând cam acelaşi gen de îmbrăcăminte – pantaloni, cămăşi, sacouri şi pălării – şi cei mai mulţi avea părul tuns scurt. Pe lângă asta, straturile de haine pe care le purta aproape toată lumea în perioada aceea, inclusiv Jeebee, ascundeau deosebirile dintre trupuri.

Tot grupul părea înfometat. Jeebee simţi că-l trec fiorii la gândul că ar putea fi descoperit şi capturat de ei. Dar dacă totuşi, printr-o întâmplare nefericită, atenţia le-ar fi atrasă de colina unde era el, putea foarte bine să se furişeze prin spatele coamei ei şi să se piardă în denivelările peisajului. Era sigur că putea fugi din calea lor. Cel puţin se putea ţine departe de ei destulă vreme ca să renunţe la urmărire. Sau putea să-i împrăştie, în timp ce l-ar fi urmărit, până ce n-ar fi rămas decât vreo doi-trei primejdios de aproape de el, de care ar fi scăpat uşor, trăgând din poziţie culcat, ca să-şi rezeme bine puşca de.30-06.

Aşadar, îi privi cum trec, oarecum încordat, dar fără să intre în panică. Se deplasară spre vest, în dreapta lui, până ce îi văzu tot mai mici în depărtare şi se putu întoarce la gândurile lui.

Acum, după ce dispăruseră, era încântat că nu se speriase de ei. Într-adevăr, se schimbase.

Greu de spus cât de mult se schimbase, dar nu era o schimbare nesemnificativă. Era şi acum gata s-o rupă la fugă ca atunci când plecase din Stoketon, dar acum, în anumite situaţii, în loc să fugă, ar fi fost în stare să se întoarcă şi să devină agresor. Greu de crezut. Era în contradicţie cu tot ce-l învăţase viaţa până în momentul în

care se hotărâse să fugă la ferma lui Martin, pentru a fi în siguranţă.

Aşa fusese Jeebee cel de odinioară. Dar acum... îşi luă o clipă mâna de pe binoclu ca să-şi atingă barba neagră, deasă şi creaţă. Putea avea barba vreo influenţă? Îşi luă mâna de pe ea. Era ridicol!

Ceea ce îl făcea cu adevărat diferit era simplul fapt că supravieţuia de atât timp. Procesul continuării vieţii îi dăduse zilnic lecţii care îi sporeau şansele de a trăi. Jeebee cel de odinioară, care fugise din Stoketon adunându-şi în echipamentul lui de supravieţuire mult mai multe decât tot ce deţinea acum pe lume, nu-şi oferise lui însuşi aproape nici o şansă de a rezista în lumea aceea nouă. Acum începea nu numai să creadă că s-ar putea să ajungă în siguranţă la ferma lui Martin, dar chiar i se părea un lucru de la sine înţeles şi nu-l mai preocupau decât problemele ivite pe drum.

Cea mai mare dintre aceste probleme fusese descoperirea necesarei sălbăticii din el sub lustrul celor douăzeci şi cinci de ani de civilizaţie...

Dar ia stai puţin! Mişcarea zărită în ocularele binoclului îl readuse brusc în prezent.

Îşi forţă mult ochii ca să distingă ce era. La capătul dinspre est al câmpului său vizual apăru altceva. Binoclul ăsta de operă nu e bun de nimic, să-l ia naiba! Nu desluşea decât că era o mişcare şi, de vreme ce n-o văzuse cu o clipă înainte, presupuse că mişcarea venea spre el. Era nevoit să aştepte până ce se va vedea mai clar.

Încet-încet. În timp ce privea cu o încordare care în cele din urmă îi produse lacrimi protectoare în ochi, înceţoşându-i privirea, imaginea se concretiza nu într-o singură siluetă, ci într-un grup de siluete călare. Erau încă prea departe ca să le poată număra, dar păreau a fi cel puţin patru, dacă nu mai multe.

Erau mai multe. Treptat, începu să vadă clar prin binoclu că erau şase. Toţi, cu o singură excepţie, bărbaţi şi toţi mergând la trap cu uşurinţa firească a oamenilor obişnuiţi să călărească. Mai important, din punctul lui de

vedere, observă, pe măsură ce se vedeau mai clar, că fiecare călăreţ avea o teacă de puşcă fixată de şa, din care ieşea la iveală ţeava unei arme.

Era exact genul de călători de care se temuse, deşi grupul era mic.

Exista desigur şansa de a fi doar un grup inofensiv, care călătorea pe vechiul drum direct pentru că, având taluzuri pe margini şi o linie mediană, le înlesnea mersul, fiind mai dificil pe drumuri lăturalnice.

Dar numai un naiv care ar fi dispus să creadă că unui urs grizzly îi place să fie tras de urechi ar fi pus rămăşag că aşa era.

Jeebee se ridică pe vine, gata să ţâşnească şi să se retragă dar curiozitatea îl ţintui pe loc. Grupul era încă departe de el.

Se hotărî să rămână deocamdată acolo.

Călăreţii se apropiau. Ajungând lângă pădure, unul dintre ei se despărţi brusc de ceilalţi, venind călare spre Jeebee, prin stânga lui, pentru a cerceta ceva. Călăreţul dispăru printre nişte copac aflaţi mai departe pe drum, care împiedicau vederea acelei zone dinspre şosea.

Pe Jeebee îl cuprinse neliniştea. Era conştient că bărbatul acela călare ar putea da ocol pentru a cerceta din spate bucata lui de pădure. Dacă era aşa, poate că făcuse o greşeală lăsându-se prea absorbit de călăreţii aceia. Poate că nu mai avea timp să fug pe porţiunea de teren deschis dintre pădurea aceea şi pădurea unde îşi avea locul de popas.

Se ridică repede în picioare şi se afundă mai adânc în pădurice, căutând un copac potrivit pentru a se urca în el. Trebui să aibă crăci suficient de joase ca să se poată agăţa de ele, dar să fie suficient de mare pentru a se căţăra tot mai sus, unde frunzişul l-ar ascunde vederii oricui ar trece pe sub el.

După câteva minute, găsi unul potrivit, un plop canadian. Crăcile de jos erau ideale, fiindcă putea ajunge la ele sărind şi apucând una, dar nu erau atât de aproape de pământ încât să sugereze că era un copac în care te puteai

căţăra uşor. Se trase în sus, bucuros că în ultimele luni i se dezvoltase musculatura braţelor.

Începu să se caţere. Plopii canadieni sunt uşor de escaladat iar acela nu făcea excepţie. Ajunse sus şi se instala în locul unde o cracă se unea cu trunchiul copacului. Se afla la cel puţin cinci-şase metri înălţime şi, deşi el vedea printre frunze porţiunea de pământ de dedesubt, se îndoia că o persoană care ar privi în sus ar desluşi cu uşurinţă silueta lui prin verdeaţa care-l ascundea.

Şedea acolo şi timpul se scurgea greu. Dar ultimele trei luni îl învăţaseră să aibă răbdare. În timp ce se căţărase, cărase cu el puşca de.22, deplasând-o în faţa lui, ca s-o aşeze mereu pe următoarele două crăci de deasupra. Acum, aşezat lângă vârful copacului şi ascuns privirilor, o schimbă cu puşca de.30-06 atârnată pe spate, îşi legă puşca de.22 cu sfoara de pe spate şi o aşeză pe cea de.30-06 pe genunchi, încărcată.

În caz că acel călăreţ singuratic va avea vreo bănuială în privinţa copacului, Jeebee voia să se asigure că va doborî pe oricine era în preajma lui dintr-o singură împuşcătură. Era încă departe de a fi un trăgător atât de bun pe cât şi-ar fi dorit, cu o puşcă atât de leneşă. Dar era convins de capacitatea lui de a trage un glonţ ucigător de la distanţa aceea mică, în orice ţintă mobilă.

Când apăru, în sfârşit, călăreţul, Jeebee auzi zgomot de copite dinspre adâncul pădurii din spatele lui. O clipă crezu că necunoscutul şi calul vor trece pe lângă porţiunea de pământ pe care o vedea el prin frunzişul de dedesubt. Dar, până la urmă, amândoi ajunseră drept sub el. Călăreţul era o femeie.

Deşi nu putea fi sigur, femeia nu-şi ridicase privirea – spre cer, de pildă, mai degrabă decât spre vârfurile copacilor din jurul ei. Era uscăţivă ca un bărbat şi îmbrăcată cam tot ca un bărbat, cu blue-jeans şi o cămaşă groasă în carouri, iar pe cap avea o pălărie cu boruri mari, sub care îşi vârâse părul lung – sau poate că avea părul tuns scurt. În coburul şeii de lângă genunchiul drept avea o puşcă, pregătită oricând pentru a fi folosită.

Jeebee o avuse în vizorul puştii aproape din prima clipă când o văzuse şi o urmărise până ce ieşise din câmpul lui vizual. Nu călărea de parcă s-ar fi aşteptat cu adevărat să descopere ceva, ci ca şi cum era pe jumătate datoria ei şi pe jumătate plăcerea de a mai călări şi ea singură.

Abia după ce ropotul copitelor se pierdu în depărtare, Jeebee avu curajul să înceapă să coboare.

Îşi ţinu însă la îndemână puşca de.30-06, gata de a fi folosită, până ce ajunse în siguranţă cu picioarele pe pământ, dar chiar şi atunci n-o mai puse la locul ei, agăţată cu sfoara pe spate, ci o cără în mână, în timp ce înainta prudent spre marginea pădurii, uitându-se cu binoclul în susul şi în josul drumului, pentru a constata dacă se mai zărea grupul de călăreţi.

Erau chiar la limita bătăii binoclului său ieftin.

Îşi luă încet binoclul de la ochi. Oricum, se apropia momentul să se întoarcă la locul de popas. Era bine să plece chiar în clipa aceea. În timp ce se întorcea şi o pornea înapoi prin pădure, se întrebă dacă era singura femeie din grup, dacă erau mai multe sau dacă nu cumva grupul era alcătuit numai din femei, ceea ce era foarte posibil.

Conchise că nu avea cum să-şi dea seama. Dacă era singura femeie, motivul pentru care o aleseseră ceilalţi ca să cerceteze terenul era acela că probabil era cea mai capabilă să descopere un intrus în pădure, sau poate fiindcă era cea care putea fi sacrificată în caz că ar fi fost atacată.

Nu va afla niciodată, aşa cum nu va afla nici care era componenţa grupului lor. Zilele următoare nu i-au oferit mare lucru. Într-una, n-a trecut nimeni pe autostradă. În cealaltă, singuri trecători au fost o familie cu tată, mamă şi trei copii aproape adolescenţi, două fete şi un băiat. Jeebee se gândi să-i abordeze fiindcă duceau de hăţ cai încărcaţi, care păreau să care o cantitate mare de bunuri şi deci poate că ar fi fost dispuşi să facă un schimb de mărfuri.

Dar şi ei şi caii arătau tare jigăriţi şi săraci. Nu prea era ceea ce căuta el şi mai avea încă destule alimente din pivniţă. Putea să mai aştepte.

În ziua următoare a plouat şi nu a zărit nici o mişcare până spre sfârşitul după-amiezii, când ploaia a încetat şi atunci a trecu un bătrân pe o bicicletă, singur, îmbrăcat ca un cercetaş, cu pantaloni scurţi, dar cu plete cărunte şi încâlcite fluturându-i până la jumătatea spinării. Părul de pe cap i se împletea cu barba sură, care-i ajungea aproape la fel de jos pe piept. Părea să nu posede altceva decât, eventual, ceea ce ţinea în buzunare sau ascundea în cămaşa jerpelită cu carouri roşii şi negre, în şortul cafeniu sau în tenişii din picioare. Chiar dacă nu avea asupra lui nimic care să merite să fie luat, cu excepţia bicicletei, oricine de pe drum ar fi putut să i-o ia ucigându-l sau luându-l ostatic, numai ca să se distreze.

Tocmai când Jeebee avea de gând să-şi părăsească postul de observaţie şi soarele coborâse până la linia orizontului, trecu un şir de cinci căruţe solide, pline ochi, trase de cai, fiecare cu câte un căruţaş şi însoţite de vreo cincisprezece-douăzeci de călăreţi înarmaţi, femei şi bărbaţi, precum şi de câţiva cai zdraveni de schimb, mânaţi din urmă de câţiva dintre călăreţi.

Jeebee simţi o clipă tentaţia de a-i aborda. Nu prea păreau a fi o bandă de tâlhari, deşi armele şi disciplina lor constituiau un motiv serios de îngrijorare. Păreau mai degrabă un grup de oameni care hotărâseră să călătorească în convoi, ca şirurile de căruţe din secolul al nouăsprezecelea din timpul colonizării vestului. Erau puţine şanse ca un asemenea grup să se sperie de un singur om care s-ar apropia de ei cu intenţii paşnice, ţinându-şi puşca deasupra capului.

Apoi, când ajunseră aproape de el, binoclul îi dezvălui ceva foarte interesant. Omul care mâna caii căruţei din frunte avea un lanţ legat de gleznă şi de scândura pentru picioare a băncii pe care şedea. Începând să vadă mai bine şi celelalte căruţe, Jeebee verifică dacă toţi căruţaşii erau legaţi cu lanţuri şi constată că erau.

Numaidecât întreaga imagine a grupului se modifică în mintea lui. Căruţaşii erau, evident, sclavi, pe când ceilalţi, probabil o versiune modernă de comancheros din nordul

Texasului de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, erau liberi să-şi folosească armele sau, la nevoie, să urmărească orice li s-ar fi părut interesant. După ce dispărură, Jeebee se ridică, uşor înţepenit după atâtea ore petrecute într-o poziţie fixă. Îl trecură fiori reci gândindu-se la ce văzuse. Fusese cât pe-aci să ajungă şi el unul dintre căruţaşii cu lanţuri prinse la glezne – sau poate chiar mai rău.

Se întoarse calm la locul de popas şi îşi făcu de lucru aprinzând focul. Mai târziu, după lăsarea serii, puse pe foc câţiva buşteni mai mari, îşi agăţă puşca de.30-06 pe spinare şi se îndepărtă de flăcări. Numără cincizeci de paşi şi apoi, bizuindu-se pe cadranul luminos al busolei, făcu un ocol complet al locului de popas. În cazul că ar fi fost vânători de sclavi prin preajmă, voia să se asigure pe deplin că lumina focului său nu se zărea.

Tocmai se întorsese la locul de popas şi se instalase în faţa focului – care ardea acum cu flăcări mici, plăcute – când reapăru Lup. Jeebee dădu doar din cap, în semn că percepuse sosirea lui. Valul de plăcere care-l năpădea de obicei la apariţia tovarăşului său de drum era înăbuşit de amintirea obsedantă a procesiunii de sclavi. Privea în gol, fără să clipească, prin rotocoalele de fum, prin Lup şi prin copacii din spatele lui, incapabil să-şi alunge din minte imaginea lanţurilor.

Zgomotul unor gâjâieli profunde amestecate cu scheunături îl readuse brutal la realitate.

Lup se apropia de el, într-o atitudine ciudată, pe jumătate ghemuit, cu spatele încovoiat şi coada între picioare. Avea capul plecat şi colţurile gurii erau trase într-un simulacru de zâmbet care-i dezvăluia măselele ca de fildeş din spate. Primul gând a lui Jeebee a fost că era rănit, împuşcat poate de unul dintre călătorii înarmaţi pe care-i văzuse în ziua aceea. Întinse mâna să vadă ce se întâmplă şi, în clipa în care o întinse, Lup se lăsă pe o parte, apoi se rostogoli pe spate, scheunând a jale. Jeebee îşi trecu degetele prin părul aspru de pe pieptul şi burta lui Lup în căutarea unor răni şi inima i se strânse când mâna lui dădu

peste ceva ud şi lipicios, despre care crezu la început că era sânge.

Lup urina din belşug, cu ochii pe jumătate închişi şi un rânjet fixat pe buze, care arătau relaxare absolută şi mulţumire deplină.

Capitolul 6

ÎN CURSUL SĂPTĂMÂNII URMĂTOARE, se perindară o serie de călători prin faţa postului de observaţie al lui Jeebee. Dar toţi se încadrau în două categorii. Categoria celor prea periculoşi pentru a fi abordaţi, fiind potenţiali agresori şi categoria celor de care nu era bine să se apropie pentru că puteau fi prea temători.

Avea însă alimentele din pivniţă şi mai găsise la o altă veche fermă părăsită o bucată mare de pânză, din care îşi făcuse un sac rudimentar şi-l atârnase în copac. Deci acum avea la îndemână provizii alimentare, nemaifiind nevoie să se ducă mereu la sursa lor. Lup nu încercă să atace el singur pivniţa. Nu se vedeau urme de zgârieturi sau scrijelituri în jurul ei, cu excepţia celor făcute în primele clipe când o descoperise Jeebee şi Lup nu-l urmase niciodată când se dusese la ea şi nici nu-l surprinsese când era acolo.

Jeebee era de asemenea conştient că se produsese o schimbare subtilă în comportarea lui Lup. Parcă avusese loc o despărţire a apelor din clipa când Lup se purtase atât de ciudat în noaptea aceea, trist şi îngrijorat, apropiindu-se de el autoritar şi şovăitor în acelaşi timp, rostogolindu-se pe spate şi expunându-şi burta ca să fie scărpinat, pentru prima oară.

Jeebee chibzuise fără să poată înţelege întreaga semnificaţie a manifestării lui. Simţea doar că relaţia dintre ei se modificase. Erau mai apropiaţi şi poziţia fiecăruia era mai precis definită.

Deveniseră parteneri într-un sens mai important, nu mai erau doar tovarăşi de călătorie, iar Lup părea să fi acceptat rolul de partener secundar. Continua să plece după treburile lui în timpul zilei. Dar, începând din noaptea aceea, nu mai pleca înainte de a se trezi Jeebee şi abia

după ce Jeebee îi arăta că e de acord să plece – era aproape o „permisiune” de plecare, însoţită de câteva vorbe încurajatoare.

Deşi admisese această schimbare, Jeebee alungă orice tentaţie de a lua drept bun faptul că Lup îi recunoscuse autoritatea.

Nu era mai dispus decât înainte să încerce să-i ia mâncarea din faţă lui Lup sau să-şi impună voinţa faţă de el în alte privinţe, într-adevăr, simţea instinctiv că ar putea fi şi mai riscant acum, când reacţia lui Lup ar fi fost mai mult ca probabil aceea de a pleca pur şi simplu.

La un nivel mai profund, simţea însă că o asemenea comportare din partea lui ar fi o trădare a încrederii ce i se acordase. Dar viaţa lui după ce plecase din Stoketon îl învăţase multe despre economia încrederii. Indiferent de natura loialităţii lui Lup faţă de el, tot ceea ce se putea mânca, sustrage, sfărâma sau sfârteca trebuia păstrat de Jeebee, ca şi mai înainte, undeva unde celălalt nu putea ajunge. Deocamdată, singura dovadă de „încredere” pe care şi-o putea permite Jeebee era de a nu-şi mai face griji că Lup ar putea să plece într-o bună dimineaţă fără nici un motiv evident şi să nu se mai întoarcă niciodată. Dar faptul că putea avea măcar această convingere era o importantă piatră de hotar.

În alte privinţe însă, începu să-şi facă probleme, mai ales când se duse în cea de a doua săptămână la postul lui de observaţie. Mai avea încă provizii de hrană din belşug. Dar traficul de pe drum avusese un caracter foarte variat de la o zi la alta şi până atunci nu văzuse nici o persoană de încredere pentru a putea s-o abordeze.

Îşi menţinea convingerea că în cele din urmă va apărea o persoană abordabilă. Dar în timp ce aştepta, simţea tot mai acut scurgerea minutelor şi a zilelor. Timpul trecea repede. Ferma de vite a fratelui lui din Montana era mai spre nord şi acolo se aşternea zăpada încă din octombrie. Nu mai avea la dispoziţie decât lunile de vară şi începutul toamnei pentru a călători pe drumuri bune.

Apoi, într-o zi când stătea lungit, privind drumul înainte

de amiază, zări o mişcare cu coada ochiului. Nu era de fapt pe drum, ci în pâlcul de pădure din jurul lui, în stânga, la vreo douăzeci de metri distanţă, printre copaci.

Se uită şi-l văzu pe Lup. Partenerul lui părea că se hârjoneşte cu un tovarăş de joacă patruped, dar Jeebee nu desluşi de la început cine sau ce era acel tovarăş de joacă.

Dar când cei doi se apropiară în joaca lor de el, observă că animalul acela nu era un lup, ci un câine gălbui, cu părul scurt, la fel de mare şi aproape la fel de slăbănog ca Lup.

Jeebee se ridică în şezut ca să vadă mai bine. Cei doi se apropiară foarte mult de el şi, în cele din urmă, tot ţopăind, Lup ajunse chiar în faţa lui Jeebee. Amintindu-şi parcă de obligaţia faţă de partenerul lui cu rang superior, Lup se opri din joacă şi veni în trap să-l salute.

După o clipă îl urmă şi câinele, încet şi prudent. Când ajunse la vreo patru metri de el, se opri şi rămase pe loc, putând fi văzut acum foarte bine.

Jeebee se concentra să-l scarpine pe Lup pe ceafă. Câinele ezită o clipă, ţintuit locului, apoi înainta încet până ajunse la nivelul picioarelor din spate ale lui Lup. Acolo ezită din nou, uitându-se la Jeebee, care avu grijă să nu-i întoarcă direct privirea. Observă totuşi că era femelă. După încă o clipă, decise că putea avea încredere în el. Înainta hotărâtă şi adulmecă braţul lui Jeebee.

— Bine ai venit, spuse Jeebee, de data asta privind-o.

Căţeaua dădu din coadă şi trecu pe lângă Lup, frecându-se de el, ca să adulmece scurta lui Jeebee. Acesta îndrăzni să nu-l mai scarpine pe Lup, să se întoarcă spre ea şi s-o mângâie pe cap. Ea se trase înapoi în prima clipă, apoi înaintă din nou, dând iarăşi din coadă cu mai multă încredere.

Jeebee îi spuse din nou vorbe prietenoase şi întinse mâna ca s-o mângâie pe creştetul capului. Lup se înghesui între ei şi îşi băgă capul sub mâna lui Jeebee. Jeebee se pomeni asaltat de amândoi şi lins pe faţă cu frenezie, dar în comportarea lui Lup se simţea o încordare ascunsă. Coada îi flutura nesigur şi privirea i se plimba de la Jeebee la căţeaua galbenă. În ciuda scheunăturilor care se auzeau

clar, Jeebee simţea cutia toracică a lui Lup vibrând de mârâituri înăbuşite. Nu-şi dădea seama dacă i se adresau lui sau noii prietene a lui Lup.

Gelozie? Se gândi Jeebee. Se mustră pentru această presupunere – antropomorfism curat. Dar, se mai gândi el, era o etichetă ca oricare alta. Pe Lup îl deranja ceva în situaţia care se crease. Şi totuşi, gelozia, aşa cum o văzuse Jeebee manifestându-se adineauri, nu-i stătea în caracter. Pe de altă parte, relaţia lui cu Lup se modificase într-un fel pe care el nu-l înţelegea pe deplin. Noul rol al lui Jeebee putea implica în aceeaşi măsură noi bariere, dar şi noi libertăţi. Jeebee îşi îndreptă mâinile şi toată atenţia spre Lup.

— Deci ţi-ai invitat o prietenă acasă, la masă, băiete. Regret că n-am pregătit nimic pentru voi doi.

Femela dădu viguros din coadă la auzul glasului. Privind-o cu coada ochiului, Jeebee observă că blana ei nu era de fapt galbenă, ci avea o nuanţă de maro-deschis care părea gălbuie în lumina soarelui. Încercă să se strecoare pe lângă Lup, dar el îşi răsuci cu îndemânare corpul şi îi bloca înaintarea cu şoldul. Căţeaua renunţă şi intră în pădure. Lup se desprinse imediat de Jeebee şi fugi după ea. Jeebee aşteptă câteva minute, dar, văzând că nu vin înapoi, se întoarse la postul lui de observaţie dinspre autostradă.

În ziua aceea nu apăruse încă nimeni şi trecuse de jumătatea după-amiezii. Îi obosiseră ochii privind prin lentilele binoclului. Cercetă cât de departe putea vedea prin micul lui binoclu spre capetele dinspre est şi vest ale autostrăzii, până unde se pierdeau în linia orizontului. După un timp, i se păru că zăreşte ceva la capătul dinspre est. Nu-şi dădea seama exact, nici măcar cu ajutorul binoclului. Era doar un punct îndepărtat – dacă totuşi exista.

Continuă să-l studieze şi, cu cât îl studia mai mult, cu atât mai convins devenea că era ceva acolo. Şi dacă într-adevăr era, nu putea fi la mai mult de o jumătate de oră de el. Dar dacă era, însemna că se deplasa spre el într-un ritm extrem de lent, cum nu-şi putea imagina că poate merge cineva.

Se puse pe aşteptat. Dar orele treceau şi nu intervenea nici o schimbare. Şi totuşi, când examina acel capăt al drumului, avu aceeaşi convingere că era ceva acolo.

Până la urmă, întrucât fusese oricum o zi fără călători, luă neobişnuita hotărâre de a se deplasa spre acel capăt al autostrăzii, în speranţa că va putea vedea mai bine ce era acolo, dacă nu cumva era doar o închipuire a lui.

Începu prin a se îndepărta de autostradă. Chiar dacă avea de gând să-şi satisfacă doar curiozitatea, nu voia să rişte. Ruta pe care o urmă plecă din dosul postului de observaţie, pe o pantă lungă de sub o movilă de pământ, ajungând într-un loc unde era din nou ascuns de un pâlc destul de mare de copaci, care se înălţa într-o veche albie de râu, la est de punctul lui de pornire şi apoi din nou în sus, spre autostradă.

Repetă câteva asemenea traversări între zone de acoperire sigură, până ce se deplasă vreo şapte sute de metri spre est faţă de poziţia lui obişnuită. Porţiunea de hăţiş în care se afla în acel moment dădea spre autostradă. Se duse spre marginea ei exterioară, se întinse pe burtă şi încercă din nou binoclul, privind spre punctul vag de pe autostradă.

Acum văzu că nu fusese o închipuire. Era clar un vehicul oarecare – un vehicul aparent foarte mare, fără cai. Asta nu era bine. Până atunci nu mai apăruse pe drumul de sub el nici un mijloc de transport motorizat şi nici nu se aşteptase să apară vreodată. Rezervele de benzină accesibile consumatorilor publici se epuizaseră efectiv cu ceva mai puţin de un an în urmă, deci cu aproape opt luni înainte de a pleca el din Stoketon.

Epuizarea tuturor rezervelor de combustibil pentru vehicule cu motor fusese pentru majoritatea ultimilor membri ai grupului de studiu semnalul că ar fi trebuit să încerce să fugă. Acelaşi moment marcase începutul eforturilor lui Jeebee de a aduna obiectele necesare pentru propria lui fugă. Medicamente pentru trusa medicală de urgenţă, bicicleta electrică şi cuvertura cu celule solare de la care se încărca bateria bicicletei, pe toate le

achiziţionase atunci. Bicicleta era un vehicul experimental, pe care îl reperase într-un centru de cercetare şi dezvoltare ce renunţase la el sau îl uitase.

Numai un camion de mare tonaj sau poate o casă mobilă, se gândi el, putea avea dimensiunile vehiculului pe care-l avea în faţa ochilor. Dar ambele variante erau ridicole. Un asemenea vehicul ar fi o ţintă evidentă pentru orice prădător uman întâlnit şi n-ar putea cu nici un chip să fugă abătându-se din drum. Ar fi, pe scurt nimic altceva decât o capcană a morţii pentru posesorii ei.

Acum era de-a dreptul curios. Pe lângă asta, era nedumerit de faptul că, indiferent ce o fi fost, nu părea să se fi deplasat din momentul când îl reperase. Singura explicaţie posibilă era că, de fapt, era un camion care reuşise cumva să facă rost de suficient combustibil pentru a ajunge atât de departe, dar în cele din urm îl epuizase chiar în acel loc.

Această explicaţie conţinea atât de multe coincidenţe, încât îi venea greu s-o accepte. În cele din urmă, se hotărî să se apropie şi mai mult, ca să se asigure că vedea ceea ce îşi închipuia că vede.

Dar ar fi prea riscant să încerce la lumina zilei. În hăţiş era bine ascuns, dar deplasându-se de la un pâlc de pădure la altul cât timp soarele era încă sus pe cer, ar fi fost prea expus şi prea vulnerabil în timp ce s-ar fi apropiat mai mult de vehicul.

Învăţase câte ceva din prudenţa excesivă a lui Lup în privinţa necunoscutului. După-amiaza era pe sfârşite. Se putea întoarce la locul de popas să îmbuce ceva, apoi să se ducă din nou la autostradă şi să se apropie pe timpul nopţii de obiect, ca să-l studieze. Era tentat să rămână acolo unde era până la lăsarea întunericului şi pe urmă să pornească în recunoaştere, dar raţiunea îl împiedică.

Oricum, după apusul soarelui era mai sigur să se apropie de ceea ce dorea să vadă. Dar nu la primele semne de întuneric. O dată cu apropierea nopţii, oamenii de acolo vor deveni instinctiv mai vigilenţi şi mai precauţi. Avea timp suficient şi întotdeauna e prudent să întâmpini

neprevăzutul cu burta plină.

Se întoarse deci la locul de popas, mancă, îşi mai băgă trei conserve în rucsac şi reumplu bidonul cu apă. Îşi ascunse puşca de.22 între crăcile unui copac, unde nu se putea ajunge, la o oarecare distanţă de popas şi luă cu el doar puşca de.30-06 încărcată, plus câteva cartuşe de rezervă. Imediat ce apuse soarele, porni în excursia nocturnă de explorare.

În condiţiile respective, se deplasă mai făţiş şi mai degajat decât ar fi făcut-o pe lumină. Amurgul şi chiar noaptea deveniseră pentru el perioade mult mai sigure de călătorit decât ziua. Noaptea putea merge direct la ţintă, pe lângă fâşia de şosea, umblând prin şanţurile de scurgere care se aflau de ambele părţi, ca să nu i se profileze silueta la lumina stelelor.

Va veni spre ei dintr-o direcţie pe care probabil că nu o supravegheau. Ar fi foarte firesc pentru ei să se aştepte la un atac dinspre terenul întunecat, deschis, din ambele părţi, de unde puteau să apară duşmani ascunşi de copaci şi de denivelările peisajului din jur.

Prin urmare, merse de-a lungul drumului, până ce estimă că străbătuse cel puţin trei kilometri. Spre surprinderea lui, cel care însoţea vehiculul făcuse focul la loc deschis, lângă el, ceea ce nu putea să însemne decât fie că se simţeau în siguranţă, fie că nu erau în toate minţile, lucru neobişnuit.

Bizuindu-se pe eventualitatea că se simţeau în siguranţă, renunţă să se mai apropie de ei pe lângă drum şi o luă printr-o pădurice aflată în apropierea lor, la mai puţin de o sută de metri distanţă. Vântul bătea din faţă, deci dacă aveau cu ei animale, acestea nu i-ar fi putut adulmeca mirosul în adierea slabă a nopţii.

Fiind ascuns de copaci, îşi scoase din nou binoclul şi încercă să descopere ceva cu ajutorul lui. Nu era un binoclu de noapte şi, având şi obstacole în câmpul lui vizual, nu putea să focalizeze pe cercul de lumină alcătuit de focul care ardea acolo. Dar în cele din urmă reuşi. Desluşi, în sfârşit, la lumina lui siluetele a cel puţin doi oameni. Unul

era un adult destul de solid, iar celălalt era fie un adult mai mărunt, fie un adolescent, îmbrăcat cu o cămaşă roşie.

Păreau să fie acolo şi nişte câini. La numărătoare îi ieşiră pe puţin cinci. Asta însemna că erau probabil mai mulţi. Îi scăpaseră câţiva din vedere fiindcă se mişcau în cercul de lumină, în timp ce el număra, iar alţii îi scăpaseră poate fiindcă apăruseră fără ca el să fi băgat de seamă. Purtat de aceeaşi adiere uşoară a nopţii, îi ajunse la urechi nechezat de cai din depărtare.

Deci aveau şi cai cu ei. Avusese dreptate să fie prudent. Nu putea spera să scape de un urmăritor călare, mergând pe jos printr-un asemenea ţinut.

Ştiind acum că acele două siluete umane pe care le văzuse erau însoţite de câini şi cai, Jeebee începu să reevalueze atât cât vedea din vehicul. Nu era uşor, fiindcă numai o latură era luminată de foc, pe când cealaltă era în întuneric. Dar treptat, studiind-o, ajunse la concluzia că era un fel de căruţă acoperită cu un corp ca o cutie, laturi înalte şi o copertină boltită. Părea să ruleze pe roţi mari cu pneurile de camion.

Era prea mare ca să fie trasă doar de o pereche de cai, dar poate că un atelaj de patru sau opt cai ar fi putut s-o deplaseze cu uşurinţă. Dacă roţile rulau uşor, după cum părea, patru cai o puteau trage fără efort pe drumuri netede, bine pavate.

Cu cât examina mai mult situaţia, cu atât mai mult se convingea de două lucruri. Primul, că într-adevăr căruţa trasă de cai era de tipul vechilor modele de prerie, sau Conestoga, cum li se spunea, care se întâlneau în mod obişnuit în convoaiele de căruţe din secolul al nouăsprezecelea, în timpul migraţiei coloniştilor spre vest. Copertina boltită, în genul celor din pânză, precum şi corpul dreptunghiular îl făceau să fie aproape sigur. Al doilea era că trebuia s-o vadă mai de-aproape, la lumina zilei.

Se decise să rămână în locul unde era până aproape de ivirea zorilor. Dacă vântul nu-şi schimba direcţia ca să ducă mesajul prezenţei lui până la nasurile câinilor, era în siguranţă acolo. După apusul lunii, în întunericul de dinainte

de a răsări soarele, se putea apropia mai mult, ca s-o cerceteze în lumina primelor raze ale dimineţii şi avea timp să se întoarcă înainte de a se lumina complet.

Moţăi deci toată noaptea, întins acolo unde rămăsese, trezindu-se din când în când ca să bea o gură de apă din bidon sau ca să-şi uşureze băşica. Se trezi de-a binelea înainte de prima rază de lumină şi, dându-şi seama după întunericul din jur că se apropiau zorile, începu să-şi plănuiască apropierea de căruţă.

Problema era că nu cunoştea foarte bine zona în care se afla, deşi trecuse pe lângă ea în căutare de clădiri de fermă în care ar fi putut găsi obiecte necesare lui. În întuneric, cu vântul în favoarea lui, i se păru că îşi aminteşte, din drumurile lui anterioare de-a lungul şoselei, că mai exista un pâlc de copaci în apropierea locului unde se afla căruţa. Dacă va putea ajunge la timp în păduricea aceea, va putea privi atelajul în lumina de dinaintea zorilor şi încă va avea timp s-o şteargă înainte de răsăritul soarelui.

Începu deci să se mişte. Aproape că bâjbâia. Dar în primele săptămâni când fugise din Michigan numai pe timp de noapte, învăţase cum să se orienteze orbeşte pe un teren necunoscut. Silit de împrejurări, mergea încet, dar direct spre ţintă, de-a lungul şoselei, la numai vreo douăzeci de metri de ea. În cele din urmă ajunse la pâlcul de copaci pe care şi-l amintea. Se deplasă încet printre ei, până la marginea păduricii, de unde începea terenul deschis al şoselei. Se întinse pe jos şi aşteptă.

Nu aşteptă decât câteva minute. Bezna de dinaintea zorilor începu să se risipească tocmai când intră în ultima porţiune de pădure şi foarte curând marginea estică a cerului începu să se lumineze, anunţând răsăritul soarelui.

Privi în direcţia şoselei, spre punctul în care credea că va vedea căruţa ivindu-se din întuneric. Focul se stinsese complet, deci nu-l putea ajuta cu nimic. Stătea total nemişcat şi, din fericire, vântul rămăsese în avantajul lui.

Încet-încet, apăru lumina de dinaintea zorilor. Încet-încet, conturul căruţei se ivi din întuneric, ca o schiţă în alb-negru. Era ceva mai departe pe şosea decât se aşteptase,

când în sfârşit o văzu.

Aşteptă. Lumina deveni mai puternică şi în curând se putu folosi de binoclu. Vehiculul era ceea ce îşi imaginase: o căruţă exagerat de mare, de tipul Conestoga, care rula pe patru perechi de roţi mari, cu pneuri.

În spatele ei, închisă într-un fel de ţarc împrejmuit cu frânghii prinse de pari, era o herghelie de vreo cincisprezece-douăzeci de cai. Erau şi cai de călărie şi cai de tracţiune. Alţi trei cai erau inexplicabil de aproape de partea din spate a căruţei. Aspectul lor avea ceva ciudat. Dar lumina nu era încă suficient de puternică pentru ca Jeebee să-şi dea seama ce era cu ei.

Câinii erau nişte siluete adormite pe pământul din jurul căruţei şi al cenuşii rămase de la foc. Căruţa, se gândi el, studiind-o cu binoclul, era exagerat de mare. Vârful copertinei nu putea fi la mai puţin de patru metri deasupra suprafeţei drumului. Partea din dosul caprei era închisă cu un perete de lemn. În faţa lui, o oişte ajungea până la prima pereche de cai. Dar lui Jeebee i se confirmă presupunerea că era nevoie de cel puţin patru cai ca s-o tragă fără efort.

Era prea devreme ca să se vadă vreun om. Probabil că erau toţi în căruţă. Şi din nou se gândi că se simţeau în siguranţă, de vreme ce nu puseseră pe nimeni de pază. Se înşelase asupra numărului câinilor. Numără acum opt – ba nu, nouă – siluete care dormeau în jurul locului unde fusese focul.

Pe măsură ce se lumina, negrul şi cenuşiul căruţei căpătară culoare şi putea să vadă cuvintele de pe latura din faţa lui. Când se lumină şi mai mult i se confirmă că literele fuseseră scrise cu vopsea neagră sau roşie pe suprafaţa albă a laturii căruţei care alcătuia o boltă continuă până deasupra copertinei.

Poate că albul era totuşi pânză. O pânză întinsă peste o cutiei de lemn deschisă. Literele alcătuiau cuvintele PAUL SANDERSON AND COMPANY, NEGUSTOR AMBULANT.

Literele aveau pe puţin un metru înălţime şi erau vopsite cu un roşu aprins pe fondul unei pânze albe, acum văzându-se bine în lumina tot mai puternică a dimineţii.

Arătau chiar de parcă ar fi fost proaspăt vopsite. În general, totul la căruţa aceea şi tot cei era legat de ea dădea impresia de curăţenie şi pricepere. Căruţa părea solid construită, bine întreţinută şi ciudat de bine pregătită pentru a face afaceri, în noua epocă dominată de dezordine şi murdărie.

Chiar atunci, un câine tresări, se ridică pe picioare şi se scutură. Era timpul să plece, dar Jeebee voia să se mai uite la cei trei cai din partea din spate a căruţei. Îşi orientă binoclul spre ei şi văzu că erau priponiţi de căruţă, fiecare având şaua pe el, un bagaj plin pe şa şi o puşcă vârâtă în toc în dreapta şeii. Asta îi dădea de gândit. Jeebee îşi începu retragerea.

În lumina tot mai puternică, se întoarse repede în pâlcul de copaci în care îşi petrecuse noaptea. De acolo, observă mai îndelung şi mai clar căruţa, ajutat de lumina zilei.

Acum, după ce răsărise soarele, ocupanţii căruţei începură să se mişte. Dintr-un burlan de pe copertină ieşea fum. Imitându-l pe primul câine care se ridicase, se treziră şi ceilalţi câini, începură apoi să se mişte în jurul căruţei şi să se adune în partea din faţă. După un timp, lui Jeebee i se păru că simte miros de mâncare adus de adierea care sufla tot dinspre ci. În cele din urmă, silueta mai mică – şi acum Jeebee văzu că nu avea barbă – ieşi şi le aruncă nişte resturi câinilor. Aceştia se repeziră să le înfulece, înfometaţi. În timp ce încă mâncau, un alt câine ţâşni din pâlcul de copaci în care se ascunsese Jeebee mai devreme şi alergă spre căruţă. Era căţeaua galbenă pe care Jeebee o văzuse cu Lup. Sări pe silueta măruntă, manifestându-şi entuziasmul revederii omului şi fiind în schimb răsplătită cu scărpinături şi mângâieri energice.

După ce se încheie ritualul dimineţii, omul se întoarse spre partea din faţă a căruţei. Jeebee nu auzea nimic, dar avu impresia că persoana aceea striga ceva. Peste câteva clipe mai apărură două siluete. Una aparţinea persoanei mai solide al cărei contur îl zărise Jeebee în noaptea precedentă la lumina focului şi acum vedea clar că era un bărbat vânjos, cam îndesat, de vârstă mijlocie, cu o barbă

scurtă, pătrată. Era urmat îndeaproape de un bărbat mai scund, proaspăt bărbierit, care aduse şi el nişte resturi, cu care hrăni căţeaua galbenă.

După ce cele trei siluete se consultară, bărbatul mai scund intră înapoi în căruţă, iar cel care o întâmpinase pe căţeaua galbenă când se întorsese se duse din nou la ţarcul împrejmuit cu frânghie. Se aplecă pe sub frânghie, intră în ţarc şi alese şase cai mai solizi, care se lăsară prinşi fără nici o împotrivire. Toţi aveau căpestre legate uşor în jurul grumazului. Omul îi scoase apoi din ţarc şi îi duse spre partea din faţă a căruţei.

La jumătatea drumului au fost întâmpinaţi de bărbatul mai solid, care prelua caii, îi duse în faţa căruţei şi începu să-i înhame doi câte doi de oişte. Între timp, cel care-i adusese caii se întorsese, aducând cu el trei cai de călărie pentru a-i înlocui pe cei care fuseseră legaţi de partea din spate a căruţei.

Caii de schimb erau legaţi de capătul căruţei şi omul care-i adusese transferă şeile, hamurile, puştile şi tot echipamentul de pe caii care stătuseră acolo în timpul nopţii pe cei pe care tocmai îi adusese. Celor cărora li se luase echipamentul li se puseră căpestre scurte, prinse lejer de grumaz şi li se dădu drumul. Îl urmară apoi ca nişte căţei, când omul se întoarse la ţarc şi începu să-l demonteze. Caii dezlegaţi de căruţă se alăturară celorlalţi, dar toţi rămâneau adunaţi într-un grup strâns.

Era clar că se făceau pregătirile de plecare. Dar Jeebee n-avea cum să ştie dacă hotărârea de a porni avea vreo legătură cu întoarcerea căţelei galbene. Dar ştia, în schimb, că voia să plece cât mai repede de acolo şi să se întoarcă pe un teren familiar lui. Se târî înapoi, se ridică şi porni într-un pas alergător uşor, având grijă să menţină o denivelare de teren între el şi căruţă.

Acum, după ce aflase mai multe despre vehicul şi despre cei care-l însoţeau, pe drumul de întoarcere nu-l mai preocupă la fel de mult să se ţină ascuns. Se îndepărtă doar de autostradă şi o luă spre vest în linie dreaptă, ocrotit de porţiunea de pământ dintre el şi căruţă, până ce ajunse din

nou printre copacii familiari lui.
În timp ce mergea, îşi făcu în minte socoteala cât i-ar trebui căruţei să pornească şi să ajungă în dreptul lui. Trase concluzia că avea timp să facă înconjurul locului său de popas. Voia să se asigure că totul era în regulă şi că puşca de.22 era încă la locul ei, ascunsă în copac, ca şi sacul cu provizii agăţat separat.
Făcu ceea ce îşi propusese. Toate erau aşa cum le lăsase. Luă cu el puşca de.22 şi se întoarse la postul de observaţie. Puşca de.30-06 rămăsese atârnată pe spatele lui.
Se lungi pe burtă la postul lui obişnuit de observaţie şi folosi binoclul pentru a-i studia pe cei trei oameni de la căruţă, în timp ce aceasta se apropia. Exista totuşi şansa să fie genul de oameni pe care putea risca să-i abordeze.
Cuvintele „Paul Sanderson and Company, negustor ambulant” scrise pe căruţă erau ele însele încurajatoare. Anunţau că ocupanţii căruţei erau obişnuiţi să întâlnească oameni oricând şi oriunde. Prin urmare, nu s-ar speria de cineva care le-ar apărea în drum şi nu şi-ar lua măsuri de apărare. Pe de altă parte, păreau un echipaj foarte eficient. Şi dacă supravieţuiseră cu căruţa lor până acolo, probabil că erau mai capabili decât păreau la prima vedere să treacă la acţiuni ofensive, dacă voiau.
Fiind avantajat de unghiul din care îi vedea apropiindu-se şi de înălţimea mică, ce-i drept, dar totuşi o înălţime, de la care îi observa, începu să vadă nu numai căruţa, dar şi ce era în urma ei.
Caii de rezervă pe care-i văzuse mai devreme urmau căruţa grupaţi, aparent menţinându-şi poziţia de bunăvoie. Bărbatul care o întâmpinase pe căţeaua galbenă era acum în şa şi patrula călare cu eleganţă, între grupul de cai şi partea din faţă a căruţei, unde bărbatul solid şedea pe capră mânând atelajul de şase cai care o trăgea.
Mărunţelul şezuse alături de el pe capră mai devreme, dar acum nu se vedea pe nicăieri. Era, evident, în căruţă. Cei trei cai proaspeţi, legaţi de partea din spate a căruţei şi echipaţi cu căpestre şi şei, bagaje şi puşti, mergeau cât le

permitea priponul care nu le îngrădea însă prea mult mişcările. Şi ei păreau a fi obişnuiţi să meargă în urma căruţei, în anumite condiţii şi într-o anumită formaţie. În ansamblu, căruţa dădea impresia ciudată a unei comunităţi de sine stătătoare, excelent organizate şi rodate în timp, ajunse la un înalt grad de eficienţă.

Jeebee încă nu se putea hotărî să se apropie de ea. Ordinea şi disciplina pe care le vedea constituiau un factor care îl îndemna să intre în contact cu oamenii aceia. Pe de altă parte, îşi aminti de convoiul de căruţe cu toţi căruţaşii legaţi în lanţuri de băncile pe care şedeau. Într-un fel, ceea ce vedea era prea curat şi încurajator ca să fie adevărat, cum păruse şi convoiul de căruţe la prima vedere. Exista întotdeauna pericolul să se ascundă ceva în spatele situaţiei care se apropia acum de el pe şosea, ceva ce va descoperi poate prea târziu că nu-i place deloc.

Pe de altă parte, trebuia să rişte odată şi-odată. Era de departe cel mai promiţător şi atrăgător grup de călători pe care-l văzuse de când ţinea sub observaţie autostrada.

Căruţa era acum la numai vreo sută cincizeci de metri pe drum şi înainta trasă de caii care mergeau într-un trap lejer. Era clar că trebuia ca acei cai să fie schimbaţi frecvent, fiindcă nu puteau menţine ritmul mult timp. Apoi, atenţia lui Jeebee se abătu de la cai, fiind atrasă de câinii care mergeau pe lângă căruţă.

Ceilalţi câini o sâcâiau pe căţeaua galbenă. Nici unul nu era la fel de mare ca ea. Dar cinci dintre ei încercau să se apropie suficient ca s-o poată încăleca. Ea îşi ţinea capul întors peste umăr, lătrând spre ei şi din când în când se oprea şi efectiv îi obliga să dea înapoi, apoi îşi continua drumul, dar ei se repezeau iarăşi la ea. Îşi vârâse coada scurtă şi subţire între picioarele din spate, ca să se apere. Asta explica de ce Lup încercase s-o îndepărteze de Jeebee, mai cu seamă dacă avea şi el planuri în privinţa ei. Era clar că toţi ceilalţi câini erau masculi şi devenea tot mai evident că îi puneau răbdarea la grea încercare.

Şi ei şi căruţa erau la o sută şi ceva de metri de liziera pădurii care-l ascundea pe Jeebee, când căţeaua, scoasă în

cele din urmă din răbdări, se întoarse şi o luă la goană. Fugea de rupea pământul, ca să scape de ceilalţi câini, de căruţă, de toate, spre Jeebee şi spre pădure.

Bărbatul călare lăsă de izbelişte grupul de cai din urma căruţei şi porni în galop după ea. Dar căţeaua dispăru în păduri la vreo douăzeci de metri de locul în care stătea lungit Jeebee, înainte de a apuca s-o prindă călăreţul. Se auzi din nou un strigăt dinspre căruţă, care-l făcu pe călăreţ să se oprească şi să se întoarcă înainte de a pătrunde printre copaci. Silueta măruntă din şa nu păru prea încântată, dar se supuse. Jeebee presupuse că era fie fiul, fie o rudă mai tânără a căruţaşului.

Căruţaşul opri când călăreţul veni la el. Urmă, din câte părea o ceartă. Mici frânturi ajungeau până la urechile lui Jeebee, dar nu putea desluşi din ceea ce auzea decât câteva cuvinte disparate, deşi cei doi se adresau unul celuilalt pe un ton ridicat şi oarecum furios. Căruţaşul îi interzicea categoric călăreţului să se ducă pe urmele căţelei în pădure.

Căruţa rămase totuşi pe loc şi cearta continuă. Din puţinul pe care-l putea prinde Jeebee din cearta lor, căruţaşul susţinea că tânărul călăreţ era în siguranţă numai dacă rămânea la căruţă. Pe de altă parte, călăreţul afirma că în pădure nu-l pândea nici un pericol.

Apoi o frântură de conversaţie ajunse clar la urechile lui Jeebee. Erau la numai vreo treizeci de metri de el. Nu prindea toate cuvintele, dar călăreţul spunea pe un ton răstit că nu vor pleca în nici un caz dacă nu se va întoarce Greta.

Tocmai atunci glasurile au fost acoperite de scheunatul unui câine din pădure, în dreapta lui. Jeebee îşi orienta repede binoclul în direcţia aceea, dar trunchiurile copacilor şi tufişurile îl împiedicau să vadă ce se petrecea. Apoi scheunatul trecu de el, îndreptându-se din nou spre şosea şi o văzu pe căţeaua galbenă împreunată cu Lup, care o călărea.

Greta o luă înapoi spre căruţă şi Lup nu avu încotro şi o urmă, fiindcă era la fel de grea ca el. Căruţaşul întinse

mâna în spate şi scoase o puşcă din căruţă. Abia după ce şi-o puse pe umăr, Jeebee îşi dădu seama în cele din urmă că intenţia lui era să-l împuşte pe Lup, pe care căţeaua îl trăsese deja până la vreo cincisprezece metri de căruţă.

Reacţionând fără să se gândească deloc, Jeebee se ridică brusc. Îşi luase de pe spinare puşca de.30-06 şi o pusese sus, într-un copac din spatele lui. Acum o înşfacă, ţâşni din pădure şi fugi şi el spre căruţă.

— Nu trage! Strigă el. Nu trage! E al meu! Nu se-ntâmplă nimic!

Puşca din mâinile căruţaşului se roti imediat spre Jeebee, iar în mâinile călăreţului apăru deodată un revolver îndreptat tot spre el. Jeebee aruncă puşca şi continuă să fugă spre căruţă, strigând la ei să nu tragă.

Dar înainte de a ajunge, Lup se desprinse de căţea şi ceilalţi câini se repeziră imediat la el. Spre surprinderea lui Jeebee, căţeaua galbenă îi sări numaidecât în apărare, începând să latre şi să mârâie la ceilalţi.

Dădură înapoi în faţa ei. Era clar că, pe lângă faptul că era mai mare decât ei, avea şi autoritate asupra lor. Jeebee tocmai ajunsese gâfâind la căruţă.

Se prinse de o margine a caprei ca să se ţină drept, continuând să gâfâie. Îşi ridică privirea şi văzu faţa unui bărbat îndesat, lat în umeri, cu o barbă căruntă, tunsă scurt şi păr de aceeaşi culoare, faţa rotundă şi tânără a călăreţului, care, vedea clar acum, aparţinea mai degrabă unei femei decât unui bărbat. Nişte ochi albaştri îl priviră de sub borul unei pălării maro deschis.

— Nu trageţi! Strigă el pentru ultima oară, abia respirând.

Capitolul 7

CĂRUŢAŞUL lăsă încet puşca în jos, în timp ce Lup dispăru printre copaci.

— E-n regulă, spuse el. Oricum, a plecat. Vocea căruţaşului era plăcută, de bariton. Îşi întoarse privirea spre Jeebee: Ce este? Coiot? E mare.

Se priviră cu atenţie, fără să rostească o vorbă, câteva clipe. În cele din urmă, Jeebee îşi recapătă răsuflarea şi uzul raţiunii în acelaşi timp.

— E lup, răspunse el. Eşti Paul Sanderson?

Celălalt confirmă din cap.

— Numele meu e Jeebee. Jeeris Belamy Walthar. Pe căruţă scrie că eşti negustor ambulant. Poate că voi face nişte afaceri cu voi.

— Poate, spuse căruţaşul pe un ton neutru. Puşca lui continua să ţintească spre Jeebee şi la şold mai avea un revolver băgat în toc. Câţi mai sunteţi acolo, printre copaci?

— Sunt singur! Spuse Jeebee. Cu excepţia lui Lup, adică. Sunt absolut singur. Uite, mi-am aruncat puşca. Vreau doar să cumpăr câte ceva de la voi, dacă vindeţi.

— Vom vedea. Sanderson îi făcu semn din cap călăreţului. Percheziţionează-l.

Jeebee observase că era femeie, dar nu i se întipărise în minte acest lucru şi de aceea acum avu un şoc când ea – o femeie tânără, dacă nu cumva chiar o fetişcană – se apropie de el din spate. Simţi nişte degete profesioniste strecurându-se în carâmbii cizmelor, apoi mâinile plimbându-i-se în sus şi în jurul picioarelor, pipăindu-i şoldurile, scotocindu-l în buzunare, apoi căutându-l la cămaşă, mai sus, la subsuori şi pipăindu-i pieptul, din spate. În sfârşit, femeia termină răsfirându-i o clipă părul lung şi barba. Apoi mâinile se îndepărtară.

— Nu are nimic asupra lui, tati.

Vocea era, inconfundabil, de femeie.

Se întoarse spre el. Avea o faţă rotundă, sănătoasă, care probabil că era de obicei veselă, numai că în clipa aceea avea o expresie bănuitoare. Jeebee zări în treacăt părul scurt, curat, şaten deschis, care se vedea de sub borul larg al pălăriei maro prăfuite şi o vestă uşoară de piele, închisă la culoare, desfăcută, sub care se vedea o cămaşă obişnuită, cafenie şi o pereche de blue-jeans. Singura concesie făcută feminităţii era faptul că îmbrăcămintea groasă de lucru fusese croită pe corp, spre deosebire de cea a lui Sanderson, care nu era pe măsura lui, iar singura pată de culoare era baticul turcoaz înnodat la gât.

Îşi şterse de pantaloni degetele cu care îl percheziţionase. El se simţi jignit şi brusc stânjenit. Sanderson coborî de pe capră, lăsându-şi puşca acolo, iar fata – nu putea fi decât o fetişcană, se gândi Jeebee – îşi băgase deja revolverul în toc când îl percheziţionase.

— E-n regulă, spuse Sanderson, care era acum în faţa lui Jeebee. Spune, ce-ţi trebuie?

— Doi cai, spuse Jeebee, provizii de mâncare şi scule.

Sanderson izbucni în râs.

— Pentru o persoană care nu are nimic asupra ei, spuse proprietarul căruţei, vrei cam multe. Ce oferi pentru toate astea?

— O, am cu ce plăti, spuse Jeebee.

Îşi vârî mâna între nasturii cămăşii spre punga cu bani legată cu curea pe dedesubt. Cu trei degete, extrase de acolo trei monede grele. După ce le scoase la iveală, le întinse pe palma deschisă ca să le vadă căruţaşul.

— Deci asta ascundeai în cureaua de dedesubt, rosti glasul fetei în spatele lui. Le-am simţit, tati, dar m-am gândit că nu poate fi ceva periculos şi de aceea n-am spus nimic.

Jeebee privi în spate către Sanderson şi, spre mirarea lui, văzu că râdea pe înfundate.

— Ai avut dreptate, Mary, i se păru lui Jeebee că îl aude spunând.

După ce îi aruncă o scurtă privire fiicei lui, îl fixă din nou pe Jeebee.

— Aur? Spuse el, clătinând din cap.

— Dar e aur adevărat! Insistă Jeebee. Sunt monede de aur! Le-am adunat timp de doi ani. Am făcut parte dintr-un club cu comenzi prin poştă, Moneda de Aur din Fiecare Lună.

Îi întinse palma cu monede.

— Poftim, verifică-le, spuse el. Sunt din aur aproape curat. Poţi să le muşti uşor. Şi oricum, îmi închipui că un om ca tine ştie să deosebească aurul de alte metale.

— O, te cred. Sunt de aur, într-adevăr, spuse Sanderson. Numai că nu prea ai ce cumpăra cu ele. Eu n-aş putea să-ţi ofer prea mult. E prea riscant să încerci să faci negoţ cu majoritatea oamenilor. E foarte greu să găseşti un cumpărător în care să poţi avea încredere. Acum nu poţi face negoţ decât cu obiecte cu volum mic, necesare în viaţa de zi cu zi, pe care oamenii nu le pot găsi şi nici confecţiona cu uşurinţă.

După ce termină, se lăsă o lungă tăcere, apoi Sanderson vorbi din nou.

— Ce te-ai gândit să cumperi în afară de cai? Îl întrebă.

— Ceea ce am nevoie ca să supravieţuiesc, spuse Jeebee. Merg spre ferma de vite a fratelui meu din Montana. Mă gândesc că, o dată ajuns acolo, voi fi în siguranţă. Sperasem să cumpăr măcar doi cai de la voi, unul pe care să călăresc şi unul pentru bagaje. Şi în bagaje să pun, să zicem, un hârleţ, un topor, nişte pături, alimente de bază, cum ar fi făină, zahăr, poate şi nişte slănină. Mai am nevoie de o armă albă. Un revolver, dacă aveţi vreunul în plus şi muniţii pentru el şi pentru puşca pe care am aruncat-o adineauri, plus pentru încă una pe care am ascuns-o acolo, între copaci. Aştept de două săptămâni să apară cineva în care să am încredere ca să mă apropii şi să încerc să cumpăr ceva. Poate că nu veneam nici spre voi dacă nu avea loc incidentul cu Lup.

— Cât aur de-ăsta ai la tine? Întrebă Sanderson.

— Douăzeci şi trei de monede, spuse Jeebee. Toate sunt

practic din aur curat.

— Uite, o să-ţi vorbesc sincer, îi spuse Sanderson. Cu aurul ăsta nu poţi să-ţi cumperi nici măcar un cal de povară. Poate un hârleţ, un topor şi o armă albă – poate.

Îl mai privi un timp pe Jeebee.

— Mai ai şi altceva de negociat? Întrebă el.

— Nimic de care m-aş putea lipsi, spuse Jeebee.

Sanderson păru să chibzuiască un minut. Deşi Jeebee era mai înalt decât el cu vreo trei centimetri, iar Sanderson era probabil cu vreo douăzeci de ani mai bătrân decât Jeebee, era bine clădit, lat în umeri şi avea o constituţie robustă. Îi întinse tinerei puşca. Ea o luă fără să spună o vorbă.

— Hai, îi spuse Sanderson lui Jeebee. Să mergem să luăm puşca pe care ai aruncat-o şi să vedem ce mai ai.

— Tati..., începu fata.

— Tu rămâi aici, îi spuse Sanderson. N-o să păţesc nimic. Dacă se ascunde cineva în pădurea de acolo, tu ai fi în pericol, nu eu. Dacă mă înhaţă, nu capătă nimic. Tot ce e de valoare e aici. Şi tu îl ai pe Nick.

Jeebee se simţi o clipă derutat. Nick era probabil a treia persoană pe care o văzuse la lumina focului lângă căruţă în noaptea precedentă. Presupuse că Nick, oricine o fi fost acela, era în căruţă. Oricum, Sanderson pornise deja spre copaci şi Jeebee se duse după el ca să-l ajungă din urmă. Găsiră puşca – de fapt Sanderson o găsi înaintea lui Jeebee, o ridică de pe jos, o luă în mână şi o răsuci pe toate părţile, ca să vadă de ce e în stare.

— Nu-i prea grozavă, spuse el, dar ai menţinut-o în stare bună.

Scosese cartuşul pe care Jeebee îl băgase automat în magazie în clipa când zărise căruţa cu binoclul. Acum, Sanderson luă cartuşul şi i-l dădu înapoi lui Jeebee, împreună cu rama.

— Bagă-le în buzunar, spuse el.

Jeebee le luă fără să spună nimic. Pătrunseră împreună în pădure, unde Jeebee găsi şi puşca de.22, pe care i-o dădu, de asemenea, lui Sanderson. Puşca de.22 era pentru

o singură încărcătură; Sanderson scoase şi din ea cartuşul şi i-l întinse lui Jeebee ca să-l bage în buzunar, apoi îi dădu puşca. Nici unul dintre ei nu spuse nimic şi îşi continuară drumul, îndepărtându-se de drum şi de căruţă.

— Unde-i locul tău de popas? Întrebă Sanderson când pătrunseră în umbra pestriţă a pădurii.

— Într-un alt crâng, în spatele acestuia, răspunse Jeebee Putem merge acolo, dacă vrei, dar nu vei găsi nimic. Nu-i absolut nimic. E doar un loc unde fac focul noaptea şi dorm.

— Oricum, hai să vedem cum e, spuse Sanderson. Merseră mai departe prin micile porţiuni de pădure, prin spaţiul deschis din spatele lor şi apoi iarăşi printre copaci. Când ajunseră la locul de popas, Sanderson îşi roti privirea şi o fixă asupra sacului pe care-l făcuse Jeebee din pânză şi-l atârnase sus, în copac, umflat de conservele din pivniţă.

— Ce-i acolo?

— Nişte conserve pe care le-am luat dintr-o pivniţă, răspunse Jeebee. Vrei să mă caţăr până acolo şi să iau una ca să ţi-o arăt sau vrei să te caţeri tu ca să te uiţi la el?

— Am o idee mai bună, spuse Sanderson. Urcă-te tu şi adu jos tot sacul.

Jeebee ridică din umeri, se urcă în copac şi aduse jos sacul, cu un oarecare efort. Îl desfăcu.

— Dumnezeule! Nu glumeai! Sanderson lovi cu vârful cizmei printre conserve. E vreuna dintre ele stricată?

— Până acum, nu, răspunse Jeebee. Încă n-a expirat termenul ştampilat pe ele.

— E totuna. Sanderson încetă să lovească în ele cu piciorul. Eu n-am ce face cu ele. Nu ne lipseşte mâncarea în căruţă şi n-aş avea curajul să le dau altcuiva, de teamă să nu se îmbolnăvească, deşi nu sunt expirate.

Îşi plimbă privirea de jur-împrejur.

— Ai avut dreptate, spuse el. Nu-i nimic aici în afară de cenuşa rămasă de la focul făcut de tine.

— Ţi-am spus doar, răspunse Jeebee.

— Cheamă-ţi lupul, spuse Sanderson. M-aş simţi mai liniştit dacă l-aş avea sub ochi.

— Nu vine când îl chem, răspunse Jeebee. Vine şi pleacă după cum are el chef.

Sanderson îl privi uimit.

— Atunci de ce-ai spus că e lupul tău?

— Nu voiam să-l împuşti. Jeebee căută un cuvânt care să exprime legătura lui cu lupul. E partenerul meu.

Ultimul cuvânt sună ciudat în aerul nemişcat al micului petic de pădure. Sanderson zâmbi. Era doar o urmă de zâmbet în colţul gurii. Dar privirea i se roti din nou în jurul spaţiului gol al locului de popas.

— Poate, spuse el. În acest caz, de unde ştii că n-a plecat de tot?

— Pot să-ncerc, să văd dacă răspunde. Poate că n-o să răspundă, spuse Jeebee.

Îşi făcu mâinile pâlnie la gură, dădu capul pe spate şi urlă. Aşteptară un timp, dar nu primiră nici un răspuns. Jeebee ridică din umeri spre Sanderson şi urlă din nou. Din nou, nici un răspuns.

— Poate că nu mă aude, spuse Jeebee, sau poate că n-are chef să-mi răspundă. Să mai încerc o dată. Se întoarse mai mult spre autostradă şi urlă a treia oară. Urmă o lungă tăcere. Jeebee clătină din cap şi în clipa aceea, de la mare depărtare, se auzi un urlet ca un ţignal de locomotivă. Jeebee îi zâmbi lui Sanderson.

Sanderson clătină din cap. Faţa lui nu trăda nici un sentiment, dar Jeebee avu impresia, din atitudinea lui, că nu mai era atât de distant cu el. Ca şi cum răspunsul lui Lup făcuse să vibreze în el o coardă ciudată de înţelegere şi prietenie faţă de Jeebee.

— Hai înapoi la căruţă, spuse el.

Se întoarseră şi porniră înapoi împreună.

— Povesteşte-mi despre tine, spuse Sanderson în timp ce se întorceau. De unde eşti şi ce te-a adus prin părţile astea?

— Încerc să ajung la ferma fratelui meu din Montana, răspunse Jeebee. Acolo sper să fiu bine primit şi... în siguranţă. Singur, nu prea sunt în siguranţă.

Sanderson râse scurt.

— În vremurile astea, nu prea, nu-i aşa? Nici măcar cu un lup drept partener. Dar continuă. Cu ce te ocupai înainte de a porni spre vest? Şi cum ai ajuns până aici?

Dădu cu piciorul pe locul unde fusese focul şi descoperi cenuşa.

— Nu. Nimeni nu mai e în siguranţă în vremurile astea, continuă el, înainte ca Jeebee să apuce să-i răspundă. Eu am avut noroc. Am prevăzut ce se va întâmpla acum vreo cinci ani şi m-am pregătit. Nici noi, cu căruţa, nu suntem în siguranţă. Dar stăm mai bine decât majoritatea. Oamenii au nevoie de negustori ambulanţi.

Jeebee nu îndrăzni să întrebe de ce. Voia să afle mai multe despre acest om, cu care poate că va avea de-a face. Dar simţea că o întrebare directă despre trecutul lui n-ar fi bine venită. Se hotărî însă să răspundă la întrebările lui Sanderson despre propriul lui trecut.

— Eu am fost cadru universitar, spuse Jeebee. Făceam parte dintr-un grup de studiu de la Universitatea Michigan. Cu ceva mai mult de un an în urmă, când situaţia a început să se deterioreze, ceilalţi oameni din grup au început să plece în căutarea unor locuri mai sigure. Cei mai mulţi dintre noi se simţeau însă în siguranţă în locul acela neînsemnat.

— Ce loc? Unde? Întrebă Sanderson.

— Se numea Stoketon, spuse Jeebee. E un oraş mic. Frumos. Dar situaţia s-a deteriorat şi acolo, după ce s-au oprit curentul electric şi apa. Şi desigur că toate convorbirile telefonice interurbane se opriseră de mult. Oricum, ceilalţi au început să plece în căutarea unui loc mai sigur. Asta s-a întâmplat în urmă cu câteva luni, la începutul primăverii. De atunci încerc să ajung în Montana.

Îşi luă inima-n dinţi şi adăugă:

— Mergeţi destul de repede cu caii pe care-i aveţi, pe autostradă...

— Când ne mişcăm, spuse Sanderson, dar ne oprim deseori să căutăm clienţi. Povesteşte-mi cum ai ajuns până aici.

Sanderson ascultă cu un interes pe care Jeebee îl

consideră surprinzător pentru un om care era un simplu trecător pe autostradă şi care, prin însăşi natura ocupaţiei lui, întâlnea probabil tot timpul mulţi necunoscuţi. Jeebee nu terminase, de fapt, de povestit totul despre trecutul lui, când ieşiră din pâlcul de copaci care dădea spre autostradă şi ajunseră la căruţă.

Calul fetei era legat de căruţă, iar ea şedea pe capră. Sări jos când apărură ei şi le veni în întâmpinare.

— Ce bine-mi pare că te-ai întors, tati! Spuse ea. Tocmai mă gândeam să-l las pe Nick aici şi să vin totuşi după tine.

— Ai fi făcut o prostie, Mary, spuse Sanderson clătinând din cap. Ştii doar că nu trebuie să părăseşti căruţa. E punctul tău tare. Dacă ai părăsi-o, ai fi ca o persoană care stă într-o fortăreaţă şi fuge afară, unde poate fi prinsă.

Se întoarse spre Jeebee.

— Jeebee, spuse el, ea e fiica mea...

Lui Jeebee i se păru din nou că aude numele Mary.

— M-e-r-r-y, îşi spuse fata numele pe litere, privindu-l cu asprime. Merry!

— O să ţin minte, spuse Jeebee şi, spre surprinderea lui, roşi puţin sub barbă.

— Merry, spuse Sanderson, el este Jeebee... cum ai spus că e numele tău întreg?

— Jeeris Belamy Walthar, răspunse Jeebee.

— Îmi pare bine, Jeebee, spuse Merry pe un ton neutru. Se uită la cele două puşti pe care le purta acum Jeebee, câte una în fiecare mână.

— E-n regulă, Merry, spuse Sanderson. E tot ce posedă prietenul nostru, în afara lupului. Şi nici acela nu-i aparţine. Dar am aflat câte ceva despre el.

Îi schiţă fetei repede, pe scurt, trecutul lui Jeebee.

— Merry, eu mă gândesc, se încălzi Sanderson, că am putea să-i oferim lui Jeebee şansa de a-şi câştiga cele trebuincioase.

Se întoarse spre Jeebee.

— Ce-ai zice să munceşti pentru noi vreo două luni înainte s-o luăm spre sud? Poate o să-ţi plăteşti măcar o

parte dintre lucrurile care-ţi trebuie în plus.

Capitolul 8

— TATI, spuse Merry, privindu-l lung, eşti sigur că e bine?

— E singur, răspunse Sanderson. Cred că va fi bun pentru noi.

Merry nu mai spuse nimic. Nu fusese un schimb de replici între un tată şi fiica lui, ci o afirmaţie făcută de un şef faţă de un subaltern.

— Ar fi bine, totuşi, îi spuse Sanderson lui Jeebee, să-i povesteşti şi ei câte ceva despre tine, cum mi-ai povestit mie.

Simţindu-se destul de stingherit, Jeebee încercă să explice câte ceva despre cercetările statistice în domeniul economiei mondiale, de care se ocupase înainte ca însuşi sistemul mondial să se prăbuşească. Se încurcă însă în propriile lui explicaţii şi în cele din urmă se lăsă păgubaş. Dar, în mod surprinzător, animozitatea încordată a lui Merry faţă de el păru să se relaxeze. Era ciudat – atât tatăl cât şi fiica păreau să caute să înţeleagă dincolo de explicaţiile verbale normale.

— Dar în ce priveşte lupul, zise Merry după ce el tăcu în cele din urmă, de unde ştii că e lup şi nu doar un câine care seamănă cu un lup?

Şi asta era complicat de explicat. Era greu să exprime o convingere născută din experienţă prin logica dură a cuvintelor. Dar Jeebee nu mai avea personal nici o îndoială, de mult timp.

— Nu e câine.

— Poate că e o corcitură, interveni Sanderson, un câine-lup. Dar ce contează? Merry, du-te şi arată-i totul lui Jeebee.

— Totul? Merry se încruntă la tatăl ei.

— Ei, doar n-o să-l duci şi în camerele noastre, spuse Sanderson. Dar poate să vadă restul căruţei, caii şi toate

celelalte.

— Ce-ar fi să-şi aducă mai întâi lupul aici?

— N-o să vină, spuse Jeebee. N-o să vină fiindcă sunteţi voi aici. Nu vă cunoaşte şi nu are încredere în voi.

— Fiindcă am tras în el, nu? Spuse Merry.

— Cam aşa ceva, zise Sanderson, pe un ton uşor enervat.

— Lasă-l să arunce o privire, Merry. Apoi putem porni din nou la drum.

— Vino, îi spuse Merry lui Jeebee.

Îşi întoarse calul şi porni pe jos pe lângă căruţă. Jeebee se grăbi s-o prindă din urmă. Ajunseră în câţiva paşi din nou la capătul căruţei. Jeebee se aşteptase să găsească toţi caii răspândiţi care încotro, dar ei rămăseseră pe loc şi păşteau iarba de pe mijlocul şoselei.

— Ştii să călăreşti? O auzi pe Merry întrebând pe un ton sec.

Se întoarse s-o privească. Cu ochii ei albaştri umbriţi de borul pălăriei – era o pălărie mare, gen Stetson – avea o înfăţişare severă.

— Nu prea, recunoscu Jeebee, neştiind prea bine la ce nivel de măiestrie se referea ea.

— Atunci va trebui să-nveţi, spuse Merry. O să-ţi aleg calul cel mai uşor de călărit pe care să începi să-nveţi, dar trebuie să fii pregătit să înveţi mai bine decât ai făcut-o vreodată în vreun manej cu ore plătite.

Luă un colac de frânghie care era legat de şaua ei, îl scutură ca să se desfacă şi Jeebee constată că era un lasou. Îl strânse din nou, pătrunse călare printre cai, aruncă laţul cu dibăcie peste grumazul unui animal slab şi sur şi apoi i-l aduse lui Jeebee, în timp ce calul se poticnea uşor.

— Ţine-o, zise ea, întinzându-i frânghia lasoului lui Jeebee, în aşa fel încât mâinile lui să-l apuce la numai vreo douăzeci de centimetri de grumazul calului.

Ea descăleca şi lăsă jos hăţurile. Calul ei rămase pe locul unde era. Iapa sură pe care o ţinea Jeebee îl privea calmă.

— Mă duc să-ţi aduc harnaşamentul, spuse Merry.

Jeebee o urmări cu privirea şi văzu că partea din spate a căruţei era închisă cu un perete de lemn la fel ca peretele din faţă având încastrată în el o uşă obişnuită. Sub uşă era o treaptă care înlesnea intrarea de la nivelul solului. Merry intră pe uşă şi reveni imediat cu o altă şa şi cu un set de hăţuri, şaua pusă pe antebraţ cu chingile scării balansându-se pe ambele părţi şi scările de metal zăngănind în timp ce mergea.

Puse căpăstrul şi şaua, strânse bine chinga şi o prinse sub burta iepei sure.

— E-n regulă acum. Urcă-te.

Jeebee îşi puse jos cele două puşti, apucă bine cornul şeii, găsi scara cu vârful cizmei, apoi se opri. Era în partea dreaptă a calului în loc să fie în stânga, cum se obişnuieşte când urci în şa.

— Nu-i nimic, spuse Merry când el dădu să ocolească animalul, pe un ton exasperat foarte asemănător cu al tatălui ei. Pe orice cal de-al meu te poţi urca din amândouă părţile. Stau în picioare dacă laşi hăţurile şi se lasă-n jos ca să te poţi lungi între picioarele lor şi să tragi cu puşca peste corpul lor, dacă eşti silit s-o faci. Dar la asta o s-ajungem mai târziu. Acum, urcă!

Jeebee se săltă stângaci în şa. Pipăi cu vârful cizmei stângi şi găsi cealaltă scară. Preţ de o clipă, se simţi aproape victorios.

— E-n regulă. Acum plimb-o un pic primprejur.

Jeebee lovi cu ambele călcâie calul de sub el. Iapa ţâşni atât de brusc, că era cât pe-aci să-l azvârle jos şi, cuprins de panică, Jeebee trase tare de hăţuri. Iapa frână şi apoi începu să dea înapoi.

— Dă drumul la hăţuri, strigă vocea lui Merry.

Jeebee lăsă zăpăcit hăţurile libere pe grumazul iepei. Iapa se opri. Se uită la Merry şi văzu că îl străfulgera cu privirea. Dar în timp ce continua să-l ţintuiască, privirea i se mai îmblânzi şi furia dispăru.

— Nu e vina ta. Pur şi simplu nu ştii ce să faci, spuse ea. Fii atent. Ca s-o faci să meargă înainte, îi ridici doar hăţurile de pe grumaz. Asta-i tot. Ţine-le în mână tot timpul, fără să

le strângi.

Jeebee se supuse, fără nici o împotrivire. Spre uşurarea şi bucuria lui, iapa începu să meargă înainte încet, dar constant. Merry se urcă din nou pe calul ei.

— E bine. Acum îndrum-o să meargă în cerc, spuse Merry în spatele lui. Ca să faci asta, tragi hăţul din partea opusă pe lângă grumaz. Dacă tragi hăţul din stânga pe lângă grumaz, va merge spre dreapta.

Jeebee se supuse şi se supuse şi iapa. Făcu tot cercul, iar Merry îi zise să mâne iapa tot în cerc, dar în sens invers. Apoi Merry îi arătă cum să meargă la trap şi după ce Jeebee săltă un timp în şa, cam incomod, trecu la următoarea lecţie, transformând trapul într-un mic galop, mergând pe calul ei, lângă el. După ce parcurseră o bucată, ea făcu amândoi caii să se oprească, îi întoarse şi îl conduse pe Jeebee înapoi, la ceilalţi cai.

O dată ajunşi acolo, îi porunci să coboare din şa şi coborî şi ea, lăsând jos hăţurile propriului său cal, care acum stătea de parcă l-ar fi priponit acolo. Îi arătă cum să desfacă chinga de sub burta iepei ca să scoată atât şaua, cât şi căpăstrul. Apoi îl puse să care ambele obiecte în spatele căruţei, unde pătrunse prin uşa din dos într-o nişă care mai avea o uşă închisă, ce dădea mai departe. Acolo şaua a fost agăţată de un cârlig, iar căpăstrul a fost aşezat alături de alte căpestre pe un fel de raft.

Întârzie o clipă ca să-şi la înapoi puştile, în timp ce ea îl conduse la uşa care dădea afară, spre lumina soarelui, ignorând o altă uşă ce părea să ducă mai departe. Merseră pe lângă căruţă, spre partea din faţă, urcară scara de lângă capră şi intrară în vehicul prin faţă. Jeebee o urmă şi pătrunse într-o zonă slab luminată de un far de automobil de pe timpuri, care, spre uimirea lui, era alimentat cu curent electric. Merry arătă în treacăt spre el.

— De la o baterie de maşină, spuse ea scurt, un generator alimentat de roţi.

Locul era plin ochi, îngrămădindu-se până la copertina boltită cutii, saci bine îndesaţi, de toate dimensiunile şi şiruri întregi de ceea ce păreau a fi nişte scrinuri înalte de

lemn cu sertare late şi înguste. În încăpere plutea un miros plăcut de provizii de alimente sănătoase.

— Aici nu poţi intra, îi spuse Merry, decât dacă îţi dăm voie tati, Nick sau eu.

Pe mijlocul acelei încăperi ticsite cu obiecte era un interval îngust, pe care fata o luă înainte, conducându-l spre altă uşă. Urmând-o îndeaproape, Jeebee intră într-o altă zonă cu lucruri îngrămădite, având doar lungimea necesară pentru a conţine două hamacuri cu plasă, atârnate lângă pereţi, sub copertina boltită de deasupra. Ambele hamacuri erau deocamdată agăţate de cârlige şi înfăşurate cu grijă.

Chiar sub copertină, un bătrân scund, foarte bronzat, cu o faţă triunghiulară, şedea pe un scaun de lemn cu spătar drept, în spatele uneia dintre cele două arme de foc mari, instalate faţă-n faţă în încăpere. Jeebee le recunoscu – erau mitraliere grele, cu răcire cu aer. Armele erau îndreptate spre nişte deschizături făcute în oţel, dincolo de ceea ce părea din nou o pânză albă. Un fel de tub de periscop pornea în unghi de la baza peretelui şi se termina cu un obiectiv oval, chiar deasupra obturatoarelor mitralierelor.

Numeroase alte arme erau agăţate pe pereţi, în toată încăperea, inclusiv patru tuburi, pe care Jeebee le identifică: erau lansatoare de proiectile. Muniţia pentru lansatoarele de proiectile era stivuită lângă ele şi tuburile de lansare erau prinse în poziţie verticală de un stâlp care se înălţa spre mijlocul bolţii copertinei de deasupra.

— Poţi să-ţi aşezi puştile laolaltă cu celelalte în stiva de acolo. Glasul lui Merry îl trezi din contemplarea încăperii. Fata se întoarse spre bătrân, care părea să nu se fi urnit, dar ţinea degajat în mână un revolver. Nick, el este… Merry se întoarse iarăşi spre Jeebee. Cum ai spus că te cheamă?

— Jeeris Belamy Walthar, răspunse Jeebee. Spuneţi-mi Jeebee. Aşa-mi spune toată lumea.

— Nick Cage, spuse bătrânul.

Puse degajat revolverul la loc, sub scaun, unde dispăru, evident susţinut acolo de ceva.

Jeebee îi întinse mâna bătrânului, ale cărui degete

boante, uscăţive, i-o apucară şi i-o scuturară de două ori înainte de a-i da drumul, fără să se ridice de pe locul lui din spatele mitralierei.

— Te-am prins în vizor din clipa când ai ieşit din pădure, spuse Nick mângâind obturatorul mitralierei.

— Nick ştie să facă de toate, zise Merry. O să te înveţe tot ce trebuie să ştii despre arme. Eu o să te învăţ până la urmă să călăreşti bine, ca să intri în schimbul de călărit caii de rezervă. Bănuiesc că nu ştii să găteşti...

— Nu prea, îndrăzni Jeebee, din nou stingherit.

— O să te învăţăm şi asta, Nick şi cu mine.

Merry se întoarse spre Nick.

— Tati zice să-l luăm în locul lui Willie.

— Willie mai ştia câte ceva, interveni Nick. Vorbea pe un ton indiferent, care făcea ca tot ce spunea să pară o melodie monotonă. Dar poate că din el o să scoatem mai mult. Lasă-l în seama mea.

— Merry! Se auzi vocea lui Sanderson din partea din faţă a căruţei. Putem porni?

— Mai ai ceva de luat? Îl întrebă Merry pe Jeebee.

Jeebee scutură din cap. Avea cele două puşti la el, deşi erau aşezate în stiva aflată la câţiva paşi, iar în rucsacul de pe spate era tot ce poseda.

— E-n regulă, tati! Îi răspunse Merry. Suntem gata. Pornim!

Se întoarse şi ieşi, lăsându-l pe Jeebee singur cu Nick Cage.

Se lăsă un moment de tăcere, în timp ce se priveau.

— Ţi-au spus ceva, ea sau Paul? Întrebă Nick.

— Nu, răspunse Jeebee, căzând brusc pe gânduri.

— Mi-am închipuit că nu. Foarte bine, spuse Nick. Eu trebuie să-ţi spun. Uită-te bine la mine.

Jeebee se uita, desigur, tot timpul la el. Continuă să-l privească. Nu vedea nimic nou.

— Vezi un moş mărunţel, nu-i aşa?

— Dacă vrei dumneata să-ţi spui aşa, răspunse Jeebee. Era o conversaţie ciudată şi se simţea stânjenit, neştiind cum s-o susţină. Presupun că trebuie să spun că ai

dreptate.

— Exact.

Întinse mâna stângă, cu palma-n sus. Pielea palmei era ciudat de trandafirie, în contrast cu pielea aspră, maronie, de pe dosul palmei şi de pe tot restul suprafeţei de piele vizibilă. Nu era atât o mână lată, cât mai degrabă o mână ce părea foarte întinsă. La baza degetelor erau spaţii mari între ele. Era o mână care părea butucănoasă şi puternică, fără prea multe bătături, dar folosită mult.

— Ce vezi? Întrebă Nick.

— Mâna dumitale, răspunse Jeebee.

— Exact, repetă Nick. Strânse palma şi, ca prin minune, în ea apăru un cuţit cu o lamă de vreo optsprezece centimetri, îndreptat spre Jeebee. Acum ce vezi?

Jeebee îşi ţinu respiraţia. Muşchii abdominali i se încordaseră şi îşi dădu seama că stătea mai aproape de Nick decât credea. Vârful cuţitului era la mai puţin de o lungime de acei muşchi abdominali.

— Un cuţit, spuse el după o clipă, încercând să vorbească pe un ton calm.

— La fel de exact, spuse Nick. Băgă cuţitul la loc într-unul dintre buzunarele încăpătoare ale vestei de piele pe care o purta peste o cămaşă roşie şi o pereche de jeans, foarte asemănătoare cu cele purtate de Merry şi de tatăl ei. Gândeşte-te şi spune-mi cum am făcut. Când o să-mi spui, o să mai discutăm câte ceva despre cuţite.

— Nu ştiu cum ai făcut, spuse Jeebee. Dar trebuie să fi fost scos de undeva. Singurul loc ar putea fi mâneca dumitale.

— Ai ghicit, spuse Nick. Vom vorbi aşadar despre cuţite, dar nu astăzi. Astăzi trebuie să-ţi arăt ce mai avem pe-aici. Până atunci...

Îşi descheie mâneca stângă şi o suflecă. De antebraţ era ataşat un ham cu un fel de tub de piele.

— Cu ajutorul lui am reuşit, spuse Nick. Uită-te bine la el. E un mecanism special. Dar nu-i bun de nimic. Nici un mecanism nu-i bun de nimic. Ai nevoie de ele o dată la o mie de ori, dar o dată din zece ori îţi stau în cale şi din

cauza lor eşti ucis.

Ridică mâna, desfăcu ceva şi întregul dispozitiv îi alunecă în jos, căzând de pe braţ. Îl puse pe un fel de măsuţă prinsă în balamale de peretele de lângă scaunul lui.

— Să nu uiţi deocamdată că asta e o scamatorie. Mai ştiu o mulţime. De vreme ce ştiu scamatorii pe care tu nu le ştii, înseamnă că nu sunt un moş mărunţel. Sunt mai mare decât tine. Aşa că tu vei face ce spun eu, iar eu fac ce spune Paul. E-n regulă?

— E-n regulă, spuse Jeebee. Deocamdată, cel puţin.

— Mă mulţumesc cu atât, spuse Nick şi se ridică. Acum ai să vii cu mine ca să te învăţ ceea ce trebuie să ştii despre tot ce are legătură cu căruţa asta şi să-ţi arăt ce vei avea de făcut.

Nick trase un sertar de sub măsuţa de lângă scaunul lui şi scoase o listă bătută la maşină, de vreo trei pagini. I-o întinse lui Jeebee.

— Asta-i lista cu lucrurile pe care le ai de făcut sau de verificat, spuse el. O vei parcurge la fiecare douăzeci şi patru de ore. Partea de listă intitulată Camera Tăcerii se referă la încăperea asta. Îi spunem Camera Tăcerii ca s-o putem pomeni când sunt şi alţii de faţă, fără a ne da de gol că deţinem arme. După un timp, vei şti lista pe de rost şi vei face totul automat. Ori de câte ori unul dintre noi nu te pune să faci altceva, cum ar fi să speli vasele sau să schimbi un cauciuc, să aduci sau să cari ceva, treci la următorul punct de pe listă şi verifici. Acum hai cu mine.

Îl purtă pe Jeebee peste tot, până şi sub căruţă. Jeebee constată că vehiculul era bine blindat în interior, peste tot, deşi bătrânul nu l-a dus în toate încăperile. Cele două în care nu a intrat erau dormitoarele lui Paul Sanderson şi al lui Merry. În rest, i-a arătat lui Jeebee arme, nenumărate locuri de depozitare, instalaţiile căruţei şi tot ce era legat de ea.

Mai era acolo o mică încăpere ciudată, în care toate suprafeţele erau îmbrăcate în metal. În ea se aflau o nicovală aşezată pe un suport solid şi un disc dintr-un metal negru fixat pe un trepied. Pe disc era ceva ce părea şpan

negru înconjurat de cenuşă.

— Aici e atelierul meu de fierărie. Arătă cu mâna spre nişte orificii mari, unul în perete, aproape de pardoseală şi un altul în tavan. În spatele lor, bateria acţionează ventilatoarele. O să-ţi arăt o dată, când lucrez, cum funcţionează. Se face foarte cald aici.

Jeebee era convins, fiindcă încăperea era atât de mică, încât abia aveau loc ei doi. Dar îl atrăgea ideea fierăriei. De când era copil visase să bată bucăţi de metal încins până la alb, ca să confecţioneze obiecte din ele.

Ieşiră de acolo şi Jeebee rămase singur să studieze lista. Pe ea erau trecute câteva baterii. Două dintre ele funcţionau tot timpul, două erau încărcate şi pregătite să fie folosite oricând, iar alte opt erau nou-nouţe, nu aveau acid în ele şi urmau să le înlocuiască pe cele care funcţionau.

Aceste baterii de serviciu erau încărcate de un generator prins la roţi, după cum spusese Merry şi produceau lumină când erau răsucite becurile în fiecare încăpere a căruţei.

Mai târziu, s-au oprit să mănânce şi Nick l-a condus de jur-împrejurul căruţei. În capătul celălalt, pe care Jeebee nu-l putuse vedea, era încastrată în corpul căruţei o conductă lungă, în aşa fel încât din afară se vedea doar o uşoară protuberantă la baza corpului ca o cutie a căruţei, vopsită în negru, ceea ce o făcea să pară o dungă decorativă de vreo doisprezece centimetri lăţime. În conductă se păstra apa, care, după ce era introdusă, era epurată într-un aparat de distilare. Apa se încălzea de la razele de soare absorbite de vopseaua neagră, înfierbântându-se atât de tare, încât clocotea aproape imediat ce era pusă în oală pe plita din căruţă. Plita de gătit funcţiona atât electric, cât şi cu orice combustibil, ca de pildă lemne.

— Singurele lucruri care nu trebuie să te preocupe, spuse Nick după ce terminară inspecţia, sunt căruţa şi conducerea ei. Conducerea căruţei este datoria lui Paul şi o să te înveţe cum să conduci, fiindcă poate o să-ţi vină şi ţie rândul, deşi lui Paul îi place să conducă el aproape tot

timpul. Apoi, mai sunt caii, dar de cai se ocupă Merry. Cât de bine ştii să tragi?

Jeebee se cam săturase să subaprecieze ceea ce ştia să facă.

— Nu sunt cel mai bun ţintaş din lume..., începu el.

— E tot ceea ce voiam s-aud, îl întrerupse Nick. Cel care-mi spune că nu e cel mai bun ţintaş din lume nu poate nimeri nici un butoi de la doi metri. Păi, Merry o să te înveţe să tragi bine şi să călăreşti. Ea e un talent înnăscut. Trage chiar mai bine decât mine – şi asta înseamnă ceva.

— Da? Se miră Jeebee.

— Aşa este, o să vezi, spuse Nick. Deocamdată ajunge. În curând o să pornim, ca să ne facem porţia de drum pe ziua de azi. Ne oprim întotdeauna înainte de apusul soarelui, ca să dăm ocazia celor din apropiere să ne vadă şi să răspândească vestea sosirii noastre. Mai găsim clienţi. Diseară gătesc eu. Poţi să vi să m-ajuţi.

Capitolul 9

MASA pregătită de Nick consta dintr-o tocană cu carne şi legume. Spre mirarea lui Jeebee, bătrânul deschise un dulap bine izolat şi etanş, din încăperea cu mărfurile de schimb, în care era păstrată o mare cantitate de slănină şi carne afumată, precum şi ceea ce lui Jeebee i se păru a fi o halcă dintr-un animal de mărimea unei vaci, recent tăiat.

În timp ce se uita la Nick şi îl ajuta să pregătească masa, se întrebă pe tăcute cum de făcuseră rost de carne proaspătă, de vreme ce nu păreau să-şi dedice timpul vânătorii. Apoi îi veni ideea că în mod sigur carnea provenea din aceeaşi sursă de unde proveneau şi legumele. Paul avea probabil clienţi de la care lua asemenea lucruri pe drum. Presupuse că slănina şi carnea afumată erau păstrate pentru vremuri când nu se va mai găsi carne proaspătă.

În căruţă era instalată o mică sobă de metal, ingenios construită pentru a putea fi detaşată uşor de burlan şi dusă afară cu ajutorul unor mânere izolate.

În seara aceea, o duse Nick afară, după ce căruţa se oprise şi terminaseră de gătit. Sub capacul de metal solid avea o cutie de foc alimentată cu surcele care ardeau deja în focul aprins de el afară, lângă căruţă, după ce îşi făcuseră porţia de mers din ziua aceea.

La tocană au avut şi pâine, scoasă dintr-un alt dulap şi care fusese probabil obţinută tot la schimb. S-a servit pe un fel de tăvi cu despărţituri, cum văzuse Jeebee în unele cantine şcolare. Din căruţă au fost scoase scaune pliante de grădină şi au mâncat toţi cu tăvile pe genunchi, în jurul focului. După ce au terminat, toţi i-au dat tăvile şi ustensilele lui Jeebee, iar Nick l-a dus să-i arate cum să scoată apă fierbinte din rezervorul pe bază de energie solară de la celălalt capăt al căruţei. Apa curgea dintr-un

cep fixat în rezervor, într-o chiuvetă care se desfăcea ca o măsuţă rabatabilă pe o latură a căruţei din faţa rezervorului.

— Spală-te pe mâini înainte de a spăla vasele, spuse Merry.

Pe Jeebee îl enervă tonul vocii ei. Cu toate acestea, nu era enervarea pe care ar fi simţit-o altădată şi se risipi imediat. În acele vremuri noi, parcă se cereau ordine autoritare, iar cei care le aveau de executat nu nutreau resentimente.

În sistemul de organizare a căruţei, el era pe treapta cea mai de jos a ierarhiei şi de aceea i se părea firesc să primească ordine de la toţi. Pe lângă asta, îşi dădu seama, privindu-şi mâinile, că erau într-adevăr murdare. Folosi săpunul de pe chiuvetă şi apă din rezervor ca să se spele la cep. Uluitor! Apa nu era doar caldă, era fierbinte. Îşi udă mâinile, apoi închise apa în timp ce se săpunea. Citise că aşa se făcea economie la apă pe vapoare. După ce îşi frecă bine mâinile săpunite, deschise din nou cepul, scurt şi le clăti.

Îi era oarecum ruşine că uitase să verifice dacă are mâinile murdare. Apoi, cu mâinile curate, umplu oala cu apă şi spălă vasele.

Nick apăru la timp ca să-i arate unde să le pună, apoi îl duse înapoi la foc, unde îi găsiră pe Paul şi pe Merry stând de vorbă şi bucurându-se de culorile vii şi de căldura lui, în timp ce lumina amurgului se stingea şi se făcea răcoare. Nick se aşeză pe unul dintre scaunele goale. Jeebee ezită să se aşeze pe celălalt.

Se întoarse spre Paul şi aşteptă până ce el şi Merry făcură o pauză în conversaţie. Paul îl privi întrebător.

— Lup n-o să vină la căruţă, spuse Jeebee, dar avea obiceiul să mi se alăture aproape în fiecare noapte, în amurg sau în zori. Dacă nu vă deranjează, eu o să mă duc până în pădure, că poate acolo are curajul să vină la mine.

Paul încuviinţă din cap. Se ridică şi se duse la căruţă, de unde ieşi peste câteva minute cu ceva ce părea un mosor mare plin cu fir de undiţă. Baza era sudată de o bucată de

metal, ca să stea drept. Duse scula înapoi la scaun, se aşeză din nou, o puse lângă el, trase afară capătul undiţei şi i-l întinse lui Jeebee.

— Ţine-te de asta când intri în pădure, spuse Paul. Ai un ceas?

Jeebee confirmă din cap şi îşi ridică manşeta scurtei de piele ca să-i arate ceasul electronic prins cu curea de încheietura mâinii drepte.

— Ăsta e, îi spuse el lui Paul.

Îi minţi în mod deliberat. Adică nu le spuse că era un model experimental cu o baterie cu durată de o sută de ani, primul şi unicul care exista. Nu se mai găsea deja pe piaţă când sistemul mondial se prăbuşise, aşa cum nu se mai găsea nici bicicleta electrică. Dar, de vreme ce nici ei nu se osteneau să-i ofere informaţii în plus despre ei şi bunurile lor, Jeebee considera că nu era nevoie să le ofere informaţii imediat necesare lor.

— Deci ţine-te de firul de undiţă, spuse Paul. Şi dă o strigare cam la fiecare cinci minute. Dacă nu ţi se răspunde cu un alt strigăt, aştepţi puţin şi pe urmă strigi din nou. Dacă auzi un singur strigăt drept răspuns, poţi să mai stai acolo încă cinci minute. Dacă primeşti ca răspuns trei strigăte scurte, încetezi imediat ceea ce faci şi te întorci. Dacă nu auzi nimic, te descurci singur. Dacă ai înţeles ce ţi-am spus, poţi să pleci.

— E-n regulă, spuse Jeebee.

Apucă imediat capătul undiţei şi-l înfăşură în jurul mâinii stângi, apoi porni pe terenul destul de neted, spre un pâlc de copaci care în locul acela se afla doar la vreo cincizeci de metri distanţă.

Undiţa era uşoară şi mosorul se derula repede. Aproape că nici n-o simţea frecându-i-se de mână când pătrunse printre copaci.

Se întuneca încet, dar sigur. Îşi aminti că, de obicei, când poposea undeva noaptea făcea focul. Poate că asta aştepta Lup. Legă firul undiţei de trunchiul unui copac din apropiere şi adună câteva vreascuri şi crengi căzute, ca să aibă lemne uscate. Folosi aprinzătorul pe care-l ţinea la el,

pliat ca un briceag în buzunarul pantalonilor. Acesta produse o scânteie care aprinse imediat frunzele uscate şi celelalte uscături pe care le băgase sub mica piramidă de vreascuri.

Se înălţă o flăcăruie. Cu multă grijă şi delicateţe, o alimentă cu crengi uscate mai groase, până ce se învioră şi în câteva minute se bucură de un foc nu prea mare, dar vesel.

Aşteptă lângă el, dar Lup nu-şi făcu apariţia. Aşteptă, de fapt, până ce se întunecă de tot, trăgând de firul de undiţă de fiecare dată când alarma silenţioasă a ceasului transmitea o vibraţie pielii de pe încheietura mâinii la intervale de cinci minute, cum o fixase el. În cele din urmă, se consolă cu ideea că Lup nu va veni, cel puţin nu în noaptea aceea. Stinse focul, simţi un mic gol lăuntric şi porni înapoi prin pădure, în timp ce firul undiţei se relaxa şi mosorul îl înfăşură la loc.

O dată ajuns din nou pe teren deschis, văzu clar căruţa, ca un felinar aprins dinăuntru. Vopseaua roşie şi groasă era acum neagră pe fondul pânzei de afară, galbene în lumină, într-o noapte care văzuse deja soarele apunând, dar nu încă şi luna răsărind. Cerul de deasupra lui, fără lună, era presărat cu stele. Dar lumina lor nu făcea altceva decât să anunţe propria lor prezenţă.

Literele luminate de felinar alcătuiau cuvintele PAUL SANDERSON AND COMPANY, NEGUSTOR AMBULANT aproape la fel de clar ca în lumina soarelui. Era o reclamă luminoasă şi un far în noapte, care se vedea de pe drum la fel de bine cum se văzuseră şi ziua. Porni spre ea.

Când se apropie, văzu că ceilalţi trei erau tot lângă foc. O vergea de metal negru în formă de L avea braţul cel lung, vertical, înfipt în pământul de lângă foc, iar cel scurt, orizontal, era îndoit, alcătuind un cârlig de care atârna deasupra flăcărilor o oală cu cafea. Cei trei ţineau căni în mâini.

— Nu l-ai găsit? Întrebă Paul când Jeebee se apropie. Serveşte-te cu cafea şi aşează-te pe locul tău, acolo.

— N-a venit. Asta e, spuse sec Jeebee, umplându-şi

cana cu cafea.

Gustă lichidul de culoare închisă. Era cafea adevărată.

— Mi-am închipuit. Paul dădu din cap. Câinii i-ar fi semnalat prezenţa.

Jeebee se uită în jur după câini, dar n-o văzu decât pe Greta, căţeaua galbenă. Stătea întinsă, cu capul pe cizmele lui Merry, care şedea cu cana de cafea în mână, în cealaltă parte a focului.

— Unde sunt ceilalţi? Întrebă Jeebee.

— La posturi, răspunse Nick. Dincolo de cai şi în jurul nostru.

— De ce crezi că îi ţinem? Spuse Paul. Dacă se apropie cineva, dau alarma. De altminteri şi caii fac asta, dar nu prind atât de repede orice mişcare cum o prind câinii.

— Toţi în afară de Greta, spuse Jeebee. E şi ea la post?

— Greta, spuse Paul privindu-şi fiica, este preferata lui Merry. S-a ţinut după noi şi s-a ataşat de la început de Merry.

Jeebee se aşeză pe scaunul lui, cu cana în mână şi o privi pe Merry aproape direct, printre flăcări. Ea îi întoarse privirea. Pentru o faţă veselă ca a ei, nu era o privire neprietenoasă, dar nici foarte caldă. Nu i se adresase aproape deloc de când se cunoscuseră, se gândi el. Apoi se mai îmbună. Vremurile se schimbaseră. Era firesc să fie bănuitoare cu un necunoscut, iar el era încă un necunoscut pentru cei de acolo – aşa cum erau şi ei pentru el.

Gândurile îi hoinăreau în timp ce sorbea din cafeaua neagră şi fierbinte. Se întrebă ce-o fi făcând Lup. Deveni brusc conştient de prezenţa unei forme lângă el şi îşi pierdu şirul gândurilor, întorcând capul, descoperi că nasul lui era la numai câţiva centimetri de botul Gretei. Stătea lângă el, aplecată spre el, dând din coadă, cu urechile spre spate şi un rânjet pe faţă. Când se uită la ea, se gudură şi îi adulmecă lacomă cracii pantalonilor, apoi trecu mai sus, cercetându-i scurta. În cele din urmă, îşi termină investigaţia şi se dădu înapoi, reuşind să-l lingă pe faţă, înainte ca Jeebee să apuce să-i evite limba. Îşi şterse faţa şi pară o nouă încercare de a-l linge. O mângâie şi căţeaua se

ghemui lângă el. De fapt se făcu covrig chiar lângă el, aproape, dar nu chiar cu capul pe cizmele lui, aşa cum făcuse cu Merry.

Gândindu-se la Merry, o privi din nou printre flăcări. Acum faţa ei exprima ceva şi i se păru că era chiar mai puţin prietenoasă decât înainte. Pentru prima dată, Jeebee se gândi că poate nu-i place că el se bucură atât de curând de atenţia câinelui ei. Şi pe bună dreptate, fiindcă propriul ei câine se ataşase de un necunoscut. Aproape ruşinându-se să recunoască faţă de el însuşi, Jeebee identifică bănuiala posibilei ei duşmănii cu un sentiment tainic de victorie care i se strecurase în suflet. Poate că nu ştia să călărească la fel de bine ca ea sau să facă multe alte lucruri ca ea, se gândi, dar câinii se ataşau de el – sau cel puţin acel câine părea să se fi ataşat.

Abia atunci îi trecu prin cap că poate nu el o atrăsese pe Greta, ci mirosul lui Lup de pe hainele lui.

Mai şezură un timp în jurul focului, bând cafea. Nu prea vorbeau. Jeebee crezu că cei trei nu vorbeau prea mult pur şi simplu pentru că se cunoşteau atât de bine, astfel încât nu aveau mare lucru de discutat. În ce-l privea pe el, nu avea ce să le spună şi poate că ei nu-i spuneau nimic fiindcă ştiau prea puţine despre el.

În cele din urmă, Paul aruncă zaţul cafelei în foc, se ridică şi se întinse.

— Mâine trebuie să plecăm de cum se luminează, spuse el, dacă vrem să ajungem la Borgstrom pe la sfârşitul dimineţii.

Merry se ridicase aproape în aceeaşi clipă. Fluieră tare, iar Greta îşi ridică brusc capul de pe picioarele lui Jeebee, se sculă de jos şi se duse la ea.

— De pază, ordonă Merry căţelei şi porni spre căruţă.

Greta făcu câţiva paşi alături de ea, spre ceilalţi, apoi se întinse pe iarbă, cu labele încrucişate în faţa ei, cu privirea aţintită în întuneric. Paul dispăru în căruţă, urmat de Merry.

— Păi cred că ar trebui să ne retragem şi noi, spuse Nick la câteva clipe după plecarea lor. Jeebee, tu ai să dormi în hamacul dinspre sud.

Pe Jeebee parcă-l reţinea ceva să intre în căruţă. Dormise atâtea nopţi sub cerul liber, încât a încerca să doarmă înăuntru era pentru el aproape ca o întemniţare într-o celulă.

— Eu pot să dorm afară.

— Nu, spuse calm Nick. Ai să dormi înăuntru ca să te pot supraveghea până când te vom cunoaşte mai bine. O să-ţi placă în hamac, după ce te vei obişnui cu el.

Aruncă şi el pe foc lichidul rămas în cană.

Privind dincolo de Jeebee, spuse pe un ton aproape detaşat:

— Ai cumva idee cât de tare duhneşti?

Jeebee tresări.

Nu se gândise. Desigur, asta explica parţial atitudinea lui Merry. De când nu-şi mai scosese hainele de pe el? De când nu se mai păstra curat? Nici nu-şi mai amintea. De luni de zile, în orice caz. Cel puţin, de când fugise din Stoketon. Oamenii aceştia probabil că simţeau de la zece metri cum duhneşte.

— Am uitat...

Privirea lui Nick se întoarse pentru a se întâlni cu a lui Jeebee.

— Avem înăuntru o cadă mare de metal, spuse Nick. E destul de încăpătoare. Poţi s-o umpli şi acum, apa din rezervor e tocmai bună pentru baie. Dacă vrei, îţi pot da săpun, foarfecă şi un brici. Poate îţi găsesc chiar şi nişte haine de schimb.

Jeebee se simţi cuprins de un val de recunoştinţă.

— Mulţumesc. Mi-ar fi toate de mare folos. N-ai idee ce înseamnă să...

— Da, ştiu, spuse Nick. Am trecut şi eu prin asta. Şi, în plus, în scara asta trebuie să împart Camera Tăcerii cu tine şi cu puştile.

Nick intră în căruţă şi ieşi din nou cu cada. După cum anunţase, era o cadă mare – avea aproape un metru lăţime la bază şi vreo cincizeci de centimetri înălţime în părţi şi era făcută din tablă galvanizată. Cu ajutorul lui Jeebee, o umplu pe jumătate cu apă din rezervorul ataşat de o latură a

căruţei şi o instală lângă foc. Apoi Nick intră din nou şi aduse o bucată mare de săpun de culoare galbenă care părea săpun de casă. Îi mai aduse o pereche de jeans şi o cămaşă, o foarfecă mare, un brici ascuţit şi de asemenea un prosop. Le aruncă pe toate lângă Jeebee.

— Va trebui să-ţi speli singur cămaşa, ciorapii şi lenjeria de corp. Foloseşti apa de baie, după ce te-ai spălat în ea. Storci bine hainele şi le aduci în căruţă. Vei găsi nişte cârlige lângă hamacul tău. Le atârni acolo la uscat. Dormi cu cămaşa curată. Şi ea şi pantalonii sunt noi. Paul o să te pună să i le plăteşti mai târziu.

— Mulţumesc. Îţi mulţumesc sincer. Mă voi simţi minunat în haine curate – pe deasupra şi noi!

Cu un gest reflex, îşi trecu mâna prin barbă şi prin păr.

— O să-mi rad barba, spuse el, dar părul cred că o să-l tund doar un pic.

Nick se întoarse la căruţă.

— Noapte bună, spuse el. O să fac felinarul mai mic în Camera Tăcerii. Să-l stingi de tot, după ce îţi agăţi hamacul. Şi fiindcă veni vorba, ca să nu cazi când te urci în el, cel mai sigur este să te aşezi drept în mijloc. Nu doar la mijlocul dintre cele două capete, ci în mijloc şi pe lăţime. Apoi te întinzi şi îţi ridici picioarele ţinându-te de marginile hamacului. Dacă ştii să te urci în el, nu se răstoarnă şi nu te aruncă jos. Plasa contra ţânţarilor e ridicată. Las-o aşa. În perioada asta nu sunt ţânţari.

Intră în căruţă şi de data asta nu mai ieşi.

Jeebee îşi tunse barba cu foarfecele, cât mai scurt. Apoi îşi udă ţepii rămaşi cu apă din baie, îi frecă bine cu săpun şi se bărbieri încet cu briciul – orbeşte. Nu-i trecuse prin cap să-i ceară lui Nick o oglindă de orice fel.

După ce termină, cu doar cinci tăieturi scurte, curăţă briciul, îşi lepădă hainele vechi şi se cufundă încet în apa încă fierbinte. Oftă, sprijinindu-se de marginea curbată a căzii încăpătoare. Simţi cum îl pătrunde treptat căldura.

Se gândi la Lup şi la oamenii din căruţă. Era o prostie din partea lui, ştia, dar nu putea să nu-l deranjeze un pic atitudinea lui Merry faţă de el. Îşi spuse că era o slăbiciune

de-a lui să dorească să-l placă toată lumea. Mai conta, desigur şi faptul că era femeie, iar el nu mai văzuse de mult o femeie – dacă nu ţinea seama de femeia aceea monstruoasă, în rochie neagră şi lungă, de la halta de cale ferată de unde-l luase pe Lup. Femeia de la magazin nu avea nimic atrăgător. Dar Merry era altfel.

Problema nu era că o dorea foarte mult, ci pur şi simplu faptul că era femeie. El era bărbat şi era firesc să-i simtă acut prezenţa, îşi spuse Jeebee. Privind stelele, se gândi că ar fi putut să-i zâmbească măcar o dată. N-ar fi fost mare lucru pentru ea, dar pentru el ar fi însemnat mult.

Îşi alungă acest gând din minte. Era periculos de aproape de a-şi plânge din nou de milă. Îşi impuse să se gândească din nou la Lup.

Lup era o fiinţă liberă. Poate că plecase deja definitiv. Şi chiar dacă nu, relaţia dintre el şi Jeebee va fi distrusă dacă Jeebee va încerca vreodată să-l ţină captiv sau să-l ducă forţat într-un loc cum era căruţa.

Dar altfel cum va reuşi vreodată să-l convingă pe Lup să li se alăture? Putea măcar să se îndepărteze de căruţă şi să pătrundă în pădurea cea mai apropiată, în amurg, să urle şi să aştepte. Poate că ar fi trebuit să urle şi în seara asta, în pădure. Dar recunoscu că îi fusese teamă că nu va primi nici un răspuns.

Poate, până la urmă, Lup o să apară totuşi şi-l va putea convinge să se apropie de căruţă.

Poate...

Apa începea să se răcească. Se spălă şi ieşi din cadă. Simţi imediat adierea nopţii, care-i răpi senzaţia de căldură, înconjurându-l cu un val de răceală ce-l făcea să se simtă îngropat în gheaţă. Se şterse bine cu prosopul şi îmbrăcă repede pantalonii şi cămaşa primite în dar. Apoi îşi spălă temeinic în apa din cadă ciorapii şi lenjeria de corp pe care le purtase. Îşi mai spălă chiloţii şi maioul de schimb, de mult timp murdare, pe care le ţinea în buzunare în speranţa că va veni o zi în care să le poată curăţa. Nu ştia cum se făcuse, dar ziua aceea nu venise niciodată. Ambele seturi de lenjerie de corp erau cât pe-aci să se facă zdrenţe în

mâinile lui.

După ce îşi spălă şi hainele, goli cada şi o clăti. Îşi puse în ea hainele ude, o ridică şi plecă, simţind aerul rece al nopţii pe faţa bărbierită. Se urcă în căruţă, intră, străbătu încăperea cu mărfuri şi pătrunse în camera armelor. Nick se lungise pe hamacul din dreapta şi era evident că adormise. Dormea adânc, fără să sforăie. Jeebee găsi un loc liber pe pardoseală, unde să lase cada până dimineaţă şi îşi atârnă îmbrăcămintea udă de cârlige, deasupra căzii, ca să se usuce. Îşi instala apoi hamacul şi descoperi că nu era atât de greu cum îl făcuse Nick să creadă. Trebuia doar să găsească un punct de echilibru. O dată urcat în hamac, se întinse prudent. Era uimitor de confortabil. În hamac fusese rulată şi o pătură, pe care şi-o trase peste el.

Simţi pereţii, copertina şi podeaua aproape de el şi se gândi din nou la Lup.

„N-o să pot să adorm”, îşi spuse.

Dar chiar în clipa când îi veni acest gând, se cufundă într-un somn adânc, fără vise.

Capitolul 10

PESTE TREI NOPŢI, în amurg, într-o pădurice de lângă locul unde se oprise căruţa, Lup îi ieşi în întâmpinare.

Îşi puse labele pe umerii lui, îi linse faţa cu o limbă neşovăielnică şi se gudură pe lângă el, după care se opri ca să-l adulmece temeinic, centimetru cu centimetru. Îşi reluă apoi comportamentul cu care-l întâmpinase, terminând cu o rostogolire pe spate şi îndemnându-l pe Jeebee să-l scarpine pe burtă. Jeebee se conformă.

În sinea lui nu fusese deloc convins că Lup îl părăsise pentru totdeauna. Întoarcerea partenerului său îi umplu sufletul de căldură şi recunoştinţă. Se hârjoni vesel cu Lup şi îi scarpină satisfăcut burta acoperită cu blană. În cele din urmă, se liniştiră amândoi. Soarele apusese, dar cerul era încă luminos. Jeebee se ridică şi ieşi din pădure, străbătând pajiştea deschisă de lângă vechea autostradă şi îndreptându-se spre căruţă, aflată la vreo douăzeci de metri distanţă.

Lup îl urmă până la marginea pâlcului de copaci, dar se opri acolo. Jeebee încercă să se joace cu el ca să-l atragă mai departe dar Lup nu se lăsă păcălit. Rămase să-l urmărească pe Jeebee cu privirea, dar nu mai înainta nici un pas în teren deschis şi, treptat îi învălui întunericul.

În cele din urmă deveni clar că nimic nu-l putea convinge pe Lup să iasă dincolo de copaci.

— Noapte bună, Lup, spuse încetişor Jeebee. Poate ne întâlnim din nou mâine seară la aceeaşi oră, da?

Lup îi întoarse cu plăcere privirea, dar, ca de obicei, nu acordă prea multă atenţie glasului lui Jeebee. În privinţa asta nu semăna deloc cu un câine. Pentru el baza comunicării o constituiau mai degrabă atitudinile corpului decât sunetele. Dar Jeebee se obişnuise deja cu asta. Se întoarse şi porni spre căruţa luminată din nou dinăuntru. Se

opri de mai multe ori şi privi în urmă, dar, până ce întunericul îl înghiţi cu totul pe Lup, îl văzu nu mai departe de intrarea în pădure.

Jeebee ocoli căruţa şi îi găsi pe ceilalţi şezând lângă focul aprins în fiecare noapte. Se vedea că abia terminaseră de mâncat. În seara aceea Paul şi Merry discutau despre posibilitatea de a scăpa de câţiva cai pentru a cumpăra alţii, mai tineri, în locul lor. Merry voia să mai amâne treaba până ce vor mai recruta cel puţin încă o persoană. Jeebee aflase în ultimele zile că de obicei erau în căruţă nu doar patru oameni, ci cinci. Cu alte cuvinte, în afară de el, mai era nevoie de încă o pereche de mâini şi de picioare.

Se întoarse spre Nick, dar Nick nu părea să aibă chef de vorbă. Îi era gândul la altceva. Nu respinse încercarea lui Jeebee de a face conversaţie, dar răspunsurile lui erau scurte şi stătea cu privirea pironită asupra focului.

Lăsat de capul lui, Jeebee se apucă să încălzească mâncarea rămasă în cratiţă, apoi şi-o puse pe tavă.

Se aşeză pe scaunul lui pliant să mănânce, preocupat încă de ideea de a găsi o metodă prin care să-l ademenească pe Lup să se alăture grupului de la căruţă. Ideea asta îl obsedase încă de când se alăturase grupului. Paul nu avea încă suficientă încredere în el ca să-i dea înapoi armele. Dar, din câte îşi dădea seama Jeebee, se împăca bine cu ei toţi, numai că Merry încă era distantă cu el, refuzând să facă vreun gest sociabil.

Gândurile lui Jeebee alunecară apoi în altă direcţie. Nu putea spune că se descurcase nemaipomenit, cu excepţia câtorva cazuri, dar probabil că nici prea rău, pentru o persoană despre care ceilalţi ştiau că nu avea nici o experienţă în acel gen de muncă.

Una dintre puţinele ocazii când fusese cât de cât lăudat i se datorase lui Nick. Se întâmplase pe parcursul lecţiilor pe care i le dădeau Merry şi Nick despre diversele arme din căruţă, începând cu revolverele cu ţeava scurtă, atât de mici încât unul încăpea în carâmbul cizmei lui Jeebee şi terminând cu mitraliera de calibru.30 şi cu lansatoarele de

proiectile, împreună cu muniţia aferentă.

— Precis n-ai avut arme şi n-ai mai umblat cu ele până acum? Intrebă Nick, după ce Jeebee, în urma mai multor încercări obositoare, reuşise să demonteze una dintre mitralierele dotate cu răcire cu aer şi s-o monteze la loc.

— Nu, n-am umblat niciodată cu ele, răspunse Jeebee. Dar tata era foarte îndemânatic. În copilărie am învăţat câte ceva de la el. Şi, pe lângă asta, îmi place să ştiu cum funcţionează diverse obiecte. În tinereţe demontam ceasuri şi alte obiecte, ca să văd dacă pot să le montez din nou şi dacă vor continua să funcţioneze.

— Ai talent, cu siguranţă, spuse Nick.

— Mi-aş dori să am acelaşi talent la călărie şi la mânarea atelajului, spuse Jeebee cu regret.

— O să capeţi îndemânare, zise Nick. Doar să ţii minte că trebuie să stăpâneşti calul tot timpul.

— Merry pare să nu facă nici un efort, murmură Jeebee.

— Îi plac caii, spuse Nick, aşa cum îţi plăcea ţie să descoperi cum funcţionează obiectele. Şi, în plus, a învăţat atât de bine meseria asta, încât caii fac tot ce vrea din clipa când le pune şaua pe spinare. Majoritatea cailor, nu chiar toţi. Mai sunt şi câţiva nărăvaşi. Ştiai că, pe vremea când mai existau rodeo-uri, unii cai nu se lăsau călăriţi de nimeni?

— Nu ştiam, răspunse Jeebee.

— E adevărat. Am văzut şi eu câţiva. Pentru unii se ofereau premii celor care ar fi reuşit să-i călărească. Dar caii aceia nu numai că voiau să-şi azvârle călăreţii, dar şi ştiau cum s-o facă. Dacă un cal vrea cu adevărat să te azvârle, păi, te azvârle. Dacă ştie cum, după cum am spus.

— Acum înţeleg de ce trebuie să stăpâneşti tot atelajul.

Deşi fusese prevenit atât de Nick, cât şi de Paul, prima lui încercare de a ţine frâiele celor şase cai care trăgeau căruţa fusese pentru el un şoc. În primul rând, fiindcă îşi imaginase că ei trăgeau automat toţi laolaltă. Puteau s-o facă şi o făceau, dar cel care-i mâna trebuia să se asigure că aşa era.

Fiecare cal, lăsat în voia lui, avea ideile lui proprii.

Aproape la fel de şocant fusese faptul că toţi şase îşi puteau pierde foarte uşor controlul dacă unul dintre ei se poticnea, dintr-un motiv oarecare. Paul îl învăţă să ţină frâiele separat, între primul, al doilea şi al treilea deget al fiecărei mâini, ţinându-i între timp bine cu celelalte degete. Lui Jeebee i se părea imposibil să-i ţină bine, cu curelele de piele groasă între degete, dar Paul susţinea că va căpăta cu timpul forţa necesară.

— Deocamdată, spuse el, dacă îţi obosesc mâinile şi simţi nevoia să slăbeşti hăţurile, mi le pasezi mie. Niciodată – chiar dacă eşti singur pe capră – să nu le înfăşori de ceva ca să slăbeşti tensiunea. O să-ţi fugă tot atelajul ori jumătate dintre ei îşi vor rupe picioarele.

Îl privi sever pe Jeebee.

— Am înţeles.

Schimbau caii de mai multe ori pe zi. Jeebee învăţase că, având o încărcătură metalică atât de grea şi atâtea mărfuri şi fiind ea în sine foarte mare, căruţa era greu de tractat, chiar şi pentru şase cai proaspăt înhămaţi. Deoarece Paul nu voia să se ştie ce posibilităţi de apărare avea căruţa, schimba caii des, pentru ca aceia care trăgeau să fie mereu odihniţi.

Pentru schimbarea atelajului erau necesare eforturile celui care îi mâna şi cel puţin încă ale unei alte persoane. La început, se temea mai mult decât era dispus să recunoască să nu fie lovit de picioarele cailor.

Treptat, îi trecu teama, când înţelese că un cal nu te poate lovi cu picioarele decât după ce îşi mută mai întâi greutatea corpului pe celălalt picior, cu care nu loveşte. Dacă urmăreşti poziţia calului, poţi să-ţi dai seama dacă se pregăteşte sau nu să te lovească.

Şi totuşi, îi trebui mult curaj ca să se strecoare sub burta unuia dintre caii mari şi puternici ai căruţei ca să-l înhame, manevră pe care ceilalţi păreau s-o execute fără să se gândească prea mult.

Ajunse, de asemenea, să înţeleagă treptat că, aşa cum exista un talent pentru a monta şi demonta arme, trebuia să existe şi un talent pentru mânuirea şi mânarea cailor. De

îndată ce înţelese acest lucru, începu să-l urmărească pe Paul cu atenţie ca să vadă cum îşi mânuia atelajul. Era clar că Paul prefera să mâne el caii în cea mai mare parte a timpului. Şi mai ales, din motive de tactică, întotdeauna avea grijă ca el să fie pe capra căruţei când se zărea o aşezare locuită unde ar fi putut face afaceri.

În acelaşi fel, Jeebee o urmărea şi o studia pe Merry în gesturile mărunte care ar fi putut trece neobservate, dar care puteau fi importante în mânuirea cailor de rezervă. Dar de la ea nu putea învăţa prea multe, decât când îşi punea ea în cap să-l înveţe ceva. Paul se oferea mai mult decât ea să-i explice anumite lucruri. În cele din urmă, Jeebee ajunse la concluzia că ea prinsese fără să-şi dea seama o mare parte din ceea ce ştia observând şi făcând şi de aceea nici ea nu prea îşi dădea seama că ştia.

Primul obstacol fusese acela de a învăţa să călărească. Până la urmă a fost nevoit să se consoleze cu gândul că nu va reuşi niciodată să stea în şa cu uşurinţa cu care stătea ea, să se mişte o dată cu calul ca şi cum amândoi ar fi fost o singură fiinţă, învăţă, totuşi, să pună şaua pe cal, să se urce în şa, să se menţină acolo şi să-l facă să meargă unde voia el. Mai învăţă să pună şi să scoată hamurile.

Mai greu îi fusese să înveţe cum să adune caii lăsaţi în libertate în urma căruţei. Când Merry călărea printre ei, păreau s-o urmeze automat şi tot automat se adunau laolaltă. Când se oprea căruţa, se opreau şi păreau mulţumiţi să pască iarbă pe locul unde se aflau, fără să se îndepărteze prea mult. Câinii, descoperi Jeebee, se repezeau imediat să-l aducă înapoi pe vreunul care încerca să se îndepărteze de-adevăratelea.

Dar el nu reuşea nici cu ajutorul câinilor să ţină sub control caii lăsaţi liberi. În clipa când îşi lua ochii de pe unul, părea să se desprindă imediat de ceilalţi. În schimb, Merry parcă ştia dinainte când un cal avea de gând să plece de capul lui şi se afla întotdeauna în faţa lui când acesta încerca, tăindu-i calea cu calul pe care se afla ea.

— Deci ţi-ai văzut lupul astă-seară?

Întrebarea îl scoase brusc pe Jeebee din gândurile lui.

Reveni lângă foc, cu tava pe genunchi. Cel care i se adresase fusese Paul. Se simţi deodată şi fără vreun motiv vinovat, ca un elev neatent în clasă, căruia profesorul îi pusese brusc o întrebare.

— Da, răspunse el.

— Credeam că asta ai făcut în ultimele seri, continuă Paul, dar nouă nu ne place să punem întrebări. L-ai văzut în fiecare noapte?

— Nu. Astă-seară a venit prima oară.

Se lăsă un moment de tăcere în care se auzi focul trosnind.

— Am încercat să-l conving să mă urmeze până aici. Voiam să-l aduc la căruţă, ca să văd dacă ne va însoţi măcar un timp, spuse Jeebee. Dintr-o dată, se miră de el însuşi că le destăinuia atât de multe acelor oameni care erau încă destul de reţinuţi cu el. Oricum, ar lipsi aproape tot timpul. Dar aş vrea să se apropie de noi. Ai avea ceva împotrivă?

I se adresase direct lui Paul Sanderson. Paul se încruntă.

— Hmm, spuse el.

Îşi scărpină cu arătătorul mâinii stângi unghiul fălcii, aproape de gât. În tăcerea din jur, se auzi unghia frecându-se de barbă. Jeebee aşteptă un răspuns, dar privirea îi era aţintită asupra lui Merry. Însă Merry nu spuse nimic.

— Cei mai mulţi oameni au idei greşite despre lupi, începu Nick pe neaşteptate. Ei cred că lupii sunt răi fiindcă omoară alte animale sălbatice şi domestice. Dar n-au dreptate. Adevărul este că, de fapt, sunt fricoşi. Le e frică de arme, de capcane, de oameni. Sunt buni vânători, dar sunt fricoşi. Lup nu va deranja pe nimeni dacă va veni aici.

Jeebee nu consideră prudent să menţioneze cât de distructivă putea fi curiozitatea inocentă, dar foarte hotărâtă a lui Lup.

— Atât timp cât nu va sta în calea atelajului, zise Paul aproape pentru sine, cufundat în gânduri.

— Nici o grijă, nu va sta în calea atelajului şi în nici un caz atunci când se deplasează, spuse Nick. Cine ar sta în calea unui atelaj atât de mare care vine drept spre tine?

— Ceilalţi câini o să se repeadă la el dacă va veni, spuse Merry pe neaşteptate. Greta poate că o să-l ajute pe lup, dacă-l place.

Paul încuviinţă brusc din cap.

— E-n regulă, dacă îl convingi să vină la noi, eu sunt de acord. În privinţa câinilor, se vor descurca ei între ei. Bine, deci suntem toţi de acord? Merry? Nick?

— De ce nu, dacă nu ne dă de furcă?

— Eu v-am comunicat părerea mea, zise Nick.

Jeebee simţi deodată că atitudinea lor faţă de el devenise mai caldă. Aşa cum se întâmplase şi cu Paul, când îl invitase pe neaşteptate să li se alăture, Jeebee nu-şi putea da seama ce spusese sau ce făcuse cu câteva clipe mai înainte pentru a-i îmbuna.

Ceilalţi nu-l lămuriră în nici un fel. Peste puţin timp, focul de tabără se încheie. Ca de obicei, din câte observase Jeebee, Nick mai zăbovi un pic lângă foc după ce Merry şi tatăl ei intrară în căruţă.

Jeebee îşi curăţă farfuria şi tocmai avea de gând să le strângă şi pe celelalte, când Nick se ridică brusc.

— Hai să ne plimbăm puţin, propuse el dintr-o dată.

Jeebee îl urmă mirat pe bărbatul mai bătrân şi mai mărunt decât el când acesta o luă înainte, ieşind din cercul de lumină al focului, în bezna din jur. Ca de obicei, imediat ce s-au îndepărtat de zona luminată şi ochii li s-au adaptat la întuneric, au început să se orienteze. Luna răsărise încă de când Jeebee se întorsese la căruţă şi era o lună la al treilea pătrar, care lumina suficient.

Nick se opri la vreo treizeci de paşi de căruţă şi spuse cu glas scăzut, dar pe un ton degajat:

— Ascultă, cred că a sosit momentul când îţi putem zice anumite lucruri.

Se opri.

— Sunt gata să învăţ tot ce e de învăţat, făcu Jeebee, ca să-l stârnească din nou.

— Nu e ceva de învăţat. Nick se opri din nou. E momentul să înţelegi nişte lucruri despre Paul şi Merry. Poate că nu-ţi poţi da seama, dar căruţa asta şi tot ce e

legat de ea, ruta ei şi toate celelalte, au fost realizate de Paul numai de dragul lui Merry.

— Nu prea înţeleg, spuse Jeebee după o clipă.

Nick oftă. Era aproape un oftat de exasperare.

— Am să-ncerc să-ţi explic. Mama lui Merry a murit în urmă cu cinci ani. Paul se ocupa de vânzări, dar îi plăcea mai mult să aibă un atelier de reparaţii decât să mijlocească vânzări de proprietăţi mobiliare – şi se pricepea al naibii de bine la asta. A făcut o groază de bani de pe urma lor. Dar îi plăcea să repare obiecte şi de aceea şi-a făcut atelierul lui, pentru a fi cât mai mult timp împreună cu Merry. Atelierul era legat de casa lor, aşa că stătea mai mereu acasă.

— Mama a murit când eu aveam şaisprezece ani, începu Jeebee deodată.

Nu numai că se miră de ce spusese, dar îşi dădu seama că nu se mai gândise la asta de ani de zile.

— Deci, spuse Nick, de parcă Jeebee nici n-ar fi intervenit, Paul s-a descurcat excelent şi cu atelierul de reparaţii – nu câştiga nici pe departe la fel de mult ca pe vremea când se ocupa cu vânzări de proprietăţi mobiliare, dar pusese ceva bani deoparte din treaba asta şi încă îi mai avea. Erau destul de înstăriţi. Dar a prevăzut ce se întâmplă acum, a prevăzut tot dezastrul şi grija lui cea mare era s-o ferească pe Merry de ceea ce simţea că se apropie. Aşadar, a pornit pe acest drum în urmă cu cinci ani. Şi-au petrecut iernile în est şi în sud. N-o să-ţi spun unde. Oricum, n-ai nevoie să ştii. Dar, după cum ţi-am spus şi-au petrecut iernile în est şi în sud şi de îndată ce s-au arătat acolo primele semne ale primăverii, au pornit spre nord şi spre vest. Au urmat această rută făcută de Paul cu căruţa asta, construită de el, ajutat de alţii. A pornit la drum când mai goneau încă maşini pe aceste autostrăzi, numai că pe atunci mâna căruţa pe drumuri lăturalnice, mai la fereală.

Nick se opri din nou. De data asta Jeebee aşteptă, fără să continue.

— Paul este un negustor ambulant priceput. E firesc, de vreme ce a fost un bun vânzător. Un om ca el ştie să se

facă plăcut, spuse Nick şi treptat şi-a atras un număr de clienţi constanţi. Pericolul există tot timpul, bineînţeles, dar în căruţă suntem în mai mare siguranţă decât majoritatea oamenilor. Oamenii au început să-l cunoască pe Paul şi el urmează întotdeauna aceeaşi rută, aşa că este exclusă probabilitatea ca localnicii să tragă în el. În rest – ai văzut ceea ce noi numim Camera Tăcerii. Avem destule arme pentru a înfrunta un număr măricel de oameni. Dar nu despre asta voiam să-ţi vorbesc. Eu voiam să-ţi atrag atenţia să nu te laşi înşelat de felul în care îşi vorbesc ei doi. Căruţa asta, ruta asta, tot ce e legat de ele a fost realizat de Paul pentru Merry. El trăieşte pentru Merry. Iar Merry nu şi-ar părăsi tatăl pentru nimic în lume, fiindcă ştie că, fără ea, el n-ar mai avea pentru ce trăi.

Nick se opri din nou.

— Deci trebuia să ştii asta, continuă el după câteva clipe. Eşti tânăr, iar Merry e şi ea tânără. Dar să nu-ţi faci gânduri dacă vrei să rămâi la căruţă cu ea şi tatăl ei tot restul vieţii.

— Dar eu n-am..., începu Jeebee, însă Nick i-o reteză scurt.

— Nu-i nevoie să spui nimic. M-am gândit doar că trebuie să-ţi explic, ca să înţelegi.

Se opri din vorbit. Jeebee nu ştia ce să spună.

— Eu mă duc la culcare, spuse Nick.

Se îndreptă spre foc. După o clipă, Jeebee îl urmă, dar Nick intrase deja în căruţă când el ajunse la foc. Cu tristeţea în suflet, Jeebee spălă tăvile de mâncare, stinse focul cu apa de spălat vasele şi duse tăvile în căruţă ca să le pună la locul lor, în magazie, lângă dulapul în care ştia că era păstrată carnea de vită. Intră în Camera Tăcerii şi văzu că Nick era deja lungit în hamac, cu faţa spre peretele căruţei şi cu spatele spre el. Felinarul avea deja flacăra micşorată, dar nu era stins de tot. Jeebee îşi agăţă hamacul, îşi puse pătura la îndemână, se urcă în el, apoi întinse mâna şi apăsă mica pârghie care stingea complet felinarul.

Rămase aşa, lungit, privind în întunericul de deasupra

lui. De fapt, nu se gândise prea mult la Merry, îşi spuse el ca să se apere. Avertismentul lui Nick fusese aproape o insultă. În acelaşi timp descoperi că nu se simţea cu adevărat jignit. Adevărul era că Merry era femeie, era tânără şi el nu putea să nu aibă nici o reacţie faţă de ea, chiar dacă era una de enervare pentru modul în care îl trata.

Adormi gândindu-se la Merry. Mai târziu, în timpul nopţii, visă că Lup intra brusc în căruţă, ca să-l caute.

În ziua următoare, aproape pe neaşteptate, Nick începu să-l iniţieze pe Jeebee în meseria fierăritului. Lui Jeebee i se păru fascinantă, în ciuda temperaturii aproape insuportabile din mica încăpere cu pereţi metalici, după ce porni forja. Ascultă încântat când Nick îi povesti cum se poate instala oriunde o fierărie, începând doar cu câteva scule. Erau necesare o nicovală, nişte cleşti şi ceea ce Nick numea o daltă pentru tăiat metale. Arăta ca o daltă mică, dar solidă, făcută toată din metal şi având un capăt care se putea fixa într-o gaură de la unul dintre capetele nicovalei, în aşa fel încât să stea nemişcată acolo, cu tăişul în sus. Exact pentru asta era folosită dalta de tăiat metale, îi explică Nick. Cu ea se tăia metalul fierbinte, după ce fusese încălzit până ce devenise maleabil. Bucata de fier sau de oţel încinsă era ţinută cu cleştele, aşezată pe tăişul daltei şi bătută cu ciocanul până ce dalta o tăia.

Restul lucrurilor necesare pentru prelucrarea metalelor, îi explică Nick, se puteau găsi uşor oriunde sau se puteau confecţiona, de îndată ce fierăria începea să funcţioneze. O forjă cu o vatră putea fi construită din orice materiale neinflamabile. Pietre, tencuite cu orice material puteau fi de folos, cu condiţia să nu fie inflamabil. În ea trebuia construit un dispozitiv de aspiraţie şi foaie care să pompeze aer în acel dispozitiv. De asemenea, trebuia făcut mangal, arzându-se lemn de esenţă tare în absenţa oxigenului. Metoda de pe vremuri era să se aprindă pur şi simplu focul, apoi să se acopere cu pământ, ca să ardă mocnit.

Pe lângă nicovală, daltă pentru tăiat metale şi cleşti, mai era nevoie şi de un ciocan. Dar Nick spunea că putea

găsi un ciocan la orice fermă părăsită – ideal ar fi un ciocan de trei kilograme, cu coadă scurtă, de genul maiului.

Îl lăsă pe Jeebee să-şi încerce mâna cu câteva operaţiuni simple de fierărie folosind sculele din mica încăpere şi Jeebee se jură în sinea lui că va avea şi el cândva un atelier de fierărie. Pe lângă altele, cunoştinţele de fierărie îl vor face mai folositor la ferma fratelui lui şi bineînţeles că era de dorit să ştie cât mai multe.

În seara aceea, când Jeebee se duse să se uite într-o pădurice din apropiere, Lup îl aştepta din nou. De atunci, se întâlneau aproape în mod regulat în amurg, după ce căruţa se oprea la sfârşitul zilei. Dar Jeebee nu-l putea convinge cu nici un chip să-l urmeze când pleca de lângă el şi se întorcea la căruţă.

Câinii din jurul căruţei nu semnalaseră nici una dintre apariţiile lui Lup. Abia în a treia noapte, Jeebee îşi dădu seama că instinctiv se îndrepta spre pâlcul de copaci cu vântul în spate. Şi tot cu vântul în spate îl aştepta Lup. Măcar această noţiune elementară de vânătoare se prinsese de Jeebee.

Jeebee se întrebă dacă nu cumva prezenţa câinilor îl ţinea pe Lup departe de căruţă. Se gândi chiar că Lup s-ar simţi poate în siguranţă dacă l-ar pune în lesă şi l-ar duce în felul acesta la căruţă. Poate că, fiind în lesă, Lup nu se va mai teme şi în acelaşi timp ar ţine câinii departe. Dar chiar în timp ce îi venea această idee, îşi dădea scama că e ridicolă. Nici câinii, nici Lup n-ar coopera în asemenea condiţii.

Îl frământa însă, ca o durere sâcâitoare, îngrijorarea faţă de sentimentele lui Merry în cazul în care ar apărea Lup. După cum spusese Paul, câinii şi Lup vor fi nevoiţi să se descurce singuri între ei. Merry fusese de acord cu venirea lui Lup – dacă el va vrea să vină – dar nu cu prea mult entuziasm, i se păruse lui Jeebee.

Era evident că de Merry erau ataşaţi câinii cel mai mult şi că pe ea o ascultau cel mai mult, dintre toţi oamenii căruţei, deşi toţi se apropiaseră de Jeebee şi se împrieteniseră cu el, mai mult sau mai puţin din politeţe.

Numai de Greta, căţeaua galbenă, îl lega o caldă prietenie. Când Greta nu era la post, pe Merry o căuta întâi, dacă ea nu era călare. Dacă şi Jeebee se afla afară şi umbla pe jos, căţeaua venea uneori la Jeebee, dădea din coadă, îl adulmeca şi îi lingea mâinile sau faţa.

Greta îi domina clar pe ceilalţi câini, pe lângă faptul că era şi mai mare decât toţi. Abia după câtva timp a aflat Jeebee, din nişte vorbe aruncate de Nick, că toţi ceilalţi câini erau de fapt puii ei, rezultaţi din împerecherea ei cu alţi câini necunoscuţi, din locurile în care se opriseră.

Bineînţeles că o ascultau, deşi nu fără împotrivire, mai ales atunci când ţineau neapărat să păstreze sau să facă un anumit lucru. Urmărind atitudinea celorlalţi câini, lui Jeebee îi veni peste câteva zile o idee năstruşnică. Dacă ar lua-o pe Greta cu el într-una dintre excursiile lui în pădure din amurg, când s-ar întoarce amândoi poate că Lup ar avea curajul să-i urmeze.

Chiar încercă în seara următoare, alegând un moment când Nick, Merry sau Paul nu era pe aproape şi nici nu putea să-l audă.

— Hai, fetiţo, îi spuse el căţelei galbene, vino cu mine. Mergem să ne plimbăm.

Căţeaua veni la el şi îl însoţi o parte din drum. Dar la vreo douăzeci de metri de căruţă se opri şi refuză să meargă mai departe. Când o chemă încetişor, ea dădu din coadă, îşi lipi urechile de cap şi scheună un pic, dar rămase pe loc. Jeebee presupuse că era dresată să nu se îndepărteze în general prea mult de căruţă. De obicei, nici ceilalţi câini nu se îndepărtau, asta era sigur.

Jeebee se întoarse şi o lăsă acolo, îşi continuă drumul şi-l găsi pe Lup.

De data asta, pe lângă manifestarea de bucurie pe care i-o făcea Lup când îl întâmpina, după ce îi adulmecă lui Jeebee pantalonii, începu brusc să-şi frece gâtul de unul dintre craci. Jeebee îşi dădu imediat scama că era cracul de care se lipise Greta când vorbise cu ea, cu câteva minute mai înainte. Îl miră totuşi că pe Lup îl atrăgea mirosul Gretei, acum, când căţeaua nu mai era în călduri.

Îşi ascunse această nedumerire în străfundurile minţii şi nu se mai gândi la ea în mod conştient până la apropierea serii, când Greta veni la el şi adulmecă ciudat de interesată cracul de pantalon de care îşi frecase Lup gâtul. Puţin mai târziu, când începu să se îndepărteze de căruţă, ea merse pe lângă el, ca şi cum de data asta era hotărâtă să-l însoţească.

Dar merse doar ceva mai departe decât înainte. Acolo ezită, dădu din coadă, îşi duse urechile spre spate şi scheună tare, însă nu-l mai urmă. Jeebee o chemă, dar ea refuză să vină. O lăsă acolo şi plecă mai departe, gândindu-se că, până la urmă, poate o va convinge totuşi să-l însoţească până la capăt. Gândul acesta îl înveseli.

Când ajunse în pădure, Lup îl aştepta. Nu-şi mai frecă gâtul de el, cum făcuse în ziua precedentă, dar îl supuse la o adulmecare îndelungată. Lui Jeebee îi trecu prin cap ideea înjositoare că el era un fel de mesager uman între căţea şi lup. Poate că transmitea scrisori de dragoste...

Gândul acesta îl făcu să chicotească, dar pe Lup îl lăsă cu totul indiferent chicoteala lui, fiind preocupat să adulmece. După ce examinarea a luat sfârşit – sau după ce mesajul a fost recepţionat – Lup şi-a reluat manifestarea de bucurie a revederii, terminată cu o rostogolire pe spate şi o invitaţie la scărpinatul burţii.

În scara aceea, când întunericul îi învălui şi se făcu timpul ca Jeebee să pornească înapoi spre căruţă, nutrea tainica speranţă că Lup îl va urma poate dincolo de marginea pădurii.

Însă nici acum nu se întâmplă. Lup veni până unde venise şi data trecută, până în locul unde putea vedea zona deschisă, dar atât. Greta putea fi văzută şezând în lumina focului, la postul ei de pază. Jeebee îl părăsi pe Lup şi se întoarse la căruţă.

În ziua următoare, înainte de amiază, în plină lumină, pe când Jeebee o ajuta pe Merry şi în acelaşi timp învăţa de la ea cum să adune caii, din pădurea din apropiere se auzi un urlet.

Urletul cu care răspunse Jeebee răsună puternic în

liniştea care se lăsase şi Merry îşi roti calul, ca să dea faţa cu Jeebee.

— De ce-ai făcut asta? Strigă ca furioasă. Uită-te la ei cum s-au speriat şi încep să se răspândească.

Dar nu răspunsese doar Jeebee, ci şi Greta.

Merry privi nedumerită căţeaua, apoi îşi puse calul în mişcare.

— Ajută-mă! Îi strigă ea lui Jeebee peste umăr. Trebuie să adunăm caii din nou.

Abia după ce ei doi, împreună cu câinii, au reuşit să adune herghelia în formaţia obişnuită, Jeebee observă că dispăruse de lângă ei căţeaua galbenă.

— A dispărut, îi spuse el lui Merry. Greta a dispărut.

— Greta? Merry îşi opri calul şi se uită în jur. Nu pot să cred!

Dar Greta dispăruse cu adevărat. Jeebee aşteptă puţin să i se aşeze ideea, ca să-i poată oferi cu blândeţe o sugestie.

— Cred că s-a dus să se întâlnească în pădure cu Lup, spuse el.

— Nu se poate să facă asta... Merry se întrerupse. Îl privi furioasă pe Jeebee. Fir-ar să fie! Păzeşte caii!

Îşi întoarse calul şi porni în galop spre partea din faţă a căruţei. După câteva clipe, Jeebee auzi o conversaţie între Paul şi fiica lui, dar nu putea desluşi bine cuvintele. Glasurile tăcură şi căruţa se opri brusc. Merry se întoarse din nou la coada căruţei.

— Tu stai aici şi ai grijă să nu fugă caii. Eu mă duc după ea, s-o aduc înapoi.

— Eu n-aş face asta dacă aş fi în locul tău, spuse Jeebee.

Merry îl străfulgera efectiv cu privirea.

— Ştii că tu eşti de vină, spuse ea. Tu şi lupul tău! De ce să nu mă duc?

— De ce? Repetă Jeebee. Pentru că dacă apari acolo, Lup o s-o rupă la fugă când o să te vadă. Iar Greta a mai dovedit o dată că e gata să-l urmeze, aşa că o să-i pierzi pe amândoi. O să constaţi cu surprindere că e foarte greu să

găseşti o pereche de animale dacă ele vor să fugă şi să se ascundă de tine.

Jeebee tăcu. I se făcu milă de ea.

— Nu se-ntâmplă nimic. Dacă îi lăsăm în pace, Greta se va întâlni cu Lup acolo, în pădure, vor sta un timp împreună şi pe urmă o să se întoarcă la căruţă. Aşa cum Lup nu vrea să mă părăsească, nici ea nu vrea să vă părăsească pe voi. În clipa asta, este pur şi simplu trasă în două părţi.

Cel mai apropiat petic de pădure era pe o pantă uşoară, la vreo două sute de metri distanţă. Merry privi spre ea, dincolo de Jeebee.

— Cât va trebui să aşteptăm? Întrebă ea. Vocea ei devenise brusc calmă.

— Habar n-am, răspunse Jeebee. Dar nu cred că va dura mult. Eu îţi sugerez să ne oprim cam o jumătate de oră – cât luăm masa, să zicem – şi dacă între timp nu apare Greta, să pornim. Va sta cu Lup suficient de mult ca să-şi învingă primul impuls de a se duce cu el şi, când va vedea că plecaţi, se va teme că vă pierde. Sunt convins că va ieşi din pădure şi vă va urma – de fapt, sunt absolut sigur că ne va prinde din urmă imediat.

Se lăsă o lungă tăcere. Merry îi întoarse privirea.

— E logic ceea ce spui, i se adresă ea, mai liniştită. Îmi pare rău că te-am repezit. Ne-ai mărturisit de când ai venit la noi că nu poţi stăpâni animalul acela. Nu vreau să te învinovăţesc pentru ceea ce face el, dar poate că ar fi fost mai bine dacă l-am fi împuşcat de la început.

— Dacă l-aţi fi împuşcat atunci, probabil că aş fi tras şi eu în voi. Vorbesc serios.

Privirile li se încrucişară o clipă şi, spre surprinderea lui Jeebee, faţa lui Merry se relaxă tot mai mult, până ce, în cele din urmă, zâmbi.

— Ţii mult la el, nu? Iartă-mă. Am spus prostii. Nu l-aş fi împuşcat nici atunci. Cred că nu. Poate tati – dar şi de asta mă îndoiesc.

Ridică frâiele şi apăsă calul cu genunchiul.

— Mă duc să-i propun tatei să ne oprim, zise ea şi plecă.

Capitolul 11

SPRE MIRAREA LUI JEEBEE, pe Paul nu păru să-l deranjeze deloc o întârziere de o jumătate de oră sau chiar de o oră. Mai descoperi ceva despre omul care concepuse şi condusese tot planul acela cu negustoria ambulantă – şi anume că avea o curiozitate vie, interesându-l absolut orice.

Întrezărise această curiozitate când stătuseră de vorbă în timp ce-l învăţa să conducă atelajul căruţei. Paul mai strecura din când în când câte o întrebare despre viaţa lui Jeebee înainte ca acesta să plece spre vest, în căutarea fermei fratelui său. La început, întrebările trecuseră aproape neobservate de către Jeebee în timp ce răspundea la ele. Mai târziu, începu să-şi dea seama că Paul extrăgea de la el, încet-încet şi în mod subtil, povestea vieţii lui. Întrebările veniseră aproape imediat după ce Paul îi povestise lui Jeebee câte ceva despre trecutul lui, aşa că era greu să nu-i răspundă la fel.

La început, Jeebee crezu că pe Paul îl interesa doar ce fel de om culesese de pe drumuri. Apoi începu să descopere că Paul era serios preocupat de activitatea grupului de studiu. Jeebee încercă să-i explice acest lucru în cuvinte simple, care să fie înţelese de Paul, dar acesta clătină din cap.

— Nu înţeleg decât prea puţin, spuse el în cele din urmă, dar, dacă nu cumva mă înşel, concluzia este că ai prevăzut ce se întâmplă acum aproape la fel de devreme ca mine, dar n-ai făcut absolut nimic. Şi, mai ales, n-ai făcut nimic ca să te salvezi decât când era cât pe-aci să-ţi dea foc la casă vecinii care-şi puseseră în cap să te omoare.

Jeebee încuviinţă din cap.

— De ce? Întrebă Paul. De ce ai aşteptat, dacă ai prevăzut ce se va întâmpla?

Jeebee ezită. Nu pentru că nu ştia răspunsul. Îi era greu să explice. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Dacă eşti un bun om de ştiinţă, trebuie să înveţi să te detaşezi puţin de domeniul pe care-l studiezi. Dacă n-o faci, e foarte simplu să vezi doar ceea ce vrei să vezi în cifre. Cel care studiază comportamentul social trebuie să înveţe să trateze procesele şi dinamica socială ca pe nişte abstracţiuni pure care n-au nici o legătură cu el personal. Ceea ce s-a întâmplat la Stoketon a fost ca şi cum un camion ar fi dat peste noi în timp ce eram preocupaţi să-i calculăm viteza şi greutatea pentru a determina forţa cu care ar putea lovi.

Îşi auzea propriile cuvinte şi îi sunau în urechi puţin cam prea rigide şi academice. Dar erau adevărate – aşa se întâmplase.

Era o zi caldă şi senină, iar curentul de aer produs de mersul lor era plăcut. Nici el, nici Paul nu spuseră nimic câteva clipe.

— Tu şi fratele tău sunteţi apropiaţi? Întrebă Paul.

— Da, spuse Jeebee, apoi ezită puţin.

Nu cugetase niciodată la asta, dar acum îşi dădea seama că îl socotise întotdeauna pe Martin ca pe un fel de tată, mai puţin important şi mai îndepărtat, pierdut undeva, în spatele umbrei lui Carey, adevăratul tată al amândurora.

— Adică eram apropiaţi, continuă Jeebee, când eram mai tineri. Între noi e o diferenţă de optsprezece ani. El e mai mare. Mă duceam pe la el la fermă şi venea şi el la noi – la tata, mama şi la mine – uneori. După moartea tatei – de fapt, după moartea mamei, când eu aveam şaisprezece ani – am cam pierdut legătura, deşi încă ne mai scriam foarte des. Dar nu l-am mai văzut de când aveam... paisprezece-cincisprezece ani.

— Cum de a plecat tatăl tău de la fermă? Întrebă Paul.

— De fapt, lui nu-i plăcea la fermă. Bunicului şi lui Martin le plăcea. Dar tata nu prea se omora după ea. A rămas acolo până ce a început războiul în Vietnam. Îl avea deja pe Martin, dar asta nu l-a împiedicat să se înroleze şi să plece la război. I-a spus bunicului că renunţă la

drepturile lui asupra fermei în favoarea lui Martin, dacă i se va întâmpla ceva cât timp va lipsi de acasă.

Se lăsă din nou o lungă tăcere, în timp ce căruţa rula pe şosea zgâlţâindu-se.

— După aceea, spuse Jeebee fără să fie îndemnat, fiindcă se simţea deodată uşurat – era aproape o plăcere să poată spune asta cuiva –, a fost votată legea pentru militari. Lui i-a plăcut întotdeauna arhitectura, aşa că s-a înscris la facultate şi a devenit arhitect.

— Arhitectura, cugetă Paul, e departe de creşterea vitelor.

— A, tata era foarte îndemânatic la orice, spuse Jeebee. Îi plăcea să construiască din orice găsea. Dacă vedea un lot pe o coastă de deal stâncoasă, se înflăcăra imediat la ideea de a clădi o casă în stâncă. O casă care să pară că iese chiar din coasta dealului. O bucată interesantă de lemn îi dădea ideea să facă o casă care în loc de cuie să fie prinsă cu scoabe – chiar o casă din buşteni.

— N-a încercat să te împingă şi pe tine spre arhitectură? Întrebă Paul.

Jeebee clătină din cap.

— Nu, zise el, cufundat în gânduri. Nici el, nici mama nu m-au silit la nimic. Mă iubeau cu adevărat. Dar erau nişte oameni ciudaţi în multe privinţe. Nu prea îşi manifestau afecţiunea faţă de mine sau unul faţă de celălalt. Mama era cadru universitar. Preda istoria. De obicei era obligată să rămână pe loc din cauza slujbei, iar eu umblam prin ţară cu tata. În aceste condiţii am urmat gimnaziul şi liceul.

Acum îşi amintea totul foarte clar. Era mai înalt şi mai slăbănog decât majoritatea băieţilor de vârsta lui. Fiecare nouă sală de clasă devenise un fel de arenă, unde ştia dinainte că va fi examinat şi va fi găsit necorespunzător. Colegi de aceeaşi vârstă, dar mai scunzi şi mai bine legaţi, îl agresau, făcându-l să pară un mototol în ochii lui şi în ai celorlalţi.

Intrase în adolescenţă cu această părere despre el însuşi, acceptând faptul că din punct de vedere fizic nu putea concura cu restul lumii. Apoi, mama lui murise brusc

de pneumonie virală când el avea şaisprezece ani. Pe urmă, în timp ce era la colegiu, tatăl lui murise într-un accident, pe un şantier de construcţii, îi povesti lui Paul câte ceva din toate acestea.

— Ai fost mereu cam singuratic, nu-i aşa?

Era adevărat, se gândi Jeebee. Printre colegii din grupul de studiu de la Stoketon fusese în general evitat, fiindcă era bănuit că s-ar fi bucurat de favorurile directorului Bill Bohl, dar era respectat.

— Cred că ai dreptate, îi spuse el lui Paul. Mi-am ales ca specialitate sociologia. Dar mi s-a părut întotdeauna că îi lipseşte ceva.

— Cum adică?

— Păi, asta am înţeles mai târziu, zise Jeebee, alunecând fără să-şi dea seama în limbajul universitar. Sociologia era în unele privinţe prea indiferentă faţă de factorii ecologici care stau la baza proceselor sociale şi culturale. În plus, nu s-a perfecţionat cu modelele matematice evoluate care au revoluţionat alte ştiinţe sociale.

— Şi ce-ai făcut? Întrebă Paul.

— Păi, mă hotărâsem deja să devin cadru universitar, spuse Jeebee. Când eram pregătit să dau examenul, geografia economică părea cea mai apropiată de problemele care mă frământau.

— Şi unde se întâmpla asta?

— În campusul principal al Universităţii Michigan, la Ann Arbor, spuse Jeebee. Am avut noroc. Mi-a fost repartizat ca îndrumător doctorul Bill Bohl.

— Bill Bohl? Repetă Paul. N-am auzit de el.

— Nu puteai să auzi decât dacă ai fi fost cadru universitar şi ai fi lucrat în acelaşi domeniu sau într-unul înrudit, spuse Jeebee, dar a fost cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Era extraordinar. Când l-am întâlnit prima dată, avea cincizeci şi doi de ani şi era foarte cunoscut şi respectat pentru contribuţiile lui la economia clasică şi la aplicaţiile inovatoare ale problemelor de sisteme generale în ecologia socială.

Jeebee izbucni în râs.

— După cum arăta n-ai fi crezut că avea atâta glagorie. Părea mai tânăr decât era, dar avea o căpăţână cheală ca un ou, o faţă de buldog şi un corp de fotbalist. Dacă l-ai fi cunoscut, nu ţi-ar fi plăcut de prima dată. Spunea lucrurilor pe nume, era aproape brutal.

— Deci nu era ceea ce părea a fi? Întrebă Paul.

Jeebee clătină din cap.

— Eu ajunsesem să-l cunosc foarte bine. În spatele modului de a vorbi şi acţiona, era cu adevărat foarte sensibil la realităţile umane ce stau la baza abstracţiunilor cu care lucram noi toţi. De fapt, încă mai cred că îşi cultiva în mod voit acea aparenţă dură, pentru a-şi ascunde sensibilitatea faţă de oamenii cu care trebuia să lucreze.

— Deci îţi plăcea?

— Da. Şi el mă plăcea pe mine... Cam ciudat.

— De ce cam ciudat? Oamenii se plac sau nu. Nu se pot stabili motivele.

— A, el îmi destăinuia din când în când motivele pentru care mă plăcea. Considera că sunt dotat cu un entuziasm neobişnuit şi mi-a spus că aveam rara capacitate intuitivă de a putea reprezenta procesele sociale în limbajul matematicii.

— Şi o aveai? Întrebă Paul.

— Da, spuse încet Jeebee. Cel puţin în privinţa matematicii cred că era adevărat. Măcar în comparaţie cu oamenii cu care lucram.

Din nou se lăsă o tăcere care se prelungi. Era o tăcere plăcută, în răstimpul căreia Jeebee se gândea la zilele petrecute la universitate şi la Bill Bohl. Paul îl readuse în prezent.

— Deci studiai acolo pentru doctorat, având-l pe Bill Bohl ăsta ca îndrumător, spuse Paul. Cum ai ajuns de-acolo la Stoketon?

— Stoketon a fost marea mea şansă, începu Jeebee entuziasmat, pe care n-aş fi pus mâna dacă Bill nu m-ar fi apreciat atât de mult. Vezi tu, chiar înainte de a-mi fi terminat teza de doctorat, Bill m-a lăsat să lucrez cu el la

şase lucrări care promiteau să deschidă noi căi de abordare a modelării matematice.

— Asta era ceva important? Întrebă Paul.

— Foarte important, răspunse Jeebee, mai ales pentru unul care ajunsese în etapa în care ajunsesem eu atunci. Tăcu o clipă. Apoi, după ce mi-am terminat teza de doctorat, Bill m-a convins să rămân la universitate, cu o bursă postdoctorală. Era aproape simbolică, dar principalul era că puteam lucra în continuare cu Bill şi din asta am avut de câştigat mai târziu, când Bill a primit fonduri pentru înfiinţarea Centrului de Studii de Sociodinamică Cantitativă – Grupul Stoketon.

— Şi te-a poftit să participi, nu?

— Nu numai că m-a poftit, răspunse Jeebee, dar m-a înscris în fundaţie, care s-a obligat să-mi plătească salariul. După aceea n-a mai fost nevoie decât ca universitatea să-mi dea binecuvântarea –adică să-mi acorde un titlu universitar nominal care-mi dădea dreptul la beneficii suplimentare şi acces la bibliotecile lor – astea erau incluse în avantajele postului de la facultate. La Stoketon eram cercetător principal, cu post permanent – spre deosebire de specialiştii care veneau, stăteau un timp şi apoi plecau.

— Înţeleg că îţi cam plăcea acolo.

— Îmi plăcea, recunoscu Jeebee, cuprins de amintiri. Îmi plăcea cu adevărat. Eram cam bizar, sau cel puţin mulţi mă priveau ca pe un fel de ciudăţenie. Dar e minunat să lucrezi cu oameni foarte pricepuţi şi ne împăcăm foarte bine. Eu consider că am realizat ceva la Stoketon. Păcat însă că nu mă preocupau decât cercetările mele universitare. În privinţa lumii exterioare – tot ce ar fi trebuit să ştiu ca să pot supravieţui acum – eram la fel de retras şi de nevinovat cum fusesem până atunci. A fost unul dintre motivele pentru care m-au alungat în cele din urmă vecinii.

— Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-ai mai fi pornit spre fratele tău?

— Ba da, bineînţeles, spuse Jeebee. Prăbuşirea se produsese. Toate legăturile cu oraşele mari din jurul nostru se întrerupseseră. Nu mai aveam apă, nu mai aveam curent

electric. Stoketon devenea treptat o comunitate izolată, înarmată. Problema era că eu nu prea făceam parte din ea. Fusesem la un pas de a mă integra, în perioada când o femeie care locuia acolo a lucrat pentru mine. Dar când ea a plecat, a fost un semnal – deşi eu n-am ştiut atunci – că eram izolat şi etichetat drept străin de comunitate. Din fericire, începusem deja să adun câteva lucruri cu care să pornesc spre vest –inclusiv o bicicletă cu motor electric. În orice caz, când în sfârşit am plecat, au tras după mine. Ezită o clipă. Am pierdut bicicleta acum două săptămâni, într-un orăşel unde m-am oprit cu gândul să fac un schimb de obiecte. De acolo l-am cules pe Lup.

Tăcu din nou, cuprins de amintiri.

— Păi eu cred, recunoscu în cele din urmă Paul, cu privirea aţintită spre urechile cailor, că te-ai mai maturizat de când ai plecat din Stoketon.

Şi-au continuat apoi un timp drumul în tăcere, înainte de a discuta despre altceva.

Jeebee constată că au făcut oprirea pe care i-o recomandase el lui Merry şi dejunul lor, luat mai devreme ca de obicei, se transformă într-un fel de picnic. În mod normal, luau dejunul în mers – cu sandviciuri, cafea fierbinte şi uneori o bucată de plăcintă sau de prăjitură, preparate în seara precedentă. Dar acum, Nick, căruia îi venise rândul să gătească, instală din nou o masă de pocher pliantă pe iarbă, lângă căruţă şi scaune pentru toţi şi îi servi cu supă, cartofi prăjiţi, care fuseseră rumeniţi la foc în noaptea precedentă şi costiţă cu un sos foarte gustos, de casă.

Jeebee înţelese, fără să fie nevoie să i se spună, că totul, inclusiv instalarea mesei afară, pe iarbă, era intenţionat. Aromele mâncărurilor aveau să ajungă în pădure, la nările Gretei şi ale lui Lup, ca să le gâdile.

Nu se ştie dacă tot ce-a urmat s-a datorat acestei manevre sau altor factori, dar cert este că, tocmai când terminau de mâncat, Greta s-a arătat la marginea pădurii. Ieşi dintre copaci, dând din coadă cu furie. Se lăsă pe labele din faţă, sprijinită pe cele din spate de parcă făcea o

plecăciune unui tovarăş dejoacă nevăzut, apoi ţâşni din pădure, executând nişte salturi de clovn.

Jeebee îşi aduse binoclul şi rămase lângă masă, încercând să focalizeze pe pădurea întunecată. Era sigur că Lup se afla acolo şi că lui i se adresa comportarea Gretei. Dar diferenţa dintre lumină şi umbră, mai ales în strălucirea puternică a amiezii, îl împiedica să vadă foarte departe printre copaci, chiar şi cu ajutorul binoclului – deşi nu prea-i era de folos.

După o clipă, simţi că i se ia din mâini binoclul şi i se vâră în ele un obiect rotund şi mult mai greu. Se uită în jos şi văzu că Paul îi dăduse un binoclu de câmp, mult mai mare şi mai greu decât binoclul lui de operă.

Jeebee îl puse la ochi şi în cele din urmă desluşi o umbră care, pe măsură ce o studia, se transforma în conturul lui Lup. Acesta stătea chiar în umbra celor mai apropiaţi copaci, ferindu-se să fie văzut de Greta şi de cei de la căruţă. Era întruchiparea câinească a nedumeririi. Laba din faţă din prim-plan era uşor ridicată, de parcă nu era dispus să mai înainteze nici un pas dincolo de linia sigură a copacilor. Capul, întors spre Greta şi spre ei şi-l ţinea drept, iar urechile erau ridicate, îndreptate înspre faţă, expresia lui fiind de extremă vigilenţă.

Lui Jeebee i se păru că vede chiar şi de la distanţa aceea ochii strălucitori ai lui Lup fixându-i pe toţi într-o singură privire. Parcă tremură, se gândi Jeebee. Dar nu înainta spre căruţă.

Jeebee îi înapoie binoclul lui Paul.

— Se pare că nu sunt singurul care ar vrea să-l convingă pe Lup să vină puţin la noi.

Paul îşi duse binoclul la ochi, îl potrivi şi privi un timp.

— Cred că iese din pădure, spuse el în cele din urmă.

Într-adevăr, în clipa aceea Lup înainta suficient pentru a fi văzut în lumina soarelui, cu ochiul liber. Rămase o clipă pe loc, în aceeaşi atitudine vigilentă, privind spre Greta. Apoi se întoarse şi mai înainta câţiva paşi spre ei, se opri şi se trase înapoi.

— Greta! Strigă Merry. Greta, vino înapoi!

Strigătul slăbi încordarea dintre căţea şi lupul de pe povârniş. Lup se întoarse la auzul primului cuvânt şi dispăru în întuneric. Greta îşi reveni din postura ei jucăuşă şi privi o clipă după el, apoi se întoarse încet şi porni spre căruţă, oprindu-se din când în când ca să se uite înapoi, spre pădure. Dar Lup nu mai apăru.

Când ajunse la Merry, se gudură pe lângă ea, se ghemui în faţa ei, cerându-i iertare pentru fapta pe care Merry o considera rea.

— Gata, gata, spuse Merry, aplecându-se ca s-o mângâie. Fii cuminte.

Greta se ridică în două labe şi o linse pe Merry pe faţă, fericită că fusese iertată.

Merry conduse căţeaua, care încă mai ţopăia şi îi lingea mâinile, înapoi la cai.

— Deci se pare că vom porni din nou la drum, zise Paul. Nick, te rog, strânge tu. Jeebee, poţi să-i dai şi tu o mână de ajutor. Apoi vino să şezi cu mine pe capră şi o să te lăsăm să mai mâni atelajul un timp.

În zilele care urmară îşi continuară drumul spre vest, oprindu-se mai ales la ferme izolate, unde Paul făcea tranzacţii. Aceste vizite se desfăşurau după o anumită rutină: Merry rămânea cu caii în urmă, iar Jeebee intra în Camera Tăcerii a căruţei, unde rămânea cu Nick şi cu armele. Apoi Paul conducea căruţa, aparent singur, până la locul pe care plănuia să-l viziteze. Între timp, Merry rămânea mult în urmă, ca să nu fie văzută cu caii de rezervă.

Paul îi spuse lui Jeebee că acest procedeu era folosit chiar şi când cei pe care-i vizita erau vechi prieteni şi ştiau de Merry. Motivul era că nu se putea şti ce se întâmplase, de la ultima vizită a lui Paul, cu familia sau grupul de oameni respectiv – la multe dintre fermele acelea izolate erau uneori patruzeci până la cincizeci de oameni. Dacă era să dea de bucluc, Paul voia s-o ştie pe Merry departe de el, ca să poată fugi. Din acelaşi motiv, Nick şi Jeebee aveau armele pregătite şi aşteptau în camera specială.

Dacă se dovedea că situaţia nu se schimbase de la

ultima vizită şi oamenii rămăseseră prietenoşi, Paul o chema pe Merry şi îl lăsa ori pe Nick, ori pe Jeebee să iasă din camera armelor şi să se amestece printre clienţi.

Ca specialist în ştiinţe sociale, pe Jeebee îl interesa ceea ce vedea în acele aşezări izolate. În toate comunităţile la care se opreau domneau ordinea şi disciplina, ceea ce nu-l mira, fiindcă exact asta prevăzuseră modelele sale matematice. Dar avea sentimentul profund al descoperirii ştiinţifice, constatând că propriile lui evaluări despre variantele sistemelor lor sociale, realizate cu multă trudă, erau atât de aproape de realitatea pe care o vedea.

Toate erau, ca şi micul grup al lui Paul Sanderson, variante ale unei teme de adaptare socială banală, bazată pe eforturile zilnice concertate, necesare pentru supravieţuire.

Existau desigur deosebiri în privinţa puterii şi autorităţii sociale, iar convenţiile matrimoniale începuseră deja să se diversifice mult. În decursul săptămânilor de când însoţea căruţa, Jeebee întâlnise multe cazuri de monogamie – în fond, un singur furnizor de resurse era suficient pentru supravieţuirea unei progenituri umane, numai la un număr limitat de condiţii de trai. Erau şi multe cazuri de poligamie – puţine specii de mamifere nu sunt poligame – dar existau şi cazuri de poliandrie, deşi erau rare şi se limitau la zonele unde resursele de hrană erau abundente.

Interesant era faptul că nu exista promiscuitatea pe care o prevăzuseră mulţi. De fapt, multe dintre acele grupuri mici aveau o comportare aproape puritană şi Jeebee înţelegea de ce. Libertatea sexuală nu era deloc cea mai bună strategie concurenţială de reproducere.

Jeebee era fascinat de toate astea şi o parte din el redeveni cercetătorul de odinioară. Deveni şi mai interesant când îi trecu prin minte să speculeze că şi propria lui camaraderie cu Lup putea fi considerată una dintre variantele ordinii sociale generate direct de prăbuşirea socială generală.

Adevărul era că Lup reprezenta o persoană, o individualitate, cu propriile lui simpatii şi antipatii, dorinţe,

aspiraţii, scopuri. În această privinţă, nu se deosebea de oamenii din comunităţile vizitate de Paul. Dar Lup era, de asemenea, un produs al ordinii sociale, nu foarte diferit în multe privinţe de fiinţele umane, fapt care trezise în el anumite modele instinctuale de comportament şi de reacţie. Iar aceste modele se altoiseră pe modelele şi reacţiile lui Jeebee, care aveau aceeaşi sursă.

Era posibil, se gândi Jeebee, ca plăcerea tot mai mare pe care o găsea în relaţia lui cu Paul, Merry şi Nick să-şi aibă rădăcina în aceleaşi necesităţi care-l făcuseră pe Lup să-şi învingă timiditatea naturală şi care până la urmă îl vor determina poate să se apropie de căruţă şi de însoţitorii ei.

Adevărul era că el găsise în relaţia lui cu Lup o satisfacţie sentimentală pe care nu i-o ofereau semenii lui – cei trei din căruţă.

De când se cunoscuseră, Jeebee dorise să se apropie mai mult de acest însoţitor al lui şi pentru asta era nevoie să înţeleagă mai bine ce-l făcea pe „Lup” să fie lup. Dacă Jeebee ar fi pătruns mai adânc în cauzele care-i făceau pe lupi să fie ceea ce erau, atunci, înainte de a se destrăma lumea şi de a fi dispărut atât bibliotecile cât şi specialiştii...

Dar n-avea rost să tânjească după ceva care nu mai exista. Aşa că Jeebee pândea acum apropierea lui Lup de căruţă, animat de dorinţa aprigă de a-l vedea acoperind toată distanţa până la ei. Lup era liber în sensul absolut al cuvântului. El nu putea fi silit să vină nicăieri, decât dacă ar fi fost rănit sau prins într-o capcană, ceea ce ar fi distrus tot planul de a se apropia din nou de el. Jeebee nu putea decât să-şi continue veghea şi să spere că Lup va lua singur hotărârea de a li se alătura.

Treptat, deveni evident că ar putea veni.

Începu să apară mai des, cu două ore înainte de apusul soarelui, cu o oră sau mai multe înainte de a se face popasul din ziua respectivă. La început, era văzut doar ocazional, urmând sau flancând căruţa de la distanţă. Dar în cele din urmă deplasările lui paralele se apropiară, până ce ajunse să meargă la vreo cincizeci de metri distanţă, acolo unde îi permitea terenul.

Când se apropia mai mult, Greta alerga deseori spre el şi atunci ceilalţi câini încercau s-o însoţească – şi în acest caz, invariabil, ea se repezea la ei şi îi gonea înapoi la căruţă. Până la urmă, ceilalţi câini se obişnuiră cu prezenţa lui şi nu se mai puneau pe lătrat de îndată ce-l zăreau.

Dar tot ocazional, când Greta nu era prezentă, unul sau mai mulţi câini îl atacau. În aceste împrejurări, comportarea lui era diferită. Dacă se repezeau mai mulţi la el, în haită, de obicei se întorcea şi o lua la fugă. Câinii de la căruţă îl urmăreau vreo două sute de metri, apoi se opreau şi veneau înapoi, fuduli şi satisfăcuţi nevoie mare fiindcă reuşiseră să-l alunge pe intrus. Jeebee se bucura în taină pentru că, în cele din urmă, lui Merry nu-i plăcea să vadă câinii alungându-l în felul acela pe Lup, aşa cum nu-i plăcea nici lui. Dar îşi dădea seama că ea era în dificultate. Ca să poată rămâne adevăraţi câini de pază, nu putea să-i certe pentru că făceau ceea ce ei socoteau a fi îndatorirea lor.

Dacă îl ataca un singur animal, în general, Lup nici nu-l băga în seamă. Nici un câine de la căruţă nu reprezenta pentru el o ameninţare efectivă. Uneori, comportarea lui era atât de nepăsătoare, încât câinele, după ce-l adulmeca, mergea pur şi simplu pe lângă el. De două ori, câinele a fost unul dintre masculi şi a încercat să fie cu adevărat agresiv. În ambele împrejurări, Lup s-a dat la o parte şi şi-a răsucit corpul în aşa fel încât şi-a mutat centrul de greutate dincolo de impactul şoldului stâng, iar celălalt a făcut o tumbă. Doar în unul dintre aceste cazuri agresorul a fost atât de insistent, încât Lup s-a repezit brusc la el şi l-a azvârlit la pământ, înşfăcându-l de ceafă şi ţinându-i între fălci pielea şi gâtul încleştate ca într-o menghină, până când aproape l-a sugrumat, reuşind să-l imobilizeze.

Câinele a schelălăit speriat şi a zbughit-o imediat ce Lup i-a dat drumul. După ce s-a întors la căruţă, degetele cu care l-a cercetat Merry n-au putut găsi nici o urmă de vătămare la câinele care fusese înşfăcat de ceafă.

Jeebee trase concluzia că Lup deţinea o tehnică rafinată de reacţie la ameninţări.

Cu timpul însă, contactele dintre Lup şi câinii de la

căruţă au căpătat un grad de toleranţă între el şi măcar câţiva dintre masculi. Încet-încet, Lup se apropia tot mai mult, până ce într-o bună zi îl întâmpină în sfârşit pe Jeebee chiar lângă căruţă.

Între timp, pe măsură ce înaintau în partea vestică a Dakotei de Sud, spre nord de Badlands, ţinutul era tot mai sălbatic şi părăseau mai des autostrada pentru a ajunge la clienţi.

Căruţa era solid construită şi putea fi dusă pe teren accidentat când era absolut necesar, dar nu putea merge chiar pe oriunde. Prin urmare, Paul prefera de obicei să circule pe drumuri bătute. Sau măcar pe marginea vechilor drumuri, acolo unde terenul era prea denivelat şi plin de hârtoape. Alteori, când era cu neputinţă să ajungă la client, venea clientul la Paul.

De obicei, asta însemna că Paul oprea căruţa pe la mijlocul după-amiezii şi pleca mai departe abia în dimineaţa următoare. Dacă oamenii care mai făcuseră tranzacţii cu el apăreau, se făcea târgul. Dacă nu se ivea nimeni, Paul pornea în dimineaţa următoare. Cei care mai trataseră cu el ştiau cu aproximaţie când trebuia să sosească în zona lor şi, dacă mai existau sau dacă mai voiau să facă afaceri cu el, era în interesul lor să apară.

Dacă nu apăreau, popasul acela era înlăturat de pe lista de clienţi a lui Paul. Metoda lui era să meargă pe un drum cât mai departe, apoi se oprea şi trăgea în aer patru focuri, cu pauze între ele, nu cu puşca lui obişnuită, ci cu un încărcător cu pulbere neagră.

Aproape întotdeauna, după o jumătate de oră, apăreau unul sau doi călăreţi şi se apropiau de căruţă. Aceştia erau urmaţi mai târziu de aproape tot clanul sau familia. De câteva ori Jeebee a văzut instalându-se un cort în preajma căruţei pentru o zi sau două, cât au durat tranzacţiile cu Paul şi cu această ocazie au avut loc manifestări de ospitalitate, urmate de o petrecere.

Alteori, când căruţa putea merge pe teren accidentat, umblau prin locuri unde nu existau deloc drumuri, aşa cum călătoriseră strămoşii lor cu căruţele din secolul al

nouăsprezecelea. Uneori ajungeau la un râu şi Jeebee constată cu surprindere că, în ciuda încărcăturii ei de arme şi mărfuri, căruţa putea să plutească pe apă datorită felului în care fusese construită. Caii înotau şi căruţa traversa râul în urma lor, cu condiţia ca apa să nu fie prea iute sau prea adâncă şi albia prea bolovănoasă.

În alte cazuri, treceau prin vaduri. Sau o luau în susul sau în josul râului – în funcţie de cunoştinţele lui Paul despre ruta cea mai bună – până ce găseau un loc pe unde să treacă, fie plutind pe apă, fie mergând pe roţi fără nici un risc.

Drept urmare, deplasarea lor prin ţară era în general destul de lentă. În unele locuri poposeau şi două zile. Cu toate acestea, în cea mai mare parte a timpului parcurgeau distanţe cât mai mari. Încet-încet, Jeebee intră în rutina grupului de la căruţă, începu să se priceapă la arme, să poată mâna atelajul câte trei-patru ore şi să ţină grupaţi caii de rezervă din spatele căruţei.

Află mai multe lucruri despre tovarăşii lui de călătorie. Descoperi că Paul era un partener de discuţie interesant, plin de viaţă şi, deşi necultivat, informat – când avea chef să stea de vorbă. Nick vorbea foarte puţin şi avea perioade în care părea că nu vrea să deschidă gura şi atunci era mai bine să fie lăsat în pace. În mod surprinzător, Merry s-a dovedit a fi cea mai bună companie pentru Jeebee, dintre toţi trei.

Treptat, atitudinea ei distantă faţă de el, în mare parte o carapace protectoare, oricum, s-a îmblânzit şi, începând să se relaxeze în prezenţa lui, a ieşit la suprafaţă căldura ei sufletească. Reacţiona instinctiv şi emoţional la aproape orice şi, drept urmare, trecea într-o secundă de la strălucirea soarelui de vară la fulgere şi tunete, apoi revenea la strălucirea soarelui, aproape înainte de a începe prima ploaie ce anunţa furtuna.

Pe Jeebee îl amuza să constate că nu numai Paul şi Nick, dar nici câinii nu-i luau în serios micile izbucniri de furie. Câinii mai ales făceau mare circ, arătându-se spăsiţi şi cerându-şi parcă iertare, deşi Jeebee vedea clar că după

un timp aşteptau să fie copleşiţi cu mângâieri şi iertaţi în următoarele minute şi s-ar fi speriat dacă nu s-ar fi întâmplat asta.

Treptat, descoperi că abia aştepta manifestările ei sincere de entuziasm subit, dovezile ei la fel de neaşteptate de simpatie şi înţelegere şi se bucura de ele. Tot treptat, începu să-şi dea seama că se îndrăgostise de ea, fără să fi avut această intenţie. Şi acest sentiment urma să afecteze în mod inevitabil relaţia lui cu Lup.

Între timp, miezul verii îi învăluia şi se întâmplau tot felul de lucruri interesante. Străbăteau acum un ţinut în care erau mai ocrotiţi, nu atât de copaci, cât de dealuri şi lăstăriş. În consecinţă, Lup începuse să se ţină mai aproape de ei când îi vizita. Cu timpul, ademenit de Greta, dar şi pentru că se obişnuise deja cu căruţa, cu caii şi cu oamenii care o însoţeau şi se temea tot mai puţin de ei, se apropia din ce în ce mai mult, până când, în cele din urmă, pe perioade scurte, ce-i drept, mergea efectiv pe lângă căruţă.

După ce Greta lătră şi mârâi la ei în câteva rânduri, câinii îl acceptară pe Lup, aşa cum îl acceptaseră şi pe Jeebee.

Pe de altă parte, Lup nu-i accepta, ci mai degrabă nu-i băga în seamă.

Jeebee se aşteptase, totodată, ca Lup să nu-i prea bage în seamă nici pe oamenii din căruţă. În mare parte, îi ignora într-adevăr, de vreme ce nu stătea în preajma lor decât câte o oră şi ceva, venind şi plecând pe neaşteptate. Dar acum trata zona căruţei ca şi cum avea dreptul să fie acolo. Atitudinea lui era diferită cu fiecare om.

Pe Paul avea tendinţa să-l evite, dar era întotdeauna politicos cu el. Nick era singurul pe care efectiv nu-l băga în scamă şi pe care în general îl evita. Pe Merry, spre surprinderea lui Jeebee, o saluta, deşi numai din când în când. Era clar că, pentru el, Jeebee şi el însuşi erau intruşi în societatea aceea umană.

Totuşi, la primul lui contact apropiat cu Merry, Lup a fost aproape exuberant cu ea.

Jeebee nu se aşteptase deloc la o asemenea

comportare. Merry se întâmpla să nu fie călare şi ceilalţi câini erau pe aproape, dar nu chiar lângă ea, când Lup o abordă prima oară. Se duse direct la ea, cu urechile spre spate, cu capul plecat şi dând din coadă. Ea se lăsă pe vine ca să-l întâmpine şi îi vorbi cum le vorbea câinilor. El o linse pe faţă, se aşeză în coadă, apoi urină câţiva stropi, după care se lăsă pe o parte şi se rostogoli pe spate, invitând-o parcă să-l scarpine pe burtă.

Jeebee nu-şi putu înăbuşi un fior de gelozie. Pe el, Lup îl invitase la această familiaritate abia după câteva săptămâni de când se cunoscuseră. Dar cu Merry părea gata să se împrietenească fără politeţuri şi introduceri prealabile.

Simţindu-se nedorit, Jeebee îi lăsă singuri şi se duse să se aşeze lângă Paul pe capra căruţei.

— Bine că ai venit. Era timpul să stăm şi noi de vorbă.

— Da? Se miră Jeebee şi imediat deveni foarte atent.

— Da, spuse Paul. Ştii unde ne aflăm acum?

Jeebee negă, clătinând din cap.

— Am trecut de Weston. Suntem în statul Wyoming.

— În Wyoming? Jeebee îl privi mirat pe Paul. Ştiai că eu am pornit spre nord, spre Montana.

— Ştiu, ştiu, zise Paul. Eşti la fel de hotărât să găseşti ferma fratelui tău?

— Trebuie s-o găsesc, spuse Jeebee. Trebuie să găsesc un loc sigur pentru ceea ce am în cap în legătură cu cercetările pe care le-am făcut. Un loc unde să pot ocroti rezultatele muncii mele până când civilizaţia umană le va putea folosi din nou.

— Ai dreptate. M-am gândit că îţi vei menţine poziţia. De aceea voiam să stăm de vorbă acum. Puţin mai încolo – la vreo patruzeci şi cinci de kilometri de aici – înainte de a ne îndrepta spre Buffalo de odinioară şi de a intra în Bighorns, o voi lua spre sud, pentru a face din nou bucla în jos şi înapoi, spre est. Deci ne apropiem de punctul în care drumurile noastre se vor despărţi.

Jeebee avu un şoc când îşi dădu seama că nu se aşteptase ca despărţirea lor să se producă atât de curând.

Trecuse mai mult de o lună de când li se alăturase. Îşi însuşise modul lor de viaţă, se obişnuise cu el şi ajunsese să se simtă ca acasă în prezenţa lui Paul, Merry şi Nick, cum nu se simţise nicăieri până atunci, cu excepţia primei tinereţi. Înţelese dintr-o dată că, fără să-şi dea seama, sperase ca starea aceea de fapt să dureze la nesfârşit.

Chiar şi Lup se integrase în modul lor de viaţă. Acum îşi anunţa sosirea la căruţă în zori sau în amurg printr-un urlet şi câinii îi răspundeau tot urlând.

De asemenea, când călătorea cu ei, îşi însuşise treptele din spate ale căruţei, care alcătuiau un fel de cutie, considerând că-i aparţin. Se simţea acolo izolat, în siguranţă – şi deasupra câinilor care ar fi putut să se apropie de el.

Dar acum, Jeebee se pomenea deodată confruntat cu perspectiva de a-şi continua singur drumul. Va fi şi mai singur, dacă Lup nu va veni cu el, fiindcă se împrietenise cu Merry, Greta şi ceilalţi câini ai căruţei. Gândul că va fi din nou singur era pentru el ca un duş cu apă rece, tocmai când începuse să se obişnuiască în cele din urmă cu un duş cald şi plăcut, care îi trezea dimineaţa trupul răcit în timpul somnului.

— Unde ai spus că ne aflăm?

— Mai avem puţin până la Bighorns, zise Paul. Poimâine o vom lua spre sud. M-am gândit că o să vrei să-ţi faci şi tu nişte planuri.

— Da, va trebui să-mi fac, hotărî Jeebee, cu gândurile cufundate într-un păienjeniş de întrebări.

Încercă să-şi evoce în minte imaginea graniţei dintre Wyoming şi Montana, mai departe, spre nord. Nu mai fusese la ferma fratelui său de aproape cincisprezece ani. Atunci sosise cu avionul la Billings, fratele lui îl aşteptase la aeroport şi merseseră aproape o oră şi jumătate cu maşina până la fermă. O luaseră pe la nord de Musselshell, prin care trecuseră chiar înainte de a ajunge la marginea fermei.

— Mi-aş dori să am o idee mai clară despre felul cum arată împrejurimile, mormăi el ca pentru sine.

Fără să rostească o vorbă, Paul întinse mâna în spatele caprei şi scoase o foaie de hârtie împăturită pe care i-o întinse lui Jeebee.

Jeebee o luă şi o despături. Era o hartă auto care înfăţişa statul Montana şi secţiuni din statele vecine, Wyoming, Dakota de Sud şi de Nord. O întinse pe genunchi şi începu s-o studieze.

— Pot să-ţi dau un sfat? Întrebă Paul.

— Da. Jeebee îşi ridică privirea spre omul cu ochi albaştri şi barbă căruntă. Am mare nevoie de ajutor şi de sfaturi.

— Păi atunci... Paul îi dădu hăţurile lui Jeebee. Mână tu caii.

Luă harta de pe genunchii lui Jeebee, o întinse pe genunchii lui şi începu să traseze o rută cu degetul.

— Tu eşti aici, te apropii de ceea ce a mai rămas din Buffalo dinspre est, pe autostrada I-90. Nu vrei probabil să pătrunzi în munţi, în nici un caz în munţii Bighorns. Eu ţi-aş sugera să porneşti drept spre nord, ocolind Buffalo şi Sheridan şi cotind spre est când vei intra în Montana, pentru a evita rezervaţia. S-ar putea să nu păţeşti nimic dacă treci direct prin ea şi desigur că faci un ocol dacă o eviţi, dar lucrurile sunt un pic diferite în perimetrul rezervaţiei – nici nu poţi să-i condamni. Nu, eu ţi-aş sugera s-o ocoleşti şi apoi s-o iei din nou spre nord-vest – din câte mi-ai spus, ferma fratelui tău este pe la mijlocul teritoriului statului Montana, nu?

— Îmi amintesc că atunci când mergeam spre fermă, cu mulţi ani în urmă, când eram mic, ultimul oraş prin care am trecut a fost Musselshell, răspunse Jeebee.

Nu mai simţea nevoia să ascundă de acei oameni destinaţia lui generală.

— E-n regulă, spuse Paul, împungând hârtia cu degetul. O iei spre nord-est după ce ocoleşti marginea estică a rezervaţiei. De fapt, după ce treci printre ea şi Pădurea Naţională Custer, mergi drept spre nord traversând vechea autostradă 94, până aici. În acest loc e Musselshell, pe autostrada 12. Mă refer la oraşul Musselshell.

Jeebee confirmă din cap.

— Ţi-aş da harta s-o iei cu tine, spuse Paul, dar aşa ceva nu mai găseşti acum...

— Nu-i nevoie, îl întrerupse Jeebee. Unul dintre lucrurile pe care am reuşit să le păstrez în rucsacul meu a fost harta pentru această parte a drumului – una ca asta.

— Atunci nu vei avea probleme, zise Paul. Dă-mi înapoi hăţurile.

Capitolul 12

— ACUM, că am rezolvat problema hărţilor, mai avem ceva de discutat. Ţii minte că n-am stabilit niciodată exact ce vei primi ca plată, nu?

Jeebee tocmai se ridicase de pe capră, dar se aşeză din nou.

— Am uitat cu totul de asta, spuse el.

— Ai putea deveni un bun negustor ambulant, rosti sec Paul. Hai să discutăm acum despre asta. Eşti la noi de mai mult de o lună – hai să zicem de două luni – deci asta înseamnă leafa pe două luni plus... câte monede de aur ziceai că ai în centură?

— Douăzeci şi trei, răspunse Jeebee fără să stea pe gânduri.

— E-n regulă, zise Paul. Eu pot să-ţi dau un cal de călărit, muniţie pentru cele două puşti ale tale, câteva alimente de bază, cum ar fi nişte făină şi slănină şi poate şi altele, ca de pildă drojdie de copt, sare şi zahăr. Nu pot să-ţi dau haine de iarnă, dar am să-ţi ofer pături şi trei prelate de plastic care, alături de cea pe care o ai deja, te vor ajuta să-ţi faci un cort ca lumea. Plus o şa, frânghie şi harnaşament.

— Nu-mi dai şi un cal pentru bagaje?

— Nu. Dacă eşti deştept, vei folosi calul pe care ţi-l dau pentru bagaje, iar tu vei merge pe jos. Şi dacă ai un singur cal, fii cu ochii pe lupul tău. Iartă-mă, dar şi aşa îţi dau mai mult decât merită monedele tale. A, până la urmă o să-mi scot banii când o să găsesc pe cineva care adună aur şi este dispus să-mi dea un preţ bun pe ele. Dar va trebui să le ţin un timp – şi asta nu-i o afacere bună. Mărfurile trebuie date mai departe şi circulate rapid dacă vrei să obţii un profit suficient pentru a putea trăi din el. După o călătorie de un an, căruţa asta trebuie practic reconstruită, ştiai

asta? Îmi vor trebui materiale noi şi ele costă. Iar eu voi avea blocată suma echivalentă cu preţul calului pe care ţi-l dau timp de un an sau mai mult şi probabil că n-o voi căpăta decât când voi găsi un cumpărător care să accepte preţul oferit de mine.

— Asta e, spuse Jeebee, descurajat. Dacă nu poţi, nu poţi.

— Îmi pare rău. Toţi am ajuns să te apreciem şi vrem să facem tot ce putem pentru tine. Dar în vremurile astea nu e deloc practic să faci opere de caritate. Se pot întâmpla o mulţime de lucruri – să mă îmbolnăvesc sau să fiu omorât – şi Merry ar fi în mare dificultate. Nu prea mai circulă banii acum, dar încă mai e important ceea ce se numea înainte „flux de numerar”. Ai nevoie de lucruri care pot fi schimbate repede şi ai nevoie de cineva care ştie cum să le schimbe în felul acesta. Eu sunt responsabil în ambele direcţii. Te-am ajuta mai mult dacă am putea. Dar nu putem.

— Chiar şi Merry m-ar ajuta? Întrebă Jeebee, simţind o uşoară emoţie care-l făcuse să vorbească înainte de a se gândi.

— Ascultă, spuse Paul, trebuie să înţelegi un lucru. Cred că Merry te place mai mult decât pe oricare altă persoană pe care am luat-o vreodată în căruţă. Dar a ştiut de la bun început că vei pleca din nou. Şi viaţa ei e legată de această căruţă, care reprezintă siguranţa ei şi a mea. N-ar putea de pildă s-o părăsească şi să plece cu tine. Iar tu eşti hotărât să pleci. Nu asta ai spus adineauri?

Jeebee ezită.

— Dacă n-ar trebui să plec, zău că mi-ar plăcea să rămân, zise el. Vreau să ştiţi acest lucru.

— Ei, vezi? Spuse Paul. Deci din partea ei e autoapărare. Nu-şi poate permite să se ataşeze de un tânăr ca tine, pe care e posibil să nu-l mai revadă niciodată.

— Vrei să zici „probabil”..., se crispa Jeebee.

— Dacă vrei adevărul, da, răspunse Paul. Nick mi-a spus că te pricepi la arme. Nu că ai fi un trăgător formidabil, dar că ştii să le mânuieşti şi să ai grijă de ele. Ai învăţat de la

noi o mulţime de lucruri despre cai, negustorie şi câte ceva despre fierărie, plus altele. Socoteşte şi învăţătura în plata care ţi se cuvine. E ceva ciudat cu tine. Tu eşti un inocent înnăscut, Jeebee. Trebuie să înţelegi asta. Acelaşi lucru te-a făcut să priveşti cifrele alea ale tale sau ce-or fi fost şi să vezi că lumea se duce de râpă şi totuşi să crezi că pe tine nu te va afecta – încă mai e în tine. Până când n-ai să înveţi că acum e o altă lume, că eşti fie câinele de deasupra, fie câinele de dedesubt, dar că nu există un alt câine între ei, vei fi un pericol pentru tine însuţi.

— Aş vrea să fiu Lup, spuse Jeebee.

Îl surprinseră propriile lui cuvinte. Dar Paul înţelese.

— El e doar un animal, dar ştie mai bine decât tine despre ce e vorba. Asta pentru că îşi ascultă instinctele. Dacă poţi, învaţă de la el cum e viaţa acum. Acum e la fel pentru tine, pentru mine şi pentru el.

— Am învăţat, zise Jeebee trist, dar nu cred că aş putea vedea vreodată lucrurile aşa cum le vede el.

— Dar ai şi tu instincte, spuse Paul. Ascultă-le şi bagă-ţi bine în cap ideea asta cu câinele de deasupra şi câinele de dedesubt. Măcar atât să înţelegi. Există un motiv pentru care eu conduc această căruţă şi pe toţi care se află în ea. Există un motiv pentru care fiica mea este în primul rând unul dintre argaţii mei şi în al doilea rând fiica mea, deşi ea e totul pentru mine. Este aşa pentru că aşa trebuie să fie dacă vrem să supravieţuim. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Învaţă măcar acest lucru şi, dacă te vei mai întâlni vreodată cu Merry, poate că situaţia se va schimba.

— Nici o şansă până la anul. Jeebee îl privi pe Paul. Crezi că mai pot rezista o iarnă dacă nu găsesc până atunci ferma fratelui meu?

— Depinde numai de tine, răspunse Paul. Daţi-i drumul, le spuse el cailor, scuturând hăţurile.

Înţelegând că era expediat, Jeebee se ridică din nou de pe capră ca să se întoarcă în interiorul căruţei.

— Scuză-mă, zise el, dar vreau să-mi fac nişte planuri şi aş vrea să-l întreb pe Nick câte ceva despre fierărit.

— Du-te, îi răspunse Paul, atent în continuare la atelaj şi

la drum. Oricum, diseară vom poposi devreme. Nick vrea să facem o masă specială în cinstea plecării tale, chiar dacă ea va avea loc, de fapt, abia peste câteva zile.

Jeebee intră în Camera Tăcerii, îl găsi pe Nick şi-l întrebă unde putea găsi hârtie şi un pix sau un creion.

— Pentru ce-ţi trebuie? Întrebă Nick. Să nu-mi spui că ai de gând să scrii o scrisoare!

— Nici vorbă de aşa ceva, spuse Jeebee. Vreau doar să scriu câteva note şi planuri.

Nick se ridică şi se duse în compartimentul din faţă unde ţineau mărfurile de schimb, scotoci printre ele şi se întoarse cu trei creioane ascuţite, un pix cu pastă şi câteva coli de hârtie foarte fină.

— Ce note şi ce planuri? Întrebă el, în timp ce Jeebee se aşeza cu hârtia şi creioanele la măsuţa ataşată de peretele Camerei Tăcerii.

— În primul rând, spuse Jeebee, vreau să-mi notez câte ceva din ce mi-ai spus despre cum aş putea să-mi construiesc o fierărie într-un desiş de pădure.

— Paul ţi-a spus deci că o luăm spre sud?

Jeebee confirmă dând din cap.

— Bine, zise Nick, atunci spune ce vrei să auzi de la mine.

— Întregul procedeu.

— O să-ţi spun mai întâi alte lucruri, spuse Nick, care vei vedea că sunt mai importante.

Nick se aşeză pe locul lui, în spatele celei mai apropiate mitraliere, îşi întoarse scaunul ca să fie cu faţala Jeebee şi privi pe fereastră, dincolo de ţeava armei, unde o bucată care atârna din pânza exterioară în care era îmbrăcată căruţa ascundea orificiul de tragere din armura metalică a căruţei. Apoi îşi întoarse privirea spre Jeebee.

— Ştii multe despre Montana? Întrebă el.

— Nu, mărturisi Jeebee. Am fost acolo în vizită la fratele meu în urmă cu vreo cincisprezece ani. Dar nu-mi amintesc prea multe. Fratele meu e cu optsprezece ani mai mare decât mine. De fapt, îmi amintesc mai mult de zborul pe care l-am făcut singur – era prima călătorie pe care o

făceam singur cu avionul – decât de drumul cu maşina până la fermă. Cât despre fermă, îmi amintesc mai bine casa principală şi clădirile din jurul ei. Ştiu că am mers cu maşina mai mult de o oră din locul unde am coborât din avion, la Billings. Spre capătul drumului, îmi amintesc că urcam şi coboram mereu.

— E un ţinut unde se cresc vite. Îţi trebuie pământ pe sub pini, spuse Nick. Şi trebuie să mai înţelegi ceva. Oamenii de la aceste ferme au trecut cu mai multă uşurinţă şi mult mai firesc la starea de lucruri de acum decât oamenii mai apropiaţi de marile oraşe. Îndeosebi, cu mai multă uşurinţă decât cei ce trăiesc mai la est. În multe privinţe, viaţa lor nu se deosebea prea mult de modul în care trăiau străbunicii lor. Ca oamenii de la fermele unde ne-ai văzut făcând negustorie, ei erau pregătiţi să fie autonomi – poate chiar mai pregătiţi – înainte de a fi siliţi la asta.

— Înţeleg.

Jeebee îl cunoştea acum suficient de bine ca să-şi dea seama că o asemenea afirmaţie anunţa că Nick avea să-i spună mai multe. Dar lui Nick îi plăcea să i se spună că pe cel care-l asculta îl interesau vorbele lui.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că vei trece prin ţinutul altor oameni, pe la ferme deţinute de alţi oameni decât fratele tău. Ar fi de preferat să nu fii văzut, pe cât se poate. Nu uita că bubuitura unei puşti se aude până departe. Asta-i partea proastă. Partea bună este că de jur-împrejur sunt stânci înalte şi datorită ecoului nu se poate stabili exact de unde a pornit împuşcătura. Dar, oricum, ar fi bine să nu foloseşti puşca decât când n-ai încotro – şi va trebui să te ţii departe de pământurile cultivate. Te-ai gândit la asta?

— M-am gândit că o să mă ţin departe de terenurile cultivate, dar numai în sensul că astfel voi găsi mai mult vânat decât am găsit mai înainte. Căprioare sau ceva de felul ăsta.

— O să găseşti vânat mai mult şi mai mare. De aceea trebuie să discutăm despre bubuitura produsă de

împuşcături. În nici un caz să nu împuşti vite. Toate aparţin cuiva şi prin părţile acelea a fost întotdeauna vai şi amar de cel care a omorât vacile altuia. Nu e ca şi cum ai fi un vecin care a avut nevoie de carne la repezeală sau mai ştiu eu ce alt caz. Pe tine nu te cunosc, n-au nevoie de tine şi n-au să te ierte dacă omori ceea ce le aparţine.

— Înţeleg, spuse Jeebee. O să am grijă. Mai ai să-mi dai vreun sfat?

— Nu. Nick îşi întoarse din nou privirea spre pânza care acoperea orificiul din afara căruţei. Acum spune, ce voiai să notezi despre fierărit?

Jeebee îi spuse şi începu să noteze răspunsurile şi să facă schiţe cu creionul.

După ce termină, Nick se întoarse la treburile lui din căruţă, dar Jeebee rămase pe locul unde se aşezase, cu creioanele şi hârtiile pe care-şi luase note, cufundat în gânduri.

Ştia că Paul era cât îşi putea permite de generos. Dar ceea ce îi oferea el, îşi dădu acum seama Jeebee, nu-i acorda decât o şansă minimă de supravieţuire, nicidecum şi şansa de ajunge până la ferma lui Martin. Dacă ar putea găsi argumente cu care să-l convingă pe Paul să-i dea ceea ce avea nevoie...

Fiind derutat, gândurile lui alunecară pe un alt făgaş, fără să-şi dea seama. Se gândi la Lup şi se întrebă dacă îl va însoţi mai departe. Având în vedere căldura cu care o întâmpina uneori pe Merry şi ataşamentul lui faţă de căţeaua Greta, s-ar putea ca Lup să prefere să rămână pe lângă căruţă decât să meargă mai departe, numai cu Jeebee.

N-ar fi deloc surprinzător, se gândi mâhnit Jeebee, dacă Lup s-ar hotărî să rămână cu ei. Gândurile îi fugiră înapoi spre zilele de dinainte de a întâlni căruţa şi pe cei ce o însoţeau, spre perioada când el şi Lup călătoriseră împreună, izolaţi de restul lumii. Simţi parcă din nou cum îl învăluie pustietatea pământului. După ce va părăsi căruţa şi oamenii ei, va intra din nou în acea pustietate.

Gândul acesta îl aduse înapoi, la problema de dinainte.

Trebuia să găsească argumente pentru a obţine mai mult din ceea ce avea de oferit căruţa, mai ales un al doilea cal pentru bagaje, ca să poată călări pe primul. Fără un cal sub el, va fi foarte dezavantajat într-un ţinut unde toată lumea merge călare. Dacă ar mai avea ceva de valoare, pentru a obţine un al doilea animal...

Mintea lui cerceta febril diverse posibilităţi nebuneşti. Poate că avea asupra lui ceva foarte preţios pentru Paul. Dacă ar putea descoperi ceva din care Paul ar putea scoate un profit imediat în restul călătoriei lui... dacă l-ar putea convinge...

Îi veni o idee care-l zdruncină mai tare decât toate hârtoapele şoselei în care se poticneau din când în când roţile, scuturând toată căruţa. Se duse din nou în faţă şi se aşeză lângă Paul.

— Voi vindeţi mărfuri în general fermierilor, nu-i aşa? Întrebă Jeebee.

— În general, da. Paul îşi întoarse o clipă privirea spre el. Mai vindem şi altora. Dar acum aproape toată lumea se ocupă de ferme. Şi ce-i cu asta?

— Fermierii cultivă pământul, spuse Jeebee. Una dintre cele mai importante culturi este grâul. Din grâu se face pâinea şi e folositor în multe alte privinţe. Dar dacă boabele de grâu sunt atacate de o boală şi recolta nu mai e bună de nimic?

Paul râse.

— Ultimele fabrici de substanţe chimice care previn îmbolnăvirea plantelor s-au închis, din câte am aflat, în urmă cu mai mult de un an, răspunse el.

— Mi-am închipuit. Deci acum oamenii sădesc seminţele şi se roagă ca recolta să iasă bine, să nu fie mănată, de pildă, nu?

— Bineînţeles, spuse Paul. Dar ce-ar putea face? Nu poţi ţine în frâu bolile dacă n-ai substanţe chimice.

— Ei, află că s-ar putea găsi ceva.

Paul îl străfulgera cu privirea.

— Deci, continuă Jeebee, presupun că ai găsi oriunde o piaţă bună pentru boabe de grâu rezistente la mană, care

ar da, an de an, recolte bune, ocrotite de mană. Am dreptate?

Privirea lui Paul devenise curioasă.

— Bineînţeles că aş găsi. Ce vrei să spui cu asta?

Jeebee continuă de parcă Paul n-ar fi vorbit.

— Şi aşa ceva ar avea o oarecare valoare pentru tine – dacă ţi-aş aduce sau ţi-aş arăta de unde se poate obţine, poate nu imediat, dar mai târziu. Ar avea o oarecare valoare pentru tine, nu?

Paul dădu încet din cap.

— La ce te-ai gândit?

— Mi-a venit o idee, începu Jeebee. Cred că ştiu unde am putea găsi aşa ceva. Oamenii de acolo tocmai făceau experienţe cu grâu modificat genetic care va avea o rezistenţă naturală, îndeosebi la ofilire, dar şi la diverse boli care atacă grâul. Poate că voi reuşi să localizez o sursă. Dacă voi reuşi, ai putea să-mi dai ca plată încă un cal şi provizii?

Paul se uită o clipă la el. Îşi întoarse privirea să controleze caii, apoi şi-o fixă pe faţa lui Jeebee. Chibzuia, era clar.

— Dacă m-ai putea duce într-adevăr la aşa ceva – depinde însă dacă o să-mi faci rost chiar de boabe sau dacă o să-mi spui unde le pot găsi pe traseu – ar fi pentru mine un lucru foarte preţios, răspunse el în sfârşit, cufundat în gânduri. Nu pot spune exact până nu văd cu ce-mi vii. Dar există şansa să-ţi dau calul pe care-l mai vrei şi alte lucruri trebuincioase ţie. Chiar ştii unde se află acest grâu cu modificări genetice? Sau de unde poate fi obţinut?

— Ştiu unde ar trebui să fie o parte, răspunse Jeebee. Nu pot să ştiu precis dacă mai e acolo până nu mă duc să constat eu însumi. Dar nu văd de ce n-ar mai fi. Dacă mai este, e mai mult decât pot căra. În acest caz, pot să aduc atât cât pot încărca pe caii pe care mă vei lăsa să-i iau. Dacă se dovedeşte a fi un loc de unde se pot lua boabele – să zicem la toamnă – poate că la anul poţi aranja să treci pe acolo ca să strângi chiar tu recolta.

— Hooo, strigă Paul trăgând tare de hăţurile dintre

degete. Căruţa se opri, caii îşi azvârliră capul spre spate, priviră înapoi şi se agitară, de parcă i-ar fi deranjat că fuseseră întrerupţi din treaba lor printr-o oprire atât de bruscă şi inexplicabilă.

— Poftim, spuse Paul, înfăşurând hăţurile în jurul parului de frânare din stânga caprei, pentru a-şi elibera mâinile. Acum pot să-ţi spun care e părerea mea fără să mai am grija atelajului sau a drumului. Unde e grâul de care vorbeşti?

— Cred că îl pot găsi. Dar eu îţi vând doar localizarea lui. De îndată ce vei şti unde este – de îndată ce oricine va şti unde este, se va putea servi singur. De fapt, poate că oamenii din împrejurimi se servesc deja, dar dacă nu mă-nşel, cred că e destul, aşa că o să poţi să-ţi iei cât vrei.

— Suntem aproape de acest loc? Se interesă Paul, cu privirea aţintită asupra lui Paul.

— Am şi trecut de el. E în urma noastră, spre nord. De fapt, e cam la cinci zile de mers cu căruţa înapoi. Apoi, pe jos, un drum de trei zile spre nord. Pe urmă, încă o zi, două, de stat acolo ca să aduni boabele şi trei zile ca să te întorci.

— Păi... Paul se gândi un minut... E nevoie de doi oameni cu cai de povară ca să meargă bine treaba. Asta înseamnă, desigur, că persoana care va pleca va trebui să compenseze cele cinci zile pe care le-a făcut căruţa până acolo, în una sau două zile de mers călare fără a omorî caii, din cauza opririlor pe care le-am făcut. Ar fi vreo două zile de mers cu calul, spre nord?

— Nu ştiu, spuse Jeebee. Eu am mers numai pe jos, aşa că am tendinţa să socotesc cât ar dura cu pasul. Ştiu unde este sau era, din câte mi s-a spus în urmă cu vreo trei ani. Dar eu n-am fost acolo, iar acum, după ce lucrurile s-au schimbat, s-ar putea să dureze un timp până să găsesc locul exact. Însă îmi amintesc precis că era lângă un orăşel numit Wayne, la nord de aici.

Nick scoase curios capul pe uşa de intrare a căruţei aflată în spatele lor, tocmai în clipa când Merry apăru călare, la fel de enervată ca şi caii.

— Ce se întâmplă? Întrebă ea. De ce ne-am oprit aici?

— S-ar putea ca Jeebee să ne facă rost de ceva foarte bun pentru noi, spuse scurt Paul.

Expresia de enervare dispăru de pe faţa lui Merry. Se uită curioasă la Jeebee, dar nu spuse nimic.

— Hai, spune-le şi lor, îl îndemnă Paul.

Le spuse şi ei îl ascultară.

Capitolul 13

ERA DOUĂSPREZECE fără câteva minute la amiază, patru zile mai târziu. Jeebee şi Merry îşi opriseră caii pe care călăreau pe coama unei mici coline deschise, care le oferea avantajul altitudinii de unde să poată cerceta ţinutul din jur. În spatele lor caii de povară, legaţi cu o frânghie de şaua lui Merry, se opriră răbdători, plecară capetele şi începură să pască iarba rară de pe solul nisipos al colinei.

Jeebee şi Merry îşi scoaseră binoclurile şi începură să studieze terenul din jur. Jeebee folosea acum un superb binoclu marca „Bausch and Lomb Elite”, cu lentile de opt pe patruzeci pe care i-l dăduse cu împrumut Paul pentru această călătorie. Merry, dotată cu un binoclu identic, cerceta jumătatea stângă a peisajului, în timp ce el o cerceta pe cea dreaptă.

— Dacă se uită cineva, ne vede aici ca pe o lumină puternică bombăni Jeebee.

Lunile de zile în timpul cărora călătorise înainte de a întâlni căruţa, îl obişnuiseră să umble pe furiş, evitând locurile unde putea fi văzut pe fondul cerului şi nu se simţea bine în asemenea spaţii deschise.

— N-avem încotro, răspunse Merry fără să-şi ia binoclul de la ochi. Eu nu văd decât pâlcuri de copaci şi câteva câmpuri. Dar trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Îşi lăsă binoclul jos.

— Se vede la câţiva kilometri depărtare şi nu m-ai contrazis când ţi-am sugerat să ne urcăm aici.

— Nu, spuse Jeebee.

Îşi coborî şi el binoclul. Le băgară amândoi în tocurile prinse de şei şi Merry scoase o hartă pe care o desfăcu pe oblâncul şeii.

Se opri, văzând că Jeebee căuta ceva în rucsacul legat acum în dosul şeii.

— Ce-i aia? Întrebă ea când Jeebee scoase obiectul.

— E una dintre hărţile mele, spuse Jeebee. Înfăţişează toată zona asta.

Desfăcu harta. Pe ea se vedeau linii oblice paralele trasate clar pe suprafaţa ei de sus până jos.

— E timpul să scot şi busola.

Sub privirile lui Merry, îşi descheie cămaşa şi scoase busola atârnată de gât. Harta desfăcută se afla pe suprafaţa netedă a rucsacului din dosul şeii şi Jeebee se întoarse să pună busola pe ea.

— Priveşte! Strigă el. Vezi cotul râului de dincolo de copacii de acolo, la vreo opt kilometri de aici? Conform acestei hărţi, ăsta trebuie să fie râul Cross şi, ia să vedem... azimutul trebuie să fie la... aproximativ treizeci şi şapte de grade de nordul magnetic şi dacă imaginăm aproximativ opt kilometri de azimut înapoi, ajungem chiar aici.

Folosi baza busolei pentru a trasa o altă linie pe hartă şi apoi indică un mic punct.

— Drumul pe care-l căutăm e aici... Puse din nou busola pe hartă şi învârti capsula în care se afla acul. La vreo şaizeci şi opt de grade şi mai puţin de trei kilometri, zic eu, râul face un cot şi se îndepărtează de noi.

Împături harta, o puse deoparte, îşi agăţă din nou busola – o busolă finlandeză marca Sunno – la gât şi o vârî la loc în cămaşă. Băgă harta la loc şi se întoarse spre Merry, care-l privise tot timpul cu atenţie.

— Mergem în direcţia aceea, spuse el. Nu va dura mult.

Ea încă îl privea fix.

— Asta se numeşte orientare, în forma cea mai simplă, spuse el. Dacă trasezi pe hartă linii paralele cu nordul magnetic, nu-i nevoie să-ţi mai baţi capul cu tot felul de calcule obositoare pentru a afla diferenţa dintre nordul real şi cel magnetic. Foloseşti doar busola pentru a măsura unghiurile – ca pe un raportor.

Încalecă şi o luă înainte. Nu privi înapoi, dar o auzi pornind după el, împreună cu caii de povară, în timp ce coborî colina şi o luă în direcţia pe care o indicase. Îl cuprinse plăcuta senzaţie de a fi realizat ceva, dar devenise

suficient de înţelept pentru a nu-şi mai arăta sentimentele.

— Acesta a fost motivul, întrebă Merry aducându-şi calul în dreptul lui, pentru care n-ai obiectat când am propus să urcăm acolo?

— Parţial, spuse Jeebee. Fiindcă puteam vedea drumul, desigur.

— Dar sperai să nu-l vedem, spuse Merry, ca să poţi dovedi povestea asta cu orientarea.

Era adevărat, bineînţeles, dar n-avea de gând să recunoască, acum când, în sfârşit, descoperise ceva la care se pricepea mai bine decât ea.

— Întotdeauna merită să verifici din când în când zona, răspunse el.

Nu mai vorbiră până ajunseră printre copacii dintr-un petic de pădure aflat de-a lungul drumului pe care-l căutaseră.

Între timp, Jeebee se tot gândise. Ar fi fost mai rapid, dar şi mai sigur să meargă direct spre destinaţie sau cel puţin spre zona destinaţiei lor, de vreme ce cunoştea doar localizarea generală a fostei ferme de seminţe. Dacă vor merge direct, vor economisi o zi de mers, pe puţin. Pe de altă parte, ezita să-i impună lui Merry punctul lui de vedere.

Săptămânile în care îşi croise singur drum spre vest, folosind orientarea pentru a verifica dacă mergea în direcţia bună, îl făceau să nu se lase pe mâna ei pentru a găsi drumul spre destinaţie. În acelaşi timp, nu voia să-i pună la îndoială metodele fără a avea motive serioase.

Merry considerase ca de la sine înţeles, încă de la început, faptul că ea va conduce expediţia. Jeebee urma să-i spună doar direcţia în care s-o la. Atât Nick, cât şi tatăl ei consideraseră, de asemenea, acest lucru ca de la sine înţeles. Nici unul dintre ei nu era prea convins că el ar putea să-şi poarte de grijă şi nicidecum încă unei persoane şi unui grup de cai preţioşi, călătorind printr-un teritoriu necunoscut în care puteau întâlni cel puţin câţiva oameni ostili.

La început, îl cam mirase faptul că Merry fusese aleasă de Paul să meargă cu el, mai ales după ce Paul obiectase

mai devreme, presupunând ca ea să plece singură în pădurea de lângă şosea. Până la urmă, a devenit clar de ce luase această hotărâre. Căruţa rămânea limanul de salvare pentru tată, fiică şi Nick. Paul n-o putea părăsi, aşa cum un comandant nu-şi poate părăsi nava, pentru a porni într-o altă călătorie sau într-o aventură.

Totodată, dacă Paul s-ar fi rătăcit, Nick şi Merry n-ar fi putut continua itinerarul de negustorie ambulantă. Clienţii de pe parcurs se obişnuiseră să trateze cu el. Chiar dacă îi cunoşteau probabil, pe Merry şi Nick, n-ar avea multă încredere în ei şi unii poate chiar ar încerca să-i păcălească – ceea ce s-ar sfârşi probabil cu împuşcături.

Nu, Paul trebuia să rămână cu căruţa. Iar Nick nu era un bun însoţitor pentru Jeebee, fiind docil din fire. Deci rămânea doar Merry. Merry ştia să comande şi chiar era obişnuită s-o facă, întrucât în toate chestiunile, cu excepţia direcţiei generale de mers a căruţei, ea dicta. Caii, câinii, o mare parte din administrarea internă a căruţei, pe lângă aprovizionarea aproape integrală cu alimente, intrau în atribuţiile ei zilnice.

Jeebee îşi dăduse seama de când plănuiseră prima dată călătoria că Paul, Nick şi Merry nu vor aprecia probabil capacitatea lui de orientare şi nici propunerea lui de a merge direct spre zona de destinaţie. Cunoştinţele şi calităţile lui nu le spuneau mare lucru. Sugestiile lui nu vor face probabil decât să trezească suspiciuni că voia să conducă expediţia în locul ei. Cei doi ţineau prea mult la Merry ca s-o lase în grija unuia care intrase târziu în grupul lor. Numai convingerea că ea va conduce expediţia cu o mână fermă îi făcuse pe Paul şi Nick să creadă că era bine să-l însoţească ea pe Jeebee. De aceea, Jeebee evitase mult timp să scoată măcar busola şi harta. Dar timpul era un element important şi pentru el şi pentru ei, iar metodele ei de a descoperi drumuri ca să-şi stabilească traseul făceau să se piardă prea mult din lumina zilei cu bâjbâieli şi rătăceau inutil ore în şir în căutarea unor repere.

Acum, Jeebee şi Merry mergeau deci călare, unul lângă celălalt, în tăcere şi Jeebee nu prea ştia ce să facă. Nu-l

zărise deloc pe Lup, dar simţea că era cu ei sau că măcar mergea în aceeaşi direcţie şi stătea pe aproape. Fusese tentat să scoată un urlet, ca să vadă dacă Lup îi va răspunde. Dar, întrucât Merry va şti de ce urlă, se temea că ar putea s-o jignească. Se simţea copleşit de un sentiment ciudat de neputinţă.

Brusc, Merry vorbi:

— De unde-ai învăţat treaba asta cu orientarea?

Tonul ei era calm, de conversaţie, de parcă tot timpul ar fi stat la taclale.

— A, ca să fiu sincer, răspunse Jeebee, un pic stingherit, am învăţat când eram la cercetaşi. Întotdeauna mi-am dorit să explorez, dar niciodată nu reuşeam să-mi fac timp. Iar profesiunea nu-mi dădea libertatea de a pleca în căutarea unui teritoriu necunoscut.

Ezită o clipă, stânjenit să vorbească prea mult despre el însuşi. Făcu un efort şi continuă.

— Mi-am spus că oricine... Adică m-am gândit că ar trebui să învăţ măcar să pilotez singur un avion uşor sau o ambarcaţiune mică pe ocean. De fapt, am încercat să iau lecţii pentru amândouă în mai multe rânduri, dar mereu am fost întrerupt de alte treburi. Am reuşit să iau câteva lecţii de zbor în trei ocazii diferite, dar de fiecare dată a intervenit ceva şi a trebuit s-o iau de la capăt. După ce am încercat de câteva ori, am renunţat. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu lecţiile de navigaţie pe ocean. Nu eram aproape de ocean. Dar orientarea o poţi învăţa oriunde.

— Ai familie? Adică părinţii tăi trăiesc? Întrebă Merry.

Jeebee negă, clătinând din cap.

— Doar fratele meu, spuse el şi, poate că am pomenit deja, e cu optsprezece ani mai mare decât mine. Am apărut pe lume fără să fi fost aşteptat, când mama avea patruzeci şi ceva de ani, iar tata era deja arhitect. Ferma pe care o are acum fratele meu mai mare era a bunicului. Dar tata şi cu el nu s-au înţeles niciodată. Nu se certau, dar vedeau lucrurile în mod diferit. Deci tata a plecat în Vietnam. După aceea s-a întors la facultate conform Legii Militare şi a devenit arhitect. N-a vrut niciodată ferma, iar fratele meu şi

cu bunicul s-au înţeles întotdeauna foarte bine. Aşa că, după moartea bunicului, ferma a intrat în posesia fratelui meu.

Ezită din nou, gândindu-se că spunea prea multe.

— Tata a murit într-un accident pe un şantier de construcţii, când eu eram la colegiu. Mama a murit de pneumonie când aveam şaisprezece ani.

Continuară să meargă călare unul alături de celălalt, în tăcere, câteva minute.

— Îmi închipui că ţi-a fost greu, murmură în cele din urmă Merry.

Jeebee nu-şi dădu seama dacă vorbele ei i se adresau sau dacă le rostise pentru sine.

— Nu chiar. Eram o familie de oameni independenţi. Fiecare dintre noi şi-a văzut, mai mult sau mai puţin, de drumul lui. Tata era absorbit de arhitectura lui, iar mama preda la diverse colegii. Viaţa ei era lumea universitară în care trăia.

— Ai ţinut vreodată un animal? Un câine? Întrebă Merry.

— Nu. Citeam mult – şi făceam experienţe. Întotdeauna am dorit să ştiu cât mai multe lucruri. De exemplu, bunicul unui prieten al meu mi-a spus odată că tăietorii de lemne din perioada construcţiilor de cherestea ascuţeau cele două muchii ale toporului cu totul altfel.

Spintecă aerul cu degetele pentru a alcătui cele două braţe ale unui V, atingându-şi nasul cu vârfurile degetelor.

— O muchie era ascuţită aşa, explică el şi îndoi degetele în afară. Cealaltă era piezişă – uite-aşa. Am încercat să găsesc scris undeva cum se făcea exact sau pe cineva care să-mi arate, dar n-am reuşit. Şi atunci mi-am cumpărat un topor cu două muchii şi i-am construit un fel de ghilotină. Lăsam toporul să cadă între două proptele pe o bucată de lemn, mai întâi cu o margine a toporului, apoi cu cealaltă şi am comparat crestăturile celor două muchii. Am descoperit că exista într-adevăr o deosebire, iar mai târziu am aflat de ce deosebirea era importantă. Când tai un copac, prima lovitură de topor este orizontală, dreaptă. Apoi înfigi toporul pieziş, deasupra primei crestături, ca să

scoţi şi aşchiile în acelaşi timp.

— Da, spuse Merry. Am văzut cum se taie copacii.

— S-a dovedit că V-ul care duce la muche este cel mai potrivit pentru tăierea pe orizontală. Lovitura piezişă scoate o mulţime de aşchii în timp ce tai pe crestătura orizontală, deci e cea mai potrivită pentru asta. Nu conta dacă descoperisem asta singur sau nu, dar îmi plăcea s-o fac. Aşa am fost eu întotdeauna, în mintea mea s-au adunat tot felul de lucruri pe care le-am reţinut fiindcă erau interesante şi voiam să le testez singur. Aşa s-a întâmplat şi cu orientarea.

După ce spusese atât de multe lucruri, se simţi stânjenit. Avea senzaţia că se explicase în mod exagerat. Pe Merry n-o interesau probabil deloc toate acele detalii personale. Pe de altă parte, ea îl provocase, întrebându-l de ai lui.

— Deci vrei să spui că n-ai avut timp pentru animale, comentă Merry.

— Probabil.

— Judecând după felul în care l-ai adoptat pe Lup şi te-ai ataşat de el, zise Merry, aş fi crezut că ai ţinut mereu animale pe lângă tine.

— Lup nu e un animal pe care-l ţin pe lângă mine! Strigă Jeebee pe un ton mai tăios decât îşi dorise. El e partenerul meu.

— Crezi asta cu adevărat, nu? Spuse Merry cufundată în gânduri. Tata mi-a spus că şi lui i-ai mărturisit acelaşi lucru. Vorbeşti despre Lup de parcă ar fi o persoană. Chiar aşa simţi?

Jeebee răspunse rar:

— Depinde ce înseamnă pentru tine o „persoană”. Animalele de care te ataşezi seamănă mult cu copiii. Dacă te gândeşti bine, îţi dai seama că adulţii nu-i consideră pe copii nişte „persoane”. Când spunem „persoane”, ne referim la „oameni maturi”. În sensul acesta, Lup este cu adevărat o „persoană” – nu o persoană umană, poate, dar un individ de sine stătător, cu propriul lui mod de a vedea lumea. Dacă un câine vrea să supravieţuiască, trebuie să se

comporte ca şi cum ar vedea lumea cu ochii stăpânului. Acelaşi lucru e valabil şi pentru copii – procesul prin care îi învăţăm ce să facă este denumit de psihologi „socializare”. Poate că de aceea copiii – şi câinii – sunt atât de dependenţi de noi, atât de dornici să ne facă pe plac. Supravieţuirea lor depinde de asta. Dar cu Lup este altceva. El supravieţuieşte privind lumea cu propriii lui ochi – ca orice persoană matură. El nu este dependent de mine în nici o privinţă. Stă cu mine pentru că mă place. Se poartă cu mine aşa cum s-ar purta un alt adult cu mine şi poate să plece oricând doreşte. Amândoi ştim acest lucru.

— Şi totuşi..., îndrăzni Merry, există cu adevărat o deosebire între el şi câini, în afară de aceea că ei sunt domesticiţi şi el e sălbatic?

— Da, există. Ştiu că se împerechează între ei şi ies corcituri. Am văzut asta, dar e mai mult de atât. E adevărat că n-am avut un câine sau mai mulţi, dar am ajuns să-i cunosc, maturizându-mă. Unii erau mult mai „sălbatici” decât Lup – dar gândeau ca nişte copii. Ia-i unui câine jucăria şi ascunde-i-o şi se va purta ca şi cum jucăria n-ar fi existat. Dacă eu ascund un obiect pe care îl doreşte Lup, aş face bine să folosesc un lacăt şi să ascund cheia.

Merry îl privea cu atenţie.

— Se pare că îl înţelegi foarte bine.

Jeebee negă clătinând din cap.

— Am început doar să înţeleg câte ceva despre el. În locul unde l-am găsit, mi s-a spus că e lup, dar eu n-am crezut cu adevărat. M-am gândit că în cel mai bun caz poate fi un câine-lup. Dar deosebirea e prea mare. De aceea sunt sigur că el e lup adevărat. Am sperat să dau într-o bună zi peste o bibliotecă şi să aflu mai multe despre lupi. Deoarece, chiar dacă biblioteca a fost spartă, oamenii care au dat năvală în ea nu erau probabil interesaţi de cărţi. Poate aş găsi nişte cărţi cu informaţii despre lupi şi le-aş citi. Dar, ştii, asta e ca povestea cu ascuţirea muchilor toporului cu două tăişuri. Încă n-am găsit nici un loc de unde să obţin informaţii despre lupi – deocamdată.

— Cred că ţi-ar putea spune tati câte ceva, spuse Merry

gânditoare. Aveam un client la care ne opream înainte de a trece munţii şi care avea nişte lupi. Eu nu i-am văzut, dar tati i-a văzut.

— Tu de ce nu i-ai văzut? Întrebă Jeebee.

— Tipul era cam nebun, răspunse Merry. N-a vrut să mă primească. Nici în tati nu prea avea încredere să-l lase să intre în casă şi pe pământul lui, dar până la urmă l-a lăsat şi tati a ajuns să-l cunoască. Apoi se ruga de tati să rămână o zi sau două cu el. Era clar că era dornic de companie, dar n-avea încredere în nimeni.

— Nu mă miră, murmură Jeebee.

— Tata îi făcea pe plac, continuă Merry, pentru că îi cumpăra o mulţime de lucruri şi avea nevoie de multe. Când s-a întors odată dintr-o vizită la el, mi-a povestit despre lupii lui. Omul îi despărţise, băgându-l pe fiecare într-o cuşcă. Parcă erau trei. Tati zicea că omul încerca să refacă specia originară de lupi, după cum susţinea el. Mi-am amintit, fiindcă avea o bibliotecă întreagă cu cărţi despre lupi. Tati ştia câte ceva despre ei şi îmi amintesc că mi-a spus că l-a certat fiindcă îi ţinea în cuşti ca pe câini. Tata ştie mult mai multe decât îşi închipuie lumea.

Îl privi pe Jeebee.

— Şi mi-a spus că măcar atât lucru ştie despre lupi – că sunt animale de haită şi au nevoie de companie.

— Şi omul ce-a zis? Întrebă Jeebee.

— Că a încercat să-i ţină la un loc, dar că se încăierau tot timpul şi se săturase să cheme mereu veterinarul ca să-i coasă. Ştiu că tati a spus că a umblat prin cărţile tipului – pe unele le mai văzuse – şi că a găsit un studiu în care se arăta că puii de lup izolaţi de ceilalţi au început să prezinte simptome de stres. Unul chiar a murit.

— Nu mă miră, spuse Jeebee cufundat în gânduri. Deşi e atât de independent, Lup pare să aibă din când în când mai multă nevoie de companie decât de mâncare. Într-o noapte, când poposisem deasupra autostrăzii – când am văzut prima oară căruţa voastră – s-a întors la mine şi aştepta să ne hârjonim ca de obicei. Eu eram preocupat de altceva şi nu l-am băgat în seamă. A fost atât de disperat,

cum nu l-am văzut nici când era înfometat de două zile. Omul cu care a vorbit Paul nu era probabil în toate minţile. Cam la ce distanţă de locul unde e căruţa acum este pământul omului cu lupi?

— La vreo două săptămâni şi jumătate de mers cu căruţa, răspunse Merry. Călare ai ajunge probabil într-o săptămână dacă n-ai trage prea mult de cal – şi nu trebuie să tragi de el prea tare, bineînţeles.

— Aş vrea să văd şi eu cărţile lui, spuse Jeebee visător.

— Mă îndoiesc că e genul de persoană care ţi le-ar împrumuta. Sau că ţi-ar da drumul în casă, spuse Merry. Pe de altă parte, poate că până acum i-a fost călcată casa. Dacă doar au jefuit şi n-au ars casa, poate că mai găseşti cărţile acolo. Noi nu l-am mai văzut de mult.

— Trebuie să văd cărţile acelea.

Merry se încruntă la el o secundă, apoi îşi descreţi fruntea.

— Trage hăţurile, strigă ea dintr-o dată, oprindu-şi calul.

Jeebee se opri lângă ea, iar în spatele lor se opri şi şirul de cai de povară legaţi cu frânghie.

— Arată-mi harta.

Jeebee scoase harta şi i-o întinse în tăcere. Ea o desfăcu în întregime.

— Poţi să-mi arăţi unde am lăsat căruţa?

El se aplecă şi bătu cu creionul într-un punct abia marcat pe hartă. Merry îi luă creionul, studie o clipă harta şi însemnă un punct care părea a fi la vreo sută cincizeci de kilometri spre sud-vest prin vest faţă de locul unde se aflau.

— Pământul lui e la capătul unui canion, la vreo oră de mers călare spre nord de Glamorgan.

El se uită ca un avar care cercetează harta unei comori.

— Minunat! Îţi mulţumesc!

Ea îi zâmbi şi toată faţa i se lumină. Dar apoi deveni brusc serioasă. Ridică hăţurile şi i-o luă înainte.

Capitolul 14

POATE CĂ, dacă ar fi călătorit cu Lup, se gândi Jeebee, ar fi observat mai multe lucruri şi ar fi fost mai sensibil la micile semne ale limbajului trupesc. Dar incidentul cu harta îi dădea totuşi un sentiment clar că Merry îi oferise, măcar preţ de o secundă, un fel de armistiţiu. Sau, dacă nu un armistiţiu, cel puţin semnalul dorinţei de a se apropia mai mult.

Jeebee îi vorbi, la rândul lui.

— E foarte important ceea ce mi-ai spus despre omul cu lupii. Când o să mă întorc, o să-l întreb pe Paul despre el. Chiar dacă nu pot să mă duc acum, ştiind unde e pământul lui pot să ajung mai târziu ca să văd dacă mai sunt cărţile acolo.

Merry îşi trase calul înapoi până ajunse lângă el.

— Contează atât de mult pentru tine să afli mai multe despre lupi şi despre Lup? Îl întrebă ea, privindu-l.

— Contează mult, răspunse Jeebee. După cum ţi-am spus, Lup e o persoană. Şi are un potenţial cum poate avea orice fiinţă omenească pe care o cunoşti tu – numai că tu nu poţi vorbi sau înţelege limbajul lui. Dar nu mi-am dat seama până acum cât de mult seamănă lupii cu noi, pe plan social şi individual. Poate că înţelegându-i mai bine ne vom înţelege mai bine propria noastră specie. De pildă, problema instinctului...

Se opri, având sentimentul că vorbea prea mult.

— Cred că tati va fi bucuros să-ţi vorbească despre acest personaj, spuse Merry după ce aşteptă o clipă ca el să continue. Ţi-am spus că oamenii nu înţeleg. Tati a studiat şi ştie mult mai multe lucruri decât îşi închipuie lumea.

— Aproape că am ajuns şi eu la această concluzie.

Jeebee se temea cumva să nu spună ceva nelalocul lui

şi s-o sperie, dar în acelaşi timp dorea cu disperare să înalţe un pod mai solid între ei, înainte de a pleca fiecare pe drumul lui.

— Adevărat? Merry îl privi şi ochii ei albaştri erau mai strălucitori ca oricând, cercetându-i privirea. Lumea nu prea-şi dă seama. Nu mă aşteptam să înţelegi.

— Toată viaţa am fost obişnuit să discut cu oamenii care deţin o mulţime de informaţii despre lucruri pe care eu nu le ştiu, spuse Jeebee. De fapt, mulţi ştiu, dar nu pot vorbi. Nu e vina lor. Ar vrea să comunice, dar pur şi simplu nu ştiu cum s-o facă. Tatăl tău ştie. Am descoperit asta încă de la început.

— Adevărat?

Merry îl privea precaută.

— Da, zise Jeebee.

— Cum? Văzând că răspunsul lui întârzie, continuă. Cum ai descoperit? Spui că ai văzut singur. Dar ce anume ţi-a arătat înainte de a-ţi spune eu?

— Experienţa. Câteva lucruri. Ţi-am spus că sunt obişnuit să vorbesc cu oameni care ştiu multe şi multe pe care ei le ştiu eu nu le ştiu. Trebuie să înveţi semnele. Tatăl tău le arată.

— Dar ce semne?

— Nu pot să-ţi spun, mărturisi Jeebee. În cazul lui Paul, este vorba despre felul în care răspunde la întrebări. Despre ceea ce spune şi ceea ce se hotărăşte să nu spună. Despre felul în care se gândeşte uneori înainte de a vorbi... Sunt câteva lucruri. Crede-mă, ştiu ce vorbesc. Tatăl tău nu e doar un om foarte capabil şi inteligent, dar şi foarte citit. Cred că s-a instruit singur. Dar ştie multe.

Merry continuă să-l privească aproape bănuitoare.

— Nici una dintre cunoştinţele mele nu mi-a vorbit aşa. Adică, fără a-i pune la socoteală pe cei câţiva care l-au cunoscut cu ani în urmă. Dar toţi aceştia nu mai sunt, au murit. Tu cu ce eşti mai deosebit de înţelegi asta?

Jeebee simţi o oboseală ciudată.

— Face parte din... Toată viaţa mea, de când muncesc, de fapt, începând poate cu părinţii mei, am avut în preajmă

oameni care trăiesc prin şi cu ceea ce ştiu. Asta îi marchează. La fel cum e marcat un profesor, care arată a profesor şi după patruzeci de ani şi un medic arată a medic şi aşa mai departe. Se vede după cum vorbesc, după cum se poartă.

— Nu ştia de ferma asta de seminţe.

— Eu am aflat de ea întâmplător, spuse Jeebee. Munca mea m-a pus în contact cu cineva care lucra la una dintre marile companii de seminţe şi care s-a oferit să-mi arate un asemenea loc. Eram pe atunci în Denver, într-un fel de vacanţă şi în locul unde mergem noi acum erau câteva lucruri pe care voia să mi le arate despre recoltele cu care făceau experienţe. Şi m-a luat cu el. De aceea ştiu de ferma asta.

— De ce te-ai dus?

— Ferma de seminţe era o întreprindere comercială, dar trebuia ca modelele de dinamică socială la care lucram eu să ia în considerare orice factori care puteau afecta distribuirea resurselor, mai ales a resurselor de hrană.

Mai merseră un timp călare în tăcere. Merry nu-l mai privea pe Jeebee, ci se uita gânditoare înainte, spre următorul pâlc de copaci, dincolo de porţiunea de teren deschis pe care o străbăteau.

— Ştii încotro se îndreaptă până la urmă tati? Spuse ea într-un târziu, fără să întoarcă deloc capul.

— Cred că ştiu, răspunse Jeebee.

Ea îi aruncă repede o privire.

— Ştii? Atunci, spune, încotro se îndreaptă?

— Dacă mai poate merge aşa încă douăzeci de ani, zise Jeebee, îmi imaginez că plănuieşte să înfiinţeze un fel de halte pe acest traseu al lui. Nişte locuri unde mărfurile pot fi stocate şi păzite de oameni de încredere – de o persoană sau mai multe. Treptat, haltele pot deveni pieţe de desfacere pentru mărfurile pe care le-a cărat prin ţară, iar predarea mărfurilor se va face direct de la locul în care le ia la halte. În felul acesta le va putea căra cu el pe traseu. Ţara se va reface şi el vrea să se refacă o dată cu ea. Până atunci, continuă el, Paul va avea probabil o poziţie fermă pe

undeva, mai departe, spre est, va primi informaţii despre necesităţile haltelor şi va aranja să se cumpere tot ce au nevoie şi să le trimită marfa, îşi va alege drept cartier general locul cel mai puternic posibil, o aşezare care s-a întărit şi a început să devină nucleul unui nou oraş.

Merry trase adânc aer în piept.

— Deci aşa crezi tu.

— Sunt aproape sigur, răspunse calm Jeebee. Se tot ferea să n-o sperie sau să n-o înfurie. Operaţiunea condusă de tatăl tău este un microsistem de distribuire a resurselor. În forma sa actuală, este o adaptare ideală la starea de organizare socială de acum. În următorii douăzeci de ani, fermele izolate pe care le-aţi vizitat vor deveni nişte aşezări întinse...

— Cu atât mai bine pentru noi, îl întrerupse ea.

Jeebee ridică o secundă mâna ca s-o oprească, apoi continuă.

— Cererile de resurse se vor schimba. Tatăl tău e un negustor bun şi de aceea ştie că sistemele de distribuţie se vor modifica în mod corespunzător. În afară de asta, trebuie să dorească să fie mai bine, nu numai pentru tine, dar şi pentru el. Mai ales fiindcă pe măsură ce va îmbătrâni nu-i va mai fi la fel de uşor să umble pe drumuri.

Ea privi iarăşi înainte, fără să reacţioneze. După un timp, îl rugă să-i mai povestească despre copilăria lui, iar el îi povesti, apoi o rugă să povestească şi ea. Se dovedi că amândoi fuseseră nişte copii izolaţi, înconjuraţi de oameni, dar fără a se amesteca printre ei, din cauza părinţilor lor veşnic în mişcare sau a unor situaţii pe care nu le puteau controla. Au continuat să stea de vorbă în mod constant pe măsură ce ziua se apropie de sfârşit. Când s-au oprit, puţin înainte de apusul soarelui şi-au legat caii şi au început să facă focul, pregătindu-se pentru noapte, ajunseseră să ştie o mulţime de lucruri unul despre celălalt. Discutau deja ca nişte oameni care se cunoşteau de ani de zile.

După ce focul s-a înălţat, fiind alimentat cu vreascuri, Jeebee dădu jos soba portabilă dintr-unul dintre bagajele purtate de caii de povară, înainte de a-i descărca pentru

noapte.

Soba era o copie mai mică a celei pe care găteau în căruţă. Era din metal şi se compunea doar din două compartimente, ca un scrin în miniatură, cu două sertare, unul peste celălalt. În sertarul de jos au băgat jarul de la focul de lemne care ardea de mai mult timp. Apoi se ridica un capac, pentru a se ajunge la compartimentul de deasupra. Pe fundul său de metal se putea găti sau încălzi mâncarea, în timp ce peste jăraticul de dedesubt trecea un curent de aer care pătrundea prin nişte orificii din ambii pereţi ai sobei, trecând printr-un grătar şi încălzind suprafaţa de metal de deasupra.

În seara aceea au încălzit doar ingredientele unei tocane cu carne, la care au adăugat apă din bidoanele pe care le cărau cu ei, ca să aibă o masă caldă. Înainte de a fi gata, Jeebee mai puse la încălzit patru dintre biscuiţii foarte gustoşi făcuţi în căruţă de Nick. Mâncaseră tot în afară de doi biscuiţi, când apăru din întuneric Lup, ca un scamator care se iveşte dintr-o ladă goală. Ba dispărea, ba apărea pe lângă foc, rânjind, cu capul plecat şi dând din coadă. Învăţase că trebuie să evite metalul încins al sobei şi veni întâi la Merry, care era mai aproape şi o linse pe faţă când ea se lăsă pe vine. Îi acceptă mângâierile, iar după un timp se duse la Jeebee, în faţa căruia se culcă şi se rostogoli pe spate.

Jeebee îl scarpină pe burtă.

Lup se ridică şi îi invită la hârjoneală, lăsându-se pe labele din faţă, cu picioarele din spate ridicate. Se feri când Jeebee întinse mâna după el şi încercă să-l convingă să-l urmărească. Jeebee se aşeză pe vine şi Lup se întoarse la el o clipă, apoi se duse la Merry şi o invită la hârjoneală.

— O să te termine de oboseală dacă încerci să-l fugăreşti, spuse Jeebee.

— Cred şi eu, făcu Merry. Îi vorbi lui Lup încet, pe un ton blând, mai mult cu cuvinte fără sens. Lup scheună şi o linse pe faţă.

După câteva minute de umblat de la unul la celălalt, Lup ajunse lângă sobă. Cu o repeziciune aproape

insesizabilă privirii, întoarse capul, înşfacă iute cei doi biscuiţi de pe capacul încă fierbinte al sobei, unde-i ţineau calzi şi îi înfulecă, practic sufocându-se în efortul de a mârâi în acelaşi timp, pentru a-i preveni pe Jeebee şi pe Merry să nu încerce cumva să-i la biscuiţii.

După ce termină, se duse să cerceteze bagajele, dar Jeebee şi Merry se şi repeziră în mijlocul celor patru cai, care erau adunaţi într-un fel de cerc în jurul lor. La apropierea lui Lup, caii se strânseră mai aproape şi nu păreau deloc primitori. Lup afişă un aer indiferent, se întoarse şi se duse înapoi la foc, trântindu-se pe o parte, cu burta spre sursa de căldură. Îi privea pe Merry şi pe Jeebee cu ochi somnoroşi.

— Acum o să rămână? Întrebă Merry. Faţa ei avea o expresie blândă pe care Jeebee nu i-o mai văzuse.

— Probabil pe timpul nopţii, spuse Jeebee.

Se aşezară din nou să stea de vorbă lângă foc.

Era uluitor, se gândi Jeebee, cât de multe avea de aflat despre ea. Cât de multe voia să ştie despre ea. Nu mai stătuse de vorbă pe îndelete cu cineva de foarte mult timp. Purta lungi discuţii în grupul de studiu, dar nu erau ca discuţiile de aici, de acum, discuţii apropiate, calde. Nu numai la nivel intelectual, dar şi emoţional, îşi dorea să dureze veşnic. La un moment dat, în timpul conversaţiei, Jeebee se uită în jur şi văzu că rămăseseră singuri. Focul se stinsese şi, fiind întuneric, nu se mai vedeau caii.

— Lup a plecat, zise el, întinzând mâna după o torţă alcătuită din două crengi uscate puse laolaltă. Hai să controlăm bagajele. Să nu le sfârtece cumva.

— Crezi că ar face aşa ceva?

Jeebee confirmă dând din cap.

— Cred că din instinct mestecă tot felul de lucruri. Aşa ceva ar trebuie să găsesc în cărţile despre lupi.

Împinse celălalt capăt al torţei în jăratic şi focul se înălţă aproape imediat. La lumina lui, se duseră împreună să vadă ce era cu bagajele şi cu caii. Caii erau treji şi fiecare stătea orientat în altă direcţie. Dar nimic nu părea atins.

Erau la jumătatea drumului înapoi spre foc, când torţa

lui Jeebee arse până la porţiunea umedă care alcătuia mânerul şi se stinse. În bezna care se lăsă brusc, Merry se împiedică şi se ciocni de Jeebee, care întinse automat mâna s-o prindă.

Se pomeni deodată că o ţine în braţe şi, fără să se gândească, fără să-şi fi făcut nici un plan, îşi încolăci braţele strâns în jurul ei şi peste o clipă îi găsi buzele în întuneric şi i le sărută.

Ea îl împinse încercând să se desprindă de el, dar efortul ei nu dură mult. Se domoli înainte ca ea să se elibereze.

Rămase aşa un lung răstimp, lăsându-se sărutată. Apoi Jeebee simţi cum braţele ei îi cuprind încet spatele, ţinându-l lipit de ea. Apoi îi întoarse săruturile.

Rămaseră mult timp înlănţuiţi. Apoi, brusc, împingându-l furioasă, se desprinse din braţele lui, se întoarse şi porni repede înapoi, spre foc, poticnindu-se pe terenul ascuns de noapte. El o urmă încet.

Când Jeebee păşi din nou în poieniţa luminată de foc în care făcuseră popas de noapte, Merry stătea de cealaltă parte a focului aproape stins, cu spatele la el. Jeebee se opri, neştiind ce să facă sau ce să spună.

Nici unul nu spuse nimic. Focul trosni şi, între ei, spre stele, zburară scântei.

— Poftim, spuse Merry, cu o voce groasă, acum ştii.

— Ce să ştiu? Bâigui Jeebee năucit.

Ceea ce făcuse nu-i stătea în caracter. Dar reacţia ei fusese la fel de neaşteptată.

— Că sunt o fiinţă umană, ca şi tine! Strigă Merry, fără să se întoarcă. Fir-ai să fii! Ţine-te departe de mine, că altminteri te omor!

Jeebee se simţea pierdut din cauza lipsei de experienţă şi a şocului. N-o înţelegea şi nu se înţelegea nici pe sine. Îşi dădea seama doar că dorea de mult să se lase pradă unui impuls de moment.

— Dacă aşa vrei tu..., începu el, paralizat.

— Da, aşa vreau! Îi răspunse Merry, adresându-se tot pădurii întunecate din faţa ei. Peste câteva zile o să ne

părăseşti!

— Poţi să vii cu mine, îi propuse Jeebee, fără să vrea şi în ciuda celor ce-i spusese Nick, pierzându-şi brusc cumpătul.

— Nu pot părăsi căruţa! Replică ea furioasă, doar ştii asta! Aşa cum ştii că n-am nici o şansă să rămân undeva sau să cunosc pe cineva. Ştii prea bine!

— Nu-i vorba de asta, spuse Jeebee, nemaiştiind ce vorbeşte, dar protestând mai degrabă faţă de tonul ei decât la cuvintele rostite de ea. Eu doar...

— Tu vezi-ţi de drumul tău şi eu o să-mi văd de-al meu! Merry se întoarse şi îl privi prin lumina focului. Vorbesc serios. Vorbesc foarte serios.

Jeebee clătină din cap, nu în semn de negare, ci pur şi simplu pentru că nu-i trecea prin cap ce altceva putea să facă. Se aşeză cu picioarele încrucişate de partea focului unde se afla, ca şi cum ar fi vrut s-o împace lăsându-i impresia că nu o domina stând în picioare, în ciuda spaţiului şi a focului dintre ei. Ea se îndepărtă fără să spună o vorbă, se duse spre locul unde-şi ţineau proviziile şi fixă o nouă lumânare făcută-n casă, obţinută prin schimb, în felinarul pe care-l adusese cu ea, apoi îl puse deoparte şi se îndreptă spre sacul de dormit aşternut pe salteaua pneumatică. Se aşeză, îşi scoase doar cizmele şi se întinse pe o parte în sac, după care trase bine fermoarul.

Jeebee rămase singur, aşezat pe pământ, cu privirea aţintită asupra focului. Stătu aşa mult timp, fără a găsi vreun răspuns pentru nimic din ce era acolo – de fapt, pentru nimic de nicăieri.

Capitolul 15

ÎN URMĂTOARELE CINCI ZILE, cât le-a trebuit ca să găsească ferma experimentală de seminţe, Merry nu s-a apropiat la mai puţin de doi metri de Jeebee. Iar în ce-l privea, el avea grijă să nu facă vreun gest prin care să pară că încearcă să pătrundă în zona de intimitate stabilită de ea însăşi, în jurul ei. În rest, se comporta de parcă n-ar fi avut loc acel incident. Îl ignora atât de temeinic, încât Jeebee se pomenea uneori îndoindu-se că s-ar fi petrecut vreodată. Doar spaţiul care se menţinea între ei dovedea că se petrecuse.

Când s-au apropiat, în sfârşit, de destinaţie, au evitat micul oraş Wayne, aşa cum evitaseră orice altă locuinţă sau urmă de aşezare umană în restul călătoriei lor. Harta lui Jeebee includea suficiente repere de peisaj pentru a-şi putea plănui punct cu punct o rută care intersecta autostrada principală est-vest din Wayne la câţiva kilometri vest de oraş. Merry întrebase de ce nu merseseră direct spre Wayne, dar Jeebee îi explicase că, de vreme ce, oricum, mai mult ca probabil îl vor rata, vor economisi timp ştiind precis dacă deviau spre est sau spre vest. Aflându-se la o distanţă confortabilă la vest de oraş şi de posibilii săi locuitori, puteau să ocolească prin nord şi să meargă în zigzag până nimereau ferma de seminţe.

Ocoliră deci localizarea invizibilă a oraşului Wayne şi traseul în zigzag îi duse în cele din urmă la ferma de seminţe. Erau cât pe-aci să treacă printr-un colţ al terenului ei fără să-şi dea seama. Doar faptul că era un teren deschis îi făcu să se oprească şi să privească mai cu atenţie. Chiar şi acea deschidere era oarecum mascată de nişte tufe tinere şi vlăstari imaturi, dar când au verificat, a devenit clar că prin vegetaţia mai sălbatică şi în jurul ei se găseau ceea ce fuseseră odată plantaţii organizate.

Mergând în jurul ei, începură să identifice loturi plantate cu diverse seminţe – zone în care şiruri de tulpini se înălţau deasupra bălăriilor din primăvara precedentă. Loturile aveau între zece şi optzeci de pogoane şi erau despărţite între ele de zone deschise năpădite total de bălării.

— Mi s-a spus că acestea sunt zone-tampon, îi explică Jeebee lui Merry. Ele demarcau zonele experimentale între ele, constituind totodată drumurile de acces pentru recoltare şi maşini agricole.

În cele din urmă, ajunseră la ceea ce părea a fi singura clădire de pe proprietate. O văzuseră de la o oarecare distanţă, dar ca şi Lup, ca toţi oamenii din vremea aceea, se apropiau cu prudenţă de o construcţie necunoscută.

Era o construcţie mare din fier, cu acoperiş de tablă ondulată şi pereţi de tablă. Avea vreo cinci metri lungime şi era înaltă cât un hambar de mărime medie. De la distanţă părea neatinsă şi după ce o examinară prin binocluri, cu prudenţa pe care ar fi manifestat-o şi Lup, se hotărâră să aştepte o noapte. Era mai înţelept să vadă dacă era vreo lumină sau vreo mişcare după căderea întunericului.

Au poposit deci printre câţiva copaci de la marginea terenului deschis şi în timpul nopţii au făcut cu rândul de pază. Dar nimic nu a indicat că ar fi fost cineva acolo, aşa că, de îndată ce i-au ajutat primele raze de lumină de dinaintea zorilor, s-au apropiat de ea şi au descoperit că era pustie. Uşile grele de metal ale unei rampe de încărcare erau uşor întredeschise, indicând că locul fusese abandonat de câtva timp – pe jos, în dreptul deschizăturii, se adunaseră frunze şi tot ce adusese vântul.

Era evident că uşile nu mai fuseseră deplasate de câtva timp şi erau greu de urnit. Dar reuşiră să le desfacă suficient pentru a se putea strecura înăuntru.

Ferestrele înalte din perete, majoritatea cu geamurile încă întregi, lăsau să pătrundă lumina.

Era o lumină prăfuită, întunecată. Dar, de îndată ce ochii li s-au acomodat, a devenit pentru ei la fel de folositoare ca lumina plină a zilei. Au găsit saci plini cu seminţe stivuiţi la celălalt capăt al clădirii, unde mai exista

o rampă de încărcare. Înainte era însă o magazie mare, în care Jeebee îşi aminti că sămânţa deja adunată era depozitată pentru a fi vânturată şi curăţată. Sacii aveau etichete datate cu luna august din anul precedent. Dar singura identificare a seminţei părea a fi o literă urmată de patru numere şi de o dată din anul precedent.

Nişte seminţe vechi de un an puteau fi folosite, dar de unde să ştii de care să iei?

Jeebee şi Merry se uitară în jur să vadă dacă mai erau saci. La unul dintre capetele clădirii, în faţa unor imense uşi de metal pe rotiţe, era o zonă mare, goală. Jeebee îşi aminti că văzuse parcate acolo maşini agricole, secerătoare şi semănătoare. Dar acum nu mai era nici o maşină. Probabil că fuseseră duse undeva atunci când sistemul mondial dăduse primele semne de prăbuşire. Poate că nici nu erau ţinute de obicei acolo.

Mai era o încăpere prăfuită, micuţă, într-un colţ, lângă rampă. În ea se aflau două pupitre mari de metal, patru etajere pentru dosare şi câteva rafturi cu casete de sticlă în care erau specimene de seminţe, aşezate la întâmplare. Pe etichete erau simboluri pe care nici Merry, nici Jeebee nu ştiau să le interpreteze. Dar pe perete era o hartă care, înfăţişând o zonă împărţită în secţiuni dreptunghiulare, îi atrase imediat atenţia lui Jeebee. Apropiindu-se mai mult, văzu că harta era de fapt o fâşie de hârtie sau plastic de vreo trei metri lungime şi un metru şi jumătate de sus până jos. Peste ea era un geam pe care se trasaseră linii şi se făcuseră note, probabil cu un fel de cretă colorată. Ca şi litera şi numărul de pe etichete, erau indescifrabile.

— Cred că lucrul cel mai bun ar fi, spuse în cele din urmă Jeebee, să mergem chiar pe câmp şi să căutăm un lot sau un câmp cu voluntari sănătoşi.

— Voluntari? Repetă Merry.

— Aşa mi s-a spus că sunt denumite aceste plante cultivate care sunt lăsate în voia lor şi care se reînsămânţează, alcătuind o a doua recoltă, fără nici o intervenţie a omului.

În consecinţă, ieşiră şi începură cercetările. Jeebee era

mulţumit că avea caii, pentru că aveau de străbătut o arie destul de mare. Din fericire, semnele de marcaj din jurul fermei de seminţe erau încă la locul lor, nu doar cele ce identificau diversele câmpuri cu un anumit tip experimental de plantă, dar şi cele ce demarcau haturile care despărţeau câmpurile. Au început cu primul lot şi le-au parcurs progresiv pe toate celelalte, începând din capătul unde se afla clădirea şi continuând până la marginea fermei.

Jeebee se bizuise parţial pe memoria lui pentru a-l ghida spre câmpurile de grâu unde se făcuseră experimente genetice.

— Eşti sigur că încă mai făceau experienţe cu grâu de iarnă rezistent la boli? Întrebă Merry, după ce se plimbaseră printre câmpuri timp de câteva ceasuri.

— Nu pot fi sigur, bineînţeles, dar nu pare logic să fi renunţat. Făcu semn cu mâna spre câmpul din stânga lor, pe lângă care tocmai treceau. Era un câmp cu tulpini subţiri, verzi, deja înalte, dar presărate cu ceea ce părea un praf cenuşiu. Uite, asta nu vrem să avem, îi spuse el, mană sub formă de praf. Dacă vom reuşi să găsim o fâşie cu voluntari sănătoşi, verzi, ne vom putea întoarce acasă. Păcat că n-am venit mai spre sfârşitul anului, ca să putem recolta noi înşine nişte seminţe. Dar există şansa, dacă găsim un câmp sănătos care se reînsămânţează singur şi îi merge bine, să-i luăm măcar numărul de cod. În felul acesta vom şti sigur că orice sac din clădire cu acelaşi cod pe etichetă conţine seminţe sănătoase, cu rezistenţă genetică.

Trecuse bine de amiază când găsiră, în sfârşit, un câmp des cu tulpini verzi de grâu, care ajungeau cam până la genunchi.

Jeebee îşi opri calul într-un colţ al câmpului. Tulpinile erau stufoase, verzi şi aproape că păreau sănătoase în comparaţie cu cele deformate şi acoperite cu praf cenuşiu pe care le găsiseră până atunci.

— Priveşte! Jeebee arătă cu mâna spre tinerele plante sănătoase. Asta căutam. Acum să găsim plăcuţa câmpului şi să luăm de pe ea numărul de cod.

— Nu cred că e prea complicat, de vreme ce plăcuţa mai e încă în picioare. Trebuie doar să înconjurăm călare câmpul ca s-o găsim.

Ceea ce şi făcură şi, în cele din urmă, descoperiră plăcuţa.

— G-4370A, citi Jeebee. Parcă îmi amintesc. S-o notăm?

— Eu mi-o notez, răspunse Merry. Jeebee se uită la ea peste umăr şi o văzu folosind un creion şi un carneţel de buzunar. Hai să ne întoarcem la clădire şi să începem să căutăm sacii cu etichete identice.

O dată întorşi în clădire, cotrobăiala printre saci, prin praf şi în lumina aceea firavă, părea la fel de inutilă cum păruse şi căutarea lor printre câmpuri. Dar în cele din urmă Merry găsi ceea ce căutau.

— G-4370A! Exclamă ea. Jeebee, sunt aici!

El cerceta nişte etichete de pe saci, la vreo cinci metri. Veni repede lângă ea şi examină eticheta.

— Pare minunat, nu-i aşa? Spuse Merry zâmbind.

Jeebee îi întoarse zâmbetul.

— Acum nu ne mai rămâne decât să încărcăm caii de povară şi s-o pornim înapoi, spuse el. Probabil că nu toate seminţele vor răsări. Sunt vechi de un an. Dar din cele mai multe vor ieşi, probabil, plantele respective.

Ceea ce şi făcură. Au avut de încărcat şase cai, iar după ce au terminat treaba erau plini de praf, îi mânca pielea şi erau frânţi de oboseală. Distanţa pe care i-o impusese Merry lui Jeebee dispăruse. Se apropiaseră tot mai mult, până când orice barieră se ridicase.

În primele trei nopţi petrecute afară, dormiră ca morţi, fiecare în sacul lui de dormit. În a patra noapte, Jeebee nu reuşea să adoarmă, deşi Merry adormise imediat. Se pomeni stând lungit lângă foc şi privind sacul ei de dormit, nemişcat, în care se profila silueta ei. În ultimele zile înţelesese multe lucruri. Îşi dădea seama că nu numai munca îi apropiase. Recunoscuseră amândoi în mod tacit ce aveau în comun. Ştia că, dacă s-ar fi apropiat atunci de sacul de dormit în care era Merry, ea nu l-ar mai fi respins.

Măcar această parte a bătăliei se încheiase. Erau

amândoi gata să aparţină unul celuilalt şi ştiau asta. Şi totuşi, rămase nemişcat pe locul lui. Pentru că ea avusese dreptate.

Era vremea anilor de fier care se abătuse peste întreaga lume, obligând oamenii să urmeze anumite cărări, fie că voiau sau nu voiau. Aşa cum Lup fusese obligat de instinct să coboare într-un loc necunoscut ca pivniţa aceea cu alimente. Indiferent ce s-ar întâmpla, ei trebuie să fie ceea ce sunt. Trebuie să facă tot ce au de făcut. Şi trebuie să îndure ceea ce au de îndurat, fie că le place sau nu. Singurul mod în care puteau controla situaţia era modul în care o îndurau.

Merry avusese dreptate. Jeebee trebuie să plece şi ea trebuie să-şi continue drumul. Teoretic, nu exista nici un motiv să nu se reîntâlnească în anul următor. Dar practic, şansele erau foarte mici. În această lume diferită, doi oameni care se despărţeau aveau mult mai puţine şanse decât odinioară să se revadă. Multe i se puteau întâmpla fiecăruia din ei, împiedicându-le revederea.

Situaţia ajunsese în sfârşit de aşa natură, încât depindea de ei să îndure cât mai uşor ceea ce aveau de îndurat. Mai bine să se despartă, să uite unul de celălalt şi să-şi îndrepte privirea în altă parte. În cele din urmă va fi totul mai uşor dacă vor avea de uitat cât mai puţine amintiri.

Deci va rămâne pe loc. Va adormi acolo, aşa cum ea adormise pe locul ei. Şi se vor întoarce la căruţă, separat, dar fiecare de sine stătător, ştiind că n-aveau încotro, că nu se putea altfel. Ca şi Lup, nu aveau de ales decât între anumite limite.

În mod ciudat, înţelegerea reciprocă şi tacită a faptului că se doreau, dar nu îşi puteau aparţine unul altuia îi apropiase aşa cum Jeebee nu-şi amintea să fi fost apropiat de cineva până atunci. În zilele acelea, în care au făcut drumul de întoarcere spre căruţă cu sacii cu seminţe, au călărit unul lângă celălalt aproape tot timpul în tăcere, pur şi simplu pentru că nu aveau nevoie de cuvinte. Era ca şi cum un torent invizibil se scurgea între ei şi îi unea, fără a

simţi nevoia să vorbească.

Au ajuns, în sfârşit, la căruţă în amurg şi au fost întâmpinaţi atât de Paul, cât şi de Nick, care stăteau în faţa ei ca să-i vadă apărând călare.

Lup, care nu se arătase toată ziua, veni imediat în urma lor. Câinii căruţei îi ieşiră în întâmpinare şi Jeebee îl văzu pentru prima oară comportându-se aproape conciliant cu ei, dându-şi urechile spre spate şi lăsând coada-n jos.

Câinii îl năpădeau. Preţ de o clipă, când Jeebee şi Merry ajunseră până la urmă la Nick şi Paul, lui Jeebee i se păru că şi câinii îi întâmpinau – şi chiar aşa era, dar într-un sens aproape negativ. Se îmbulzeau în jurul lui Lup ostili, fără a-l provoca direct, dar toţi lătrau la el şi-l împungeau din părţi sau din spate, în mod surprinzător şi Greta li se alăturase.

Lup mai degrabă suporta decât se împotrivea. Abia când unul sau doi deveniră prea agresivi, dădu semne că le răspunde cu o ameninţare. În cele din urmă, câinii îşi domoliră ostilitatea şi, pe rând, se desprinseră de grupul care părea efectiv să-l pedepsească pe Lup pentru că lipsise atât timp, nemaiîmpărţind cu ei tabăra de bază.

Mai târziu, când se făcu linişte, s-au descărcat bagajele de pe caii de povară, iar sacii cu seminţe au fost aşezaţi în locurile de depozitare deja pregătite de Paul şi Nick, care rearanjaseră mărfurile păstrate în magazie.

Atât Paul, cât şi Nick au examinat seminţele, le-au declarat bune şi au ascultat cu interes în timpul mesei, până în amurg, povestea despre plecarea, adunarea seminţelor şi întoarcerea lor.

— Cred că la anul, spuse Paul cufundat în gânduri, vom putea să ne abatem suficient de departe spre nord ca să încărcăm sacii direct în căruţă.

Mai mult Merry povestise, Jeebee intervenind numai când trebuia să explice deosebirea dintre grâul hibrid şi grâul genetic şi motivul pentru care se făcuseră diverse genuri de loturi şi ferme experimentale în general.

Merry părea mulţumită să-l lase pe el să dea explicaţiile şi era foarte caldă cu el în faţa tatălui ei şi a lui Nick. În acelaşi timp, lui Jeebee i se păru că se arăta uşurată că se

întorsese în mediul familiar al căruţei. În ziua următoare, toţi, inclusiv Jeebee, au reintrat automat în vechea rutină.

Căruţa porni mai departe, iar Jeebee îşi luă rândul la mânarea cailor. Merry şi Nick munceau în căruţă la separarea boabelor de pleava cu care fuseseră băgate în saci. Jeebee se simţea prins într-un moment atemporal, în care nu se putea gândi nici la viitor, nici la trecut şi nici nu-şi dorea în clipa aceea să se gândească.

În cele din urmă, după ce făcură un scurt popas pentru dejun, care, ca de obicei când erau pe drum, a constat din sandviciuri şi cafea, Merry prelua caii în grijă, lui Jeebee îi veni rândul să mâne caii la căruţă, iar Paul profită de singurul lux pe care şi-l putea permite, un somn scurt de după-amiază în timp ce căruţa se deplasa.

După ce se trezi, Paul ieşi şi se aşeză pe capră lângă Jeebee. Dar nu se oferi imediat să ia hăţurile din mâinile acestuia. După o clipă, vorbi.

— Mâine o luăm spre sud. Atunci o să ne părăseşti.

— Da, încuviinţă Jeebee.

Nu prea mai avea ce să spună în plus.

— Astă-seară ne oprim mai devreme şi vom face un fel de petrecere de adio, spuse Paul. O să închei socotelile cu tine şi cred că vei primi tot ce-ţi trebuie. Şi fiecare dintre noi are pentru tine câte un mic dar. Vei primi toate acestea diseară, când ne vom aduna în jurul focului, după cină.

Jeebee era şocat şi îi aruncă o privire bărbatului mai vârstnic. A fost o privire scurtă, de o clipă, fiindcă mai mult de atât nu-şi putea desprinde privirea de la drum şi de la cai, dar era o privire pătrunzătoare şi nedumerită.

— Daruri? Se miră el. Dar eu sunt cu voi doar de... Glasul i se stinse.

— Eşti de suficientă vreme cu noi, spuse Paul. Şi, în fond, putem face ce vrem, nu?

— Bineînţeles, numai că nu mă aşteptam să primesc cadouri.

— Ei, uite că o să primeşti, spuse Paul în timp ce îşi scoase pipa, o umplu cu tutun şi o aprinse.

Scapără un băţ de chibrit şi apropie flacăra de tutunul

din pipă, trăgând lung, cu putere, până ce firele bine înfundate se aprinseră. După o secundă, vorbi din nou.

— Bag seama că tu şi Merry aţi rezolvat lucrurile dintre voi.

Jeebee se uită din nou la el, de data asta doar cu coada ochiului şi văzu că privirea lui Paul era îndreptată înainte, spre caii care trăgeau căruţa.

— Da, răspunse după o clipă, neştiind ce altceva putea să adauge.

— E ceea ce am sperat, spuse Paul, adresându-se parcă tot cailor din faţa lui. E unul dintre motivele pentru care am insistat să meargă ea cu tine.

De data asta, Jeebee nu-l mai privi.

— Eu am crezut că n-aveaţi de ales. Tu nu puteai părăsi căruţa, iar Nick...

— A, eu puteam pleca. Paul îşi scoase pipa din gură, suflă un rotocol de fum şi privi în sus, spre cei câţiva nori presăraţi pe cerul albastru. N-ar fi fost la fel de bine cum a fost dacă aţi plecat voi doi. Dar, dacă ar fi fost nevoie, Merry ar fi putut conduce singură căruţa. Ştie tot ce e de ştiut despre ea. E adevărat că nu ştie să se descurce ca mine cu clienţii, dar cei mai mulţi o cunosc şi ea ştie cum să trateze. Nick ar lucra pentru ea. Nu, dacă aş fi socotit că era mai bine, mergeam eu cu tine. Dar m-am gândit că e mai bine să meargă ea.

Jeebee mână caii în tăcere câteva secunde, lăsând să i se întipărească în minte ultimele cuvinte. Era clar că înţelegerea tacită dintre el şi Merry era evidentă, cel puţin pentru tatăl ei, dar probabil şi pentru Nick.

Jeebee se hotărî să accepte această realitate.

— N-a fost uşor.

— Nici nu-mi închipuiam că va fi, spuse Paul continuând să pufăie din pipă. Majoritatea lucrurilor importante nu sunt deloc simple.

Jeebee râse cu tristeţe.

— Ai dreptate.

Privi şi el înainte şi în sus, spre nori. Păreau că se mişcă, urmând acelaşi drum pe lângă căruţă, deşi el ştia că e doar

o iluzie. Şi totuşi, în clipa aceea, văzându-i cum aparent se mişcă, era ca şi cum căruţa stătea pe loc, în timp ce pământul se învârtea sub ea, astfel încât, de îndată ce el o va părăsi, ca şi pe cei care mergeau cu ea, însăşi lumea ce se rotea îl va desprinde de ei.

Capitolul 16

ERA CIUDAT şi în acelaşi timp greu pentru Jeebee să recunoască faţă de el însuşi că se apropiase atât de mult nu numai de Merry, dar şi de Paul şi Nick. Se simţea suficient de apropiat de ei pentru a suferi la gândul despărţirii. Era chiar mai greu şi mai ciudat să accepte că poate şi ei se ataşaseră de el în aceeaşi măsură.

Dar acesta era clar adevărul. Întreaga lui viaţă îl învăţase să se încreadă în intuiţiile lui. Când era confruntat cu o problemă – fizică, mentală sau sentimentală – reacţia lui instinctivă era s-o demonteze şi să afle de ce era aşa, cum ar fi procedat cu un mecanism necunoscut care nu funcţiona, precum ceasurile deşteptătoare stricate din copilăria lui.

Simţea instinctiv această nevoie de a demonta şi de a înţelege mecanismele. Drept urmare, se confrunta cu adevărul că în acele vremuri prieteniile se legau mai repede şi mai temeinic decât în anii anteriori, mai tehnologici.

În acelaşi timp, asta făcea parte din ceea ce erau nevoiţi să facă toţi pentru a supravieţui. El şi Merry nu puteau să rămână împreună. Paul nu putea să-i dea la schimb nici o marfă pe care să n-o fi câştigat prin muncă sau pe care să n-o fi plătit, indiferent cât de mult s-ar fi ataşat de el. Se ajunsese la o etapă în care caritatea devenise un sacrificiu inutil, iar un sacrificiu inutil ducea la autodistrugere.

Şi totuşi, în orele cât au mers înainte de a poposi, el şi Paul au discutat ce va primi Jeebee ca plată pentru aurul lui şi pentru seminţele pe care le adusese. Nu-şi dăduse seama că va trebui să aleagă. Putea căpăta un cal de călărit şi unul de povară. În plus, Paul insista să-şi ia cu el măcar nişte capcane, pentru a întări impresia că era

vânător care prinde animale în cursă. În felul acesta, lumea nu-l va lua drept tâlhar.

— Nu, spusese Jeebee, ar fi prea riscant pentru Lup să pun capcane.

Văzuse cele două gheare ale capcanelor metalice, cu zimţii scoşi în afară şi cu arcuri rigide şi acea parte din el care putea simpatiza cu oricine şi orice se imaginase pe el însuşi ca un animal cu piciorul prins între acele gheare.

— Cum doreşti, dar să-ţi spun un lucru. N-am să-ţi dau haine pentru vreme rece. Nu-mi vizitez clienţii în timpul iernii şi spaţiul de care dispun pentru depozitarea mărfii este limitat, aşa că nu car asemenea lucruri. Asta înseamnă că va trebui să-ţi faci singur haine groase. Eu pot să-ţi dau ace şi aţă şi să te învăţ cum să tăbăceşti şi să prelucrezi pieile de animale. Crezi că te vei descurca?

Jeebee confirmă dând din cap.

— Singura problemă, începu Paul, eşti tu însuţi, căci va trebui să le confecţionezi când va veni vremea lor, o dată cu apariţia zăpezii şi a gheţii. Una dintre cele mai bune metode de a te înzestra cu haine de iarnă este să foloseşti pielea de animal cu blană cu tot şi aceasta nu poate fi obţinută decât în două moduri. Unul, prin împuşcare, celălalt, cu ajutorul capcanelor. Capcanele sunt mai practice pentru tine.

— Eu îmi voi încerca, totuşi, norocul cu puşca. Ce altceva îmi mai puteţi da?

Se dovedi că Paul îi putea da, nu numai pentru seminţele pe care le adunase cu Merry, dar şi pentru preţioasa informaţie despre localizarea fermei de seminţe, cei doi cai, împreună cu o şa simplă şi una pentru bagaje, căpestre, hăţuri şi pături de pus pe şa. De asemenea, muniţie pentru cele două puşti ale lui Jeebee, ustensile de gătit, câteva haine subţiri, sare şi slănină. Paul mai adăugase şi câteva mărunţişuri pentru popasuri.

— Încă ceva, încheie el. Poţi lua cu tine o parte dintre seminţe. Dacă sunt într-adevăr pentru recolte nordice, o să vrei să cultivi şi tu o sursă de seminţe. În acest caz, dacă ne putem întâlni cam pe aici, la vremea asta în fiecare an, cu

câţiva saci de seminţe sănătoase, curate, putem face negoţ cu ele. Sau dacă se va dovedi că pot obţine fie pe seminţe, fie pe aur mai mult decât consider eu acum, la anul când vom negocia îţi voi plăti diferenţa. E cinstit?

— Foarte cinstit, spuse Jeebee.

Traseră în poziţie de popas lângă drum, când încă mai erau două ore bune de lumină. Jeebee deshămă caii şi îi duse în spate, alături de cei pe care Merry îi pregătea pentru noapte. Apoi, ajutat atât de Merry şi Nick, cât şi de Paul, îşi alese calul de călărit şi pe cel de povară.

Cu trei luni în urmă, Jeebee nu se pricepea deloc la cai. Acum ştia ceva mai multe despre ei, atât cât să poată aprecia că primea două animale bune. Calul de călărit era un murg mare, iar calul de povară era o iapă alb cu negru, mică, dar cu picioare solide, calmă şi prietenoasă. Cărase bagajele şi în călătoria pentru aducerea seminţelor.

Jeebee ştia câte ceva despre ea, deşi nu chiar tot. Numele ei era Sally. Murgul, Brute, era unul dintre caii de la căruţă pe care el nu-l mânase niciodată. Acum puse pe Brute şaua pe care i-o dăduse Paul, ca să încerce şi calul şi şaua. Era o şa bună, se gândi el. Se vede însă că Brute avea personalitate şi o fire cam nărăvaşe. Dar, în general, era şi el un cal bun. Jeebee mai călări pe el vreo cinci minute, terminând cu un galop pe o porţiune de vre-o sută de metri de-a lungul drumului, apoi întoarse şi reveni la căruţă. Brute era un cal iute şi puternic în acelaşi timp şi avea suflu bun.

— Îmi place, spuse Jeebee. De fapt, îmi plac amândoi.

— Sunt cai buni, îl asigură Merry.

— Mi-am închipuit, se grăbi să confirme Jeebee. Dar m-am gândit că o să-ţi facă plăcere să-ţi spun că-mi plac.

— Întotdeauna e o bucurie să auzi asta, răspunse Paul.

Scoaseră şaua de pe Brute, adunară toate mărfurile şi bunurile lui Jeebee într-un loc din faţa căruţei şi Nick începu pregătirile pentru cină.

Între timp, Paul se îngropă din nou printre mărfurile lui şi ieşi apoi pe neaşteptate cu o sticlă de whisky şi patru pahare.

— De unde o ai? Întrebă Jeebee, deşi ştia că lui Paul nu-i plăcea să fie întrebat de unde proveneau mărfurile lui.

Măcar atât învăţase prin osmoză, în perioada cât însoţise căruţa. Dar cuvintele îi ieşiră pe gură înainte de a le fi putut stăpâni. Adăugă, cam stângaci:

— Când situaţia a început să se deterioreze, băuturile păreau să fie primul lucru pe care-l căutau cei care spărgeau casele.

Paul coborî din căruţă cu sticla şi începu să prepare băuturile în pahare, aproximativ jumătate whisky şi jumătate apă, din burduful cu apă răcită prin evaporare, agăţat de o parte a caprei.

— Am şi unul făcut în casă, dacă preferi, spuse el. Dar m-am gândit că, fiind o ocazie specială, se cuvine să bem ceva special.

Jeebee nu ştia că Paul bea băuturi alcoolice. Se dovedi că bea, dar cu moderaţie. Jeebee şi Nick îşi luară câte un pahar. Merry îşi luă unul mic.

Jeebee nu consumase niciodată băuturi alcoolice în trecut, cu excepţia cazurilor când era nevoit să bea şi de fapt nu-i plăcuse niciodată gustul de alcool. Dar acum, dintr-un motiv oarecare, i se părea bun. Nu ştia cum se făcea, dar stând acolo afară, la marginea drumului, în soarele sfârşitului de după-amiază, având în faţă autostrada pe jumătate distrusă desfăşurându-se în ambele direcţii, la capătul unei zile petrecute în aer liber, combinaţia de whisky cu apă răcită prin evaporare din burduf îi producea în gură o senzaţie plăcută şi vrednică de a-i rămâne în amintire.

Nick ieşi din căruţă, căci era clar că se hotărâse să gătească înăuntru. Căra cele patru scaune pliante de metal, pe care le aşeză pe marginea drumului. Cei patru se aşezară acolo, savurându-şi băuturile şi privind lumina palidă a amurgului, ca patru oameni într-o curte din dosul casei, înainte de a se fi prăbuşit civilizaţia aşa cum se prăbuşiseră Imperiul Roman şi alte imperii.

Din când în când, Nick se ridica şi-i părăsea, întorcându-se în căruţă să-şi vadă de gătit.

Era o clipă ciudată, aproape o clipă de aur. Jeebee se pomeni gândindu-se că, dacă Lup ar fi fost acolo şi s-ar fi lungit liniştit prin apropiere, tot ce era preţios în existenţa lui de atunci ar fi fost prins într-o clipă trecătoare, dar în acelaşi timp eternă. Zâmbi puţin trist de propria lui imagine perfectă a scenei. Dacă Lup ar fi fost acolo, n-ar fi stat liniştit – doar erau atâtea lucruri noi în jur, care se cereau investigate. Ar fi sfâşiat scaunele pliante şi-ar fi lăsat urmele colţilor în noile bunuri căpătate de Jeebee şi, în general, ar fi tulburat liniştea serii. Uneori, cel mai plăcut lucru din asocierea cu Lup era absenţa lui.

Dar Lup plecase din nou în noaptea precedentă şi încă nu se întorsese. În cele din urmă, soarele apuse şi făcură focul aproape de căruţă, dar suficient de departe pentru a nu exista pericolul de a da foc la ceva. Nick aduse mâncarea.

Era o mare surpriză. Nick făcuse supă, prăjise un pui şi cartofi.

— De unde ai puiul? Întrebă Jeebee după ce se adunară toţi în jurul mesei şi începură să mănânce.

— Dintr-o conservă, spuse Nick zâmbind şiret. Nu există mulţi pui ca ăsta, închis întreg într-o conservă. Adică închis gata pregătit şi bun de gătit din nou după ce-l scoţi. Astea erau în general pentru restaurante. Îl ţin de mult ascuns. Am avut şi nişte vin, dar s-a acrit. Nu poţi ţine vin într-o căruţă care se hurducăie.

— Nu contează, zise Jeebee. Începuseră să bea apă simplă, după ce încetaseră să-şi mai toarne whisky în pahare. Mai bine de atât nu se poate.

— Are dreptate, Nick, se adresă Merry bărbatului mai vârstnic.

Faţa în formă de V a lui Nick se încreţi într-un zâmbet mai adânc.

— E o ocazie specială, repetă el. Avem şi desert.

Desertul se dovedi a fi un fel de budincă foarte consistentă, neagră şi fărâmicioasă, cu un sos alb, gros, cu gust de unt sau de glazură – era imposibil să-ţi dai seama în ce categorie intra garnitura. În orice caz, era foarte dulce şi

săţioasă. Lui Jeebee, care cu câteva săptămâni în urmă trăise veşnic înfometat, i se păru cel mai bun desert pe care-l mâncase vreodată.

După masă, Nick adună tăvile pentru mâncare fără să i le mai dea lui Jeebee să le spele.

Au rămas aşezaţi la masă, lângă foc şi au băut cafea, în timp ce Paul pufăia din pipă. În aerul curat, nările lui Jeebee simţeau aroma plăcută a tutunului. După un timp mai îndelungat decât considera Jeebee că i-ar fi luat lui Nick spălarea vaselor şi aranjarea lor, bărbatul mai scund decât el reapăru lângă foc, ducând un obiect învelit într-o pânză, care semăna cu o scândură de aproape şaizeci de centimetri lungime şi zece-doisprezece centimetri lăţime.

Se aşeză şi o puse pe genunchii lui Jeebee. Paul scoase şi el din buzunar un pacheţel învelit tot în pânză, iar Merry făcu să apară ca prin minune un obiect destul de voluminos, de vreo douăzeci-douăzeci şi cinci pe doisprezece centimetri, învelit tot în pânză şi legat frumos cu o panglică.

— E timpul să împărţim darurile, spuse Merry.

Jeebee privea uimit pachetele.

— Nişte mici „atenţii”? Întrebă el.

— Nişte daruri mai măricele, răspunse Paul, pufăind încântat din pipă.

Cele trei pachete fuseseră aşezate în faţa lui, evident, pentru ca el să aleagă. Jeebee se temea că va jigni pe cineva dacă va alege într-o ordine necuvenită.

După o clipă de gândire, ajunse la concluzia că singura soluţie era să aleagă mai întâi pacheţelul lui Merry.

— Merry, zise el când începu să desfacă panglica cu multă grijă. Nici nu ştiu ce să spun...

Se opri. Panglica pe care încercase s-o desfacă se încurcase.

— Of, rupe-o, îl îndemnă Merry.

I se părea un mod brutal de a mânui un pachet aranjat cu atâta grijă, dar trase de panglică şi aceasta se rupse. Apoi dădu la o parte pânza şi ieşi la iveală un binoclu marca „Bauschandlomb Elite”, de opt pe patruzeci, de sub un

ambalaj de carton care-i mascase forma. Pachetul fusese astfel făcut ca să-l inducă în eroare.

Paul se încruntă un pic.

— Dar e binoclul tău, Merry.

Ea îi aruncă o privire.

— Şi eu i-l dau lui Jeebee, răspunse calmă.

Paul pufăia din pipă şi nu spunea nimic.

Surprins, Jeebee luă binoclul şi-l puse la ochi, privind spre orizont, unde tocmai răsărise luna. Era exact ca acela pe care i-l împrumutase Paul şi i-l luase înapoi. Un dar superb.

— Nu trebuia să mi-l dai, îi spuse el lui Merry.

— Uite că ţi l-am dat. Desfă şi celelalte cadouri.

Jeebee întinse mâna după pacheţelul pe care îl pusese Paul pe masă. De data asta, învelitoarea de pânză nu mascase conţinutul şi, trăgând doar de sfoară şi desfăcând pânza, văzu ceea ce degetele îi spuseseră că ar putea fi – un revolver foarte mic.

— E un Smith and Wesson .38 Bodyguard Airweight. O să-ţi dau muniţie pentru el înainte să pleci.

Era un revolver care-i încăpea în palmă. Jeebee auzise că există automate foarte mici, dar nu şi revolvere de asemenea dimensiuni. Părea aproape o jucărie. Dar, evident, nu era.

— E o armă care se ţine în cizmă. O vâri în carâmbul cizmei în aşa fel încât să nu se vadă, dar în acelaşi timp să ajungi uşor la ea, spuse Paul pe lângă coada pipei. E eficient până la vreo şapte metri. Ar fi bine să faci câteva exerciţii – ţi-am spus că o să-ţi dau şi gloanţe – ca să ai idee cum merge. Putem face asta mâine dimineaţă, înainte să pleci.

Jeebee încerca să uite că a doua zi căruţa o va lua spre sud. Parcă i se furişa pustietatea în suflet. Căruţa îi lua tot ce cunoştea. Nu crezuse niciodată că va avea acest sentiment când va sosi momentul.

— Şi acum, interveni Merry, Nick o să explodeze dacă nu desfaci şi cadoul de la el.

Dimensiunile şi forma cadoului lui Nick îl făcuseră să

ezite – nu-şi dădea seama de ce. Era cel puţin unul dintre motivele care-l determinaseră să-l lase la urmă, deşi era firesc să desfacă mai întâi cadoul de la Merry, fiindcă era femeie şi apoi pe cel de la Paul, pentru că era şeful expediţiei.

Desfăcu ultimul pachet şi descoperi alte două pachete, unul mai mare şi celălalt mai mic. Îl deschise pe cel mai mic şi găsi înăuntru trei obiecte: un ciocan obişnuit de tâmplărie, un cleşte mare şi un fel de daltă mică, de metal, cu o coadă scurtă şi groasă – avea cu totul mai puţin de zece centimetri lungime.

— O daltă pentru tăiat metale! Strigă el, recunoscând obiectul pe care-l mai văzuse înfipt într-o gaură din nicovala lui Nick.

— Exact, spuse Nick. Cu asta şi cu ciocanul poţi începe să faci fierărie din ce găseşti. Nicovala o poţi face din orice bucată solidă de oţel, pe care o poţi găsi singur. Forja şi foalele ţi le poţi face de asemenea singur. Dar ai nevoie de ciocan ca să baţi metalele, de daltă ca să le tai după ce s-au încins suficient şi de cleşte ca să poţi ţine bucata de metal până ce o să-ţi faci singur un cleşte ca lumea. Iar cleştele mai poate folosi la multe altele. De multe ori ai nevoie de un cleşte. Desfă şi celălalt pachet.

Rosti cam tăios ultimele cuvinte, împiedicându-l pe Jeebee să-i mulţumească. Acesta se supuse desfăcând pachetul mai mare.

Pe suprafaţa mesei se rostogoli un cuţit aproape cât o mică sabie, vârât într-un toc de piele recent cusut. Avea forma unui cuţit de vânătoare Bowie şi când îl scoase din toc constată că era într-adevăr un cuţit de vânătoare Bowie.

Avea un mâner de zece centimetri lungime, făcut din plăcuţe de piele impregnată cu un fel de clei care o făcea să fie la fel de rigidă ca materialul plastic pe care şi-l amintea din lumea pierdută în timp în urma lor, bine strâns între garda în formă de cruce şi o măciulie grea de bronz, care era înşurubată în capătul mânerului şi contrabalansa lama de oţel masiv, de treizeci de centimetri. Aceasta

fusese ascuţită bine şi în mod egal, de la plasele spre vârf şi apoi în sens invers, de-a lungul marginii curbate din partea de sus, spre o fâşie groasă de alamă sudată cu argint de dosul lamei. Lama reflectă lumina focului şi îi scapără în ochi când îl întoarse ca să-l cântărească în mână. Era un dar preţios şi fatal, având un unic scop: acela de a vătăma orice fiinţă către care ar fi fost îndreptat, la fel ca pistolul dăruit de Paul.

Era ciudat, se gândi el, cât de fireşti păreau acele cadouri războinice şi acea scenă ciudată, diferită de mediul în care trăise cu un an în urmă.

Acum şedea lângă un foc în aer liber, înconjurat de întuneric, cu două arme mortale şi un binoclu lângă el. Înainte, nimeni nu i-ar fi făcut cadou asemenea obiecte, poate doar cu excepţia binoclului şi chiar şi acesta n-ar fi fost unul atât de puternic şi de costisitor, căci nici un prieten nu şi-ar fi permis să-l cumpere.

— Pipăie tăişul, îl sfătui Nick, orientându-i din nou atenţia lui Jeebee asupra cuţitului. Nu aşa! Foloseşte buricul degetului mare, uşor de tot. Trece-l peste tăiş pornind dinspre tine.

Jeebee se conformă. Tăişul era ascuţit ca un brici.

— Aşa să-l ţii mereu, spuse Nick. Probabil că nu-l vei folosi niciodată, dar să-l ai gata, la nevoie. Între timp, foloseşte-ţi cuţitul pe care-l porţi agăţat de centură pentru nevoile obişnuite. O să faci exerciţii cu el – o să-ţi arăt mâine, înainte să pleci, cum să umbli cu el. Dar, în rest, sper să nu-l scoţi niciodată din toc. O să-ţi spun câte ceva şi despre asta, mâine.

— Îţi mulţumesc, Nick. Vă mulţumesc tuturor, spuse Jeebee privindu-i pe rând pe toţi. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Dar, Nick...

Se întoarse din nou spre bărbatul cel mărunţel.

— De unde-l ai?

— L-am obţinut la schimb, mai de mult, spuse Nick. Nu sub forma în care îl vezi acum. Făcea parte dintr-un set. Se presupunea că era o copie reuşită a cuţitului căruia Jim Bowie i-a dat numele său, dar, din câte am aflat eu, nimeni

nu ştie exact cum arăta cu adevărat cuţitul Bowie „original”. De altminteri, probabil că el avea vreo şase cuţite ca ăsta, de diverse dimensiuni şi fiecare era un pic altfel decât celelalte. Oricum, era o piesă de colecţie, dar fusese folosit la tot ce putea fi folosit, inclusiv la tăiat surcele. E bun şi pentru aşa ceva, dar n-aş vrea să-l foloseşti în acest scop. Eu i-am pus un tăiş de luptă în locul tăişului de daltă pe care-l avea când l-am luat. Pare el foarte solid, dar să nu tai crengi cu el, să nu ascuţi nuiele şi în nici un caz să nu-l laşi să cadă pe obiecte dure. O să-ţi dau şi o piatră de ascuţit şi o să te învăţ cum s-o foloseşti. Dacă exersezi puţin, vei putea să ascuţi cu ea, dar dacă o vei ciobi sau dacă va trebui s-o remodelezi, să ştii că o să-ţi pierzi jumătate din viaţă căutând o piatră suficient de lungă pentru aşa ceva.

— Crede-mă, îl asigură Jeebee sincer, o să am grijă de ea.

— Nu ştii deloc cum se foloseşte cuţitul, nu?

Nick îl privi fix peste masă. Jeebee scutură din cap.

— E mai bine, spuse Nick. Dacă nu ştii, probabil că n-o să-l foloseşti şi n-o să te omori.

Jeebee îl privi uimit.

— Atunci de ce mi-l mai dai? Întrebă el.

— O să-ţi spun mâine. Un singur lucru o să-ţi spun de astăzi. Dacă va trebui, totuşi, să-l foloseşti vreodată, ţine minte un singur lucru. Uită orice altceva. Ţine minte să laşi greutatea şi tăişul lui să acţioneze pentru tine. Spintecă burta. Ţinteşte coaiele – scuză-mă, Merry, testiculele – şi ai cea mai mare şansă să nimereşti burta. Ai înţeles?

Jeebee confirmă din cap.

— De fapt, trebuie să spinteci în sus, până sub stern. Dacă pătrunzi acolo suficient de adânc, vei lovi inima sau vei tăia o arteră principală. Lama este destul de lungă, dar tu vrei să ajungi până sub coaste. Trebuie să fii bun – şi să ai noroc – ca să nimereşti între coaste. Să nu încerci niciodată asta. O să-ţi arăt mâine dimineaţă.

Capitolul 17

CURÂND după ivirea zorilor – şi înainte de micul dejun, deoarece Nick spusese că Jeebee va învăţa mai repede pe stomacul gol şi chiar dacă n-ar învăţa mai repede, ar fi mai uşor pe picioare – cei doi bărbaţi stăteau în faţa căruţei unul în faţa celuilalt. Între ei era o distanţă de aproximativ un metru cincizeci şi Jeebee tocmai terminase exerciţiul de tragere la ţintă cu micul pistol pe care i-l dăduse Paul. După cum prevăzuse acesta, trăgea sus şi spre stânga, dar ţintea normal, iar la sfârşitul şedinţei Jeebee îşi grupa împuşcăturile cu o consecvenţă satisfăcătoare.

— Bagă-l în cizmă, îi spuse Paul după aceea. Va trebui să faci multe exerciţii ca să te obişnuieşti cu el. Să tragi mult pe sec, dar când faci asta, să-l încarci cu rame de gloanţe goale. Ca să nu se uzeze capul de tragere. Dacă n-ar avea carcasă, ţi-aş sugera, probabil, să laşi cocoşul pe magazia goală, dar la numai cinci focuri vei avea nevoie de toată forţa pe care ţi-o poate oferi. Acum încarcă-l din nou şi bagă-l în cizmă – nu, în cizma de care ai legat cuţitul pe afară.

Mirându-se puţin, Jeebee se supuse. Purta cizmele de călărie primite în dar, care se ridicau pe gambă până la vreo zece centimetri deasupra genunchiului. Tocul care conţinea cuţitul cel mare era prins cu o curea în afara cizmei.

— Acum poate că începi să înţelegi, zise Nick. Duci mâna jos şi toţi vor crede că vrei să scoţi cuţitul, când de fapt tu scoţi pistolul din cizmă. Poate chiar ai noroc, dacă unul ţinteşte spre tine cu altă armă, iar o a doua persoană încearcă să-ţi la cuţitul – fiindcă e mare şi atrage atenţia – dar nu se gândeşte să caute o armă în cizmă.

Jeebee încuviinţă din cap.

— E-n regulă, acum poţi să desfaci cureaua cu care e

legat cuţitul de picior, scoate cuţitul din toc şi o să-ţi arăt cum trebuie să umbli cu el.

Jeebee desfăcu cureaua, scoase cuţitul şi se ridică, simţindu-se cam ridicol cu arma aceea uriaşă în mână. Nick se uită la el şi dădu din cap.

— După cum am bănuit, nu ştii nici măcar cum să stai pe picioare, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse Jeebee.

— Atunci vom începe cu începutul. În primul rând, nu uita că porţi asupra ta acest cuţit mare mai ales pentru camuflaj. Adevărata ta armă este micul revolver din cizmă. Dar s-ar putea întâmpla ca dintr-un motiv oarecare un revolver să nu-ţi fie de folos sau să nu-l ai la îndemână. Deci trebuie să foloseşti cuţitul. În acest caz, iată care sunt regulile.

Dintr-o dată, un cuţit mult mai mic decât al lui Jeebee apăru în mâna lui Nick.

— Prima regulă a luptei cu cuţitul, este… să nu te lupţi. Dacă întrevezi o posibilitate ca o persoană să scoată cuţitul la tine, pleci de acolo, oriunde te-ai afla. Cea mai bună metodă de a evita aşa ceva este să te asiguri că nu dai ocazia să se declanşeze conflictul. A doua regulă, continuă el, este că atunci când vezi o persoană în poziţia în care stau eu acum, trebuie să fugi. Sau să pleci cum poţi, dacă n-ai plecat deja. Asta pentru că omul din faţa ta ştie să-şi mânuiască destul de bine tăişul. Uită-te la mine cum stau.

Jeebee se uită la el. Nick stătea cu faţa spre el, cu picioarele aproape paralele. Piciorul stâng era puţin în spatele celui drept şi ambele erau uşor răşchirate. Braţul stâng, în care nu ţinea cuţitul, era îndoit de la cot în sus şi îndreptat înspre faţă, iar poziţia aceasta era imitată de braţul drept, în pumnul căruia ţinea cuţitul, cu lama în sus şi cu vârful îndreptat în faţă, spre Jeebee.

— Însă, spuse Nick, dacă nu poţi scăpa de cineva care stă aşa sau aşa – Nick inversă brusc poziţia cuţitului, ţinându-l acum ca pe un piolet, cu lama de-a lungul încheieturii mâinii – şi te sileşte să te baţi, singurul avantaj pe care-l vei avea va fi lungimea cuţitului tău. Cei mai mulţi

luptători buni cu cuţitul preferă rapiditatea unei lame scurte, dar o lamă lungă îţi oferă distanţă mare de abordare. Foloseşte acest avantaj în favoarea ta. Te dai înapoi şi-l obligi pe celălalt să vină spre tine. Nu aştepta să ataci un punct vital. Atacă orice parte a corpului îţi vine la îndemână. Dacă îi spinteci mâna în care ţine cuţitul, lupta e pe jumătate câştigată, dar dacă stă în poziţia în care stau eu, e posibil ca el să încerce să-ţi respingă atacul sau să-ţi azvârle cuţitul cu mâna liberă. Îi poţi limita opţiunile ocolindu-l prin dreapta – adică prin partea în care ţine cuţitul. Dar dacă mâna lui liberă se apropie prea mult, spintec-o. Faci tot ce poţi ca să-l ţii departe de tine. Dacă un om cu un cuţit mic reuşeşte să se apropie de tine, distanţa e în avantajul lui. Te poate spinteca de trei, patru sau chiar de cinci ori înainte ca tu să apuci să mânuieşti cuţitul tău mare. Foloseşte deci măciulia. Nu e doar un ornament şi un element de echilibru. Loveşte-i faţa, tâmpla, chiar şi mâna în care ţine cuţitul. Dacă îl spinteci suficient, o să se potolească. Tăieturile ucid, dar nu pe loc. De aceea cuţitul are vârf. Deci ţine minte ce ţi-am spus aseară. Ţinteşte burta – dar ocheşti jos şi apoi te ridici. Dacă ţinteşti direct şi el îşi retrage şoldurile, fie vei rata, fie îi vei nimeri sternul în mişcare. Dacă ocheşti jos, vei nimeri sub stern, deci exact unde voiai. Dacă are multe haine pe el, încearcă să nimereşti un punct unde se încheie hainele, pentru că materialele groase şi mai ales mai multe straturi de haine pot opri lama de cuţit mai bine decât îţi închipui. Deci, dacă o persoană se repede la tine cu o haină, o centură sau chiar şi o cămaşă înfăşurată în jurul braţului stâng, să nu crezi că ai să le poţi spinteca. E-n regulă. Acum mai e şi o listă întreagă cu lucruri pe care nu trebuie să le faci. Chiar dacă îţi închipui că eşti la fel de bun ca adversarul tău – dacă vei ajunge aşa, ceea ce sper, de dragul tău, că nu se va întâmpla – să nu te lupţi cu oamenii pe care o să ţi-i înşirui eu acum. Unu, să nu te lupţi niciodată cu cineva de statura mea sau chiar şi mai scund, mai ales dacă e la fel de tânăr ca tine sau mai tânăr, cu excepţia cazului în care este un copil. Şi chiar dacă e un copil poţi avea probleme. Motivul

este că, fiind mai scund, reflexele lui pot fi mai rapide decât ale tale. Doi, din acelaşi motiv, nu încerca să te baţi cu o persoană mult mai mare decât tine. S-ar putea să fie mult mai masivă şi mai solidă şi atunci poate rezista mai bine până să te nimerească. Iar dacă te nimereşte, există şanse să te omoare sau să te rănească grav, chiar dacă moare făcând asta. Nu sări la bătaie dacă socoteşti că adversarul tău are prieteni pe lângă el. Nici măcar nu e nevoie să se amestece în încăierare ca să-l ajute. S-ar putea să dai înapoi şi să te împiedici de un scaun, deşi înainte nu era nici un scaun acolo, ca să nu mai spun că ai putea să cazi. Poartă la tine cuţitul pe orice vreme, ca să pară că eşti obişnuit să-l foloseşti, dar încearcă să uiţi că îl ai asupra ta, cu excepţia cazurilor în care îl cureţi sau îl ascuţi atunci când consideri că este necesar. Altminteri, scoate-ţi-l din minte. E ca un colac de salvare cu care eşti dotat pe un pachebot de lux: există acolo, dar nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută nici n-ai nevoie să te gândeşti la el. Tot aşa nu trebuie să te gândeşti niciodată să foloseşti cuţitul până când nu există altă cale de ieşire. Îţi aminteşti scamatoria cu cuţitul pe antebraţ pe care am făcut-o în prima zi când ai venit la căruţă? Ei, cuţitul ăsta de vânătoare e tot un fel de scamatorie. Ţine minte asta.

— O să ţin minte, îl asigură Jeebee.

Cuţitul dispăru din mâna lui Nick la fel de magic cum apăruse.

— Dacă ai să uiţi însă cu totul, spuse el, de revolver şi de cuţitul Bowie, vom folosi nişte beţe ca să-ţi arăt câteva trucuri care te-ar putea ajuta în cazul în care vei fi nevoit să te lupţi cu cuţitul. Ia un băţ mai lung. Le vom mânui ca pe nişte cuţite.

Beţele erau cam la fel de groase şi rotunde ca o coadă de mătură. Jeebee îşi alese unul de vreo patruzeci de centimetri lungime şi, stând la ceva mai mult de o lungime de braţ de Nick, încercă să imite poziţia lui.

— Dacă vrei să foloseşti cât mai eficient lama lungă a cuţitului, nu trebuie să stai ca mine. Lasă-ţi piciorul drept să conducă. N-o să poţi să-ţi foloseşti prea mult mâna liberă,

dar îţi mai acord încă douăzeci de centimetri distanţă. Atacă-mă.

— Nu, spuse Jeebee precaut. Atacă-mă tu întâi.

— Bine. Deci ai ţinut minte că trebuie să laşi adversarul să facă prima mişcare.

Încă vorbea când, deodată, Jeebee se împiedică de ceva agăţat de glezna piciorului drept. Căzu greoi pe spate şi, peste o clipă, una dintre cizmele lui Nick îi ţintuia braţul în care ţinea băţul, pe când cealaltă era aşezată lejer cu marginea pe mărul lui Adam al lui Jeebee.

— Credeam că o să-mi arăţi cum se luptă cu cuţitul!

— Asta face parte din lupta cu cuţitul, replică Nick. E „a treia” ta mână. Am descoperit că oamenii ţin minte mai bine această parte dacă mai întâi le arăt cum se face şi pe urmă le explic. Îţi aminteşti ce am făcut adineauri?

Jeebee se gândi puţin, ca şi cum ar fi derulat o bandă a memoriei, îşi aminti că Nick se lăsase brusc în jos şi că apoi el căzuse – atât îi veni în minte.

Aşa îi şi spuse. Nick izbucni în râs.

— Fii atent. O să fac acum mai încet.

Îşi mută greutatea cizmei de pe braţul lui Jeebee, îşi îndepărtă cealaltă cizmă de gâtul lui şi se dădu înapoi.

— Asta am făcut.

Se lăsă pe vine, pe un singur picior, în timp ce pe celălalt îl scoase rapid de sub el şi-l întinse cu boltă în faţă, cu vârful cizmei întors spre el.

— Asta te-a făcut să cazi, spuse Nick. Apoi, n-a mai trebuit decât să pun câte un picior pe braţul şi pe gâtul tău. Dacă voiam, puteam să-ţi strivesc gâtul şi totul s-ar fi sfârşit într-o clipă.

— Va trebui să exersez ca să învăţ să mă las în jos şi să întind piciorul, mormăi Jeebee mâhnit.

— Exersează cât vrei, dar ţine minte că ăsta e doar unul dintre lucrurile pe care le poţi face. Când te lupţi, cuţitul e doar unul dintre lucrurile cu care te baţi. Cei mai mulţi uită asta, aşa cum cei mai mulţi cred că, dacă ţinteşti arma spre ei, totul s-a terminat şi pot capitula. Nu neapărat. Acum, dacă te interesează şi tot suntem în picioare, vom lucra cu

beţele.

Au exersat un timp cu beţele. Jeebee încercă disperat să se folosească de braţele lui mai lungi şi de băţ pentru a împiedica băţul lui Nick să-l atingă, dar dădea greş tot timpul. Dacă ar fi avut cuţite în mâini, Nick l-ar fi omorât de câteva ori.

În acelaşi timp, mintea lui Jeebee reacţiona ca de obicei, încercând să-şi aducă aminte ce făcea şi să descopere mecanismul gestului său. Tocmai începea să i se pară că l-a descoperit, când Nick îi spuse să se oprească.

— Ajunge deocamdată. Nick întinse mâna stângă ca să-i la băţul. Începi să fii nervos şi loveşti orbeşte. După ce ne vei părăsi, să încerci ca şi cum ai boxa la sac. Închipuie-ţi că cu sau altcineva se repede la tine cu un cuţit şi tu trebuie să-l imobilizezi. Hai să mâncăm.

În dimineaţa aceea, Merry pregătea micul dejun şi Nick urma să spele vasele, fiindcă Jeebee avea să plece. Au mâncat clătite şi slănină, iar după ce au terminat Merry şi-a scos şorţul şi şi-a pus mâna pe braţul lui Jeebee.

— Hai cu mine în spate, la cai, îl îndemnă ea.

Jeebee înghiţi ultima bucată de clătită bine însiropată, bău ultimul rest de cafea din ceaşcă şi se ridică. Coborâră amândoi din căruţă şi porniră împreună spre partea din spate, unde erau adunaţi caii.

Merry mergea iute şi el se străduia să ţină pasul. Parcă l-ar fi tras după ea, apucându-l cu degete invizibile de ureche. În spatele căruţei, Jeebee văzu că era legat un cal deja înşeuat, iar legat de şa cu o frânghie era un alt cal, probabil calul lui de povară, care avea pe spinare doar o pătură prinsă cu o curea în jurul burţii.

Pe jos, lângă acest cal, era o grămadă cu harnaşamentul pregătit pentru drum. Merry îl duse spre ea.

— Astea-s ale tale, îi spuse ea peste umăr. Şi mai am ceva pentru tine.

Desfăcu băierile unui sac şi scoase din el un ghem de lână albastră cu fir gros şi două andrele de tricotat înfipte în ghem.

— Ai şi o carte aici, continuă ea, scotocind într-o cutie şi

scoţând-o la iveală.

Nu era chiar o carte, ci un fel de broşură cu coperte de hârtie. Pe prima copertă erau tipărite clar cuvintele „Învăţaţi să croşetaţi”. I-o vârî în mâini.

— Studiaz-o şi lucrează cu andrelele şi cu lâna, hotărî ea pe un ton sever. Învaţă să-ţi tricotezi singur tot felul de lucruri. Nici nu-ţi imaginezi câtă nevoie vei avea de ele. O să-ţi petreci poate toată iarna undeva unde n-ai să ai altceva de făcut decât să tricotezi, aşa că ai face bine să începi de acum. O să ai nevoie de ciorapi, de pulovere şi de altele. Priveşte!

Din aceeaşi cutie scoase o pereche de ciorapi tricotaţi din lână roşie. Păreau imenşi şi Jeebee socoti că i-ar fi venit până la genunchi, dacă nu chiar mai sus. Tălpile erau foarte mari şi ciorapii în sine foarte laţi. Se simţi uşor stânjenit, pentru că ea îi apreciase greşit dimensiunile picioarelor şi ale tălpilor.

— Nu cred că ai înţeles, spuse ea, privindu-i faţa. Când va veni iarna, vei avea nevoie de mai multe straturi de îmbrăcăminte, inclusiv trei-patru perechi de ciorapi. Asta e perechea pe care o vei pune peste toate celelalte, de aceea i-am făcut aşa de mari. I-am tricotat exact după diagrama şi indicaţiile de la pagina patruzeci şi nouă. Primul lucru pe care vei încerca să-l tricotezi ar trebui să fie o altă pereche de ciorapi ca aceştia. Şi să te uiţi la perechea asta ca să vezi în ce măsură te apropii de ea. Ai înţeles?

— A, înţeleg! Spuse Jeebee. Îţi... mulţumesc. Nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva. O să fac exact cum spui tu. O să învăţ să tricotez.

— O să faci multe greşeli în timp ce o să-nveţi şi nu vei avea pe nimeni în preajmă să te ajute. Nu vei avea decât cartea. Dar dacă vei tot încerca, vei ajunge să tricotezi ciorapi, pulovere, tot felul de lucruri. Şi neapărat mănuşi!

Îi întinse broşura şi, scotocind din nou în cutie, scoase o altă cărţulie cu coperte de hârtie.

— Din asta, vei învăţa cum să scoţi pielea de pe animale, cum s-o tăbăceşti şi cum s-o foloseşti la confecţionarea hainelor şi a încălţărilor. Studiaz-o şi pe

asta!

— O voi studia.

Echipamentul care urma să fie pus pe spinarea iepei de povară Sally era făcut grămadă pe prelata verde de plastic, care trebuia să aibă capetele legate pentru a proteja conţinutul de ploaie. Jeebee se aplecă pentru a băga ceea ce-i dăduse ea într-unul dintre sacii în care mai era loc.

După ce îndesă broşurile într-un sac, se opri ca să se uite la obiectele aşezate pe prelata din faţa lui.

— Şi acum, rosti vioi Merry, hai să vedem dacă ştii s-o încarci pe Sally.

Jeebee se ridică şi o privi.

— Dar nu ne-nţelesesem să iau toate astea, spuse el, arătând cu mâna spre obiectele de pe prelată. Paul a spus...

— S-a răzgândit, ciripi Merry cu acelaşi glas vioi.

Îl privi direct. El îi întoarse privirea, căutând cuvintele pe care voia să i le spună şi nereuşind să le găsească.

— Paul mi-a promis doar..., începu el în cele din urmă, şovăielnic.

— E vorba de aurul tău, spuse ea, continuând să-l privească în ochi, de parcă i-ar fi interzis s-o contrazică. L-a evaluat la minimum, dar acum s-a hotărât să-l evalueze la maximum. Diferenţa e probabil mare, mai ales dacă va reuşi să vândă monedele într-un oraş sudic care n-a fost ars până în temelii sau în care nu s-au împuşcat toţi între ei în lupta pentru supravieţuire şi putere ce a urmat după ce s-a oprit furnizarea de curent electric şi de apă şi aprovizionarea cu alimente.

— Mie nu mi-a zis că s-a răzgândit.

Chiar şi în urechile lui Jeebee propriile lui cuvinte sunau vlăguite, neconvingătoare. Paul nu prea avea obiceiul să anunţe motivele pentru care făcea ceva, nici chiar când era vorba de o schimbare atât de importantă.

Privi din nou obiectele de pe prelată. Pe lângă făină, muniţie, pături, îmbrăcăminte şi alte lucruri de valoare relativ mică pe care i le promisese Paul, mai erau acolo două topoare, unul cu tăiş dublu şi altul cu unul singur, un

mic cort cu cadru din vergele de aluminiu şi multe alte obiecte, pe care Jeebee nu le considera necesare pentru a supravieţui, ci un lux nesperat.

Îşi ridică din nou privirea spre Merry.

— Tu eşti amestecată în treaba asta.

— Ce te face să crezi?

— Ştiu că tu eşti autoarea, îi spuse el. Paul n-ar face singur aşa ceva, iar Nick nu l-ar putea convinge pe Paul să se răzgândească, chiar dacă ar vrea. Trebuie să fii tu.

Pentru prima dată, privirea ei directă dădu puţin înapoi. Expresia nu i se schimbase cu adevărat, dar după ce spusese ceea ce spusese şi văzând-o cum stătea acolo, pe moment tăcută, Jeebee se convinse brusc de ceea ce doar bănuise înainte de a vorbi.

— Ce ai dat... ce ai promis ca să obţii toate astea pentru mine? N-am de gând să iau...

— Nimic! Strigă ea aproape cu brutalitate. N-am renunţat la nimic şi n-am promis nimic. Tati mă înţelege. I-am spus că trebuie să ai aceste lucruri ca să ai şansa de a supravieţui până ce te vei întoarce la anul.

— Şi el a fost pur şi simplu de acord cu tine?

— Bine, o să-ţi spun! I-am zis că dacă el nu ţi le dă, o să-ţi dau lucrurile mele şi atunci a zis că nu are de ales, pentru că în acest caz va trebui să-mi facă mie rost de altele. Da, ştiu că i-a fost greu, Jeebee, fiindcă mă iubeşte. Toate astea... Arătă cu mâna spre căruţă... Toate astea le-a făcut pentru mine. Dar aş face din nou ce-am făcut. Ţi-am spus, vreau să rămâi în viaţă.

Rămaseră ochi în ochi un lung şi dureros răstimp. Apoi, Jeebee se aplecă spre grămada de pe prelată şi începu să încarce iapa de povară. Merry fusese întotdeauna cea care încărcase caii când ei doi plecaseră după seminţe. Chiar şi când îl lăsase pe Jeebee s-o ajute, el făcuse totul sub stricta ei supraveghere.

Merry îi explicase că era bine ca fiecare cal să fie încărcat cu greutatea maximă pe care o putea duce şi chiar că unii îşi purtau mai bine povara dacă bagajele erau aranjate într-un mod potrivit pentru calul respectiv. Jeebee

se supusese ordinelor ei, ascultase şi, spre surprinderea lui, ajunsese să ştie mai mult decât îşi închipuia că ar putea şti despre arta de a încărca un cal de povară.

În cazul respectiv, putea fi sigur că Merry nu-i dăduse o greutate pe care Sally să n-o poată căra fără efort şi îşi aminti că iapa avea un punct sensibil pe partea stângă unde era bine să nu fie apăsată de nici o greutate.

În timp ce muncea, aştepta s-o audă pe Merry corectându-i gesturile. Dar ea nu spuse nimic. Când, în sfârşit, puse totul pe spinarea iepei, acoperi bagajele cu prelata şi o legă cu frânghie făcând un nod marinăresc, auzi în spatele lui ceva ca un vag oftat.

Se întoarse din nou cu faţa spre Merry.

— E-n regulă, făcu Merry după o clipă. O să te descurci. Ţine însă minte că poate căra încă vreo douăzeci şi cinci de kilograme, fără efort, o zi întreagă, la pas – dar nu mai mult, dacă vei călători zi şi noapte.

Se priveau iarăşi cu tristeţe în ochi.

— Nu trebuie neapărat să pleci, spuse Merry în cele din urmă. Cuvintele îi ieşiră din gură aproape silite.

— Ba da, răspunse Jeebee cu glas sugrumat, ştii că trebuie. Şi nu există nici o speranţă să...

Glasul i se frânse.

— Nu-l pot părăsi pe tati. Ştii asta. Dar cu noi ai fi în siguranţă, cum n-ai fi cu nimeni.

— Nu-i vorba numai de siguranţă. Am nevoie de un loc unde să pot lucra.

— Ce să lucrezi?

— Poate că într-o bună zi voi descoperi de ce ni s-au întâmplat toate astea şi ce putem face pentru a nu se mai repeta.

Ea clătină încet din cap.

— De ce tocmai tu? Întrebă ea. Şi ce mai contează acum?

— Contează foarte mult, pentru că se va realcătui o lume civilizată. Ştii asta. Şi Paul ştie. El chiar face planuri – pentru viitorul tău. Ştii şi asta. Cât despre întrebarea ta, de ce tocmai eu trebuie să descopăr, poate că nu e chiar aşa,

dar nu ştiu pe nimeni altcineva care să încerce sau care să aibă cunoştinţele pe care le am eu.

Nu-i povestise niciodată cât ar fi vrut din istoria lui personală şi semnificaţiile ei pentru el – deşi discutaseră îndelung în călătoria lor după seminţe. Poate că ea nu-i pusese întrebările care l-ar fi putut stimula, iar el încă nu-şi depăşise rezerva care-l caracterizase toată viaţa. De aceea, chiar în timp ce-i ieşeau vorbele din gură, era convins că ea nu înţelegea despre ce vorbea el.

Poate că nu înţelegea, dar, în orice caz, părea să-i ia drept bune vorbele.

— Vom ajunge pe aici din nou la anul, pe vremea asta, cu aproximaţie de o săptămână.

— Voi fi aici.

Mai rămaseră o clipă împreună. Apoi, întrucât Jeebee nu mai avea idee ce să spună, se întoarse, puse piciorul în scara calului Brute şi încalecă pe spinarea lui.

O privi de la înălţimea şeii.

— Păi, cred că e timpul să plec.

Nu-i venea să-şi ia rămas-bun. Nici ei, era evident. Dar când el ridică hăţurile şi Brute dădu să facă primul pas, ea prinse cu o mână genunchiul lui Jeebee şi opri calul.

— Te iubesc! Spuse ea.

El o privi de sus, simţind apăsarea mâinii ei pe genunchi. Totul fusese dat în vileag. Era ca o sabie între ei, o sabie cu două tăişuri scoasă din teacă şi îşi aminti de parcă se petrecuse doar cu o clipă în urmă cum îi simţise apăsarea trupului când o ţinuse o secundă în braţe, în timpul călătoriei după seminţe.

Ştia că ea nu mai avea acum nici o rezervă. Dacă s-ar fi dat jos de pe cal şi ar fi luat-o în braţe, ar fi strâns-o la pieptul lui şi ar fi sărutat-o, ea l-ar fi urmat. Sau ar fi rămas el? Forţa sentimentelor dintre ei era aproape copleşitoare. Puteau risca în ambele direcţii – mizând pe o reuşită în caz că ea ar veni cu el sau în caz că el ar rămâne cu ea.

Dar nu mai era o lume în care-ţi puteai permite să rişti. Ultimele luni şi săptămâni, mai ales săptămânile din urmă, îl învăţaseră acest lucru. Având în vedere foamea care-l

pândea, nu îndrăzniră să se sărute.

— Numai Dumnezeu ştie..., începu el, nemişcat în şa. Vorbele îi ieşeau cu cleştele din gură şi se luptă o clipă să-şi recapete graiul. Numai Dumnezeu ştie cât te iubesc!

Jeebee smuci hăţurile şi Brute pomi. Sally se supuse ascultătoare la capătul frânghiei cu care era legată de Brute şi de Jeebee. Lup, care stătuse lungit în acest răstimp, privindu-i de pe scăriţa dinspre uşa din spate a căruţei, sări jos şi alergă să-l prindă din urmă.

La jumătatea drumului până la pâlcul de copaci, se întoarse pe jumătate în şa, se uită înapoi şi o văzu în locul unde o lăsase, urmărindu-l cu privirea. Ridică din cot mâna stângă şi o flutură o singură dată. Mâna ei se ridică să-i răspundă cu acelaşi gest.

Jeebee se întoarse, pătrunse printre copaci şi căruţa din urma lui, cu tot ce era în ea, nu se mai văzu.

Capitolul 18

— FIR-AR SĂ FIE!

Sunetul propriei lui voci în liniştea dintre pinii drepţi ca nişte stâlpi de casă îl făcu să tresară. În stânga lui se înălţau munţii, de partea vestică a orizontului. Călărea prin nordul statului Wyoming, spre graniţa cu Montana.

Îl opri pe Brute, iar Sally, simţind brusc că frânghia cu care era legată de şaua lui Jeebee se destinde, se opri şi ea – Brute nu avea respect pentru celălalt sex sau pentru legături de familie când un alt cal mergea în urma lui. Ca un boxer profesionist care reacţionează la o lovitură, ar fi azvârlit din cele două copite potcovite, dintr-un reflex automat.

Se opriră deci toţi, chiar şi Lup, care îi însoţea în acel moment. Acesta îşi ridică privirea spre Jeebee.

— Ce m-a apucat? I se adresă Jeebee. E abia sfârşitul lui iunie. Am destul timp să-l caut pe clientul lui Paul care ţinea lupi şi să mă uit poate prin cărţile lui despre indivizi ca tine!

Lup îl privea cu atenţie. Singura expresie care se putea citi pe faţa lui ca o mască de blană era de vagă curiozitate. Jeebee nu-şi dăduse seama dacă Lup îl va părăsi sau nu. Era adevărat că îi însoţise pe el şi pe Merry în călătoria după seminţe, dar Jeebee era mai mult de jumătate convins că individul cu ochi aurii se ataşase mai mult de Merry decât de el şi că va prefera să rămână pe lângă căruţă.

În mintea lui Jeebee roiau o mulţime de întrebări despre Lup şi semenii lui, ceea ce îi reaminti de ce se ocărâse singur. Porni din nou.

Trecuse mai puţin de o zi şi jumătate de când se despărţise de Merry, Paul şi Nick. Căruţa părăsise autostrada interstatală 90 şi abia după ce străbătuse un număr de kilometri ajunsese la ruinele din Buffalo. De acolo, o cotise în jos, ca s-o ia spre sud pe autostrada 87,

drumul obişnuit al lui Paul spre Texas. Din Texas, urma s-o ia spre est, întorcându-se pe un traseu ce includea statele sudice la sfârşitul verii şi începutul toamnei, pentru a ajunge la cartierul general al lui Paul, în statele Carolina.

Jeebee mersese spre nord de când părăsise căruţa, plănuind să urmeze traseul autostrăzii interstatale 90 spre nord şi vest de-a lungul graniţei cu statul Montana, spre Billings. Planul lui era să ocolească Buffalo pe la est şi să-şi continue drumul pe partea estică a autostrăzii 90.

Încă n-ajunsese la Buffalo şi la est de autostrada 87. Ambii cai se comportau bine şi calea părea liberă. Dar, neţinând seama de asta, îi veni brusc ideea să-şi schimbe traseul. Băgă mâna în rucsacul legat în dosul şeii.

Pipăind cu degetele, găsi mapa cu hărţile lui marcate cu linii. Scoase mapa de plastic maro şi extrase harta de care avea nevoie.

În loc să meargă drept spre nord şi să traverseze autostrada I-90 pentru a ajunge pe partea estică în traseul ei spre nord, ar fi mai simplu pentru el s-o cotească spre vest, să traverseze autostrada 87 şi să meargă apoi spre nord-vest până va ajunge la autostrada U.S.16, prin drumul ce ieşea din Buffalo şi să treacă munţii Bighorn prin trecătoarea râului Powder şi canionul Ten Sleep.

De cealaltă parte a munţilor era Worland şi de acolo, după o zi de mers spre nord, va ajunge la Glamorgan, orăşelul lângă care era domeniul lui Walter Neiskamp, omul care creştea lupi. Paul făcuse o cruciuliţă cu tuş roşu pentru a marca poziţia casei lui Neiskamp.

De îndată ce va găsi orăşelul Glamorgan, Jeebee spera să-l poată convinge pe omul acela fie să-i vândă câteva cărţi despre lupi, fie să-l lase să le citească. După aceea o va lua spre nord, pătrunzând în Montana prin preajma autostrăzii U.S.310, care traversa graniţa mai sus de Frannie şi sub Warren, iar de acolo să-şi continue drumul în sus, ocolind Billings.

Mai sus de zona Billings, putea urma traseele obişnuite, fie pe autostrada 3, fie pe autostrada U.S.87, spre râul Musselshell şi autostrada 12, care ducea spre est, spre

oraşul Musselshell. Acolo era un ţinut cu ferme de animale, la est de Micii Munţi Snowy şi având în spate Marii Munţi Snowy.

Era abia la începutul zilei. Numai vreo cincisprezece kilometri sau chiar mai puţin îl despărţeau de un punct de unde autostrada 16 din trecătoarea râului Powder se bifurca din I-90. Putea să ajungă la autostrada 16 pe la amiază.

Şedea în şa, nehotărât, în timp ce Brute se agita neliniştit sub el.

Simţea aproape ca pe o obligaţie dorinţa aprigă de a ajunge la casa lui Neiskamp ca să arunce măcar o privire prin cărţile despre lupi. I se împotrivea doar un fel de teamă de a străbate trecătoarea.

Era prea puţin probabil că ar putea pândi cineva în trecătoare, într-un asemenea ţinut, pentru captura pe care o reprezentau el şi cei doi cai încărcaţi. Dar, pe de altă parte, va ajunge, fără îndoială, în anumite puncte unde singura cale accesibilă pentru el va fi doar drumul, deoarece avea caii cu el.

Simţi din nou pe dinăuntru fiorul rece al fricii. De îndată ce va pătrunde în trecătoare, va fi o ţintă sigură pentru oricine ar sta acolo la pândă cu arma pregătită. Nu era nimic de făcut în privinţa asta. Dar în orice caz era mai sigur să călătorească noaptea, aşa cum făcuse în prima perioadă, când pătrunsese în Dakota de Sud şi întâlnise căruţa.

Era uluitor că pentru prima dată în viaţă trăia două sentimente strâns legate unul de celălalt, pe care nu le-ar fi crezut posibile. Frica – era aproape o frică superstiţioasă – de a străbate trecătoarea era acolo, în el. În subconştientul lui ceva îi spunea că, dacă va încerca să străbată trecătoarea, nu va ieşi viu din ea şi drept urmare n-o va mai putea revedea pe Merry. Această din urmă eventualitate, nu prima, îl făcea să simtă un gol pe dinăuntru.

Era o spaimă reală, deşi iraţională. Dar, ciudat, în acelaşi timp se împletea – era uluitor, după atâtea luni care-l învăţaseră să nu rişte, să joace la sigur, să aleagă

întotdeauna traseul cel mai ocrotit – cu o dorinţă aproape sălbatică de a ispiti însăşi frica. Nu mai simţise până atunci ceva asemănător cu această dorinţă. Traversarea trecătorii era parcă o obligaţie, un examen pe care trebuia să-l treacă pentru el însuşi.

Se întrebase întotdeauna cum de puteau dori oamenii să înfrunte primejdii ridicole. Această primejdie nu era neapărat ridicolă, dar descoperi în el dorinţa sinistră de a o înfrunta oricum. Traversarea trecătorii era parcă un duşman pe care i se cerea să-l caute pentru a-şi încrucişa sabia cu a lui, după ce el evitase toată viaţa să încrucişeze sabia cu cineva.

După ce stătu mult timp nehotărât pe loc, cea din urmă necesitate, iraţională, învinse.

— Ei bine, Lup, se pare că o s-o luăm spre vest, spuse el şi deodată îşi dădu seama că Lup dispăruse deja în pâlcul de copaci din jurul lor.

Întoarse caii. Eventualitatea ca moartea să-l pândească în trecătoare îi apăru ca un spectru nemişcat în calea lui. Dar dorinţa de a merge mai departe dădu la o parte spectrul. Un sentiment nou creştea în el. Un fatalism, o dorinţă aproape fizică de a-şi încerca norocul. Simţea o atracţie faţă de această provocare, cum nu mai simţise până atunci. Îşi dori să fie şi Lup cu el. Lup ar fi fost un fel de catalizator care urma să-i testeze decizia. Continuând să călărească, scoase un urlet.

Brute şi Sally, obişnuiţi deja cu acel sunet, nu-l băgară în seamă şi îşi văzură de drum.

Urlă de două ori, dar nu primi nici un răspuns. Era puţin probabil ca Lup să fi ajuns prea departe pentru a-l auzi în scurtul răstimp de când se despărţiseră, deşi sunetele joacă feste câteodată, mai ales când sunt munţi prin apropiere. Dar nici nu exista vreo garanţie că Lup va răspunde la urletele lui. Jeebee ridică din umeri. Nu putea face nimic. După cum se gândise şi mai înainte, Lup va hotărî dacă va veni după ei şi îi va însoţi.

Deci Jeebee trebuia să hotărască pentru sine, singur, neajutat de nimeni. Ridică din nou hăţurile, traversă drumul

şi o luă spre nord.

Ajunse împreună cu caii la pădurea de deasupra unei porţiuni din autostrada 16 aproape de amiază. Se opri într-un loc unde nu putea fi văzut de pe drum şi scoase şaua şi bagajele de pe cei doi cai, apoi îi priponi la vreo trei metri distanţă.

Pentru el îşi întinse pe jos prelata cu care erau acoperite bagajele şi pe deasupra îşi aşeză salteaua de burete. Spera că Lup se obişnuise cu bagajele lui şi nu-l mai interesau. Dar chiar dacă i se vor declanşa instinctele distructive în timp ce el va dormi, dacă Lup va trage de prelată pentru a ajunge la echipamentul de sub el, Jeebee se va trezi instantaneu. Aranjamentul pe care-l făcuse nu era, totuşi, un pat prea comod.

Dar va putea să aţipească puţin. Se lungi deci pe el, neînvelindu-se dinadins, ca să-l trezească răcoarea umbrelor după-amiezii. În ultimele luni i se dezvoltase un ceas interior pe care-l putea fixa la ora la care voia să se trezească. Stând lungit pe bagaje, închise ochii, se întoarse pe o parte şi aproape imediat adormi buştean.

Se trezi înţepenit şi îngheţat. Dar nu-l deranja. Ştia, ca orice animal, că dacă se scula şi începea să se mişte se va încălzi repede.

Îşi alesese un loc apropiat de un mic râu, iar acum duse caii să-i adape, după care împărţi povara lui Sally între ea şi Brute. Pe povârnişurile pe care urmau să le urce, vor fi amândoi cai de povară, iar el va străbate trecătoarea cu pasul.

Deasupra lui, cerul sfârşitului de după-amiază era încă luminos. Răcoarea care-l trezise pe Jeebee venise dinspre povârnişul împădurit din spatele lui, care intrase în umbra muntelui. Chiar şi după ce termină de adăpat şi de încărcat caii, câteva porţiuni din drumul ce se deschidea spre est, sub el, erau încă luminate de soare.

Şi totuşi, ziua îmbătrânea.

Pe neaşteptate, îi reveni frica. Nu i se mai părea logic că nu s-ar osteni nimeni să pândească rarii călători care ar fi folosit trecătoarea.

Pe de altă parte, dacă pândea cineva – trecătoarea fiind flancată de muntele ce se înălţa de o parte şi prăpastia abruptă de cealaltă – călătorul nu avea nici o şansă să iasă nevătămat de acolo.

În umbra mare a munţilor şi în lumina indirectă de deasupra lui, un gând se strecură în mintea lui Jeebee. După acea primă noapte petrecută la căruţă, se bărbierise tot timpul, conştiincios. Era întotdeauna proaspăt bărbierit fiindcă ştia că aşa îi plăcea lui Merry. După ce părăsise căruţa, nu-l mai preocupase acest lucru şi ţepii negri de pe faţă începuseră să formeze din nou barba.

Îl cuprinse brusc impulsul de a se bărbieri. I se păru că faţa bărbierită ar fi un fel de talisman care l-ar ocroti de tot ce l-ar împiedica să se reîntâlnească până la urmă cu Merry. Era un sentiment chiar mai puternic decât cel care-l stârnise să străbată trecătoarea în ciuda fricii lui iraţionale, dar în clipa aceea se pomeni crezând în el cu putere.

Opri caii, îşi scoase ustensilele de bărbierit din rucsacul din dosul şeii şi folosi apă din burduf pentru a face spumă cu săpunul pe care-l avea la el. Îşi aplică pe faţă briciul cu lamă dreaptă pe care i-l dăruise Merry prin Nick – deşi îl descoperise abia la două săptămâni după ziua în care i-l dăduse Nick. Îşi curăţă cu el faţa.

Simţindu-şi faţa goală, expusă adierii răcoroase a serii, îşi băgă la loc ustensilele de bărbierit şi plecă mai departe.

Ziua îmbătrânea repede. Dar în curând reapăru Lup. Lipsise doar câteva ore, însă întoarcerea lui acasă a fost atât de entuziastă şi de complicată, de parcă fuseseră despărţiţi săptămâni de-a rândul. Jeebee îşi aminti cum îl încolţiseră câinii căruţei pe Lup la întoarcerea lui de la ferma de seminţe şi îi veni brusc ideea că manifestarea de bun găsit a lui Lup ar putea fi un gest instinctiv de împăcare. Alungă însă acest gând ca să-l verifice când – şi dacă – va găsi cărţile. După ce se îndepliniră formalităţile, Lup se lăsă pe cele patru picioare, se scutură ca un câine ud şi rămase liniştit, aşteptând, evident, ca Jeebee să încalece pe Brute. Păru nedumerit când îl văzu pe Jeebee luând-o înainte pe jos, ţinând în mână frânghiile de care

erau acum legaţi amândoi caii. După ce se convinse că porniseră din nou la drum, Lup li se alătură, dar peste douăzeci de minute Jeebee constată că dispăruse din nou.

Jeebee merse mai departe, remarcând că paşii îi erau mai lenţi, deşi fermi, pentru că drumul era în pantă. Era doar începutul urcuşului, dar deja, din când în când, terenul de pe o parte a lui cobora într-o vale adâncă, presărată cu pâlcuri dese de pini, pe unde caii nu şi-ar fi putut croi drum. Suprafaţa drumului era uşor deteriorată de vreme rea şi de lipsa de îngrijire, dar aerul era tot mai rece.

Între timp, deasupra lui, cerul albastru, fără nori, începea să pălească spre vest şi să se întunece spre est, iar umbrele hăurilor de dincolo de marginea stângă a drumului deveneau de nepătruns.

Dar se apropia vremea lunii pline şi în ultimul timp fusese mereu senin. Jeebee spera că va traversa aproape toată trecătoarea la lumina lunii.

Dar mai era până să răsară luna. În hăurile din stânga lui şi pe povârnişurile ce se ridicau în dreapta, pini ca nişte stâlpi de casă acopereau pământul, deşi ca nişte soldaţi la paradă. Înalţi şi drepţi precum catargele corăbiilor cu pânze din secolul al nouăsprezecelea, din cauză că se luptaseră între ei pentru a ajunge la lumina soarelui de deasupra terenului ce se ridica în unghi ascuţit, crescuseră incredibil de aproape unul de celălalt, având ramuri doar în apropierea vârfului.

Punând în balanţă dispariţia luminii zilei şi întunericul care se lăsase deja între copaci, Jeebee se concentra asupra suprafeţei drumului care-i slujea drept ghid. Nu era nici urmă de vreo locuinţă sau de alţi călători recenţi pe acel traseu. În întunericul care se aduna, asfaltul părea abandonat de ani de zile. Era crăpat, cu gropi ici şi colo şi acoperit cu un aşternut de crengi şi ace de pin căzute sau aduse de vânt.

Harta îi arătase o distanţă de cel puţin şaptezeci şi cinci de kilometri de la Buffalo la Ten Sleep din cealaltă parte a munţilor. Abordase şoseaua la o bună distanţă de la ieşirea din Buffalo şi nu trebuia să ajungă neapărat în Ten Sleep,

dar avea de făcut un drum lung şi greu pentru a ajunge la nivelul de jos din cealaltă parte a trecătorii într-o singură noapte.

Pentru caii încărcaţi va fi şi mai dificil, dar nu prea putea face nimic în privinţa lor.

Continuau să înainteze în sus, cu greu. Bine măcar, îşi spuse el, că mai uşurase unul dintre animale, deoarece povara lui Sally cântărea ceva mai mult de cincizeci de kilograme, iar el ducea aproape treisprezece kilograme cu rucsacul, armele şi echipamentul. Când se cântărise la căruţă înainte de plecare, constatase cu surprindere că avea aproape optzeci şi patru de kilograme, aproape numai muşchi – o greutate şi o condiţie fizică pe care nu sperase niciodată să le atingă. Cu toate acestea, începuse să i se îngreuneze respiraţia şi, în ciuda răcorii de altitudine înaltă, simţea pe sub curelele rucsacului cum transpiraţia îi lipise cămaşa de spinare.

După câtva timp, răsări într-adevăr luna şi începură să meargă mai repede, cel puţin până ce li se alătură din nou Lup, care consideră mersul pe jos al lui Jeebee un prilej de joacă, apucând cu dinţii manşetele pantalonilor groşi de lucru care-i fluturau pe la nas, trăgând de scurta lui sau încercând să prindă hăţurile cu care Jeebee îl ducea pe Brute.

Jeebee începuse însă să înveţe obiceiurile însoţitorului său. Avea mai mult decât o mică bănuială că Lup încerca să-l distragă de la ideea de a călători mai departe. Puse hăţurile pe umăr. Lup ar fi putut sări cu uşurinţă suficient de sus pentru a le apuca şi chiar făcu asta de două ori, dar după ce Jeebee insistă să recupereze hăţurile, ele alunecară destul de uşor prin golul din dosul caninilor lui Lup. Jeebee ştia că dacă pe Lup l-ar fi interesat serios hăţurile – nu doar ca ispită de joacă – le-ar fi înşfăcat cu molarii lui masivi şi sfârtecători şi chiar şi lui Brute i-ar fi fost greu să scape de ei. Când deveni evident că Jeebee nu putea fi atras în joc, Lup renunţă la hârjoneală cu echivalentul lupilor pentru o ridicare din umeri prietenoasă.

Cu toate acestea, drumul devenea în mod constant tot

mai abrupt şi, deşi Lup mai făcea mici expediţii din când în când, din acel moment a rămas în general cu ei.

În perioada care se scursese de când părăsiseră căruţa, întrucât câinii nu-l mai inhibau, Lup făcuse câteva tentative de a o ataca pe Sally, probabil fiindcă simţise că povara pe care o purta o făcea mai vulnerabilă. Dar Sally învăţase de mult să descurajeze atenţiile nedorite ale câtorva câini turbulenţi de la căruţă. Un singur câine – sau lup – era pentru ea mai degrabă o sâcâială decât o ameninţare. Şi prima dată când Lup încercase să-i înşface coada, Jeebee descoperise uşurat că lovitura de copită pe care o primise pentru eforturile lui nu se lăsase cu oase rupte. Pe de altă parte, când Lup se apropiase prima dată de el, Brute îşi dusese doar urechile spre spate şi după aceea Lup nu-l mai sâcâise. Dar Jeebee ştia cât de insistent putea fi Lup şi îşi făcuse obiceiul să priponească fiecare cal la o distanţă suficientă pentru a nu putea lovi cu copitele, dar suficient de aproape pentru a se putea susţine reciproc, la nevoie, ca să respingă un eventual atac al lui.

Luna se deplasase deja mult pe deasupra piscurilor din stânga lor, când ajunseră la o porţiune mai lată a drumului. Era un punct de observaţie cu o plăcuţă fixată de un stâlp, care anunţa călătorii că acolo era punctul cel mai înalt al trecătorii. Jeebee nu vedea s-o citească din cauza întunericului, dar se opri pentru a lăsa caii să se odihnească.

Se mai oprise oricum pe drum, cam la fiecare jumătate de oră după ceasul lui, lăsându-i cinci minute să se odihnească în picioare, dar cu poverile pe ei. Scoteau aburi pe nări şi, după ce îi lăsă puţin să se răcorească, turnă peste ei apă cu pălăria. Se mai strădui să caute vreun obiect din povara lui Sally pe care să-l transfere pe spinarea lui Brute, dar îşi dădu seama că nu prea putea face nimic, decât dacă ar fi desfăcut cu totul bagajele şi le-ar fi întins pe jos, ceea ce ar fi produs un mare tărăboi, fiindcă Lup ar fi profitat de ocazie ca să se joace. Până atunci, amândoi caii suportaseră foarte bine urcuşul, mergând la pas. Panta abruptă nu-i obosise prea mult.

În momentul acela, Lup dispăru din nou. Jeebee bănuia că se lungise pe undeva, în speranţa că Jeebee îşi va veni în fire şi va renunţa să mai meargă pe timpul nopţii. Luna era acum chiar deasupra capului lui şi lumina stâncile, drumul şi cerul. Dar, în ciuda luminii strălucitoare, pâlcurile de pini din jur alcătuiau o masă neagră solidă la o distanţă foarte mică. După ce atinse punctul cel mai înalt al trecătorii, Jeebee începu coborâşul cu caii, spre capătul ei de jos.

Avusese de gând să încalece din nou pe Brute de îndată ce o vor lua în jos. Dar acum, când ajunseseră într-adevăr în punctul unde intenţionase să se urce din nou în şa, folosi ca măsură propria lui oboseală şi se gândi că dacă mai putea cruţa un timp caii era cu atât mai bine. Şi totodată, când ei începură să coboare în direcţie opusă, după o mică porţiune de semiurcuş, descoperi că, deşi era obosit, putea să mai meargă o bucată bună de drum.

Estimă însă că parcurseseră deja mai mult de treizeci de kilometri de la punctul de pornire. Dacă ar mai putea face încă treizeci – dacă ei toţi ar putea face încă treizeci de kilometri calculă că ar putea ajunge în canionul Ten Sleep, unde se vor putea abate de la drum pentru a găsi un loc de popas ca să se odihnească.

Curând după aceea, Lup reapăru brusc printre ei, luând-o înaintea lui Jeebee în poziţia lui obişnuită când călătoreau împreună.

Se târâră mai departe. Luna cobora spre marginea întunecată a canionului în timp ce se avântau în hăurile de dincolo de trecătoare. Orele se scurgeau greu. Jeebee nu îndrăznea să se oprească decât pentru scurt timp, de teamă să nu le încolţească vreo idee celor trei care-l însoţeau. La un moment dat, Lup rămase brusc în urmă şi, întorcându-se, Jeebee văzu forma lui blănoasă întunecată, întinsă pe o parte, pe fâşia de drum din spatele lui. Sensul gestului lui era cât se poate de clar. Lup anunţa că nu mai participă la călătorie.

Jeebee întoarse din nou capul înainte şi îşi continuă drumul. Simţi un gol lăuntric. Pentru prima dată după mult timp, se gândi serios la eventualitatea de a-l goni definitiv

pe Lup. Dar, în ciuda impulsurilor lui lăuntrice, n-avea de ales şi nici cei doi cai care-l urmau n-aveau de ales. Îşi continuară drumul.

Însă după ce merseră singuri mai mult de un sfert de oră, la urechile lui Jeebee ajunse, printre tropăiturile uşoare ale copitelor cailor pe asfalt, scrâşnet de gheare pe aceeaşi suprafaţă. Continuă să meargă fără a privi înapoi şi, după o clipă, Lup îi ajunse iarăşi din urmă, îi depăşi şi îşi luă poziţia lui obişnuită, în frunte.

Privind porţiunea de drum din faţa lui, Jeebee îl zări pe sub pleoape pe Lup uitându-se înapoi, peste umăr. Dar Jeebee refuză să-i întoarcă privirea. Şi continuară aşa, singurul sunet fiind cel produs de picioarele lor pe asfalt, în timp ce luna cobora tot mai mult, spre linia întunecată alcătuită de stâncile de pe creasta peretelui canionului. Înainte de a dispărea complet, Lup scheună, o singură dată.

Jeebee îşi ridică privirea spre el, apoi rămase cu ca fixată pe faţa lui Lup ascunsă de noapte, culoarea ochilor lui pierzându-se în întuneric. Nu spuse nimic. Nici măcar nu-şi schimbă expresia feţei. Îşi întoarse privirea de la el şi merse mai departe, ancorându-se de frânghiile cu care erau legaţi caii obosiţi, ca să-i tragă după el.

Toţi patru merseră mai departe. După ce luna dispăruse, drumul devenise o pată întunecată, vizibilă la numai vreo şase paşi în faţa lor, la lumina stelelor. Jeebee era deja prea istovit ca să fie recunoscător pentru că era o noapte senină care le oferea măcar atâta lumină cât să nu cadă peste marginea prăpastiei de lângă drum.

Continuau să meargă. Luna apusese de atât timp, că Jeebee aproape uitase cum arăta drumul în lumina ei. Şi el şi caii se mai poticneau din când în când, fiindcă nu vedeau crăpăturile din suprafaţa drumului. Dar tălpile îl anunţau când se abătea de pe asfalt şi-l menţineau pe drum.

Timpul părea nesfârşit. În cele din urmă, cerul începu să pălească uşor din bezna totală dintre punctele de lumină stelară, în mod cert, coborâşul era mai domol, deşi nu cu mult. Conform celei mai optimiste evaluări, coborâseră vreo douăzeci şi ceva de kilometri de când lăsaseră în urmă cel

mai înalt punct al trecătorii.

Se aflau încă între pereţi de stâncă şi pante abrupte şi pe când cerul de deasupra se lumina, dedesubt se aduna întunericul. Şi totuşi, în curând vor pătrunde într-un teritoriu unde vor putea părăsi fără grijă drumul pentru a găsi un loc de popas. Va trebui să fie un loc uscat, unde caii, Lup şi el să se poată măcar odihni. Dar încă nu era destulă lumină ca să vadă dacă împrejurimile erau potrivite pentru aşa ceva.

Părea că nu se va mai lumina niciodată, că ziua nu se va mai ivi niciodată. Silindu-se să pună un picior în faţa celuilalt, Jeebee îşi simţea rucsacul atât de greu, de parcă ar fi fost umplut cu cărămizi. Era conştient că şi caii, chiar şi Lup, care mergea tot în faţa lui, erau la fel de obosiţi, dar nu mai avea energie să sufere pentru ei.

Toată atenţia lui se concentra acum pentru a-şi mişca picioarele. Parcă fiecare cântărea o tonă. Şi totuşi, făcându-le să se mişte, pas cu pas, tot corpul lui se deplasa o dată cu ele.

Îl cuprinse furia pentru că trupul lui nu mai era în stare să se deplaseze mai departe şi mai repede, pentru a acoperi o distanţă mai mare. Ispiti şi încurajă această furie, ca să uite de picioarele umflate şi de trupul istovit. Se pomeni mirat că-l ocărăşte brusc pe Lup, când i se păru că i se încurcă în picioare.

Imediat ce îi ieşiră pe gură cuvintele, îl privi pe Lup, pregătit să-i întâmpine reacţia. Dar ochii celeilalte fiinţe, din nou aurii în firava lumină a zorilor în timp ce se înălbea cerul, îi întoarseră doar scurt privirea, apoi o desprinse din nou de el. Îşi continuară drumul.

Dintr-o dată, parcă pe neaşteptate, deveni conştient că se făcuse zi. Soarele încă nu se înălţase deasupra pereţilor de stâncă din jurul lor. Dar pe cer se ivise strălucirea dimineţii şi însuşi astrul zilei urma să lumineze în curând stânca muntelui. În jurul lui Jeebee, totul se vedea perfect. Parcă totul devenise brusc vizibil. Sau poate că el continuase să meargă fără să observe că se lumina în jur, din cauza oboselii. Îşi aminti că citise odată că în timpul primului război mondial regimente întregi pătrundeau în

marş forţat în oraşele Franţei, toţi soldaţii încolonaţi şi toţi dormind în timp ce tălpile li se deplasau.

Atunci când citise asta, i se păruse cu neputinţă de crezut. Dar putea oare să fi adormit şi el acum, în timp ce mergea? Poate. Sau poate că nu observase, tot mergând, că lumina din jur se modificase clipă de clipă. În orice caz, se făcuse zi şi acum îşi puteau găsi un loc de popas, unde să se odihnească.

Ridică deodată capul şi se uită în jur. Pereţii canionului se deschiseseră şi începură să se desfacă în faţa lui. Se obişnuise cu cei doi pereţi de stâncă verticală care-l dominau, aparent la numai vreo două sute de metri distanţă unul de celălalt, cu un abis între ei care cobora atât de abrupt, încât nu-i putea vedea fundul. Doar din când în când, auzise vuietul apei de dedesubt. Acum erau deodată aceiaşi doi pereţi care se deschideau într-o zonă largă dintre ei. O zonă în care pământul se desfăşura în valuri uriaşe, ca o mare învolburată, cu valuri de flux turbate, lovindu-se unele de altele, în toate direcţiile.

Dar valurile acelea nu se mişcau, erau povârnişuri solide de pământ, acoperite în cea mai mare parte cu pini drepţi.

În sfârşit, ieşi din trecătoare şi pătrunse în canionul Ten Sleep.

Drumul lor se ţinea încă pe lângă stânca verticală pe care o avusese în dreapta. În stânga însă, putea privi panorama povârnişurilor acoperite cu copaci negri, luminându-se o dată cu ivirea zilei. În acel spaţiu mai deschis, razele soarelui dimineţii pătrundeau pe ici, pe colo, deşi încă nu ajunseseră la ei.

Dar, deocamdată, drumul mai urca puţin. De când traversaseră cel mai înalt punct al trecătorii, tendinţa lui fusese în general de coborâre, cu mici pante ici şi colo, de parcă drumul însuşi intenţiona să se răzgândească. Acestea, ca şi pantele de mai înainte, ar fi trecut în mod obişnuit neobservate, dar acum toţi le simţeau, fiind doborâţi de oboseală după drumul parcurs în timpul nopţii. Efortul suplimentar cerut de panta ascendentă, chiar şi pe o

porţiune mică, părea o povară grea. Îşi simţea picioarele ca de cauciuc şi nu-l mai ţineau când începu să urce.

Era o ridicătură suficient de mare pentru a-l împiedica să vadă drumul de dincolo de ea. Caii erau încă în urma lui Jeebee, la capătul frânghiei pe care o trăgea. În faţa lui era Lup, mişcându-se încă încet, cu oarecare delicateţe, pe tălpile probabil umflate.

În timp ce privea, Lup ajunse pe coama ridicăturii şi pătrunse imediat în plină lumină a soarelui care se înălţa tot mai sus. Preţ de o secundă, alcătui un tablou care rămase întipărit pentru totdeauna în memoria lui Jeebee.

Tabloul îl înfăţişa pe Lup conducându-i în sus, spre lumina soarelui, în timp ce ei, ceilalţi, se căzneau încă în întuneric, dar urcau constant în urma lui.

Inima lui Jeebee tresări, cuprinsă de un nou val de fericire. Deodată, îşi aminti ce uitase. Cândva, în orele de întuneric, pierduse spaima de a străbate trecătoarea şi teama superstiţioasă că dacă o va străbate n-o va mai revedea pe Merry.

Acum ambele temeri erau alungate de lumina soarelui care răspândi dintr-o dată un foc auriu în jurul lui Lup. Se terminase. Jeebee străbătuse trecătoarea. Învinsese.

E adevărat că nu învinsese decât umbrele dinlăuntrul lui. Şi totuşi, avea acelaşi sentiment pe care-l avusese când reuşise să iasă din pivniţă şi să treacă pe lângă Lup, cu conservele în braţe şi acelaşi sentiment pe care-l avusese după seara în care Lup venise la el dintr-o dată supus. În ambele cazuri, simţise că se despărţiseră apele în viaţa lui. Acum îl cuprinsese acest sentiment cu toată forţa.

Mai urcase o treaptă. Era cu totul altfel decât fusese până atunci. Înfruntase trecătoarea şi umbrele ei, trecuse prin ele şi le lăsase în urmă.

Acum, în sfârşit, venise dimineaţa. Terenul dintre pereţii canionului, care se deschideau tot mai mult, nu mai era prea abrupt pentru a fi atacat de cai. Puteau găsi un loc de popas unde să se odihnească.

— Haideţi, le strigă el cailor.

Se întoarse şi-i conduse în josul drumului şi printre

copaci. Caii n-aveau cum să ştie că, în sfârşit, călătoria de noapte se terminase. Dar parcă ridicară capetele şi se mişcară mai cu râvnă.

Jos, pe fundul văii, găsi un râu care îşi croise drum acolo probabil de-a lungul secolelor. Era un râu foarte mic. Aproape că putea sări peste el şi adâncimea lui varia de la câţiva centimetri la vreo şaptezeci, susurând încet printre trunchiurile dese de pini, fără crengi în partea de jos. Văzu o clipă umbre palide, întunecate, de peşti sclipind spre mijlocul râului, care apoi dispărură.

Nu găsi între copaci un luminiş bun de popas. Dar nu conta. Lup alergă înainte şi începu să lipăie apa din râu, dar caii îl dădură pur şi simplu la o parte şi îşi lăsară capetele în jos ca să se adape. Jeebee îi privi o secundă, apoi se întoarse şi se duse mai în susul râului, unde se trânti pe burtă cu capul deasupra malului, ca să bea. Apa era rece ca gheaţa. Mai târziu se gândi la giardia, la pericolul unei infecţii cu un parazit din apa aceea atât de curată. Dar abia mai târziu se gândi la asta.

După ce bău, i se păru un efort uriaş să-şi ridice de jos ostenitul trup. Dar mai avea treabă înainte de a îndrăzni să se odihnească. Lup se trântise într-o groapă de sub un pin şi părea că adormise deja.

Pe Jeebee îl ispitea grozav să-i urmeze exemplul. Dar trebuia să scoată şeile de pe cai şi să descarce bagajele, pe care urma să le pună la un loc sigur, pentru a le feri de tendinţa lui Lup de a le sfâşia de îndată ce se va înviora. În călătoria după seminţe, el şi Merry îşi aşezau bagajele în mijlocul unui ţarc împrejmuit cu frânghii, unde erau lăsaţi liberi toţi caii. Lup nu s-ar fi aventurat în acel ţarc, deoarece caii ar fi dat alarma şi l-ar fi atacat, presupunând că vrea să se repeadă la ei. Un singur lup nu se putea pune cu şase cai.

Acum, cu numai doi cai, un ţarc împrejmuit cu frânghii nu era o soluţie. Dar când era la căruţă, găsise o soluţie, ba chiar mai multe, cu ajutorul lui Paul şi al lui Nick, una dintre ele fiind folosită printre copaci cam de diametrul celui de lângă el.

Caii se adăpaseră. Îi conduse la copaci şi îi legă provizoriu cu funii scurte, ca să nu fie tentaţi să se întindă pe jos înainte de a fi el pregătit să-i lase să se odihnească timp îndelungat.

Apoi scoase din povara lui Sally o secure, un colac de frânghie cu scripeţi şi o pereche de pinteni pe care-i făcuse Nick la forja din căruţă. Îşi prinse pintenii de călcâiele cizmelor. Îşi mai puse o centură lată şi lungă, pe care-l ajutase tot Nick s-o facă şi o legă în jurul taliei şi de partea de jos a unui trunchi de pin, gros de vreo douăzeci de centimetri.

Între el şi trunchiul de copac rămăsese o distanţă de câţiva centimetri. Apoi, sprijinindu-sc de pinteni şi ridicându-şi centura, se săltă în copac, căţărându-se vreo cinci metri pe trunchiul lui.

Înfigând pintenii şi lăsându-se pe spate cât îi permitea centura, făcu două scobituri în trunchi şi ancoră colacul şi scripeţii, trecând frânghia de jur-împrejurul copacului prin scobituri. Apoi coborî, trăgând după el un capăt al frânghiei, trecut prin scripeţi.

Legă lejer de copac acel capăt şi se duse s-o ia pe Sally ca s-o lege de copacul în care se urcase. Slăbi frânghia din nodul marinăresc care ţinea bagajele pe spinarea ei, apoi trase de sub bagaje sforile unei plase aşezate între păturile care-i căptuşeau spinarea. Trase de sfori de jur-împrejur ca să strângă bagajele într-un fel de sac. Capetele plasei aveau fixate pe ele nişte urechi de metal prin care trecu capătul liber al frânghiei de pe colacul şi scripeţii din mâna lui.

Îl legă strâns, se duse la celălalt capăt al frânghiei care pornea de la bagaje, îl trecu prin scripetele dublu legat de copacul de deasupra şi apoi înapoi şi iarăşi în sus, prin singurul scripete pe care-l fixase de plasă. Începu să tragă în jos de capătul de frânghie. Frânghia care trecea prin scripeţi se întinse şi apoi, încet, cu smucituri, începu să ridice bagajele. Sally răsuflă uşurată când greutatea se ridică de pe ea treptat, săltându-se la fiecare smucitură cu o pătrime din lungimea pe care Jeebee o trăsese la capătul

frânghiei din mâna lui. Era o manevră înceată, dar sigură.

Lungimea de frânghie ridicată era proporţional tot mai mică, dar forţa cu care trăgea Jeebee în jos era de patru ori mai mare decât greutatea de la capătul legat de bagaje.

Şi, în cele din urmă, trase bagajele în sacul alcătuit de plasă până la scobiturile făcute în copac, unde Lup n-ar fi ajuns chiar dacă ar fi încercat să sară. Apoi îşi sforţa muşchii osteniţi pentru a face acelaşi efort a doua oară, ca să ridice şi povara lui Brute şi s-o aşeze la loc sigur.

După ce termină, legă din nou caii cu pripoane lungi, fixate bine de copaci separaţi, dar suficient de aproape pentru a se susţine reciproc în cazul în care Lup le-ar acorda un interes deosebit mai târziu. În clipa aceea, Lup stătea lungit pe o parte, lângă râu, părând că nici o explozie cu dinamită nu l-ar trezi.

Amândoi caii se întinseră pe jos aproape imediat, dovedind cât erau de istoviţi după acel lung marş. Jeebee îşi aşternu prelata scoasă din povara lui Brute când luase şaua de pe el, îşi întinse pe ea salteaua şi se acoperi cu cele două pături pentru cai rămase libere. Înfăşurându-se bine în ele, adormi imediat buştean.

Capitolul 19

SE TREZI brusc, ca un glonţ ieşit pe ţeava unei puşti.

Era un obicei pe care-l căpătase în primele săptămâni de singurătate după ce fugise din Michigan. Pierduse acest obicei cât timp dormise în căruţă. Dar îl recăpătase când el şi Merry plecaseră după seminţe – şi acum revenise la el. Era clar că somnul în aer liber îi declanşa un reflex.

Trezindu-se, îl surprinse pe Lup apucând cu dinţii un colţ al prelatei şi încercând s-o tragă de sub el.

— Nu! Strigă Jeebee instinctiv – şi tot instinctiv se ridică în şezut şi îşi îndreptă pumnul spre capul lui Lup.

Încheieturile degetelor păcăniră pe osul dur. Lup dădu drumul prelatei şi se retrase, cu ochii în ochii lui Jeebee, fără ură, cu capul înclinat uşor într-o parte.

— Nu! Las-o! Spuse Jeebee.

Se lungi din nou, pregătit să simtă iar sub el smucitura care-l trezise. Dar aceasta nu se produse şi, când ridică puţin capul să se uite, Lup dispăruse. Nevoia lui de somn era atât de mare, încât nu-şi mai făcu probleme, închise ochii şi adormi din nou instantaneu.

Când se trezi a doua oară, încă nu se vedea nici urmă de Lup. Cei doi cai erau în picioare şi îl priveau. Soarele era sus, deasupra capului său. Dar ramurile din vârful pinilor erau atât de dese, în crunta lor luptă pentru lumina zilei, încât acolo jos, pe covorul des de ace de pin maro, totul era într-o umbră plăcută. Brute ridică brusc capul şi necheză.

Jeebee se luptă să iasă din culcuşul de peste noapte. Caii erau priponiţi şi aveau nevoie să se adape la râu, iar puţinul nutreţ pe care-l găsiseră în acele de sub copite fusese rumegat până aproape de rădăcini.

Dădu la o parte ultima pătură care-l ţinea captiv şi se ridică nesigur pe picioare. Simţi brusc că, o dată cu căldura zilei, transpirase sub pături. Se duse împleticindu-se până

la cai, îi dezlegă, încolăci capetele rămase libere ale frânghiilor cu care fuseseră legaţi de copaci şi-i duse la râu.

Caii însetaţi se adăpară lacomi şi, amintindu-i de uscăciunea pe care o simţea în gură, Jeebee se duse mai sus ca să bea şi el, dar îşi aduse aminte că putea să se infecteze cu paraziţi. Se opri doar ca să-şi golească vezica, apoi legă din nou caii, coborî bagajul în care erau burdufurile şi bău din conţinutul dezinfectat al unuia dintre ele.

După satisfacerea acestor necesităţi imediate, încarcă din nou caii, le băgă sub nas saci cu cereale scoase din bagaje şi-i lăsă să mănânce.

Pentru el, îşi luă din rucsacul din dosul şeii ce mai rămăsese din prăjitura pe care i-o făcuse Nick înainte de a părăsi căruţa. Bucăţelele de prăjitură tare, făinoasă, bogată în grăsime şi zahăr, aveau un gust delicios, după ce în noaptea şi ziua de dinainte nu mâncase aproape nimic. Îl mustra un pic conştiinţa fiindcă le termina. Mai bine le-ar mai fi păstrat o zi sau două, se gândi el, în speranţa că va găsi fie ceva vânat, fie o fermă părăsită cu ultima recoltă sălbăticită, pentru a-şi umple burta goală.

Dar termină toate prăjiturile, lingând până şi firimiturile din palme. Se întoarse la burduful cu apă, bău cât putu de mult, apoi aruncă puţinul care rămăsese. Îl reumplu cu apă din râu, adăugând una dintre tabletele de dezinfectant pe care le avea de la Paul. Peste două ore va fi bună de băut. După ce puse toate bagajele pe Sally şi şaua pe Brute, duse din nou amândoi caii la râu ca să se adape pentru ultima oară – ceea ce şi făcură.

Copacii prea deşi şi terenul prea înclinat făceau dificilă călătoria în afara drumului. Încalecă pe Brute şi se întoarseră toţi pe pavajul crăpat, luând-o în jos, spre Ten Sleep.

Au mers spre nord la pas lejer, timp de opt zile, până ce au ajuns în apropiere de Glamorgan, unde locuia Walter Neiskamp, omul care ţinea lupi şi care fusese clientul lui Paul Anderson.

Orăşelul – nu erau decât două cvartale de blocuri pe

fiecare parte a străzii principale – era aproape de graniţa cu statul Montana. Se apropie de oraş tocmai când se lăsa noaptea şi făcu popas în pâlcul de copaci cel mai apropiat de el, la o distanţă de vreo şapte sute de metri. În ziua şi noaptea următoare, observă oraşul. Prudenţa devenise a doua lui natură. Dar nu văzu nici un semn de viaţă. Nici o mişcare de oameni în timpul zilei, nici cea mai mică licărire de lumină la vreo fereastră după căderea întunericului.

În cele din urmă, se apropie discret. Lup, care-l ajunsese iarăşi din urmă, se ţinu după el vreo treizeci de metri de la copaci, apoi se opri, lăsându-l să-şi continue singur drumul. Era teren deschis, dar îşi alesese momentul dinaintea amurgului pentru a se apropia. Dacă dintr-un motiv oarecare va fi nevoit să fugă, se putea bizui măcar pe întunericul care-l va învălui ca să-l ajute să scape. Se apropie printr-o serie de zigzaguri, pe sub crestele terenului deschis, dar accidentat din jur. Era nedumerit de lipsa oricărei urme de viaţă. Chiar şi marile oraşe se autodistruseseră efectiv de îndată ce se opriseră curentul electric, apa şi comunicarea cu lumea exterioară, când oamenii începuseră să se lupte între ei pentru puţinele resurse pe care încă le mai aveau la îndemână acolo unde se aflau.

Dar, în mod normal, oraşele mici ca acela supravieţuiau. În primul rând pentru că erau aproape de sate, ceea ce însemna că puteau lua cele necesare de acolo sau puteau face negoţ cu vecinii lor rurali. În al doilea rând, ei înşişi erau de la ţară şi se mulţumeau cu mai puţin. Şi, în fine, într-un asemenea loc oamenii nu prea aveau pentru ce să se bată.

Aşa gândea el. Dar pe măsură ce umbrele se adânceau şi el se aventură în sfârşit în jurul caselor şi magazinelor de pe strada principală, se confruntă cu adevărul că oraşul era total mort şi mai multe case din celălalt capăt luaseră foc şi arseseră până în temelii. Magazinele aveau geamurile sparte, iar înăuntru obiectele erau împrăştiate pe jos, de parcă s-ar fi dat o bătălie pentru tot ce putea fi folositor sau preţios.

Pentru prima dată, îl copleşi tăcerea absolută a oraşului. Se mişcase cu o prudenţă extremă, conform obişnuinţei căpătate în ultimele luni şi pentru a preîntâmpina eventualitatea ca o persoană să stea totuşi ascunsă în locul acela aparent părăsit. Acum căpătă certitudinea că nu era nimeni acolo. O adiere slabă şuieră încet prin câteva dintre uşile şi ferestrele sparte, dar alt sunet nu ajunse la urechile lui şi pentru prima dată acceptă că era total singur.

Locul acela fusese probabil prădat de o forţă militară considerabilă şi nu mai era decât un oraş-fantomă.

Fără a se mai osteni să umble pe tăcute sau să se furişeze prin locuri umbrite, se aventură în câteva magazine şi clădiri de pe stradă. Dar toate erau pustii. Nu erau semne nici de oameni vii, nici de cadavre.

Străbătu toată strada şi la capătul ei dădu peste un mic cimitir, într-un colţ se vedea o porţiune mare săpată de curând şi în capătul ei fusese înfiptă în pământ o cruce de lemn rudimentară, fără nimic scris pe ea.

Deci, cineva reuşise fie să fugă şi să se întoarcă, fie să vină, să găsească morţii şi să-i îngroape. Era singura posibilitate. Cât despre cei care prădaseră oraşul, fusese probabil o bandă mare de tâlhari, de vreme ce reuşiseră să ia absolut tot, chiar şi dintr-un oraş atât de mic.

Îl trecură fiori. Până atunci avusese noroc că nu se întâlnise cu nici o asemenea bandă de după marea prăbuşire.

Celălalt capăt al orăşelului cobora până la poalele dealului sub care era situat. Un drum pavat cu pietriş şi începând să fie deja năpădit de micile plante ale primăverii, ducea în vale. O luă pe acel drum. Walter Neiskamp, clientul lui Paul Sanderson care ţinea lupi, locuise lângă un asemenea drum, în apropierea acestui oraş – poate la mai puţin de un kilometru.

Dar Jeebee nu făcuse mai mult de vreo două sute de metri, când drumul coti, punând dealul între el şi oraşul mort. În acel punct, Lup ieşi din umbră şi i se alătură. Porniră împreună mai departe. O adiere uşoară de vânt de seară şoptea şi murmura în jurul lor prin contururile

întunecate ale copacilor care flancau drumul, în timp ce ultimele raze ale zilei dispăreau şi mici pete de lumină lunară îl ajutau pe Jeebee să nu se rătăcească.

Drumul cu pietriş se transformă într-un fel de şanţ acoperit cu vegetaţie măruntă. Această cărare îngustă se termină în cele din urmă într-o căldare, fără copaci, după cum o zugrăvise Merry, complet înconjurată de povârnişurile apropiate ale dealurilor, o zonă în care abia încăpeau casa şi pământul înconjurat de povârnişuri.

Un mic râu susura sub lumina lunii, de-a lungul capătului îndepărtat al casei, pierzându-se între copacii din dreapta lui Jeebee. Era evident că şi acest loc fusese atacat de tâlhari. Jeebee înaintă ca să examineze casa, Lup urmându-l cu mai multă precauţie, puţin în urma lui, dar manifestând – observă Jeebee – o dorinţă, neobişnuită în comparaţie cu prudenţa lui dintotdeauna, de a investiga acel loc necunoscut.

Şi totuşi, cu puţin înainte de punctul în care ar fi intrat în casa părăsită din faţa lor, Lup lătră. Jeebee se oprise o clipă în faţa intrării, din a cărei uşă nu mai rămăseseră decât câteva fâşii de lemn agăţate de balamale, rezultatul evident al unei explozii în interior. Apoi Jeebee intră.

Probabil că ar fi pătruns în beznă dacă n-ar fi avut loc acea explozie – poate că tâlharii aruncaseră o grenadă sau alt obiect cu o forţă distructivă mai mare, poate două batoane de dinamită legate la un loc, prin ferestrele de lângă uşă. Desigur, toate geamurile erau sparte. De asemenea, acoperişul fusese pe jumătate desprins de pe încăperea în care păşi, iar lumina lunii care abia răsărise strălucea puternic prin spărtură, dând la iveală un decor de dezastru total, în tente de negru şi cenuşiu.

Se vedea că în încăperea aceea fusese o singură mobilă, destul de mare. Mobila era o canapea, cu pernele sfâşiate şi cadrul sfărâmat. Cele două jumătăţi ale ei stăteau proptite de un perete, la un unghi de treizeci de grade.

Şi în pardoseală erau găuri, dar nu suficient de mari ca să poată cădea prin ele. Jeebee se hotărî să rişte scoţând o

lumânare din rucsac şi aprinzând-o.

Lumina şovăitoare răspândită de flăcăruia lumânării îi dezvălui o uşă ceva mai mică în umbra unui alt perete. Trecu prin ea. Pătrunse într-un hol care dădea în două dormitoare, sau cel puţin una din camere fusese un dormitor, fiindcă acolo se afla un pat total neatins, dar fără vreo cuvertură sau husă pe el, iar cealaltă părea un fel de cămară plină cu hârtii. Trecu prin alte două încăperi pline cu tot felul de fleacuri din piele şi metal şi ajunse, în sfârşit, într-o cameră cu toţi cei patru pereţi căptuşiţi cu rafturi. Rafturile erau pline cu cărţi şi nu părea să fi fost vreuna atinsă sau luată.

Lui Jeebee i se tăie respiraţia. Dacă aceea fusese biblioteca lui Walter Neiskamp, avea toate şansele să găsească în ea cărţile pe care şi le dorea. Nu prezentaseră probabil nici un interes pentru tâlhari. Dar era mai înţelept să le cerceteze la lumina zilei.

Tocmai dădu să se întoarcă şi să iasă din casă, când ieşi pe culoar şi văzu că mai era o uşă. Cedă curiozităţii şi, trecând pragul, se pomeni în bucătărie.

Şi aici fuseseră sparte geamurile şi încăperea fusese devastată de explozie, deşi cu o forţă ceva mai mică decât cea care devastase livingul. Şi un lucru şi mai important, pe podeaua încăperii zăceau rămăşiţele unei fiinţe omeneşti. Cadavrul fusese atacat cel puţin de nişte animale mici, pentru că nu mai era decât aproape un schelet, iar hainele indicau că fusese mai degrabă bărbat decât femeie.

Bucurându-se brusc că Lup nu-l însoţise înăuntru, fiindcă pe el îl atrăgea orice mortăciune, Jeebee se întoarse şi refăcu drumul înapoi prin casă. Ieşi, stinse lumânarea şi o băgă la loc, în rucsac. Lup îl aştepta şi îl întâmpină ca pe un camarad de mult pierdut. Jeebee se întoarse şi se îndreptă spre zona din dosul fostei case.

În mod surprinzător, ajuns acolo, Lup nu se mai arătă la fel de şovăitor. În spatele casei fuseseră instalate nişte ţarcuri de sârmă, câteva ţarcuri mici care puteau fi încuiate fiecare separat, iar din ele alte uşi dădeau spre un ţarc mai mare, care părea să fi fost un fel de loc de evadare. Dacă

omul acela, Neiskamp, ţinuse lupi, acolo îi ţinuse, fără nici o îndoială. Şi, de fapt, Jeebee zări licărind în lumina lunii câte un os ici şi colo, pe porţiunile mai întunecate de pământ din ţarcurile lupilor.

Găsi uşile prin care stăpânul ajungea la ei. Presupuse că erau prevăzute cu lacăte pentru a nu lăsa animalele să fugă, dar ceea ce găsi nu semăna nici pe departe cu un lacăt. Trase pur şi simplu un zăvor de lemn care ţinea închisă fiecare uşă. Prima uşă se deschise cu un scrâşnet de metal care răsună surprinzător de tare în noaptea cufundată în tăcere. Intră. Lup se strecură pe lângă el, o luă înainte şi începu imediat să adulmece în locul unde Jeebee văzuse licărind un obiect alb.

Ajungându-l din urmă pe Lup, Jeebee găsi oasele unui animal cam de mărimea lui Lup. Nu putea fi sigur de ce vedea în lumina lunii, dar păreau a fi oasele unui lup, de care mai rămăseseră ataşate câteva smocuri de blană şi poate chiar bucăţi de carne putrezită, deşi era greu de desluşit în întuneric.

Jeebee examina atât cât putu în lumina lunii craniul scheletului. Era sfărâmat la frunte, unde avea o gaură mare, indicând că animalul fusese împuşcat. Lup se strecură pe lângă el, îşi aplică nasul pe rămăşiţe, adulmecă, apoi se întoarse şi începu să cerceteze ţarcul.

Jeebee îl lăsă în voia lui şi se duse la ţarcul următor. Şi acolo erau oase. În total, găsi şase cuşti, toate cu rămăşiţe de schelet şi fiecare schelet cu o gaură în craniu.

Era cât se poate de clar că animalele fuseseră decimate în mod deliberat. Fie că Neiskamp le omorâse el însuşi, din motive ştiute doar de el, împins la acest gest de sosirea tâlharilor, fie – mai probabil – tâlharii. Chestiunea rămânea deci nerezolvată, iar soluţionarea ei era probabil lipsită de importanţă. Jeebee ieşi din ţarcuri, lăsând uşa întredeschisă, pentru ca Lup să-l poată urma şi după un timp ieşi într-adevăr şi Lup după el.

Biblioteca, se gândi Jeebee, va trebui examinată la lumina zilei. Nu avea nici un motiv să nu se adăpostească în casa pe jumătate distrusă, dar Lup tot nu voia să intre în

ea şi Jeebee însuşi simţea o oarecare repulsie la gândul de a pătrunde acolo.

În cele din urmă, după ce îşi aduse caii, se instală în partea dinspre răsărit a casei, pentru a fi trezit devreme de razele soarelui.

Câteva ore mai târziu, îl trezi un cer strălucitor. Se sculă, îşi pregăti micul dejun şi îşi duse caii să se adape la râu. Acolo, pământul le oferea şi hrană îndestulătoare. De fapt, chiar în jurul casei era suficientă iarbă şi păscuseră liniştiţi toată noaptea. După ce îi adapă, îi legă din nou, mancă şi el şi se întoarse spre casă. Lup o ştersese şi nu se vedea pe nicăieri.

În timp ce lumina zilei scălda poalele rotunjite ale dealurilor din jurul lor şi soarele se înălţa tot mai sus, stricăciunile casei se vedeau mult mai bine decât se văzuseră în lumina lunii. Era clar că tâlharii nu-şi pierduseră mult timp după ce aruncaseră în ea explozibilele.

Având în vedere pagubele produse, Jeebee se convinse şi mai mult că se folosise dinamită şi nu grenade brizante, de exemplu. Intrând prin uşa din dos în bucătărie, găsi confirmarea în faptul că în jurul unicului cadavru de acolo erau împrăştiate mai multe arme de foc, o puşcă de vânătoare, două puşti cu ghinturi şi două pistoale. Toate fuseseră deteriorate de explozie şi nu mai puteau funcţiona – fără îndoială că de aceea fuseseră lăsate acolo.

Jeebee bănuia că Neiskamp încercase să respingă atacul tâlharilor printr-un foc de anfiladă. Probabil sperase să-i împiedice să pună mâna pe ceea ce era în casă. În orice caz, se dovedise că apărarea lui nu fusese eficientă.

Jeebee intră în partea unde se afla biblioteca. Încăperea era umplută pe jumătate cu bucăţi din acoperişul prăbuşit, ca urmare a exploziei, care îl forţase atât de mult, încât se prăbuşise înăuntru.

Razele puternice pătrunseră înăuntru, scoţând la iveală o încăpere cu şi mai puţină mobilă decât livingul cu unica sa canapea. De fapt, canapeaua, patul din dormitor, o măsuţă lângă pat şi două scaune plus o masă în bucătărie erau toate mobilele existente în casă. Dar rafturile

bibliotecii erau pline. Fără a mai avea nevoie de o lumânare sau de altă sursă de lumină în afară de lumina zilei care pătrundea prin acoperişul spart, Jeebee începu să şteargă de praf cotoarele cărţilor pe care le lua de pe rafturi ca să le examineze.

Era o activitate lentă şi se umplea de praf, fiindcă trebuia să cureţe fiecare carte, ca s-o poată identifica citind scrisul de pe cotor. Erau foarte multe numere de reviste, precum *National geographic*, legate în coperte artizanale. Mai era de asemenea un stoc important de cărţi despre vest, mai ales de istorie a industriei de creştere a vitelor.

Dar mai erau şi multe cărţi de istorie despre indienii de la câmpie şi din munţii din vest. După ce făcu pe jumătate turul camerei, găsi ceea ce căuta: un număr destul de mic, dar onorabil, de cărţi despre lupi. Le luă de pe raft, le identifică pe rând şi le stivui pe podea. Se părea că nu va adăuga o greutate prea mare la povara pe care o căra deja Sally în spinare.

Erau cu totul opt cărţi. Jeebee le luă şi ieşi.

Capitolul 20

JEEBEE a avut timp să citească în zilele care au urmat, pentru că a continuat să călătorească noaptea şi să zacă în timpul zilei. Prima parte a orelor de lumină o dedica somnului, dar întotdeauna constata că îi mai rămâneau trei sau patru ore până să se simtă în siguranţă pentru a porni din nou, o dată cu apusul soarelui.

În acele prime ore, se ocupa mai întâi de treburile legate de bagaje, de înhămarea şi de îngrijirea cailor şi îşi reumplea bidonul cu apă de rezervă pe care-l ţinea legat de şa la prima sursă de apă care-i era la îndemână. Se aprovizionase din belşug cu tablete de sterilizare de la Paul, dar îşi dădu seama că le consuma foarte repede.

Numărându-le acum şi ţinând seama câte zile de vară şi poate de toamnă mai rămâneau, înţelese că va veni momentul când va fi nevoit să fiarbă apa, ca singură metodă pentru a preveni orice îmbolnăvire.

Oricum, deocamdată avea cel puţin două ore libere pe zi, timp în care citea cât mai mult din cărţile luate de pe rafturile bibliotecii din ruina casei lui Neiskamp.

Conform obiceiului căpătat la universitate, începu prin a citi listele bibliografice, existente în toate cărţile cu excepţia uneia şi apoi le compară ca să vadă care dintre volumele luate din casa lui Neiskamp erau mai des menţionate.

Numai două titluri îi evocară ceva cunoscut, deşi nu citise nici una dintre cărţi. Una era *Nu striga niciodată*: *Lupul!* De Farleymowat, pe care o găsise menţionată de două ori, de ambele daţi specificându-se că era „semiliterară”, ceea ce ştia că în limbajul academic însemna pe scurt: „Nu vă osteniţi s-o citiţi. Nu e o lucrare serioasă.” Cealaltă era *Lupul şi omul*: *Evoluţie paralelă*, de Roberta L. Hali şi Henry S. Sharp, despre care îşi amintea

vag ceva. Poate îi atrăsese atenţia vreo cronică din cauza ideii din titlu care-i suscita curiozitatea.

Citi toate listele, începând cu lucrarea cel mai des pomenită, *Lupul* de L. David Mech şi un volum cu titlu asemănător, aparţinând unui biolog german-suedez, Erik Zimen şi continuând până la capăt.

Când ajunse, în cele din urmă şi la *Nu striga niciodată*: *Lupul!*, îşi aminti că era sursa de inspiraţie a unui film pe care-l văzuse mai de mult. Autenticitatea sa era probabil îndoielnică, dar îşi dădu seama că, pe lângă faptul că era scrisă foarte bine, autorul se străduise s-o transforme şi într-o propagandă de prima mână în favoarea lupilor. O puse deoparte pentru o bună zi din viitor, când supravieţuirea lui Lup în ţinutul vitelor din Montana va avea poate nevoie de puţină publicitate.

Deşi era clar că *Lupul* lui Mech era considerat – şi, din câte îşi dădea el seama, pe bună dreptate – de alţi autori drept un fel de biblie, alte câteva ofereau perspective pe care el le putea aplica mai direct la cele observate în relaţiile personale cu Lup. Una dintre ele era un volum editat de Harry Frank şi publicat recent, în 1987, cu titlul *Omul şi lupul*: *Progrese*, *dificultăţi şi probleme ale cercetării lupului captiv*. Acestea, împreună cu excelenta carte a lui Zimen, începeau să-i furnizeze cu adevărat fundalul pe care-l căuta mintea sa, beneficiară a unei educaţii universitare, oferindu-i contextul în care să-şi introducă speculaţiile pe jumătate formulate.

Toate cărţile adunate, cu excepţia a trei dintre ele, l-au ajutat enorm. Era un proces ciudat, ca şi cum un petic de deşert, aprovizionat brusc cu apă, începuse să înflorească în toate direcţiile, prefăcându-se într-o oază verde. Habar nu avusese că se depuseseră atâtea eforturi pentru ca Lup şi ai lui să fie înţeleşi.

Dar în acelaşi timp era umilitor. Majoritatea lucrărilor mai savante îl ajutau să devină mult mai informat, dar şi enervant de conştient de cât de multe lucruri nu ştia despre lup. Experienţa lui limitată cu un membru al acestei specii nu era suficientă nici măcar pentru a-i permite să se

folosească pe deplin de datele găsite în cărţi, îşi spuse el.

Îl observase cu atenţie pe Lup în ultimele săptămâni. Dar, din câte citea, Lup s-ar fi comportat cu totul altfel dacă ar fi făcut permanent parte dintr-o haită. Foarte multe lucruri păreau a se referi la vârsta lui Lup. Îşi aminti statură şi agresivitatea lui Lup când îl văzuse prima oară. Dacă înţelegea bine ceea ce citea, blana lui deasă şi ciufulită şi masivitatea arătau că era vorba de un lup încă tânăr, probabil neavând mai mult de un an, deşi avea dimensiuni de adult.

Dacă era aşa, Lup era acum mult mai potrivit să-i fie partener. Din lucrările care comparau lupii cu câinii, înţelese că, de fapt, comportamentul social al câinelui adult era în multe privinţe similar cu cel al lupului imatur, încă prietenos şi nepregătit să sfideze autoritatea adulţilor pentru un loc în ordinea stabilită. Se părea că era un lucru obişnuit ca adulţii unei specii domesticite să-şi menţină caracteristicile deţinute doar de tinerii strămoşilor lor sălbatici. În cărţi, aceasta se numea „neotenizare”. Contrastul despre care îi vorbise lui Merry, dintre câinii copilăroşi şi Lup ca persoană adultă, era mai aproape de adevăr decât îşi imaginase.

Alungă pentru o clipă, cu fermitate, dorinţa pe care o simţea încolţind în el de a face speculaţii asupra speciei umane în această lumină. Avea destule de făcut.

Jeebee nu ştia aproape nimic despre trecutul lui Lup, dar câte ceva din ceea ce citea pentru prima dată îl ajuta să facă unele deducţii savante. Lup nu avea nici un defect de vedere, deci era puţin probabil să fi rămas orfan sau să fi fost luat de la mama lui înainte de a avea zece zile sau două săptămâni. Puii de lup privaţi de laptele de mamă înaintea acestei vârste aveau, se pare, tendinţa de a face cataractă.

Lup ar fi putut, desigur, să fi fost crescut laolaltă cu nişte căţeluşi, dar stăpânul câinelui l-ar fi lăsat cu mama până ce ar fi fost înţărcat, la cinci-şase luni. În acest caz, Lup nu s-ar fi ataşat atât de mult de Jeebee.

Puii de lup care rămâneau cu mamele lor mai mult de

trei săptămâni după fătare îşi pierdeau, se pare, capacitatea de a se ataşa de fiinţe umane pentru perioade mari de timp şi începeau să reacţioneze faţă de oameni cam la fel ca orice lup sălbatic. Se prezentau în acest sens documente, chiar pentru cazuri în care mama însăşi era total îmblânzită. Deci Lup fusese probabil luat în grijă de crescătorul de vite Callahan de când nu avea mai puţin de două săptămâni şi nu mai mult de trei.

Cărţile l-au mai învăţat pe Jeebee că lupii care erau crescuţi numai printre oameni nu reuşeau apoi decât rareori să se asocieze cu alţi reprezentanţi ai rasei canine. Deci relaţia lui Lup cu Greta era o dovadă grăitoare că îi fuseseră permise cel puţin contacte periodice cu alţi câini, curând după ce a fost înţărcat. Gândindu-se acum la comportamentul lui Lup faţă de câinii de la haltă, lui Jeebee i se părea foarte probabil că unii dintre câinii mai bătrâni – posibil şi cel tip collie pe care Lup îl ucisese când fugiseră – să fi fost tot de la mica fermă de vite de unde Jeebee luase scurta care-i atrăsese la început atenţia lui Lup.

În contrast cu lupii, scria în cărţi, căţeii treceau, se pare, prin două asemenea perioade sensibile, numite „ferestre” – una care le permitea să stabilească legături sociale normale cu alţi câini şi o a doua care le permitea să se ataşeze de oameni.

Câinii erau de aceea capabili să dezvolte „identităţi duale” şi, în această privinţă, erau mai flexibili decât lupii, trăind foarte fericiţi în două lumi. Spre deosebire de câine, un lup, chiar crescut de om, nu trăia niciodată cu adevărat într-o lume umană.

După cum explicase un scriitor, lupii crescuţi de oameni – sau asociaţi de timpuriu cu oamenii – îi tratau pe aceştia ca pe lupi. Adică păreau a se aştepta ca oamenii să respecte aceleaşi convenţii instinctive care guvernează viaţa socială a lupilor. Jeebee bănuia că de aici se trăgea probabil mitul popular că, în cele din urmă, orice lup „se întoarce împotriva stăpânului” său „revine” la comportamentul sălbatic. Cartea se mai străduia să explice câteva lucruri despre acţiunile şi comportamentul general

ale lui Lup.

Dar, deşi cărţile explicau multe, nu explicau destul, cel puţin din punctul de vedere al lui Jeebee, pentru a-i oferi cheia de care avea nevoie pentru a înţelege caracterul lui Lup.

Erau în acele pagini multe lucruri care îl înfuriau fiindcă nu le înţelegea. Informaţii care păreau a se ascunde sub suprafaţa cuvintelor, invizibile, care se simţeau doar, dar nu se vedeau. Se întrebă dacă nu cumva îşi închipuia doar şi îşi răspundea singur că nu. Erau cunoştinţe solide în acele cărţi – anii lui de cercetare a unor răspunsuri la nivel universitar îi dezvoltaseră o anumită sensibilitate, un miros care-l prevenea că există informaţii ce trebuie descoperite.

Problema lui, se gândea Jeebee, mergând călare spre nord, sub lumina stelelor, în timp ce se apropia mijlocul lunii iunie şi cerul era aproape întotdeauna senin, era aproape aceeaşi lipsă de experienţă.

Dificultatea era că autorii cărţilor ştiau ce spun şi scriau mai ales pentru cititori care în majoritatea cazurilor ştiau câte ceva despre ceea ce scriau ei. Jeebee nu ştia. Nu avea un context în care să potrivească o mare parte din aceste noi informaţii şi, drept urmare, faptele individuale hoinăreau prin mintea lui, încercând să se asocieze cu alte fapte individuale şi găseau găuri în fiecare ţesătură în care mintea lui încerca să le includă ca într-un tipar pentru a şi-l explica pe Lup.

Trecu graniţa de sud a Montanei la vest de Warren şi o luă spre nord, traversând din nou autostrada 310 şi îndreptându-se spre est de Bridger. Ţinutul pe care-l străbătea era alcătuit fie din dealuri şi munţi, fie din terenuri deschise, înalte, fără prea mulţi copaci care să le acopere. Urmând sfatul lui Paul, evită rezervaţia indienilor Crow, aflată acum la est de el şi o coti pe aproape de Silesia. Trecu de asemenea aproape de Laurel, dar făcu din nou un ocol neobişnuit de mare în jurul localităţii Billings – sau a ceea ce fusese odinioară Billings.

Avea senzaţia neliniştitoare că în această parte a ţării chiar şi oraşe mari ca Billings ar fi putut supravieţui crizelor

care distruseseră marile oraşe aflate mai spre est. Billings ar putea fi încă periculos chiar de la o oarecare distanţă. Pentru a fi sigur, păstra direcţia generală nord, spre Broadview şi Slayton, cotind spre partea vestică a localităţii Molt şi prin refugiile din rezervaţiile Halfbreed şi Hailstone. Drept urmare, se impunea o concluzie. Va trebui să se descurce cu ceea ce îl puteau învăţa cărţile şi să încerce să aplice cât mai mult din ele la ceea ce înţelegea doar pe jumătate, observându-l mai îndeaproape pe Lup.

Din fericire, Lup nu mai lipsea atât de mult de lângă el. Se arăta în mod frecvent în timpul zilei şi deseori călătorea pentru scurt timp împreună cu Jeebee. Acesta bănui că viteză diferită cu care călătorea fiecare îl determină pe Lup să se abată atât de mult din drum. Ritmul normal de călătorie al lui Lup era un galop cu vreo trei kilometri pe oră mai rapid decât viteza de mers a celor doi cai. Caii mergeau cu aproximativ cinci kilometri pe oră, care este şi viteza normală de mers a omului. Dar Jeebee ştia că nu era bine să-i silească să meargă mai repede.

Gândurile care îi încolţiseră când îl cunoscuse pe Lup continuau, totuşi, să ia amploare. Cărţile, mai ales lucrările lui Harry Frank, îl mai învăţaseră un lucru absolut fascinant şi anume că „mintea” lupului părea clar împărţită în două sisteme diferite.

Sistemul superior şi – pentru Jeebee – cel mai interesant adăpostea o inteligenţă asemănătoare cu a omului. Genul de sarcini îndeplinite de lupi în condiţii de laborator sugerau capacităţi comparabile cu ale delfinilor, care stârniseră interesul opiniei publice în anii şaptezeci. Comparată cu a rudei lor domesticite, câinele, de pildă, capacitatea lor de a rezolva probleme complexe era cu adevărat remarcabilă. Jeebee însuşi îl văzuse pe Lup folosind ceea ce el nu putea socoti că era decât înşelăciune, „prefăcându-se” că se joacă pentru a se putea strecura în apropierea unui animal mic pe care spera să-l prindă sau pentru a-i atrage curiozitatea.

Îl mai văzuse pe Lup cântărind problema traversării unui râu mic, dar foarte rapid. Peste el căzuse un copac, sprijinit

parţial de o stâncă la jumătatea albiei, în timp ce capătul lui era ridicat sus, deasupra apei vijelioase şi a stâncilor. Cu siguranţă, Lup îşi dăduse seama că, dacă va alerga pe el adăugând propria lui greutate acelui capăt al copacului, acesta se va îndoi şi va putea sări pe celălalt mal. Jeebee observase asta, alunecând şi poticnindu-se peste stâncile aceleiaşi albii de râu, douăzeci şi cinci de metri mai jos, simţind apa rapidă tăindu-i picioarele şi ameninţând să-l dea jos – în timp ce Lup se lăsă pe cele patru labe, uscat şi proaspăt, rânjind de pe malul opus.

Un cotlon al minţii lui încă se mai chinuia să afle de ce era atât de important pentru el să-l înţeleagă pe Lup. Unul dintre motive era clar, desigur. Lup apăruse în viaţa lui într-o perioadă când se simţise îngrozitor de singur, de fapt în apogeul unei vieţi care fusese în multe privinţe întotdeauna singuratică. Îl iubea pe Lup. Nu putea presupune cu adevărat că i se răspundea cu acelaşi sentiment şi el, din motive pur sentimentale, omeneşti, dorea să i se răspundă. Cel puţin, într-un sens, căuta o cale de a descifra în comportamentul lui Lup faptul că putea exista o afecţiune personală reală faţă de asociatul lui uman.

Dar mai era ceva. Mai era o legătură vagă între înţelegerea lui Lup şi umbră, coşmarul personal întunecat care-l urmărise de când plecase din Stoketon. După ce îl va înţelege pe Lup, constatând similitudinea instinctelor sociale ale speciei lui cu cele ale oamenilor, Jeebee va înţelege mai profund ceea ce cercetase în grupul de studiu din Michigan.

Desigur, ceea ce se întâmplase cu lumea era de preferat să nu se fi întâmplat deloc. Încă de la crearea grupului de studiu, Jeebee simţise că erau pe nişte urme care vor conduce la o mai bună înţelegere a speciei umane şi a cauzelor celor ce i se întâmplau. Poate că ar fi constituit până la urmă o bază pentru prevederea şi prevenirea catastrofelor ca acelea declanşate de marea prăbuşire.

Desigur, chiar şi în acel stadiu, lumea ar trebui să fie capabilă să se ridice din nou pe picioare în nu mai mult de două secole – sau poate chiar mai repede. Există încă prea

multă tehnologie a secolului al douăzecilea, iar cunoştinţele despre ea nu se puteau pierde complet. Oameni ca Paul Sanderson vor găsi metode s-o folosească, s-o menţină vie şi s-o refacă aşa cum fusese înainte de a se prăbuşi totul.

Simţea că, într-un fel, înţelegerea marii prăbuşiri şi a cauzelor ei putea fi asociată cu înţelegerea lui Lup, de care avea el nevoie. Era o asociere vagă, o umbră de asociere, dar se învăţase să se încreadă în astfel de cărări întortocheate ale minţii lui.

Învăţase de asemenea cum să le trateze. Adică să le alunge deliberat din gând cât de mult putea, să meargă înainte, aşteptând ca subconştientul lui să facă sinapse pe care partea conştientă a minţii nu reuşise să le facă.

Încercarea de a-l înţelege pe Lup avea o oarecare legătură cu încercarea de a înţelege de ce specia umană comisese această sinucidere parţială. Acesta era cel de al doilea element al nevoii lui de a înţelege. Nu te gândi deocamdată, îşi spuse el. Dar nu era uşor să uite.

După ce trecuseră de Billings, scăpaseră de marile oraşe. Călătoreau fie prin teren deschis, fie pe la poalele dealurilor. Era în plină vară şi zilele erau deseori fierbinţi. Dar aceste zile treceau repede şi între ele vremea era foarte plăcută, mai ales noaptea. Jeebee îşi redobândise obiceiurile traiului în aer liber, căpătate în perioada când se îndrepta spre vest.

Îşi reluă obiceiul de a purta aceeaşi cantitate de haine indiferent de temperatură de afară, fără să-i pese dacă avea nevoie să se încălzească sau dacă îi era prea cald – singura deosebire era că nu mai folosea scurtă de piele. De asemenea, obiceiul de a se bărbieri zilnic, la care revenise pentru scurt timp, fusese uitat. Avea din nou o barbă neagră, bogată. Îmbrăcămintea parcă devenise o blană, ca a lui Lup; şi nu vedea nici un motiv s-o modifice numai pentru a se adapta micilor schimbări de temperatură.

Îşi lăsa deci barba să crească şi trăia tot timpul cu aceleaşi haine. Erau lucruri neimportante. Important era faptul că se afla acum într-un teritoriu unde era mai vizibil şi deci sărea mai mult în ochi. În consecinţă, grija lui

principală era să-şi ia precauţii pentru a călători la adăpostul copacilor, în adânciturile terenului sau de-a lungul albiilor de râu, cât mai mult posibil.

În aceste părţi, râurile, mai ales în lunile de miez de vară, erau mici şi nu aveau un curs rapid. Dar aveau tendinţa să-şi croiască drum sub nivelul terenului înconjurător. De asemenea, erau în general mărginite şi ascunse de pâlcuri dese de sălcii, cu trunchiurile atât de apropiate din loc în loc, încât făceau trecerea dificilă.

Aceste pâlcuri de sălcii îi ofereau însă lui Jeebee o ascunzătoare, în caz că ar fi bănuit vreo prezenţă prin preajmă. Putea să se piardă în ele, cu cai cu tot şi să stea acolo liniştit până ce treceau animalele sau oamenii respectivi.

În condiţiile în care călătorea, orice urmă de altă fiinţă umană era neobişnuită, deşi zona părea aproape neafectată de schimbarea ce se abătuse asupra lumii. Trecea departe de majoritatea clădirilor pe care le vedea şi la multe dintre ele era lumină noaptea, sau la primele ore dădeau semne că se desfăşura o activitate vie.

Dar într-o noapte dădu, în sfârşit, peste un grup de clădiri de fermă arse până aproape de temelie – şi nu cu mult timp în urmă, fiindcă în jur se simţea încă mirosul de lemn ars – iar când îşi frecă degetul de rămăşiţele unei cercevele de fereastră arsă văzu în lumina lunii că pielea i se înnegrise de funingine.

Era adevărat că nu era sezon de ploi şi de fapt plouase chiar foarte puţin în ultimele săptămâni, deci era obişnuit să găsească vite adunându-se pe lângă puţinele surse de apă şi păscând cât mai aproape de ele. Şi totuşi, clădirile trebuie să fi ars la puţin timp după zăpezile ultimei ierni, probabil în luna precedentă sau cam aşa, deoarece suprafeţele din încăperile expuse acum rigorilor vremii nu păreau afectate.

Dar descoperirea clădirilor distruse îl alarmă. Un asemenea loc putea să atragă prădători. Pătrunse mai adânc sub poalele dealurilor, urmând pe cât posibil firul albiilor de râu şi al pâlcurilor de sălcii. Ajunse, în sfârşit,

într-o zonă acoperită întrucâtva de copaci, dar pe lângă apa curgătoare erau încă grupate sălcii.

Acolo, sus, pe dealuri, începu să-şi îngăduie să călătorească mai mult în timpul zilei, fiind o zonă nepopulată. Căpătă obiceiul să meargă pe jos, ducându-l pe Brute de hăţuri, în timp ce Sally păşea răbdătoare în urma lui Brute, legată de şaua lui. O făcea atât pentru a cruţa caii, cât şi pentru că era din ce în ce mai capabil să descifreze terenul din faţa lui; în acelaşi timp, simţea că era mai puţin vizibil decât ar fi fost pe spinarea calului, chiar şi în adâncitura albiei râului.

Într-o dimineaţă, tocmai se lumina cerul, când Brute se proţăpi brusc – se opri, trăgând tare înspre spate cu toate cele patru picioare. Jeebee înţepeni şi privi repede în jur. Era cu puţin înaintea zorilor, dar era lumină. Vedea clar totul, cu excepţia locurilor ascunse de pâlcurile de sălcii, înainte şi în jurul lui şi înspre celălalt capăt al unui râu care nu putea avea mai mult de douăzeci-treizeci de picioare lăţime. Nu se vedea nimic care ar fi putut alarma calul, dar începu şi Sally să tragă înapoi de funia cu care era legată de şaua lui Jeebee.

Jeebee trase tare de hăţuri, dar Brute i se împotrivi cu toată forţa muşchilor lui şi nu se urni nici un centimetru.

— Ce naiba v-a apucat? Bombăni Jeebee şi îl uimi sunetul propriilor sale cuvinte.

Îl uimi nu numai faptul că înjurase caii, ci şi faptul că în urmă cu un an chiar, nu i-ar fi trecut prin cap să facă aşa ceva.

Era pentru el un şoc să-şi dea seama că se schimbase atât de mult. Firea rezervată care-l caracteriza de când se ştia fusese modificată de cele întâmplate în ultimele luni. Îşi aminti cu neplăcere că fusese la fel de uimit când descoperise că era în stare să-l ucidă pe Lup dacă era necesar, ca să păstreze numai pentru el alimentele găsite atunci în pivniţa de rădăcinoase.

Apoi, recăpătându-şi cumpătul, Jeebee îşi alungă mânia trecătoare. Învăţase să se încreadă în simţurile animalelor mai mult decât într-ale lui. Şi, deşi mirosul cailor nu era la

fel de fin ca al lui Lup, era oricum mult mai bun decât al lui. Îşi dădu seama dintr-o dată că vântul adia spre ei din susul râului, în direcţia în care mergeau.

Se întoarse, duse caii înapoi până ce se relaxară, apoi îi priponi într-un mic loc deschis de pe malul râului. N-aveau decât să pască şi să se adape în timp ce-l aşteptau. Jeebee se uită înjur după Lup. Fusese cu ei cu puţin timp în urmă. Unde o fi?

Făcu mâinile pâlnie la gură şi urlă. Aşteptă. Nu primi nici un răspuns. Urlă din nou.

Iarăşi, nici un răspuns. Lup n-ar fi putut ajunge atât de departe încât să nu-l audă, în scurtul răstimp de când nu-l mai văzuse. Jeebee credea în curiozitatea firească a lupului, care-l putea duce înapoi să investigheze cauza ce-l făcuse pe Jeebee să-l cheme. Dar, neprimind răspuns nici la al treilea urlet, după ce mai aşteptă trei minute pline, Jeebee renunţă. Scoase puşca de.30/06 din tocul prins de şaua lui Brute, se asigură că era încărcată şi porni din nou în susul râului, singur.

Păşea cu precauţie, din principiu. Pâlcurile de sălcii erau suficient de dese pentru a ascunde un animal mare, de pildă un juncan sau un taur.

Ţinea arma în balans în mâna dreaptă, cu arătătorul pe piedica trăgaciului, astfel încât încheietura degetului îl ţinea sub control. Mâna stângă era liberă pentru a da la o parte ramurile de salcie – dar încet, în linişte. Un animal mare, suficient de alertat pentru a se fi lansat deja într-un atac asupra lui, n-ar fi fost probabil oprit de un glonţ dintr-o armă de un asemenea calibru.

Un grup de sălcii îi blocă drumul, urmat de un mic spaţiu deschis, apoi un alt pâlc şi un alt spaţiu deschis, mai mult pământ gol decât iarbă. Se afla pe ceea ce se numeşte un mal aluvionar. Acum, în iulie, nivelul apei scăzuse, nemaiavând volumul din primăvară, când acoperea probabil terenul până deasupra capului lui, inundând jumătatea inferioară a trunchiurilor de sălcii cu apă iute, maronie, înspumată, până la malurile adevărate de pe ambele părţi.

Mai înainta puţin şi trecu pe lângă un luminiş între sălciile din stânga lui şi preţ de o clipă văzu clar cu coada ochiului coama malului. În clipa aceea i se păru că zăreşte trupul slab, cenuşiu, al lui Lup deplasându-se paralel cu el. Dar când se întoarse ca să privească direct, nu mai văzu nimic.

Văd ceea ce-mi doresc să văd, îşi spuse el. Deşi nu avea mari speranţe că Lup să-i vină în ajutor la nevoie. Nu-i stătea în fire să sară în apărarea unui prieten uman, precum câinii din filme. Acţiunile lui Lup erau guvernate de interesul practic propriu, izvorât din instinctele lui sălbatice.

Dar dacă Lup ar fi fost, totuşi, cu el, mirosul lui i-ar fi spus mai multe despre ceea ce îi alarmase pe cai şi acţiunile lui l-ar fi ajutat să desluşească mai clar orice pericol animal care-l pândea.

Jeebee trecu prin ultimul pâlc de sălcii şi pătrunse într-un alt luminiş. Era cel mai mare de până atunci. Se îngusta spre malul adevărat, dar rămânea suficient de deschis ca să-l vadă acum limpede, chiar în vârful lui, pe Lup, privind în jos spre el cu interes – doar privind.

Jeebee se întoarse şi îşi continuă drumul. Fără nici un sunet care să-l prevină, doi câini negri, din câte se părea – unul la fel de mare sau mai mare decât Lup şi unul care semăna mult cu un căţelandru pe jumătate matur – ţâşniră dintre sălcii şi se repeziră spre el, cel mai mic în urmă.

Avu timp să se gândească, „Ah, nu, câinii unui fermier!” şi deci, fie că erau sau nu prietenoşi, că nu trebuia să tragă în ei. Căci, dacă erau câini de fermă, stăpânul lor putea umbla călare puţin în urma lor şi putea auzi zgomotul unei arme.

Împunse cu mâna care ţinea arma, ca o persoană care foloseşte un băţ pentru a ţine la distanţă un animal, fie ameninţător, fie prea prietenos, care vrea să sară pe el. Brusc, animalul negru mai mare se ridică pe picioarele din spate şi lucrurile se precipitară, deşi el văzu totul foarte clar şi mintea lui era calmă şi vigilentă. Numai trupul părea să i se mişte încet, supunându-se cu greu dorinţelor lui.

Ridicat în două picioare, ceea ce crezuse a fi un câine

devenise un monstru negru ca noaptea, cu un cap flocos şi nişte fălci pline cu dinţi. Era la fel de înalt ca el. Zări nişte ochi adânciţi în orbite şi simţi un abur de răsuflare fierbinte pe faţă.

Acum, în ultima clipă, îşi dădu seama că era o ursoaică neagră, deşi nu şi-ar fi imaginat niciodată că un urs adult poate fi atât de slab; iar animalul mai mic era puiul ei.

O lovitură puternică asupra puştii i-o azvârli din mână şi arma se duse rotindu-se spre râu. Nu avu timp să vadă unde căzuse, pentru că o altă lovitură grea alunecă pe lângă partea dreaptă a capului său şi încă una ateriza pe porţiunea de sus a braţului stâng.

Timpul se încetinise brusc. Jeebee simţi deodată prezenţa lui Lup, care apăruse ca printr-o scamatorie şi li se alăturase cu o iuţeală incredibilă. Îşi făcu apariţia nu cu salturile înalte şi sacadate cu care atacase câinele collie la haltă, ci ca un vârtej cenuşiu care se ţinea aproape de pământ. În secunda în care ajunse la Jeebee şi la urs, memoria lui Jeebee înregistra instantaneul nemişcat, cu coada lui Lup lăsată-n jos în spatele lui, cu urechile culcate şi fălcile întredeschise, când se ivi în spatele ursului. Jeebee zări acele fălci puternice încleştându-se o clipă de piciorul stâng al ursului, cu dinţii pătrunzând adânc până la os, apoi, aproape imediat, Lup îi dădu drumul şi sări îndărăt.

Ursul se întoarse repede, dar prea târziu ca să-l mai prindă pe Lup.

Mintea lui Jeebee lucra cu mare rapiditate, dar cu o limpezime şi un calm neobişnuite, mânându-l ca un motor impersonal. Se aplecă, întinzând mâna după pistolul din cizmă. Chiar în clipa când întinse mâna îşi dădu seama cât de inutile ar fi gloanţele sale uşoare pentru a opri un asemenea adversar. Degetele i se încleştară în schimb pe cuţitul uriaş vârât în teacă pe partea exterioară a cizmei drepte.

Apucă mânerul şi eliberă cuţitul, trăgând de cureaua care-l ţinea să nu cadă, ca şi cum ar fi fost o sfoară. În timp ce făcea asta, simţi o pală de aer deasupra capului, de la o nouă lovitură a labei ursului, care nu-l nimeri fiindcă se

aplecase. Când se ridică, aproape îl doborî o altă lovitură zdravănă, de data asta în partea de sus a coapsei.

Se îndreptă de spate şi împunse instinctiv cu cuţitul în faţă, cum îl învăţase Nick, spre vintrele ursului; simţi lama pătrunzând în sus. O altă lovitură îi atinse uşor umărul. Apoi corpul negru căzu spre spate, departe de el. Îl privi de sus, nevenindu-i să creadă. După cum îl prevenise Nick, vârful lamei pătrunsese în sus, în apropiere de porţiunea superioară a zonei moi a stomacului. Avusese totuşi norocul să atingă un punct vital – poate chiar inima, acolo sus, în spatele sternului...

Puiul dispăruse. Lui Jeebee i se înmuie brusc piciorul stâng sub el şi se aşeză. Ceva îi întuneca ochiul stâng. Îşi duse mâna la ochi şi când o îndepărtă văzu că era umedă şi roşie. Ducând mâna şi mai sus, găsi o piele zdrenţuită atârnând, care se dovedi a fi o bucată din pielea capului.

O împinse înapoi pe cap. Lup, după ce atacase din nou, sărise înapoi când ursul căzuse, apoi se învârtise cu grijă spre picioarele lui din spate. Acum, când ursul era la pământ, se apropia cu prudenţă, oprindu-se la un pas sau doi şi când Jeebee îşi împinse la loc pielea capului, Lup făcu un ultim pas şi întinse gâtul până ce nasul aproape atinse piciorul din spate îmbrăcat în blană. Urechile i se mişcau în sus şi-n jos în timp ce adulmecă. În cele din urmă, împunse tare piciorul cu vârful nasului şi sări înapoi. Apoi rămase la pândă, cu urechile ciulite şi ochii sticlind.

Ursul nu reacţiona. Lup înainta încrezător şi începu să examineze mai amănunţit cadavrul.

Jeebee uită de Lup. Cuţitul lui era încă înfipt în porţiunea superioară a burţii animalului, care acum era clar că murise. Instinctiv, îl scoase şi-l şterse de pantaloni, apoi îl vârî înapoi, în teacă.

Îl surprinse că nu simţea nici o durere. Va simţi, fără îndoială, în următoarele minute. Mintea lui rămăsese uluitor de limpede şi calmă. Ghearele ursului îl infectaseră poate cu bacteriile din murdăria de pe ele, îşi spuse el fără nici o emoţie. Va avea nevoie de antibioticele din rucsacul aşezat în dosul şeii lui Brute, cât de curând posibil. Trebuie să se

întoarcă la cai cât timp se mai poate deplasa.

Încercă să se ridice din nou şi descoperi că nu-l ajutau picioarele. Privind în jos spre coapsă, unde simţise lovitura, văzu că pantalonul era sfâşiat şi plin de sânge. Era aproape suficient sânge ca să poată picta cu el. Ideea era hazlie, dar nu râse.

Pipăi cu degetele sângele de pe coapsă. Stofă ruptă, carne sfâşiată şi... găuri acolo unde loviseră prima oară ghearele. Răni de suprafaţă, dar în câteva ceasuri îl vor imobiliza. Va trebui să ajungă la cai. Fără îndoială că sângera pe dinăuntru în zonele lovite. Comprese reci, de îndată ce va ajunge la cai. Apa râului era probabil rece.

Îşi pipăi partea de sus a braţului stâng şi simţi ceva ud. Din nou sânge pe degete. Din fericire, nu părea să mai sângereze şi în alte părţi. Se uită în jur. Puşca era doar la vreo doi metri distanţă, pendulând, pe jumătate deasupra apei. Se rostogoli pe partea nevătămată, se târî până la puşcă şi, după ce o apucă, o folosi că proptea pentru a se ridica pe piciorul sănătos.

Porni clătinându-se de-a lungul malului, în josul râului, spre cai.

Capitolul 21

ERA GREU DE MERS printre sălcii. Rănile încă nu-l dureau, deşi era conştient de ele.

Continua să aibă mintea la fel de limpede şi clară. Acum, ca o viziune mentală gen tunel, îşi concentră toată atenţia asupra gravităţii momentului şi a ceea ce trebuia făcut imediat. Timpul se scurgea acum în ritm normal.

Trebuia să ajungă înapoi la rezervele de medicamente, la cai. Din ceea ce citise în cărţile despre lupi, precum şi în textele despre primul ajutor în cazul rănilor produse de animale mari, pericolul cel mai mare consta probabil în faptul că atât braţul, cât şi piciorul erau profund şi masiv vătămate de loviturile labelor ursoaicei. În locurile unde fusese sfârtecată de acele labe, carnea va fi inundată de sângele vaselor de sub piele.

Nu va pierde, probabil, mult sânge – nici în clipa aceea nu pierdea prea mult, doar din pielea capului, ceea ce părea cel mai puţin important. Pericolul real era vătămarea internă, de sub piele. Asta va însemna inflamaţie, care va culmina în vreo douăzeci şi patru de ore.

Cum se tratează inflamaţiile? Căuta în minte amintirile despre manualele de prim ajutor. Comprese reci. Nu avea deocamdată comprese sau material din care să le confecţioneze. Dar apa din râul aflat în apropiere izvora din munte. Era probabil rece ca gheaţa şi în locul unde erau caii avea haine pe care putea să le sfâşie şi să lege cu ele atât rana de jos, cât şi pe cea de sus. Îşi putea bandaja şi capul, care deocamdată sângera cel mai mult.

Compresele reci ar fi trebuit aplicate cât mai repede. În ritmul lent în care mergea clătinându-se, va dura un timp până ce va parcurge distanţa apreciată de el la vreo cincizeci de metri până la cai. Slavă Domnului că îi priponise într-un loc unde era apă şi aveau ce paşte.

Înaintarea îi era însă încetinită de pâlcurile de sălcii. Uneori reuşea să pătrundă printre ele sau să le ocolească, dar îi îngreunau mersul. Privi spre râu. Nu era nicăieri mai lat de zece metri şi nu părea mai adânc de un metru, cel mult. În el nu creşteau sălcii şi va profita dublu cufundându-şi piciorul în apa rece şi începând să-şi spele măcar rana de la picior.

De altfel, putea să-şi stropească şi braţul cu apă când va intra în râu. Ambele acţiuni îl vor ajuta, fără îndoială, să îndepărteze grosul murdăriei rămase de pe ghearele şi perniţele labelor ursoaicei. Tot astfel, putea s-ajungă la destinaţie în jumătate din timpul pe care i-l luă mersul greoi în jurul sălciilor sau printre ele. Iar apa nu-i va încetini înaintarea mai mult decât sălciile.

Coti spre râu şi se opri la mal, amintindu-şi brusc că apa putea conţine organisme toxice. Era unul – un parazit numit giardia – care provenea din excreţiile castorului şi ale altor animale sălbatice şi se presupunea că există în râurile de munte din vest cum era acela.

Dar nu prea avea de ales. Ori risca să se îmbolnăvească, ori în mod sigur va fi imobilizat de răni, ceea era foarte periculos. Dacă nu va mai putea să umble şi să se ridice, nu va mai putea să facă rost de hrană şi de apă şi în acelaşi timp va fi neputincios în faţa oricărui prădător sau duşman uman care l-ar fi găsit. Când păşi în apa care-i ajungea aproape până la talie, simţind talpa piciorului sănătos pe albia râului, îşi aduse aminte la timp să-şi scoată revolverul din cizmă şi să-l vâre sub centură.

Se întâmpla în mod frecvent, după cum aflase din cărţile luate dintre ruinele casei lui Walter Neiskamp, ca lupii care dădeau semne de slăbiciune sau incapacitate să fie hărţuiţi sau încolţiţi de alţi membri ai haitei. Un lup vătămat, cu un rang superior în ierarhia lor, era în mod deosebit ţinta atacului. Era adevărat că aceasta se întâmpla, de obicei, numai când lupul agresor era suficient de bătrân pentru a avea ambiţia „politică” de a avansa în ierarhia haitei. Acest lucru se putea petrece, înţelesese Jeebee, oricând, după cel de al doilea an de viaţă al lupului,

când lupii din haite ajungeau la maturitate sexuală.

Jeebee bănuia acum că Lup avea un an şi ceva atunci când îl cunoscuse; era încă teoretic prea tânăr pentru a avea deocamdată „ambiţii politice”. Dar asupra unui lucru erau toate cărţile de acord – atât lucrările formale academice, cât şi naraţiunile scrise la persoana întâi de amatori pasionaţi de lupi – şi anume că lupii nu citesc cărţile ce „presupun” care e comportamentul lor; singurul lucru previzibil în privinţa lor era tocmai imprevizibilul comportamentului. Lupii care iau hotărâri sunt individualităţi distincte, după cum remarcase Jeebee din observaţii directe asupra lui Lup.

Previziunea era şi mai problematică dacă era valabilă afirmaţia lui Frank, cum că anumite aspecte ale comportamentului lupilor sunt guvernate nu de propriul sistem cognitiv extrem de dezvoltat al animalului, ci de un sistem instinctual separat, care funcţionează în mare măsură independent de sistemul conştient, de gândire. Modelele de comportament instinctiv, declanşate de indicaţii pe care o fiinţă umană s-ar putea nici să nu le recunoască, ar putea face lupul să reacţioneze într-un mod pe care mintea lui nu-l poate controla. Reacţiile prădătorului pot fi declanşate în aceeaşi măsură de mişcările stângace, necoordonate, ale unui coleg de haită infirm sau de zvârcolirile unei căprioare rănite. Indiferent de sentimentul de camaraderie pe care-l avea Lup faţă de Jeebee, rănile omului puteau provoca un atac. Faptul că Lup ar putea avea ulterior un sentiment asemănător regretului era o slabă consolare; Jeebee va trebui fie să se mişte cât mai normal când Lup va fi în preajmă, fie să rămână imobil – aşa cum fac lupii bolnavi sau răniţi.

În timp ce se gândea la toate astea, Jeebee îşi croia drum în susul râului pe lângă mal, ţinând capătul cu magazie al puştii în mâna dreaptă şi cu patul sub apă, pipăind albia de dinaintea lui cu tălpile, ca un orb care tatonează cu bastonul gropile şi obstacolele.

Deocamdată avusese noroc, neîntâlnind nici una şi nici rădăcini care să iasă în apă din malul de lângă el şi care l-ar

fi făcut să se împiedice. Nu mai avea mult până la cai. Mintea lui era la fel de ageră şi limpede ca apele unui diamant, concentrându-se să caute ce mai trebuia făcut şi ce mai avea de îndurat.

Poate că în clipa aceea, se gândi el, îl ajuta propriul său sistem uman instinctiv, declanşat de nevoia de a supravieţui.

Dar în cele din urmă trecu prin apă de ultimul cot al râului şi văzu caii în locul unde-i priponise. Era timpul să caute un loc pe unde se putea căţăra pe mal, aşa infirm cum era. Avea de învins apă până la talie şi malul de pământ cafeniu de vreo şaizeci de centimetri înălţime. Rezolvă până la urmă problema, sprijinindu-şi partea de sus a corpului de mal, cu puşca în mână şi apoi trăgând restul corpului şi scoţându-şi picioarele din apă. Se rostogoli peste pistolul din centură, lovindu-se de el.

Se ridică ajutându-se de puşcă şi merse şchiopătând spre cai. Se bucură să constate că Lup nu se vedea pe nicăieri. Poate că teama lui de un atac instinctiv fusese o prostie; dar prefera să nu-şi încerce şansele.

Avusese noroc că ursoaica îi vătămase braţul stâng şi nu pe cel drept. Era dreptaci. Nick Gage îl pusese să exerseze cu pistolul în mâna stângă, dar nu trăgea cu precizia pe care o au stângacii.

Îşi bandajă rănile cu comprese ude confecţionate din fâşii rupte dintr-o pătură, apoi înghiţi prima doză de antibiotice. În Michigan îşi pusese în rucsac nişte Augmentin pentru o asemenea eventualitate. Dădu pe gât pastila, cu apa dezinfectată din bidonul pe care-l ţinea legat de şa. Abia după ce efectua aceste operaţiuni, îşi goli pe îndelete cizmele de apă şi îşi scoase şosetele năclăite.

Începea să-şi simtă rănile. Încă nu era efectiv durere, dar le simţea că există. Mai avea însă şi altele de făcut înainte de a se putea ocupa de ele. Pare-se că imediat ce ieşise din apa rece începuseră să i se umfle piciorul şi braţul, care amorţiseră. Dacă în curând nu va mai putea să se mişte, mai avea de făcut câteva lucruri.

Poate că nu va mai fi în stare să ia poverile de pe cai. În

acest caz, Sally va rămâne cu greutăţile în spate şi Brute cu şaua pe el timp de câteva zile, ceea ce era de neconceput. Nu erau prin apropiere copaci destul de mari ca să poată lega povara lui Sally undeva sus, unde nu putea ajunge Lup – chiar dacă ar fi putut să se caţăre într-un copac în clipa aceea. Gândul de a se căţăra într-un copac în starea lui era ridicol.

Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să dea jos atât bagajele, cât şi şaua de pe spinările cailor şi să-i lase pe amândoi într-un loc unde să ajungă la apă şi la iarba care se putea găsi pe acolo.

După ce bagajele au fost puse pe jos, nu-i trecu prin cap cum ar putea să le protejeze de Lup. Apoi se gândi să le lase între cei doi cai şi să se întindă pe ele. Spera că în felul acesta Lup nu va încerca s-ajungă la ele.

Era un risc, dar era silit să rişte. Pentru prima dată îşi dădu seama că şi o rană minoră putea mutila un lup, suficient pentru a ameninţa capacitatea lui de a supravieţui.

Deşi îi era greu cu o mână, reuşi să dezlege şi să arunce deoparte funia cu care era legată povara lui Sally, apoi, cu şi mai multă dificultate, cu o singură mână, reuşi să slăbească suficient cureaua sub care era pătura. Înghesuind-o pe Sally lângă nişte sălcii, în aşa fel încât trunchiurile lor subţiri să-i preseze cureaua de trup în timp ce aceasta alunecă în jos, izbuti să încetinească puţin coborârea poverii, trăgând de ea spre pământ cu braţul sănătos.

Mai avea câteva lucruri de făcut. Era clar că începeau să-l doară braţul şi piciorul şi îşi aminti că avea în bagaje un analgezic, Dilaudid.

Dar încă nu era prea rău – de fapt, probabil nici pe jumătate de rău pe cât va deveni – şi mai avea de scos şaua de pe Brute şi rucsacul de sub prelată, ca să aibă la îndemână medicamentele în cazul în care nu se va mai putea mişca.

Desfăcu cureaua de pe Brute şi luă şaua, rucsacul şi pătura de sub şa. Avu ghinionul ca toate să alunece pe

cealaltă parte a calului, dar reuşi să apuce un capăt al curelei şi să tragă spre el toate cele trei obiecte pe sub burta lui Brute. Brute era fie într-o dispoziţie neobişnuit de bună, fie nepăsător, fiindcă nu încercă să calce peste vreun obiect sau să protesteze faţă de manevrele care se efectuau pe sub el.

Jeebee ridică spre el şaua şi rucsacul, desfăcu rucsacul, îşi scoase din el medicamentele şi băgă totul sub prelată, punând însă deoparte punga cu medicamente ca s-ajungă la ele când se va lungi.

Mai avea o ultimă treabă de făcut, dar începea să iasă din acea stare ciudată de intensă luciditate în care se menţinuse până atunci. Pentru prima dată începea să simtă o slăbiciune în picioare şi durerea extinzându-se în picior, braţ şi cap.

Se luptă cu el însuşi ca să poată scotoci în continuare sub prelată, până ce reuşi să scoată încă un bidon cu apă. Băgă în el doza cuvenită de pastile dezinfectante şi se duse şchiopătând până la râu ca să-l umple cu apă, profitând de ocazie pentru a-şi umezi bine încă o dată cele trei bandaje grosolane de pe picior, braţ şi cap.

Se gândi o clipă că umezind din nou bandajul din jurul capului zgândărise pielea şi declanşase şuvoiul de sânge. Dar era doar sângele coagulat care se diluase. Îşi şterse umezeala roşie din ochi cu mâna sănătoasă, luă bidonul umplut cu apă şi porni împleticindu-se, sprijinindu-se de puşcă, spre grămada acoperită cu prelată dintre cei doi cai. În sfârşit, se aşeză mulţumit pe ea.

În poziţia şezând, luă bidonul pe jumătate plin cu apă dezinfectată pe care-l agăţase deja de şa, astfel că acum avea la o lungime de braţ un bidon plin şi unul pe jumătate plin. Trase lângă el bidoanele pe sub prelată şi deplasă materialele mai moi sub el pentru a alcătui un fel de culcuş. Spre picioare adună mai multe obiecte, ca să le ţină ridicate; apoi îşi scoase îmbrăcămintea udă. Avu norocul să găsească lenjerie de corp uscată, chiloţi şi o cămaşă, printre păturile de sub prelata bagajelor.

Îşi scoase totul de pe el şi se şterse cu o cămaşă uscată.

Ziua avansa şi se făcuse deja cald, dar el începu deja să tremure involuntar, instalându-se hipotermia. Înjură cu glas stins când descoperi că nu putea să-şi pună hainele uscate peste comprese; le aruncă pe jos ca să se întindă peste ele şi rămase doar în chiloţi şi ciorapi. Se înfăşură apoi în pături şi se târî sub prelată, dârdâind, în timp ce faţa începea să-i ardă. Avea respiraţia greoaie. Ochii îl dureau, începea să se simtă foarte slăbit, iar zonele rănite îl dureau tot mai tare.

Zăcea acolo, gândindu-se că va amâna cât va putea de mult să ia Dilaudid. Dar, neavând altă preocupare în afară de conştiinţa durerii, i se păru că se apropia rapid de momentul când va deveni insuportabilă. Se simţea deja atât de vlăguit, încât gândul de a se ridica din poziţia culcat i se părea demn de a fi luat în seamă numai în caz de forţă majoră.

În cele din urmă se încălzi şi încercă să aţipească în lumina soarelui. Se trezi însă tremurând din nou la mijlocul după-amiezii. Nu mai avea alte pături cu care să se învelească. Trase disperat de prelată, încercând să se acopere cu ea. Apoi o împinse înapoi ca să se asigure că încă mai acoperea toate bagajele.

Sosise momentul. Scotoci în punga cu medicamente şi scoase flaconul de Dilaudid. Îl scutură stângaci, scoţând din el pe palmă mâinii drepte una dintre pilulele mici şi portocalii de două miligrame, apoi o dădu pe gât cu o înghiţitură de apă din bidonul pe jumătate plin.

Ridică flaconul pentru a citi indicaţiile: una sau două pilule de patru ori pe zi, timp de numai o săptămână, dar mai puţin, dacă e posibil. Ştia că sunt eficiente, sau chiar creează dependenţă, ultimul lucru care-i lipsea în locul acela, unde era singur, căci după ce se vor termina, nu va avea de unde să-şi procure altele, chiar dacă avea voie să le mai folosească.

Se relaxa şi închise ochii. Rănile păreau vii şi durerea pulsa în ele o dată cu bătăile inimii. Dar, treptat, Dilaudidul îşi făcu efectul şi adormi.

Se trezi în lumina unei noi dimineţi, descoperind limba mare, lipicioasă, a lui Lup lingându-l pe frunte şi pe pielea

capului.

— Pleacă! Strigă el – sau încercă să strige – dar ceea ce ar fi trebuit să fie un urlet sever ieşi ca un ţipăt firav şi răguşit. Peste o clipă, îl săgeta durerea.

Era greu de imaginat că putea să-l doară atât de tare. Îşi privi braţul şi piciorul şi le văzu umflate la nişte proporţii pantagruelice.

Scotoci cu mâna tremurând prin lucrurile din dreapta lui şi de sub el, căutând punga cu medicamente. Prelata îl acoperea doar parţial, iar bandajele fuseseră smulse atât de pe braţ, cât şi de pe picior şi, simţind adierea vântului pe cap, îşi dădu seama că şi bandajul de pe cap fusese smuls. Dar în clipa aceea nu conta decât Dilaudidul.

Găsi punga, găsi flaconul cu Dilaudid. Scutură stângaci pe piept o pilulă din flacon. Cu o singură mână, înşuruba neîndemânatic capacul flaconului şi îl puse la loc. Apoi se foi din nou ca să găsească bidonul cu apă – oricare dintre ele. Îl găsi şi sorbi puţin, înghiţind pilula.

Oftă uşurat. Durerea nu se domolise nici un pic, dar ştia că în cele din urmă va ceda.

Privi în jos spre prelata care ar fi trebuit să-l acopere. Fusese înghesuită sub el şi trasă până ce se dezveliseră braţul şi piciorul stâng, bandajele fuseseră smulse, iar rănile linse până ce deveniseră curate. Ridică mâna dreaptă la cap şi descoperi că rana nu mai avea crustă de sânge închegat şi era în schimb acoperită cu o peliculă ca o soluţie uscată de sirop. Ştia din experienţă că erau rămăşiţele uscate ale salivei lui Lup. Probabil că linsese rănile aşa cum şi le-ar fi lins pe ale lui proprii sau pe ale unui tovarăş de haită.

Începând să se trezească de-a binelea, iar Dilaudidul să-i domolească durerea, îşi aminti vag că mai fusese trezit cel puţin o dată de Lup, care îl lingea. Acum îşi aduse aminte; zbierase la Lup ca să-l oprească – îşi mai aminti că scotocise disperat după pistol până să-şi dea seama că Lup voia doar să-l ajute; îşi mai aminti că mai luase câteva pilule de Dilaudid.

Câte luase oare în perioada de năuceală? Nu-şi putea

aminti, dar, de vreme ce îşi amintise că îl durea rău de fiecare dată când se trezea, probabil că nu depăşise prea mult doza admisă…

— Mrmmmp?… Mrmmmp?… Mrmmmp?…

Lup stătea nemişcat lângă el, scoţând din gât nişte sunete înăbuşite, mirate. Jeebee se ridică pe jumătate pe cotul sănătos şi îl privi; Lup se dădu repede câţiva paşi înapoi. Acum îl privea pe Jeebee, cu urechile coborâte spre spate, semnalându-şi intenţiile paşnice şi dând din coadă. Capul şi-l ţinea puţin înclinat pe o parte, cu o expresie care – Jeebee ştia din lunga experienţă a lunilor petrecute împreună – arăta curiozitate şi îngrijorare.

— Iartă-mă, rosti răguşit Jeebee privindu-l pe Lup. Nu sunt supărat…

Încercă să se ridice mai sus, dar durerea îl împiedică şi cotul se înmuie sub el. Lup înainta un pas. Efectiv nu se putea ridica, îşi dădu seama Jeebee. Întinse mâna spre Lup, iar acesta mai făcu un pas şi-i linse mâna. Jeebee îşi vârî mâna în părul des de sub ceafă lui Lup şi-l scărpină.

Lup îi linse din nou mâna. Apoi – brusc, ca şi cum fusese răsucit un comutator – expresia de curiozitate şi îngrijorare dispăru de pe faţa lui. Se întoarse şi pătrunse printre sălciile din jur, lăsându-l dintr-o dată singur pe Jeebee.

Jeebee rămase întins în locul unde era. Încet-încet, Dilaudidul începu să-şi facă efectul şi durerea cedă. Simţi că îl deranjează prea plinul băşicii udului.

Era într-un impas. Literalmente nu se putea mişca. Chiar dacă durerea cedase, braţul şi piciorul stâng erau total înţepenite. Totuşi, izbuti cu oarecare efort să se rostogolească puţin pe partea dreaptă şi să urineze dincolo de obiectele îngrămădite sub el. Îl trecu un val plăcut de căldură şi de uşurare. Îşi aminti apoi că Dilaudidul, ca şi Codeina, morfina şi alte narcotice, sporeşte activitatea parasimpatică – deci încetineşte activitatea normală a intestinelor şi produce constipaţie. Dacă va fi imobilizat pe grămada de bagaje câteva zile, acest efect secundar îl va ajuta. De asemenea, dacă îşi amintea corect, Dilaudidul produce greaţă, reducându-i pofta de mâncare o zi sau

două.

Uşurarea fizică era imensă.

Se lăsă pe spate şi se relaxa. Ziua abia mijise şi era încă la umbră, dar în câteva ore soarele se va înălţa şi va bate direct pe el. N-avea cum să se apere decât poate folosind un obiect la care era în stare să ajungă, fie de sub el, fie de lângă el, pentru a-şi feri ochii de lumina puternică.

Începea să se simtă relativ bine sub efectul Dilaudidului şi nu mai avea chef să doarmă. Era mult mai calm decât se aşteptase. Se molipsise, se pare, de pragmatismul lui Lup. Era în pericol în locul acela de lângă micul râu, printre sălcii. Un fermier, câinele unui fermier sau chiar un alt urs putea să dea peste el. Trebuia să devină capabil să călărească sau măcar să stea în şa suficient timp pentru a ieşi din zona aceea de păşuni şi să pătrundă în zona de la poalele dealurilor, unde nu ajungeau probabil vitele şi, prin urmare, nici oamenii de la ferme.

O problemă reală va fi cum să aşeze din nou bagajele de sub el pe spinarea lui Sally. Poate că va izbuti să se deplaseze cumva peste o zi sau două, dar i se părea aproape de neconceput să poată pune bagajele şi şeile.

Pe de altă parte, în clipa aceea nu putea face nimic. Corpul lui avea nevoie de odihnă. Rănile aveau nevoie de comprese reci şi să fie ţinute în sus.

Deocamdată nu se putea pune problema compreselor. Nu putea nici măcar să se târască până la marginea malului ca să poată înmuia în apă cârpele cu care îşi bandajase porţiunile vătămate ale corpului. Pe de altă parte, putea într-un fel să-şi ţină în sus braţul, piciorul şi capul.

Chiar înainte de a adormi, era clar că îngrămădise o parte din obiectele de sub el ca să alcătuiască nişte movile pe care să-şi aşeze atât braţul, cât şi piciorul rănit. Scăpând de durere cu ajutorul Dilaudidului, reuşi cu greutate să şi le ridice din nou pe acele movile. Mai mult de atât nu putea să facă; trebuia să mai aştepte până ce se va mai înzdrăveni.

Îşi aminti, din cele citite în cărţile despre lupi, că saliva lupilor e foarte acidă şi de aceea distruge bacteriile. Lup îi făcuse, probabil, un serviciu lingându-i rănile până le

curăţase. Nu mai sângera, de fapt; dar, când întinse gâtul ca să-şi vadă braţul şi piciorul, observă în locurile de pe care fuseseră smulse bandajele că zonele sfârtecate supurau puţin. Nasul lui Lup va adulmeca mirosul şi poate că automat le va curăţa din nou cu limba.

Gândurile lui alunecară tangenţial. Încă era uluit de grija lui Lup pentru el. El îl socotise pe Lup mai degrabă un pericol decât un ajutor. La prima vedere, comportamentul partenerului său părea să contrazică multe din cele citite în cărţi.

Era prea simplu să presupună că deodată se declanşase în Lup afecţiunea profundă pe care n-o observase până atunci. Îşi aminti sunetele vagi, ceva între un scheunat şi un mormăit, pe care le scosese Lup când îl privise înainte de a pleca. În mod sigur, Lup îşi exprimase îngrijorarea.

Dar trebuia să existe şi o explicaţie mai logică. Mintea lui Jeebee îşi scotoci memoria pentru a găsi ce mai aflase din cărţile despre lupi. Avea o memorie bună, dar nu era o memorie vizuală, fotografică. Cu toate acestea, orice fapt întâlnit, care se altoia pe cunoştinţe existente deja în mintea lui, avea tendinţa să rămână întipărit acolo.

Nu exista însă în nici o carte o explicaţie pentru grija profundă a lui Lup, la care el nu se aşteptase, sau pentru brusca lui schimbare de atitudine. Jeebee stătea lungit şi chibzuia, în timp ce soarele se urcă pe cer şi umbrele din jurul lui se micşorau. Era încă la umbră, dar numai puţin de la picioare în sus. Peste o oră – o jumătate de oră – va avea nevoie să-şi ferească ochii.

Deodată găsi un răspuns. Făcuse o greşeală privind situaţia numai din punctul de vedere al amatorului care era el în materie de lupi. Lupul era un animal sociabil, iar el era un specialist în ştiinţe sociale. Gândindu-se la cele citite despre comportamentul lupilor din unghiul de vedere al unui specialist în ştiinţe sociale, îşi dădu seama brusc că, în haită, comportamentul lupului nu este neapărat comportamentul lupului aflat într-o situaţie ca aceea existentă între el şi Lup, în momentul acela.

O haită de lupi semăna clar cu o curte regală italiană

din timpul Renaşterii, unde toţi îşi zâmbeau, dar în acelaşi timp îşi păzeau cu grijă spatele şi căscau bine ochii pentru eventualitatea în care spatele lor ar fi fost expus unui pumnal superior pumnalului lor.

Rangul era important în ierarhia lupilor, dar numai în condiţii de haită. Situaţia de care beneficia el cu Lup nu presupunea aceste condiţii.

Gândindu-se acum mai bine, îşi dădu seama că citise multe studii despre lupii întovărăşiţi în haite, dar aproape nimic despre lupii nomazi care se deplasau fie singuri, fie în pereche. Dar în cazul haitei exista un echilibru între avantajele apartenenţei la un grup social cooperant şi rivalitatea pentru privilegiile rangurilor superioare – mai ales pentru privilegiul reproducerii. El şi Lup călătoreau împreună ca o pereche de burlaci care nu se luptau pentru dreptul de a se reproduce, ca să obţină un rang superior şi aveau nevoie de spiritul gregar al speciei lor ca să rămână împreună.

Era cert că spiritul gregar – nevoia de companie a amândurora – există.

Se bucurase foarte mult că găsise în Lup o fiinţă cu care să-şi împartă viaţa. Îşi aminti de asemenea că îi povestise lui Merry despre obedienţa cu care-l abordase Lup după ce văzuse oamenii legaţi cu lanţuri de căruţe. Asta se întâmplase când el îl ignorase pe Lup, într-o perioadă când erau apropiaţi ca de obicei.

Era clar că Lup preţuia la fel de mult ca Jeebee asocierea lor. Prin urmare, nu avea rost să distrugă sursa de alinare şi plăcere numai de dragul unei ierarhizări relative. Pe lângă asta, dacă făcea aşa ceva, era inutil să se înalţe în ierarhie, pentru că ierarhia se va reduce la un singur individ şi va înceta să existe.

Soarele se înălţa constant pe cer până ce Jeebee ajunse în plină bătaie a razelor. Trase colţul unei pături uşoare, care era parţial sub el, peste partea de sus a capului, ca să-şi ocrotească ochii. Nu va dura decât o oră şi ceva, pentru că după aceea soarele va ajunge în punctul în care el se va bucura de umbră de la un pâlc de sălcii. Zăcând cu ochii

acoperiţi, dar privind puţin pe sub pleoape şi ajutat de efectul narcotic al pilulei, aţipi.

Se cufundă într-un somn lejer şi trezirea a fost la fel de lejeră, de data asta simţind cum Lup îi adulmecă tot corpul. Deschise ochii şi descoperi că Lup îşi îndrepta atenţia spre piciorul rănit, pe care începu să-l lingă cu o mişcare constantă a limbii. Apoi, ignorându-l pe Jeebee în oricare altă privinţă, de parcă avea o treabă precisă, se deplasă ca să lingă rana de la braţ, apoi pe cea de la cap.

De data asta Jeebee rămase nemişcat, lăsându-l să-şi vadă de treabă, închizând doar ochii când limba lui lată se apropie de ei. După ce mişcările limbii încetară, deschise ochii din nou. Lup tocmai se retrăgea. Se lungi pe burtă cu labele din faţă întinse, cu picioarele din spate îndoite pe o parte şi cu capul pe labele încrucişate ale picioarelor din faţă. Ochii lui păreau să privească în gol. Dar Jeebee învăţase că dacă ar face o mişcare, ea ar fi urmată de mişcarea uşoară a unei urechi. De fapt, ajunsese să înţeleagă că, în asemenea momente, Lup stătea la pândă.

Dar el nu putea deocamdată să se mişte, sau cel puţin nu putea să se mişte decât foarte puţin, cu mare durere şi dificultate. Dilaudidul nu-i luase cu totul durerea, dar o redusese până la un nivel la care putea să-i funcţioneze mintea. Era spre mijlocul după-amiezii, din câte îşi putea da seama după lumina şi umbrele din jur. Probabil că în curând trebuia să mai ia o pilulă analgezică, dar mai era, totuşi, până atunci. Şi cu cât lua mai puţine narcotice, cu atât mai bine.

Simţi un şoc, amintindu-şi că mai devreme, când se trezise, căutase Dilaudidul, dar nu-şi amintea să fi luat antibioticul. Se întrebă dacă îl mai luase vreodată după acea primă dată când se întorsese la cai. Scotoci cu braţul drept nevătămat, cu mare efort, după punga cu medicamente şi o găsi. Scoase flaconul cu Augmentin şi răspândi pastilele pe piept, cu multă grijă, ca să nu alunece vreuna şi să se piardă pe pământ, le aranja ca să le poată număra, ridică gâtul şi le separă cu degetele în grupuri de câte cinci.

Iniţial fuseseră şaizeci, obţinute cu reţetă de la medicul repartizat grupului de studiu. Jeebee numără acum cincizeci şi şapte.

O luase pe prima în dimineaţa zilei precedente. Asta însemna că pe celelalte le luase probabil în perioadele când se trezise buimac şi pe care şi le amintea vag. Reţeta recomanda trei pe zi timp de cel puţin o săptămână, până la zece zile în cazuri grave.

Medicul aprecia foarte mult acel antibiotic, considerându-l extrem de eficient. Spusese că se presupunea că are efect împotriva bacteriilor gram-negative şi gram-pozitive, ca şi împotriva stafilococilor şi a bacteriilor anaerobe.

Băgă la loc în flacon, cu multă trudă, pilulele – în afară de una – îl închise şi îl puse deoparte. Apoi, cu un minimum de mişcări, reuşi să înghită pilula cu apa din bidonul cel mai uşor.

Cu multă precauţie, pentru că fiecare mişcare îi provocă dureri în partea vătămată a corpului, încercă să ridice ambele bidoane ca să estimeze cam câtă apă mai conţineau. Cel din care tocmai băuse era aproape gol. În celălalt, nivelul apei mai scăzuse, dar era plin cel puţin pe trei sferturi. Estimă că va mai rezista cel puţin până în ziua următoare, fără să simtă lipsa apei.

Un timp, se gândi să raţionalizeze apa care rămăsese, dar hotărî în cele din urmă să n-o facă. Nu ştia precis dacă în cazul unor vătămări grave era nevoie de o hidratare adecvată pentru vindecare. Probabil că era de preferat să bea ori de câte ori îi era sete şi să lase organismul să-l anunţe cât de mult are nevoie şi când.

Era sigur că în ziua următoare, după ce va lua Dilaudidul şi se va ivi nevoia imperioasă de a umple bidoanele cu apă, va reuşi să se târască până la râu în acest scop.

Se căzni din nou să cotrobăie în rucsac pentru a verifica dacă putea s-ajungă la pastilele dezinfectante mari şi galbene şi dacă îi mai rămăseseră destule. Luase din proviziile căruţei o cantitate care să-i ajungă timp de un an.

Probabil că mai avea câteva sute. După ce se vor termina – ei bine, va putea să fiarbă oricând, timp de cinci minute, orice apă pe care va dori s-o bea sau s-o folosească la gătit. Îşi dori să nu fi pierdut tubul de băut, cu filtru de ceramică, pe care-l luase din Stoketon în rucsac. Cu el, ar fi putut risca să bea direct din râu. Dar în urmă cu două săptămâni îl căutase şi nu reuşise să-l găsească.

Mintea lui pe jumătate drogată se gândi la alte lucruri pe care le avea de făcut. Lup stătea încă lungit, aparent neatent, dar de fapt pândind. Marea problemă, se gândi din nou Jeebee, va fi să pună povara pe Sally înainte de a porni. O alternativă ar fi fost, desigur, să-şi ascundă proviziile, să sape o groapă în care să le bage şi s-o acopere astfel încât nici Lup, nici un alt animal sălbatic să nu le poată dezgropa.

Dar deocamdată nu era într-o stare fizică potrivită pentru a face asta, aşa cum nu putea nici să încarce caii. O ultimă soluţie ar fi să ia tot ce era absolut necesar şi cât putea căra Brute şi restul să arunce pur şi simplu. Iar pe Sally s-o ia cu el ca s-o folosească în viitor. Spera, în acelaşi timp, că va reuşi să se întoarcă şi să găsească măcar o parte din ceea ce deţinuse.

Dar, cunoscând bine ţinuturile deschise, ştia cât de puţin probabil era că se va putea întoarce, chiar şi după o singură zi şi să găsească o grămadă de bunuri şi de hrană neatinse. Poate că oamenii nu le-ar fi găsit, dar le-ar fi găsit animalele sălbatice şi în mai puţin de o săptămână, chiar dacă se va întoarce, probabil că nu prea vă mai fi nimic vrednic de luat.

Nu avea decât să aştepte şi să vadă cât de mult îşi va reveni până în ziua următoare, dacă îşi va reveni. În orice caz, în ziua următoare va trebui să se târască până la râu. Într-o anumită măsură, totul depindea de eficienţa antibioticului şi de ajutorul pe care i-l putea da în restabilirea lui faptul că era într-o formă fizică excelentă după ultimele luni de viaţă fizică activă.

Mintea îi alunecă pe altă tangentă, probabil datorită prezenţei lui Lup. Problema era că interesul faţă de partenerul lui patruped fusese mai degrabă stârnit decât

satisfăcut de cărţile despre lupi. La început dorise doar să-l înţeleagă pe Lup din cauza propriei lui legături emoţionale cu partenerul patruped. Apoi sentimentul evoluase într-o curiozitate ştiinţifică autentică faţă de Lup şi specia lui. Acum mai evoluase cu încă o treaptă. Îşi dădea scama că nu va fi doar satisfăcător să-l cunoască mai bine pe Lup, dar poate şi în mod vital necesar – poate va fi cândva o chestiune de viaţă şi de moarte.

De exemplu, Lup îl uluise până la urmă, atacând ursoaica atunci când Jeebee însuşi fusese atacat. Instinctul de autoconservare al lupului ar fi trebuit să-l prevină să nu se angajeze în luptă cu un prădător mai mare decât el. Ce-l făcuse să renunţe la această prudenţă? Jeebee văzuse doar în filme un animal sălbatic salvând ca un câine o fiinţă umană cu care se obişnuise. Comportamentul câinilor îşi avea rădăcinile în comportamentul lupilor şi factorul evoluţionist de legătură al supravieţuirii lupului erau organizarea socială şi cooperarea.

Capitolul scris de Sharp în cartea despre evoluţia paralelă scotea în evidenţă similitudinile dintre haitele de lupi şi partidele umane de vânătoare. Fusese oare intervenţia lui Lup fapta instinctivă a unui vânător cooperant? La naiba! Speculaţiile sunt un răsfăţ inutil. Din câte ştia el, lupii – sau unii lupi, ca şi unii oameni – erau pur şi simplu dispuşi să-şi ajute prietenii.

Omul de ştiinţă Jeebee se ferea să tragă concluzii în lipsa unor date suficiente. Iar supravieţuitorul Jeebee îşi dădea seama că, dacă se înşela asupra situaţiilor în care Lup ar dovedi că îl ajută, s-ar putea înşela şi în alte situaţii. Situaţii în care Lup s-ar putea transforma într-o ameninţare reală pentru el – nu numai prin faptul că s-ar da la o parte în faţa unui pericol din afară, dar chiar atacându-l brusc, pe neaşteptate, din cauza unei indicaţii pe care Jeebee nici nu şi-ar fi dat seama că i-o dăduse.

Trebuia să citească din nou cărţile, să vadă cu alţi ochi conţinutul lor, să facă multe comparaţii şi să încerce să separe elementele esenţiale ale caracterului lupului de cele impuse de relaţiile lor sociale, omul şi lupul asociaţi ca

indivizi liberi.

Puteau exista avantaje ale convieţuirii lor. Dacă ar putea lucra în echipă, ar fi în stare să înfrunte animale mai mari, pe care nu le-ar fi putut înfrunta singur fiecare dintre ei. Dar, în acest caz, nu ar mai fi independenţi şi problemele ce s-ar putea ivi între doi indivizi care vedeau lumea atât de diferit erau infinit mai dificil de anticipat decât cele ce s-ar putea ivi între parteneri umani.

Se gândi că putea exclude dintre grijile lui rivalitatea reproductivă, dar cum rămânea cu rivalitatea pentru hrană? Colegii de haită sau perechile neteritoriale se certau oare pentru împărţirea prăzii? Probabil că nu, căci altminteri membrii cu rangul cel mai mic în ierarhia haitei s-ar descurca mai bine singuri şi grupul s-ar desfiinţa repede. Dar mai existau şi alte surse de tensiune, mai puţin evidente, pe care ar trebui să le la în considerare? Era oare rangul social, evident vital pentru un lup în haită, important pentru o pereche călătoare cum erau el şi Lup? Dar gândurile lui se întoarseră de la Lup. Durerea se agrava din nou şi îl tenta să mai ia un Dilaudid.

Descoperi brusc că se săturase de speculaţii. Încercă să-şi amintească exact când se trezise prima dată complet din cauză că îl lingea Lup.

Se uită la soare, apoi se ocărî în sinea lui că fusese atât de prost.

Ridică încheietura mâinii drepte şi se uită la ceas. Uitase cu totul de el şi de preţioasa lui baterie destinată să dureze o sută de ani. Era un ceas digital cu mai multe funcţiuni. Era în acelaşi timp cronometru şi ceas deşteptător. Arăta ora şi minutele fie cu A.M. şi P.M., fie aşa-numita „oră militară”, adică ora 1 P.M. devenea ora 13.00.

Acum va putea cu ajutorul lui să ţină socoteala dozelor de medicamente. Iar în ziua următoare va reuşi cumva să se târască până la râu ca să-şi umple bidoanele cu apă şi va face apoi planuri de a pleca de acolo. Se săturase să facă pe invalidul şi să gândească.

Capitolul 22

A TREIA ZI după întâlnirea cu ursoaica, spre imensa lui bucurie, umflăturile de la braţ şi de la picior se micşoraseră. Încă mai arătau cu o treime mai mari decât dimensiunile normale. Dar era clar că rigiditatea ca de lemn a membrelor vătămate, produsă de strangularea vaselor de sânge, se mai redusese. Îşi simţea, de asemenea, pielea sfâşiată a capului într-o stare mai bună sub calota rigidă de sânge coagulat şi păr.

Orice încercare de a flexa braţul sau piciorul era dureroasă, dar încercă, pentru a se convinge că există cu adevărat o ameliorare şi nu era doar produsul imaginaţiei lui.

Înviorat de aceste progrese şi de ultimă doză de Dilaudid, reuşi să se extragă din culcuşul lui şi să-şi târască părţile inerte ale corpului, împreună cu cele două bidoane golite, până la râu. Acolo le reumplu pe rând şi introduse în fiecare câte două pastile dezinfectante.

Abia peste o jumătate de oră apa astfel tratată urma să fie bună de băut. Dar băuse aproape tot ce mai rămăsese în ele înainte de a încerca să ajungă la mal şi putea să aştepte relaxat cele treizeci de minute sau chiar ceva mai mult dacă era necesar.

Îşi luase cu el şi bandajele primitive de la picior şi de la braţ, vârându-le sub centură. Le înmuie în apă şi le înfăşură la loc. Răceala de gheaţă a apei îi făcu bine la răni.

Îşi dădu seama brusc că, deşi de Dilaudid îşi amintise în timp ce fusese preocupat de încercarea de a face călătoria până la râu, de Augmentin uitase.

Dar nu era prea grav dacă lua antibioticul cu o întârziere de o jumătate de oră.

Ţintise s-ajungă la o mică adâncitură a malului, având în stânga o ridicătură unde putea să se aşeze şi să ridice atât

braţul stâng, cât şi talpă piciorului stâng. După ce le ridică şi îşi puse în jurul lor cârpele ude şi bidoanele cu apă lângă el, se relaxă. De vreme ce îi reuşise dificila călătorie până la râu, nu avea rost să se întoarcă decât dacă va fi nevoit s-o facă.

Din fericire, Lup plecase deja când el pornise, căci altminteri Jeebee îşi imagina că partenerul lui n-ar fi acceptat ca braţul şi piciorul să fie din nou acoperite. Jeebee se hotărâse ca, în caz că Lup ar fi obiectat, să-şi descopere pur şi simplu membrele şi să-l lase pe Lup să le lingă. Nici nu voia să întrevadă perspectiva ca Lup să înceapă să tragă de cârpele în care era înfăşurat piciorul stâng, în starea sensibilă în care era în acel moment.

În orice caz, se gândi el, îşi va descoperi membrele în clipa în care îl va vedea pe Lup şi le va lăsa aşa. Dacă Lup se va apuca să le lingă, nu-i putea face nici un rău. Dacă nu, va împături cârpele şi le va pune direct pe porţiunile de piele sfâşiată, ca să le poată scoate sau să le ridice Lup cu nasul.

Ultima pastilă de Dilaudid începea să-şi facă efectul. Se apropia de o stare de confort pe care n-o crezuse posibilă în ultimele treizeci şi şase de ore, când, deodată, îşi dădu seama că nu mai putea evita evacuarea intestinelor.

Se târî ca un crab pe pământ, cu multă dificultate, reuşind să ajungă de la locul unde zăcea la marginea malului, mai jos de el şi să-şi satisfacă necesităţile fiziologice.

După aceea îşi redresă partea inferioară a corpului şi se întoarse la adâncitura de lângă râu, cu braţul şi piciorul din nou ridicate.

Mişcările stângace pe care le făcuse nu le priiseră membrelor vătămate. Ştia că, deşi luase Dilaudidul, durerea îl va chinui din nou. Zăcea în plin soare şi, având şi cârpele reci pe el, căldura era bine venită. Aţipi puţin, iar mai târziu, când în sfârşit se întoarse Lup, îşi descoperi rănile. Dar Lup le adulmecă doar, fără să le lingă. Jeebee aţipi din nou şi când se trezi era iar la umbră. Simţi răcoare din cauza lipsei soarelui, iar Lup dispăruse.

Parcurse încet drumul înapoi spre culcuşul alcătuit din grămada de bagaje şi se instală pe el pentru noapte.

În ziua următoare se simţi mult mai bine. Durerea era mai suportabilă, iar braţul şi piciorul se dezumflaseră într-atât, încât putea să îndoaie perceptibil genunchiul şi cotul. Abia peste cel puţin încă o zi se va putea gândi să încerce să plece. Pentru a porni, trebuia să fie în stare măcar să pună şaua pe Brute, ceea ce însemna să se scoale, să poată ridica obiecte şi să facă şi alte lucruri despre care ştia că încă nu-i stăteau în putere.

În ziua următoare îşi revenise însă într-o asemenea măsură, încât se hotărî să încerce măcar să pună şaua pe Brute.

Mai întâi trebuia să-şi confecţioneze o cârjă. Problema era că nici cel mai gros trunchi de salcie dintre cele care creşteau în jurul râului nu era destul de solid ca să-l poată susţine. Avea însă, din fericire, câteva vergele de cort rabatabile. Reuşi să desfacă una dintre ele şi s-o înfăşoare strâns cu un şiret de piele, ca să nu se îndoaie sub greutatea lui.

După ce termină de confecţionat cârja, constată că era mai scurtă decât şi-ar fi dorit. Dar, dacă o folosea cu grijă, nu va ceda sub greutatea lui. Încă nu avea ce să-i ataşeze în partea de sus, ca să se poată fixa la subsuoară. În cele din urmă, aplică pe partea de sus a cârjei o pernuţă îndesată bine cu cârpe. Era bună, dar după câteva minute de folosire îi oprea circulaţia în braţ.

Prima încercare de a se ridica pe picioare cu acest suport a fost comică. Dar s-a ridicat; şi cârja l-a ţinut. Puse la îndemână şaua, în aşa fel încât, rezemându-se de vergea şi ţinându-se de ea cu puţina forţă pe care o avea în braţul stâng, să poată ajunge la şa cu braţul drept şi s-o ridice.

Era o greutate prea mare de ridicat cu un singur braţ şi mai trebuia să fie şi azvârlită peste spinarea calului.

Din fericire, Brute era încă în toane bune, se pare; nu se foi şi nici nu încercă să evite şaua când Jeebee făcu efortul de-a o pune pe el. Spre surpriza lui, mai avea încă în braţul drept mai multă forţă decât îşi dăduse seama.

Modul în care trăise – şi mâncase – la căruţă îi ameliorase considerabil condiţia fizică, care se menţinuse mai mult decât crezuse el că era posibil. În acelaşi timp, era îmboldit şi de disperare. Dacă ar fi fost nevoit să lase tot ca să scape de vreun pericol din locul acela, ar fi trebuit să poată pune şaua pe Brute şi s-o strângă bine.

Îi luă aproape două ore. Cea mai mare parte a timpului i-o luă să găsească o metodă de a folosi genunchiul şi o singură mână pentru a strânge suficient de tare cureaua ca să nu alunece şaua pe sub burta lui Brute şi el să cadă în clipa când va încăleca. O asemenea cădere nu numai că ar fi fost dureroasă, dar l-ar fi scos din circulaţie alte câteva zile.

În cele din urmă reuşi să pună şaua şi s-o strângă ca lumea, încercă să încalece, dar deocamdată nu era în stare. Desfăcu cureaua şi lăsă din nou şaua jos, pe pământ.

După ce trecu agitaţia de care fusese cuprins muncind, îşi dădu seama că era timpul să mai ia un analgezic. Până atunci reuşise să ia doar trei pastile de Dilaudid pe zi. Era decis să nu depăşească această doză, ca să fie sigur că va putea renunţa la medicament după şapte zile.

Dar după patruzeci de minute de odihnă pe culcuşul improvizat, durerea se domoli într-atât, încât se gândi că ar putea chiar să încerce să pună pe Sally pătura de sub şa şi măcar câteva obiecte de maximă necesitate. Pătura era uşoară, ştia acum cum să strângă cureaua cu mâna sănătoasă ajutându-se de genunchi, iar Sally era mult mai dispusă decât Brute să stea liniştită în timp ce va pune obiectele pe ea.

Se ridică deci din nou cu cârja. Dar prima problemă era cum să facă un nod marinăresc în inelul curelei cu o singură mână, după ce se obişnuise să-l lege cu două mâini. Încercă diverse metode, folosind nu numai genunchiul, dar şi, pe cât se putea, mâna braţului rănit, ca să ţină funia întinsă în timp ce trecea capătul ei în jurul inelului de metal şi prin el. În cele din urmă, încet-încet, găsi o metodă prin care să lege nodul. Apoi urmă treaba relativ uşoară de a trece funia de mai multe ori prin celelalte inele de fier care o asigurau

de curea; apoi, în sfârşit, problema aparent imposibilă de a o strânge tare şi de a face ultimul nod.

Această ultimă treabă îl dădu gata. Soarele apunea, reuşise se facă nodul, dar funia nu era nicidecum întinsă cum ar fi trebuit să fie şi nu putea fi sigur că bagajele nu se vor deplasa în timp ce iapa va merge cu greutatea pe ea.

Era istovit, iar durerea revenise şi mai puternic. Era în sfârşit momentul să-şi mai permită un Dilaudid. Înghiţi pastilă şi se prăvăli pe culcuş. Adormi brusc, dar se trezi curând, înfometat.

Până atunci supravieţuise mâncând amestecul făcut pentru drum şi nişte carne de vită uscată pe care i le dăduse Merry când plecase. Mai avea din amândouă pentru două sau trei mese frugale. Făcu un compromis, mâncând doar o mână de amestec şi bând multă apă din bidoane.

Adormi din nou, la fel de lihnit. Se trezi brusc, speriat fără să-şi dea seama de ce. Soarele abia răsărise. Lumina începea să scalde peisajul din jur.

După câteva minute, auzi în depărtare o împuşcătură.

Aşteptă îngrozit. Zgomotul nu se repetă. Bănui însă că mai fuseseră înainte câteva, din cauza cărora se trezise.

Trebuia cu orice preţ, chiar dacă nu era apt de călătorie, să părăsească poziţia aceea expusă. Chiar dacă va fi nevoit să ia un Dilaudid mai devreme.

Se căzni din nou să se ridice în picioare şi începu să încerce serios să pună şaua şi bagajele pe cei doi cai.

Fie datorită ultimei pastile de Dilaudid sau a ceea ce aflase mai devreme, fie datorită necesităţii de a nu lăsa în urmă nimic care să-i semnaleze prezenţa în acel loc, reuşi să încarce bucată cu bucată toate bagajele pe Sally, să le lege şi să pună şaua pe Brute.

Soarele era sus pe cer şi lui nu-i plăcea să călătorească pe lumină. Dar caii erau gata de plecare şi trebuia să pornească. Nu putea risca să mai aştepte acolo.

Se sprijini cu putere pe cârja improvizată, îşi vârî piciorul în scară, apucă ferm oblâncul şeii şi încercă vitejeşte să-şi treacă piciorul rănit peste spinarea lui Brute ca să se instaleze în şa. Făcu un efort uriaş, dar nu reuşi.

Îşi spuse că nu trebuie să renunţe. Se rezemă de Brute, gâfâind, cu fruntea umedă lipită de pielea oblâncului şeii.

Se mai căzni de trei ori, până când, în cele din urmă, prin miracolul furiei împotriva lui însuşi, îşi trecu piciorul şi se instală în şa. Îşi dădu seama că descălecarea va fi aproape la fel de dificilă. Dar nu mai conta. Acum putea călători. Ridică hăţurile şi i se adresă lui Brute.

— Dă-i drumul, ticălosule, spuse el şi Brute porni printre sălcii.

Sally îl urmă supusă, la capătul funiei cu care era legată de şaua lui Brute. Jeebee nu-l mai putea vedea pe Lup. Nu ştia dacă îl însoţea sau nu. Dar nu se mai îndoia că, dacă trăia, Lup îl va ajunge din urmă pe undeva. În orice caz, nu conta. Jeebee se deplasa şi mergea în susul râului, spre poalele dealurilor.

Pe la mijlocul zilei, se simţi istovit şi se opri. Nu avu încotro şi lăsă caii cu harnaşamentul pe ei, iar el se culcă alături, pe pământ, până ce se făcu aproape întuneric. De îndată ce se lăsă noaptea, porni mai departe şi riscă să părăsească pâlcurile de sălcii de lângă râu şi să urmeze un traseu mai direct spre poalele dealurilor pe care le văzuse la sfârşitul zilei.

Mai târziu n-a reuşit niciodată să-şi amintească acea parte a călătoriei lui de dinainte de a vedea arzând nişte clădiri. Instalat în sfârşit în şa, începuse să aibă speranţe că va ajunge într-o noapte până la poalele dealurilor.

Era adevărat că noaptea venea la capătul unei zile care-l storsese de puteri. Dar mai fusese la fel de istovit şi altă dată şi rezistase. Era însă puţin îngrijorat că va trebui să ia mai multe analgezice pentru a-şi atinge scopul. Parcă auzise că nişte chirurgi militari din spitalele de campanie din timpul războiului în Vietnam deveniseră dependenţi de Dilaudid pentru că erau nevoiţi să opereze douăzeci şi patru de ore pe zi şi nu rezistau decât cu ajutorul acestui medicament.

Dar numai Dilaudidul reuşea să-l menţină pe picioare. Avea dovada, însă nu-i era uşor. De când era călare şi se mişca, era încă sub efectul primei pastile pe care o luase.

Dar, deşi caii mergeau la pas, îi era greu să meargă călare. Nu era doar problema să-şi domine durerea de la un minut la altul, ci mai ales faptul că încordarea produsă de această autostăpânire îl istovea. Trebuia să se pregătească pentru un nou val de durere de fiecare dată când copitele lui Brute loveau pământul, zgâlţâindu-i corpul vătămat. Dar pe lângă asta, mai avea de înfruntat şi alte greutăţi.

Una dintre ele era cum să-şi aşeze piciorul stâng. Nu se simţea bine nici cu el în scară, nici în afara scării. Scurtase dinadins scara în partea aceea şi se bucura că o făcuse. Dar nici această poziţie nu era bună. Până la urmă, îşi lăsă doar degetele în scară şi încercă să uite că piciorul era acolo.

Când răsări luna şi razele ei firave îi luminară drumul – slavă Domnului că cerul era senin şi caii ştiau să-şi aleagă drumul, în sensul că ştiau unde să pună picioarele – nu mai putu ignora faptul că va avea necazuri dacă va continua să călărească în acea poziţie. Luă un Dilaudid. După ce acesta îşi făcu efectul şi începu să se simtă mai bine, îşi ridică piciorul stâng cu mâna, cu un mare efort, până ce genunchiul se îndoi parţial în jurul oblâncului şi piciorul ajunse aproape la orizontală.

Nu avea un echilibru prea stabil, chiar dacă Brute mergea la pas. Nu ştia cât va putea călări aşa, fără să vatăme mai mult piciorul. Dar slavă Domnului că putuse să îndoaie genunchiul măcar atât.

În mod normal, chiar şi la pas, în trei până la cinci ore ar fi trebuit să ajungă la poalele dealurilor. Trebuia să găsească un loc plasat mult mai sus de casele fermelor de vite, un loc unde atât el, cât şi caii să se poată ascunde pe timpul nopţii.

Adevărul era, se gândi el deodată, că făcea faţă călătoriei călare mai bine decât se aşteptase. Pe lângă efectul Dilaudidului, părea să-i vină în ajutor şi un fel de îndârjire pe jumătate isterică de a merge până la capăt.

Era o stare ce nu se deosebea prea mult de şocul pe care-l avusese când se întâlnise cu ursoaica. În aceste condiţii, primele ore ale nopţii trecură ca un vis urât, în care era parţial ocrotit de preţul fizic al eforturilor lui şi de orice

tendinţă de-a se simţi atât de epuizat, încât să fie nevoit să se oprească.

Până la urmă nu se dădu deloc jos din şa, după una sau două încercări, pur şi simplu pentru că se temea că dacă va coborî nu se va mai putea urca la loc. Şi în acest caz ar fi fost surprins acolo, în loc deschis, fiindcă în jurul lui nu erau decât salvie şi un teren acoperit doar cu puţină iarbă. Era parţial sterp din cauza secetei din ultimii ani, dar nici măcar într-un an cu precipitaţii n-ar fi avut copaci. Trebuia să-şi continue drumul cu orice preţ până va ajunge într-un loc unde să se ascundă împreună cu caii şi cu poverile lor.

Până la urmă intră într-o stare ca de vis, în care veghea normal doar o parte a simţurilor şi a lucidităţii lui. Vederea lui părea chiar să se fi adaptat nefiresc de bine la lumina slabă a lunii parţiale, simţind că vedea pe unde mergeau şi terenul din faţa lor ca şi cum era zi. Dar un mic cotlon conştient din mintea lui îi repetă cu insistenţă că nu putea fi adevărat.

Şi totuşi, în această stare, cândva după miezul nopţii, partea lucidă din el observă o licărire la orizont. Era probabil trecut de miezul nopţii, fiindcă luna începuse deja să coboare, ceea ce însemna că trebuia să-şi croiască drum aproape pe întuneric, ajutat doar de lumina stelelor.

Licărirea era chiar în faţa lui. Se micşora şi se pierdea într-un mod ciudat. Un timp, se îndreptă direct spre ea, fascinat, până să-şi dea seama că era lumina produsă de un foc mare.

Halucinaţia vederii ca în plină zi, care-i caracteriza starea, nu-l făcea să piardă simţul prevederii. Imediat ce înţelese că lumina din faţă era produsă de un foc extrem de mare – incendierea unei case de fermă şi a clădirilor anexe – începu să se abată de la linia dreaptă pe care se îndrepta spre ea. Era un gest la fel de instinctiv ca acela care-l atrăsese spre ea.

Făcu un ocol mare spre stânga, dar nu atât de mare, încât să nu mai poată vedea ce ardea, când va ajunge mai aproape.

Sub efectul Dilaudidului, mintea îi era încă la fel de

limpede, cum trebuie să fi fost mintea acelor chirurgi din Vietnam. Casa arsese în flăcări şi atrăsese probabil vecinii, care trebuie să fi venit în ajutor, pesemne s-or fi strâns mulţi oameni în jurul vâlvătăii.

Pe de altă parte, dacă erau mulţi oameni, or fi stins şi focul deja. În plus, ştia că o asemenea lumină înşeală vederea. După ce priveşti astfel de flăcări chiar şi pentru scurt timp şi chiar şi de la distanţă, totul pare apoi pierdut în beznă totală.

Va putea trece destul de aproape fără să rişte să fie văzut.

Probabil.

Capitolul 23

JEEBEE făcuse ocolul spre stânga, până unde estimase că va trece pe lângă foc la mai bine de o sută de metri.

În consecinţă, îşi modifică traseul spre poalele dealurilor, îndreptându-se spre întunericul profund din faţă, unde cerul nopţii presărat cu stele se oprea la o linie ondulată a orizontului negru. Luna apusese deja.

O adiere slabă îi răcorea lui Jeebee obrazul drept, dar flăcările din faţă ardeau cu putere. Când se apropie mai mult, văzu clădirile anexe, inclusiv şura înaltă, înghiţite cu furie de flăcări. Casa fermei păruse iniţial neafectată. Dar acum începu să zărească o mică limbă de foc care apărea şi dispărea, licărind ici şi colo de-a lungul streşinii dinspre partea de acoperiş prin dreptul căreia urma să treacă el.

În acelaşi timp, apropiindu-se, începu să audă glasuri – glasuri care strigau şi urlau, ca glasurile de la un chef. Începu, de asemenea, să desluşească siluetele negre care mişunau şi se agitau acolo. Printre ele zări un cal fără călăreţ.

Primul gând al creierului său obosit a fost că privea probabil casa unui biet fermier care îşi atrăsese duşmănia vecinilor. Aşa cum i se întâmplase lui, fără să-şi dea scama, în Stoketon, Michigan.

Dar respinse această idee, apoi şi o alta, că siluetele pe care le vedea erau poate vecini care încercau să dea o mână de ajutor. Acum auzea împuşcături, deşi era imposibil să-şi dea seama dacă se trăgea în aer, din casă sau spre casă.

Înţelese în cele din urmă, simţind o gheară rece în stomac, că în faţa ochilor lui, casa de fermă era mai mult că probabil ţinta atacului şi a distrugerii de către una dintre bandele de tâlhari nomazi cu organizaţie semi militară. Dacă acesta era cazul, erau acel gen de oameni despre

care Nick Gage îi spusese că ar constitui singurul pericol real pentru căruţa lui Paul.

Asemenea bande trăiau de la o clipă la alta şi nu aveau interes să lase în viaţă nici măcar un negustor ambulant, ca să facă în anul următor schimb de mărfuri cu el. În anul următor, aceşti comancheros moderni ar putea fi morţi sau la sute de kilometri depărtare.

Trăiau efectiv din roadele pământului şi din ceea ce mai rămăsese pe el. Supravieţuiau ocolind oraşele mari şi deplasându-se tot timpul, suficient de rapid pentru a nu se putea organiza nici un grup local care să-i poată înfrunta.

Când ajunse la acelaşi nivel cu clădirile care ardeau – acum ardeau toate, fiindcă luase foc şi acoperişul casei de fermă – se opri. Se întoarse cu greu în şa, ca să poată căuta cu mâna sănătoasă binoclul primit în dar de la Merry.

Puse la ochi binoclul greu, apoi îl îndepărtă ca să ajusteze distanţa. După câteva ajustări şi probe ale distanţei focale, prinse clar scena fermei în flăcări.

Ceea ce vedea avea un ciudat aspect comic. Siluetele care fugeau sau umblau călare de colo-colo, între el şi flăcări, aveau o înfăţişare nefirească, erau ca nişte marionete negre de carton greu, care dansau în sunetele unei orchestre invizibile, în faţa focului. Parcă era o petrecere sălbatică scăpată de sub control şi un fel de frenezie îi mâna să facă giumbuşlucuri în faţa limbilor roşii de foc.

În timp ce privea, una dintre siluete căzu, neobservată de celelalte. Era clar că ocupanţii casei mai erau în viaţă şi se apărau cu arma. Dar nici unul dintre apărători nu putea rezista mult. O bună bucată din acoperişul de deasupra capetelor lor se aprinsese în câteva locuri. În curând casa însăşi avea să devină un iad.

Jeebee băgă binoclul la loc şi porni mai departe. Amintirea celor văzute – lugubrele flăcări roşii, siluetele negre şi atmosfera de orgie – se întipări în mintea lui chiar în timp ce trecea pe lângă scena aceasta, nevăzut. Propriile lui suferinţe şi neplăceri îl copleşiră din nou, abătându-l de la ceea ce văzuse. Continuă să meargă.

Aproape imediat se îndepărtă de fermă şi pătrunse pe terenul în pantă. Brute fornăi şi se aplecă spre pantă, iar Jeebee se aplecă şi el în şa. Era frânt de oboseală. După câtva timp opri o clipă caii şi întoarse capul înapoi, ca să poată privi în jos, spre locurile pe unde călătorise.

Acum între el şi fermă era o ridicătură care nu-i permitea să mai vadă focul. Dar pe fondul cerului înstelat, lumina focului se micşorase. Ştia că nu înaintase atât de mult încât, dacă îşi punea binoclul la ochi şi se urcă pe culmea din spatele lui, să nu poată vedea dacă tâlharii vor mai fi acolo la răsăritul soarelui. Dar nu-şi dorea decât să meargă mai departe, ca să fie în siguranţă. Porni din nou. Curând ajunse printre copaci, într-un teritoriu al pinilor.

După un timp, copacii îl înconjurară. Îşi spuse că dacă va găsi un râu unde să adape caii, se va opri, în sfârşit. Norocul a ţinut cu el. Traversă o pantă foarte deschisă, alunecoasă din cauza rocilor şistoase, pe care caii merseră cu grijă, apoi ieşi printr-un şanţ într-un mic luminiş între copaci, unde se auzea apa susurând. La câţiva metri mai încolo descoperi un mic râu care curgea în direcţia clădirilor de fermă de dedesubt.

Făcând un mare şi dureros efort, descălecă, priponi caii de copaci şi îi lăsă cu ceva iarbă în jurul lor, la marginea micului râu.

Nu avu nici măcar puterea de a lua bagajele sau şaua de pe cai. Era neplăcut pentru ei, dar ajunsese la limită. Scoase bidonul cu apă şi cârja, apoi dezgropă o pătură din bagajele de pe spinarea lui Sally. Se înfăşură în ea, la poalele unui pin, se ghemui în pătură şi înghiţi Dilaudidul pe care se abţinuse să-l ia până atunci – atâtea ore, încât mintea lui buimăcită de epuizare nu-şi mai amintea numărul lor.

Adormi pe loc.

Când se trezi, mijiseră zorile zilei următoare. Razele soarelui se strecurau printre ramurile verzi de deasupra lui.

Preţ de o clipă se simţi perfect normal. Apoi îl cuprinseră din nou, brusc, durerea şi oboseală. Era încă slăbit şi dornic să se odihnească. O clipă crezu că nu se va

putea ridica în picioare.

Durerea din piciorul rănit îi aminti că stătuse îndoit peste şa mai tot timpul călătoriei.

Îşi trase cât mai sus cracul stâng al pantalonului, ca să se uite la rană. Dar nu reuşi să-l tragă destul de sus. De fapt, era greu s-o facă, pentru că în acel punct stofa părţii de jos a cracului pantalonului era strânsă pe piciorul umflat. I se păru însă că piciorul era mai umflat decât fusese în urmă cu douăzeci şi patru de ore şi-l străfulgera teama de infecţie. Dar deocamdată îl apăsa durerea.

Se uită la ceas. Dormise în mod sigur mai mult de opt ore.

Se întoarse spre rucsac, luă punga cu medicamente din spatele şeii, scoase din ea Dilaudidul şi înghiţi o pastilă, cu apă dintr-un bidon. Mai stătu un timp lungit cu bidonul în mâini, bând din când în când din el şi aşteptând ca Dilaudidul să-şi facă efectul.

Încet-încet, începu să acţioneze. Durerea cedă câte puţin. Reuşi să se gândească dincolo de corpul lui şi să privească dincolo de el. Primul lucru care i-a atras atenţia a fost că Lup nu era acolo. De asemenea, că amândoi caii se uitau la el. Sally avea o privire vrednică de milă şi chiar şi Brute îl privea rugător.

Mai aşteptă puţin ca Dilaudidul să-şi facă efectul până la capăt. Apoi se ridică în picioare cu ajutorul cârjei şi se duse mai întâi la Sally, şchiopătând rău, dar reuşind să-şi lase puţin greutatea, pentru foarte scurt timp, pe piciorul bolnav. Slăbi cureaua care ţinea pătura şi bagajele de deasupra, iar acestea căzură, producând o bufnitură.

Sally scoase efectiv un oftat de uşurare. Jeebee se ţinu de şira spinării ei câteva clipe, cât timp îşi mută greutatea de pe piciorul rănit, apoi îi ocoli corpul ca să se apropie de Brute suficient pentru a-l putea apuca; de data asta, calul nu încercă să se îndepărteze de el.

Trebui să meargă în jurul lui Brute ca să ajungă la partea unde cureaua era legată de cataramă. Îl ocoli fără a se mai gândi la copitele lui şi nici de data asta Brute nu încercă să profite de situaţie ca să-l lovească. Încet-încet,

învingând dificultatea de a lucra cu o singură mână, Jeebee desfăcu şi chinga lui Brute şi lăsă şaua să alunece jos.

Reuşind să facă măcar atât, se duse la micul râu şi se aşeză lângă el. Îşi descheie centura cu dificultate, îşi scoase pantalonii, cizma stângă şi ciorapul. Îşi cufundă apoi piciorul stâng în apa curgătoare.

Era rece ca gheaţa, dar după primul şoc simţi că îi face bine la picior. Nu era atât de umflat pe cât se temea, după călătoria călare. Îşi suflecă apoi agale mâneca şi îşi băgă în apă şi braţul rănit.

Stătu aşa un timp. Apa râului părea mai curată acolo decât mai jos, între sălcii şi în cele din urmă o amorţeală plăcută începu să întărească efectul Dilaudidului în ambele membre.

Pe măsură ce problemele fizice îşi pierdeau importanţa, mintea lui Jeebee începu să se preocupe de chestiuni mai generale. Când se trezise îşi dăduse seama că nu era într-o formă adecvată pentru a porni mai departe – cel puţin nu în ziua aceea.

Nu numai că el nu mai era în stare, dar nici caii nu mai puteau să meargă. Amândoi se întinseseră deja pe jos, semn sigur că erau la limita puterilor. Era de aşteptat. Mai ales după ce căraseră atâtea ore în spinare şaua şi bagajele. Oricum, aveau nevoie de vreo două zile de odihnă şi de hrană substanţială. Aveau ce paşte în luminişul dintre pini şi în jurul râului.

În locul acela erau în siguranţă. Deocamdată, cel puţin, nu era nevoie să mai caute alt loc de popas.

Nu era nimic care să-i atragă pe tâlhari în acele dealuri, iar vecinii care ar veni eventual să cerceteze rezultatul raidului lor nu s-ar îndepărta până la dealuri ca să vadă dacă nu mai pândea cineva prin apropiere. Nici cei care uciseseră şi puseseră foc nu aveau nici un motiv să mai rămână prin preajmă.

Deci, deocamdată, el şi caii erau în siguranţă acolo. Putea să fi nimerit într-un loc mai rău.

Între timp, era de o importanţă vitală să i se vindece rănile. Şi mai presus de orice, era important să-şi recapete

cât mai repede bună condiţie fizică.

Îşi scoase piciorul stâng din râu şi văzu că umflătura cedase mult după ce stătuse în apă. Se gândi că era poate influenţat prea mult de faptul că pielea era albă şi zbârcită fiindcă stătuse sub apă. Şi totuşi, era sigur că piciorul arăta mai bine.

I se părea incredibil că reuşise să meargă atât timp călare şi că se simţea totuşi bine. Poate că hrană bună din perioada cât însoţise căruţa şi mersul din ultimele luni îl întăriseră şi în acelaşi timp îl pregătiseră să suporte mai bine ca oricând în viaţă vătămările la care fusese supus.

Descoperi cât de apt era cu adevărat când îşi puse pantalonii pe el şi se ridică în picioare cu ajutorul cârjei. Piciorul stâng era mai flexibil decât crezuse.

Îşi croi drum cu greutate, stângaci, înapoi la şaua pe care o coborâse de pe Brute. Acolo îşi îngădui o porţie zdravănă de amestec pentru drum, ultima care mai rămăsese în rucsac. Îşi spuse că, dacă trebuia să mai stea acolo cel puţin încă o zi, o să scoată făina şi sărea din bagajele pe care le cărase Sally şi o să-şi facă nişte turte. Nu vor fi chiar ca pâinea, dar, dacă le va coace pe un băţ deasupra jăraticului, va fi hrana cea mai apropiată de pâine, ca valoare nutritivă. Era prea devreme ca să poată să vâneze, chiar dacă ar fi riscat ca zgomotul produs de împuşcături să se audă până la oamenii de pe şesul de dedesubt.

Puşca de.30/06 era prea grea pentru vânat mic, ca veveriţe şi iepuri.

De îndată ce va ajunge în părţile stâncoase şi împădurite ale dealurilor de sub munte, unde începeau cu adevărat munţii, va fi suficient de departe ca să poată împuşca fără risc orice animal comestibil. Cel puţin va fi destul de sigur că împuşcătura nu va fi auzită.

Şi chiar dacă ar fi auzită, având de jur-împrejur suprafeţe de stânci care produc ecou, o singură împuşcătură ar fi greu de localizat. În bagajele lui Sally mai era slănină, dar o păstra pentru mai târziu, la mare nevoie, când grăsimea va trebui să facă parte neapărat din hrana

lui.

Imediat ce îşi va putea stabili un loc de popas semipermanent în acele dealuri, va trebui să coboare şi să încerce să ucidă o vită de la fermă ca să facă rost de carne. Stârvul va fi probabil atribuit tâlharilor dacă va reuşi să facă asta în săptămâna următoare, cel târziu. Chiar dacă nu se va încadra în această limită de timp, cadavrul va fi curând atacat de Lup sau de alţi prădători şi va părea că ei uciseseră vită.

Între timp, dacă piciorul lui va rezista, va fi probabil o idee bună să meargă călare pe Brute înapoi, spre un loc din care să poată privi ferma jefuită cu binoclul primit în dar de la Merry. Cu siguranţă că tâlharii plecaseră, însă era mai înţelept să verifice.

Dar ideea de a porni călare pe Brute cădea deocamdată, fiindcă nici Brute, nici Sally nu vor fi gata de drum decât peste câteva zile. Jeebee estimă distanţa până la culmea cea mai înaltă din spatele lui. Nu erau mai mult de aproximativ o sută de metri; dacă o lua încet-încet...

Îşi aminti un curs de prim-ajutor, unul dintre puţinele lucruri pe care reuşise să le facă după ce avusese ideea de a se dota cu bicicleta electrică, ceasul cu baterie pentru o sută de ani şi celelalte obiecte pe care le luase cu el din Michigan. Nu mai vedea pagina pe care o avusese în minte, dar gândirea lui ordonată, universitară, reţinuse că era cea cu numărul o sută douăzeci şi nouă din manualul care însoţise cursul. Era în paragraful despre contuzii, îndeosebi contuzii grave.

Mişcarea, scria în manual, „este indicată de îndată ce umflătura a cedat suficient şi pacientul se simte capabil să folosească membrul respectiv. Mişcarea în această etapă va grăbi recuperarea, întrucât vă accelera pomparea sângelui blocat în ţesuturi şi va produce vindecarea”.

Se uită în jos, la picior, amintindu-şi cum arătase când îl scosese din apă. Nu-şi dădea seama dacă umflătura „cedase suficient”. Dar cu siguranţă putea să-l îndoaie mai mult. Se simţea mai bine – deşi asta se datora probabil mai mult Dilaudidului decât procesului natural de vindecare.

Simţea nevoia animalului sălbatic de a putea să se mişte. Dacă va merge din locul unde era acum până în vârful colinei, în câteva etape lejere, poate că va reuşi, iar piciorului îi va face mai bine, nu mai rău.

Totuşi, avea nevoie în primul rând de o cârjă mai solidă – ceva mai bun decât o vergea cu un tampon de cârpă la capăt. Mai avea cuţitul militar elveţian şi un briceag pentru lucrări banale, vârâte în tocurile din centură. Scoase briceagul şi începu să caute prin jur un lemn uscat care-i putea sluji scopului său.

Nu găsi nimic prin apropiere. Dar câţiva dintre copacii tineri sau puieţi mai mari – nu ştia cum să le spună – ar putea fi suficient de solizi. Dacă rupea o bucată din ei, poate că se va îndoi puţin, ca orice lemn verde, dar va rezista la greutate când o va folosi drept cârjă.

Găsi un puiet cu diametrul de vreo trei centimetri şi tăie o bucată din el. O prelucră cu briceagul până ce obţinu un toiag care să-i ajungă până la subsuoara stângă.

Îl făcu dinadins ceva mai lung, gândindu-se că îl va putea scurta dacă va fi nevoie. Ascuţi capătul de sus şi găsi un băţ mai scurt şi mai gros în care făcu o gaură pentru capătul ascuţit al toiagului, folosind mai întâi vârful briceagului şi apoi perforatorul cuţitului militar elveţian.

Împinse vârful ascuţit al toiagului în gaură cât putu de mult şi îl legă bine cu chingi. Apoi băgă sub apă râului capătul astfel prelucrat şi îl ţinu acolo până ce se îmbibă bine.

Deşi îi era greu să aibă răbdare să se usuce, aşteptă o oră încheiată. În cele din urmă îşi vârî la subsuoară capătul încă ud al cârjei şi îşi începu călătoria.

Lup nu se arătase deloc de când se trezise, lucru pentru care îi era recunoscător. Acum era mai mult decât sigur de grija lui Lup faţă de el, dacă acesta era cuvântul corect, dovedită prin faptul că îi linsese rănile. Dar, mai ales de când citise cărţile despre lupi, Jeebee devenise prudent, neştiind la ce reacţii se putea aştepta din partea sistemului instinctiv al partenerului său în cazul în care l-ar vedea şchiopătând, într-o postură evident vulnerabilă. Deşi nu-i

plăcea ce făcea, îşi vârî revolverul în centură, ca să ajungă uşor la el, în postura lui de invalid şi îşi mai luă cu el puşca şi binoclul. Nu era sigur că va mai fi în stare să tragă în Lup. Cu multe luni în urmă, când ieşise din pivniţa pentru rădăcinoase, întorsese puşca, folosindu-i patul în chip de bâtă.

Dar, în orice caz, Lup nu era nici pe departe singurul pericol pe care-l va avea de înfruntat. Se simţea mai bine având cu el arme încărcate.

Capitolul 24

DAR CĂLĂTORIA se dovedi mult mai grea decât crezuse. Se bazase pe faptul că partea de sus a cârjei va fi ţinută bine în chinga cu care era legată, dar nu se întâmplă întocmai. Poate că ar fi trebuit să mai aibă răbdare şi să aştepte să se usuce mai bine, astfel încât cureaua să se strângă suficient – aşa cum ştia că se strânge orice piele după ce se usucă.

În orice caz, treptat, după tot mai multă folosinţă, lemnul transversal se desprindea tot mai mult, ajungând să se bălăbăne la capătul toiagului. Piciorul stâng, în ciuda efectului Dilaudidului, îl durea şi nu mai avea forţă, iar binoclul puternic, foarte greu, se legăna încoace şi-ncolo, lovindu-l în piept la fiecare pas.

Acest din urmă inconvenient era minor şi în mod normal nici nu l-ar fi băgat în seamă. Dar, adăugat la durerea de la braţ, de la picior şi de la cap, era enervant. Se pomeni că îl enerva tot mai mult orice şi doar printr-un mare efort reuşea să-şi înfrâneze furia.

Reuşi, în cele din urmă, să ajungă în vârful colinei, deplasându-se în mici etape, de la un punct la altul. Îşi alegea un copac din faţa lui, de care să se poată rezema ca să se lase în jos pentru a se aşeza pe pământ, iar trunchiul să-i susţină spatele cât timp va sta.

Apoi, după o scurtă odihnă, îşi alegea un alt copac mai departe, se ridica ajutându-se de braţul sănătos şi mai înainta puţin.

Problemele reale s-au ivit când a trebuit să traverseze porţiunea de şisturi mobile de pe panta pe care o străbătuse cu grijă împreună cu caii, când sosiseră.

Alesese locul de traversare cel mai scurt posibil. Era cel mai aproape de vârful pantei, înainte ca aceasta să devină atât de abruptă, încât să se teamă că acolo va aluneca şi

va cădea. Vârful pantei se înălţă, în sfârşit, ca un perete vertical al unei mici râpe.

Dar şi locul pe care-l alese pentru a traversa era o suprafaţă destul de lungă şi nu îndrăzni să se aşeze ca să se odihnească pe parcurs. Având ca sprijin numai cârja şi sub picioare rocile alunecoase, nu era sigur că se va mai putea ridica de jos. Şi chiar şi acolo, panta era destul de abruptă. Dacă ar fi căzut, s-ar fi rostogolit cel puţin câteva sute de metri – fiindcă şisturile erau întinse ca un evantai în josul pantei, până în zona unde suprafaţa devenea mai netedă.

Ştiuse dinainte că trebuie să traverseze, dar nu-şi imaginase cât de greu îi va fi, în starea lui de infirm. Se odihni deci mai mult decât până atunci, înainte de a porni pe cea mai apropiată porţiune de şisturi alunecoase. Apoi se ridică ajutându-se de cârjă şi porni hotărât, traversând centimetru cu centimetru acel spaţiu deschis.

Parcurse aproape tot drumul cu ochii aţintiţi în jos şi în faţă, examinând paşii următori pe care-i avea de făcut. Trebuia să-şi aleagă mereu un loc între pietrele mobile pentru a-şi sprijini capătul toiagului. Mai avea nevoie de asemenea de locuri netede unde să-şi pună piciorul sănătos.

Curând se cufundă din nou în mica lume în care trebuia să asude şi să se încordeze, cu ochii aproape hipnotizaţi de suprafaţa celor câţiva paşi din faţa lui, ridicând capul doar pentru a se asigura că mergea în direcţia cea bună.

Într-un asemenea moment de hipnoză a terenului, întrezări o clipă o formă întunecată în susul pantei, cu coada ochiului. Preţ de o secundă o ignoră. Abia când se sprijini ferm pe vârful cârjei şi pe tălpi se opri şi întoarse capul ca să vadă mai bine.

Mai sus, la numai vreo trei metri, sub o surplombă de rocă mai solidă între şisturi, era o gaură întunecată, destul de mare, care semăna neplăcut de mult cu intrarea într-un bârlog de animal. În bezna nopţii, n-ar fi văzut-o nici dacă ar fi trecut cu caii chiar pe lângă ea.

Îndreptase instinctiv ţeava puştii spre intrare în clipa

când îşi dăduse seama ce era. Aşteptă încordat câteva secunde, apoi îşi impuse să se relaxeze.

Gaura era suficient de mare pentru a lăsa să treacă un animal sălbatic masiv. Dar un animal pe măsura acelui bârlog nu s-ar fi sfiit să iasă pentru a-şi apăra proprietatea, la distanţa atât de mică la care se afla el. În acelaşi timp, Jeebee ştia acum că toate animalele sălbatice nu se comportau ca în cărţi, reacţionând fiecare într-o manieră individuală. Cuguarul, animalul care era cel mai probabil stăpân al bârlogului, nu putea fi acolo în miezul zilei, întrucât felinele mari sunt vânători de zi.

Cu toate acestea, menţinu ţeava puştii orientată spre deschizătură când porni iar, trecând prin faţa ei.

Dar nu ieşi nimic din bârlog. Nu auzi nici o mişcare dinăuntru. Privindu-l de la distanţă, se convinse tot mai mult că, dacă într-adevăr era un bârlog, nu mai fusese probabil folosit de mult timp. Putea fi un bârlog de urs. Dar în acest caz, acum era vară, când urşii ies din bârlog şi, ca majoritatea animalelor mari, umblă tot timpul după hrană de care au nevoie pentru a trăi.

Era epuizat şi mergea sub impulsul ultimelor rămăşiţe de îndârjire, când ajunse la capătul pantei şistoase şi simţi că nu mai poate.

Dar se afla la poalele unei pante fără roci alunecoase, destul de scurtă şi solidă, deşi abruptă. De îndată ce îşi trase răsuflarea şi îşi recapătă puţin forţele, parcurse ultima etapă a călătoriei. Pe drum, îi trecu prin minte o idee care ar fi trebuit să-i vină mai devreme. Bineînţeles că bârlogul nu era ocupat; altminteri, caii ar fi reacţionat simţind mirosul proprietarului lui în noaptea precedentă.

Ajuns pe culme, se trânti pe burtă şi îşi puse binoclul la ochi. Focaliză spre ruinele casei de fermă şi spre anexele ei.

Era clar că tâlharii plecaseră; şi nu lăsaseră, probabil, pe nimeni în urmă. În primul rând, n-ar fi avut nici un motiv să lase pe cineva viu în urmă. În al doilea rând, nu se vedea nici un semn de viaţă – plimbând binoclul peste zona din jur, nu zări nici măcar vreun vecin venit să cerceteze.

Fie că acea casă de fermă era destul de izolată de altele

şi vecinii nu ştiau ce se întâmplase, fie văzuseră lumina flăcărilor pe cerul nopţii, dar trăseseră, prudenţi, concluzia că nu erau suficient de numeroşi pentru a-i înfrunta pe cei o sută şi ceva de nomazi de pe o poziţie nefortificată. În mod sigur nu se vedea nici unul în clipa aceea.

Privind prin binoclu, Jeebee constată cu surprindere că o mare parte din casa fermei şi din anexe era încă în picioare, neafectată de incendiu.

Mai observase şi înainte, străbătând pământurile fermelor din nordul statului Indiana, că adesea casele păreau înghiţite de flăcări şi totuşi ele se stinseseră singure. Se părea că bucăţile vechi şi solide de cherestea şi grinzile mari de la acoperişuri, de pildă, rezistau la foc.

Nu era niciodată sigur că, pornind de la margini, flăcările vor cuprinde treptat întreaga clădire, arzând-o cu totul. Deseori văzuse cum focul muşcase dintr-o bârnă şi apoi se oprise. Astfel, porţiuni întregi de casă rămâneau în picioare şi adesea chiar o parte sau tot acoperişul de deasupra rămânea la locul lui. În prima perioadă după fuga din Stoketon se adăpostise în câteva asemenea ruine.

Acum, privind în jos; văzu că aproape trei sferturi din acoperişul casei de fermă rămăsese intact, deşi toate ferestrele pe care le zărea prin binoclu nu mai erau decât nişte găuri înnegrite, în părţile laterale ale unei clădiri negre şi ciuruite.

Coborî binoclul ca să-şi odihnească ochii. Se gândi că, oricum, nu era în interesul tâlharilor să ardă casa până în temelii, ca să nu piardă ocazia de a scotoci după cele necesare. Flăcările se întinseseră poate în mod accidental de la una dintre clădirile anexe. Poate că tâlharii încercaseră chiar să stingă focul, după ce ocupanţii casei încetaseră împotrivirea, pentru ca flăcările să nu distrugă ceea ce sperau să găsească înăuntru.

Cu toate acestea, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai probabil i se părea că ar putea găsi încă multe lucruri folositoare sub acel acoperiş dacă şi când va fi în stare, dacă va avea timp şi nu va fi riscant pentru el să cerceteze ruinele.

Nu se vedea nici un animal viu prin jurul casei. Caii, viţele de lapte, câinii sau alte animale, care fuseseră poate acolo odinioară, muriseră sau dispăruseră. Se vedeau câteva cadavre de cai care începuseră să se umfle la soare, dar la o oarecare distanţă de casă. Probabil că acei cai le aparţinuseră tâlharilor şi fuseseră ucişi de cei care trăseseră din casă.

În orice caz, scoseseră de pe ei şeile sau alte poveri pe care le cărau şi îi lăsaseră acolo, să putrezească.

Jeebee îşi luă binoclul de la ochi şi se pomeni cu Lup lângă el. Lup îşi dădu urechile spre spate şi se ghemui uşor când Jeebee îşi întoarse privirea spre el. Întinse gâtul ca să-i vadă faţa, dar el îndreptă automat mâna ca să-l scarpine pe Lup pe blana de la ceafă şi bărbie.

Îşi puse din nou binoclul la ochi când îşi dădu seama că reacţionase faţă de prezenţa lui Lup uitând de puşca pe care o purta cu el şi Lup era probabil acolo de cel puţin câteva secunde.

Îşi aminti din cărţile pe care le adunase că lupii nu mint niciodată. Intenţiile le sunt întotdeauna anunţate de limbajul corpului lor şi Lup îl întâmpinase la fel de prietenos ca de obicei.

Înţelese că, dacă Lup se afla acum lângă el, aproape sigur fusese în apropierea lui mai tot drumul. Lup avea obiceiul să rămână în urmă, nevăzut, din curiozitate. Deci, dacă Lup ar fi fost mânat de instinct să-l atace, ar fi făcut-o până atunci... şi mâna lui n-ar fi apucat să folosească nici o armă.

Îl cuprinse un imens sentiment, aproape vinovat, de uşurare. Trebui să recunoască sincer încă o dată că începuse să ţină la însoţitorul lui patruped, aşa cum recunoscuse mai demult că se îndrăgostise de Merry. Era normal, era o fiinţă omenească. Avea dreptul să iubească, pentru că era capabil să iubească, indiferent de necesităţile care ar putea mâna specia lui Lup.

Îl trecură deodată fiori. Îşi aminti că era în acelaşi timp capabil să ucidă. Recunoscuse faţă de el însuşi acest lucru atunci când ieşise din pivniţa de rădăcinoase, dar acum îşi

dădea seama pentru prima oară că era o trăsătură statornică a caracterului său. Va ucide. Va ucide ca să rămână în viaţă, va ucide ca să obţină ceea ce îi trebuia pentru a supravieţui. Va ucide pentru a-i ocroti pe Merry şi pe Lup.

Era un animal iubitor şi ucigaş. Acesta era adevărul şi n-avea ce face.

Îi obosiră muşchii de la ceafă din cauza poziţiei ridicate a capului, menţinută pentru a privi peste creastă. Se trase puţin în faţă cu tot corpul, îşi coborî capul cu obrazul pe mâna dreaptă sănătoasă şi se uită în jos, dintr-o parte, la clădirile arse.

Toţi de acolo erau morţi. Toţi care ar fi putut fi acolo trebuie să fi fost morţi. Casa fermei era, de fapt, la numai două sute de metri de el. Dar era prea departe ca să audă vreo persoană prinsă poate sub grinzile pe jumătate arse, care ar fi strigat după ajutor, sau un copilaş plângând. Bunul-simţ îi spunea că, dacă ar fi fost vreun asemenea supravieţuitor, tâlharii l-ar fi masacrat numai din plăcerea de a ucide, înainte de a pleca. El nu era un astfel de ucigaş, îşi spuse – deocamdată, cel puţin.

Gândurile i se întoarseră la oamenii care trăiseră acolo, jos. Nu, nu mai putea fi nimeni în viaţă acolo.

Îşi dădu seama brusc că încerca să se autoconvingă.

Ar fi o mare prostie să coboare până acolo. Dacă o va face în clipa aceea, urmele tâlharilor vor atrage atenţia, dacă şi când se vor arăta vecinii, până la urmă; şi dacă vor aduce câini cu ei. Dacă ar coborî acum, urma lui ar fi cea mai proaspătă. Deşi, sincer vorbind, dacă era să dea crezare cărţilor, un lup trebuie să dea de o urmă de pas veche de o zi pentru a-i simţi mirosul şi era puţin probabil ca nişte câini domestici să găsească sau să meargă după urme mai vechi de atât.

Nu, încă o dată nu; i se părea o prostie să se ducă, mai ales la gândul coborârii lungi, al urcuşului greu înapoi şi al eventualelor urmări ale acestui efort.

Dar, dacă nu se va duce, va auzi tot restul vieţii în subconştient strigătul unui copil rănit şi abandonat.

Se ridică ajutându-se de cârjă şi începu să coboare prudent panta din faţa lui. Pantă din locul acela era mai înclinată cu câteva grade, la câteva sute de metri în dreapta lui, decât porţiunea pe care o străbătuse în noaptea precedentă. Dar mai în jos va merge mai repede şi trebuia să ajungă înapoi la cai.

Făcuse doar câţiva paşi, când îşi dădu seama că Lup nu mai era cu el. Se uită înapoi şi îl văzu stând încă pe coama dealului, privind în jos spre el.

— Ai dreptate, îi spuse Jeebee. Nu eşti prost ca mine.

Îşi îndreptă atenţia spre efortul de a coborî panta. Mergea în jos cu capătul cârjei bine înfipt în pământ şi cu tălpile fixate ferm, în lateral faţă de pantă. Ultimul lucru care-i lipsea acum era să cadă. Înălţimea nu era prea periculoasă, în caz că ar fi alunecat ori s-ar fi rostogolit o bucată de drum, dar numai gândul că ar putea cădea pe piciorul sau braţul rănit îl făcea să ezite.

Ajunse la fermă şi începu să examineze ce mai rămăsese acolo. Căută prin toate locurile sub care sau în spatele cărora putea exista un cadavru şi găsi şapte. O femeie adultă, trei bărbaţi, doi băieţi şi o fată – cel mai mare dintre copii părea să aibă în jur de şaisprezece ani. Cel mai mic, fetiţa, părea de vreo doisprezece ani. Erau toţi morţi, morţi de câteva ore. Nu-i atinse.

Părăsi clădirile fermei şi atacă din nou dealul din spatele lor.

În casă şi în celelalte clădiri erau, fără îndoială, scule şi alte obiecte de care tâlharii nu avuseseră nevoie, dar care lui i-ar fi fost de folos. Chiar în timp ce căuta prin casă, văzuse un ciocan de un kilogram şi jumătate, cu coadă scurtă, neatins de foc, într-una dintre clădirile anexe. Era un baros sau un mai, exact cum i-l descrisese Nick Gage. Ideal pentru forja descrisă de Nick, pe care Jeebee visa să şi-o construiască într-o bună zi. Dar nu-l putea lua deocamdată. Chiar şi ajutat de cârjă, abia se mai putea târî înapoi, până la cai. Şi în plus, după-amiaza era pe sfârşite.

Se întoarse în cele din urmă pentru a urca din nou panta. Urcuşul a fost dificil. Când ajunse, în sfârşit, în vârf,

pe un teren relativ neted, se aşeză şi se odihni mai mult decât îşi planificase. Observă că Lup dispăruse iarăşi şi ziua era pe sfârşite. În cele din urmă, se ridică greoi şi începu lunga şi lentă serie de mici etape necesare pentru a ajunge înapoi la cai.

Când ajunse, braţul şi piciorul începură să-l doară foarte tare. Se uită la ceas şi constată fericit că trecuseră aproape şase ore de când luase ultimul Dilaudid. Avea dreptul să mai ia unul, deşi în felul acesta revenea la doza de patru pastile pe zi cu care începuse imediat după accident. Era ultima din cele şapte zile pe care le considerase limita maximă admisibilă de medicaţie, pentru a nu deveni dependent de ea.

După limita de siguranţă a Dilaudidului, putea reveni la Tylenol şi la aspirină, pe care le avea de asemenea cu el. Dar îşi imagină cât de slabe vor fi acele substitute în comparaţie cu puternicul medicament anterior.

Luă totuşi un Dilaudid, se odihni puţin până ce durerea începu să cedeze, apoi se apucă să caute vreascuri pentru foc.

Aprinse focul şi priponi caii în altă zonă cu iarbă proaspătă, dar tot lângă râu. Se aşeză cu spinarea rezemată de un copac, privind focul. După-amiaza se sfârşea şi el aţipi.

Deodată, simţi o limbă lipicioasă lingându-i obrazul drept şi o labă pe umărul drept. Se trezi în amurg, constatând că Lup se întorsese.

Oficiară obişnuitul ritual de întâmpinare, apoi Lup se întinse lângă foc. Jeebee, pe deplin treaz acum, mai adună câteva vreascuri pe care le băgă în foc şi se duse să mai ia din puţinele rezerve de hrană din rucsacul pe care-l legase, prudent, cu chinga de spinarea lui Brute.

Lup se obişnuise deja cu culcuşul lui Jeebee alcătuit din şaua şi bagajele acoperite cu prelată şi nu s-ar mai fi lăsat mânat de instinct ca să-l sfâşie. Jeebee mâncă în picioare, apoi se duse la bagaje. Mai scoase o pătură, se înfăşură în amândouă şi se lungi, uitându-se la foc şi la Lup cu ochii întredeschişi, până începu din nou să moţăie; şi tot

moţăind, se cufundă până la urmă într-un somn adânc.

Dormi mult şi greu, trezindu-se scurt doar o dată sau de două ori şi adormind iarăşi, repede. O parte a nopţii visă că el şi Merry făceau cumpărături pentru a mobilă nouă casă pe care tocmai şi-o cumpăraseră.

Când se trezi a doua oară, soarele era pe cer şi lumina lui se cernea prin părţile de sus ale copacilor de lângă el. În primele clipe după trezire, braţul şi piciorul îl duruseră foarte puţin, iar pielea capului deloc. Dar când se ridică din culcuş, durerea, devenită deja familiară, reîncepu.

Nu era, totuşi, la fel de rea cum fusese chiar şi în ziua precedentă acestei treziri. Totodată, ceasul îi spunea că nu mai luase Dilaudid de paisprezece ore. Era tentat să încerce să vadă dacă putea rezista doar cu aspirină.

Găsi cu greu aspirină şi înghiţi două pastile cu apă dintr-un bidon. Apoi se apucă să facă din nou focul. Se stinsese în timpul nopţii, ultimul jăratic probabil spre dimineaţă. Deşi se acomodase deja cu dormitul afară, îl pătrunsese frigul şi dârdâia în timp ce aştepta prima flăcăruie să declanşeze focul care să-l încălzească.

Lup se trezise deja şi plecase, bineînţeles.

După ce se încălzi puţin la flăcările tot mai mari, Jeebee se ridică şi se duse la Brute. Îşi mai îngădui o mână de amestec pentru drum din rezerva tot mai mică de hrană, spunându-şi că va încerca să gătească de îndată ce se va încălzi bine şi se va înviora suficient pentru a se putea mişca.

Ceasul îl informă că era zece şi douăsprezece minute dimineaţa. Îşi reproşă că pierduse o bună parte din zi dormind, când îşi dădu seama brusc că de câteva săptămâni nu mai era în zona orei centrale, ci în zona orei de munte şi dădu ceasul digital înapoi cu o oră.

Aspirină se dovedea inutilă pentru calmarea durerii. Ca toate durerile, părea să-l chinuie şi mai tare când îi acorda atenţie. Cedă şi înghiţi jumătate de pastilă de Dilaudid, spunându-şi că va lua cealaltă jumătate abia după alte şase ore. După ce luă jumătatea de pastilă, aşteptă. Până la urmă, durerea începu să se retragă puţin. Peste jumătate

de oră va putea fi ignorată.

În timp ce aştepta, se lungise pe culcuş. Acum se ridică, folosindu-se de cârjă ca de un toiag. Suportul se slăbise cu totul, nemaifiind ţinut în chingi. Se gândi că probabil numai pielea brută se strângea când era îmbibată cu apă şi apoi uscată. Sau poate că se întinsese în timp ce se usca fiindcă o clătinase mergând, în orice caz, imediat ce se ridică ajutat de toiag, descoperi că putea merge în felul acesta, şchiopătând.

Caii încă mai păşteau în locul unde-i priponise. Se duse din nou la bagajele lui Sally şi scoase făină, slănină şi o tigaie. Nu-i plăcea să mănânce slănină atât de curând, dar trebuia să-şi refacă forţele, deci trebuia să mănânce şi era singurul aliment cu multe calorii şi în cantitate suficientă pe care-l mai avea.

Îşi făcu turte din făină, apă şi grăsime de la slănină, le rulă şi le reîncălzi cu slănină în ele.

Cu stomacul plin, simţi efectiv că începe o viaţă nouă. Execută complicata manevră de instalare a sistemului de scripeţi cât mai sus pe trunchiul unui pin, unde ciopli noduri pentru frânghie. Apoi ridică în sfârşit bagajele, din nou băgate în plasă, pe spinarea lui Sally.

Puse şaua pe Brute cu ajutorul braţului sănătos, împungând cu genunchiul în burta calului în timp ce strângea chinga.

Era gata de drum.

Acum căută un loc pentru un popas semipermanent. Un loc ceva mai mare şi mai potrivit decât cel în care se afla. Apa era prima necesitate şi o avea deja în râu. De aceea, singura întrebare era unde să caute, în susul sau în josul râului? În susul râului, se hotărî.

Ciudat, dar, deşi urcau tot mai mult pe dealurile de sub munţi, un timp pantele deveniră mai blânde şi urcuşul mai uşor, cu spaţii netede printre pâlcurile de copaci care le înconjurau din toate părţile.

Mergeau încet. Pe Jeebee îl mai sâcâia piciorul când stătea în scară şi nu se simţea prea bine cu el ridicat şi aşezat după oblâncul şeii. Dar micul râu îi duse, în sfârşit,

într-un loc ce putea fi numit o poiană de munte. Jeebee estimă că avea vreo trei sute de metri lungime şi jumătate pe atât în lăţime.

Râul se desprindea aici dintr-un alt râu mai lat. De fapt, doar celălalt putea fi considerat un râu adevărat. Era puţin adânc, plin de bolovani, dar curgea repede. Stând în şa pe Brute şi privind prin apa limpede matca sa de bolovani mari, Jeebee se gândi că nu va reuşi să convingă caii să-l traverseze. Chiar dacă ar fi fost apt din punct de vedere fizic – şi încă nu era – nu putea trece peste bolovani. Erau prea mari şi imprevizibili şi prea alunecoşi pentru copitele cailor. Probabilitatea ca unul dintre animale să-şi rupă un picior era foarte mare.

O legă pe Sally de un copac la marginea poienii şi înconjură călare pe Brute toată zona, ca s-o cerceteze mai de aproape.

Mai întâi examina punctul în care râul cel mic se desprindea din cel mare. Era aşa cum bănuise când văzuse prima oară cele două ape. Cel mai mic arăta clar că fusese creat de mâna omului. Jeebee bănuia că fusese dinadins deviat pentru a furniza direct apă fermei de vite, ferma distrusă pe care o lăsaseră în urma lor, mai jos.

Continuă să cerceteze poiană. Era ca un fel de culoar mai mult sau mai puţin lat între copaci, iar capătul prin care pătrunsese în el era deschis şi cu copaci răzleţi; mai încolo, copacii se îndeseau şi erau umbriţi de povârnişurile din ambele părţi, ce continuau dincolo de copacii care înconjurau poiană şi se ridicau tot mai sus, lăsând loc doar pentru o matcă îngustă a râului mai mare – astfel că poiana era izolată de peisajul înconjurător ca într-un fel de fortăreaţă dincolo de brâul de copaci.

Malurile părţii inferioare a râului erau acum doar la câţiva centimetri deasupra nivelului apei, dar mai sus, spre capătul poienii, malul se înălţa, aproape abrupt, pe măsură ce şi terenul devenea mai abrupt, până la o mică râpă ca aceea din vârful pantei şistoase pe care Jeebee o traversase de două ori, cu o zi înainte de a privi ferma.

Râpa devenea aproape verticală pe şase-zece metri şi,

la fel ca pe panta şistoasă şi aici era o gaură care putea fi gura unui bârlog. Jeebee se apropie călare şi când ajunse suficient de aproape văzu în lumina clară a zilei că, deşi gaura era cel puţin de două ori mai mare decât cea de pe panta şistoasă, era doar o deschidere superficială într-un teren ce părea alcătuit numai din nisip. Trase până la urmă concluzia că nu fusese, totuşi, un bârlog. Părea mai degrabă rezultatul unei alunecări de teren, probabil în urma îngheţului şi apoi a dezgheţului.

Era, cu siguranţă, gol. Nici urmă de animal, nici urmă de vegetaţie înăuntru sau vreun indiciu că fusese locuit vreodată.

Vederea acelui loc îl incită. Cu puţină muncă şi folosindu-se de prelată şi de celelalte materiale plastice pe care le avea de la Paul, îl putea transforma într-un adăpost ferit de ploaie, o încăpere destul de confortabilă în care putea dormi.

De altfel, terenul nisipos părea uşor de săpat. Poate că fusese săpat odinioară de un animal, la urma urmei, sau cel puţin începuse să fie săpat de un animal. Nu va fi greu să sape mai adânc ca să creeze mai mult spaţiu înăuntru. Apoi, acoperind intrarea, va avea un bârlog al lui pentru prima dată de când părăsise căruţa.

Capitolul 25

TREI ZILE MAI TÂRZIU se produse o schimbare. Caii erau într-o formă mult mai bună după ce se odihniseră şi mâncaseră pe săturate. Drumul de la râu, pe lângă sălcii, îi storsese de vlagă, era clar, dar acum dădeau în sfârşit semne că se restabiliseră complet. Amândoi erau aproape cuprinşi de neastâmpăr; chiar şi Sally, de obicei aşezată şi liniştită, părea nerăbdătoare să fie dezlegată.

Cât despre el, Jeebee considera că atât braţul, cât şi piciorul lui erau zdravene ca întotdeauna. Încercase chiar să doarmă, în cea de a doua noapte petrecută în peştera din poiană, fără nici un Dilaudid, luând în schimb doar o aspirină şi descoperise că, fiind obosit, se cufundase imediat într-un somn greu.

De atunci nu mai luase decât patru doze de Tylenol în ultimele trei zile şi nimic altceva. Acum, deşi atât piciorul, cât şi braţul protestau când se loveau de ceva sau muşchii lor protestau când erau folosiţi prea brusc, în cea mai mare parte a timpului putea pur şi simplu să ignore faptul că fuseseră vătămate. Mai erau încă vinete din cauza contuziei, dar nu mai erau aproape deloc umflate.

Profitase de această ameliorare în ultimele două zile, reuşind să călărească pe Brute în timpul nopţii până în zona de şes. Ajunsese chiar dincolo de ferma distrusă, în speranţa că va găsi o vacă pe care s-o împuşte; şi chiar găsise.

Făcuse o treabă cam de mântuială, ciopârţind bucăţile de carne mai comestibile. Încărcarea lor pe Brute, ca să le care până la poiană, fusese o problemă. Brute se împotrivise vehement să care carnea, care-i mirosea tare a sânge. Dar Jeebee se întoarse şchiopătând pe lângă cal, ţinându-l de cap şi apucând strâns căpăstrul din faţa dinţilor lui. Brute n-a avut încotro şi a trebuit să-l urmeze.

Pentru Jeebee a fost un drum lung şi greu. Greu, mai ales pentru că ajunsese obosit la primele pante din spatele casei fermei şi fusese nevoit să le urce aplecat de spate. Până la urmă se văzu silit să aplice sistemul folosit în prima lui expediţie de la locul de popas, când mersese pe jos cu ajutorul cârjei – parcurgând o mică distanţă şi oprindu-se să se odihnească, apoi iar o mică distanţă şi iarăşi o oprire şi aşa mai departe.

Pornise nerăbdător încă din zori şi avea motive să fie mulţumit că procedase aşa, pentru că era abia mijlocul după-amiezii când ajunse pe dealurile de sub munţi. În faţa lui se înălţa singura porţiune la care se gândise mereu şi de care se temea, panta şistoasă, pe care nu credea că va avea curajul să se aşeze ca să se odihnească.

Teoretic, dacă se aşeza în mijlocul pantei, ar fi trebuit să se ajute de Brute ca să se ridice, folosindu-se efectiv de piciorul şi spinarea calului şi de şa, apucându-se de ele ca să se tragă în sus.

Dar asta era doar în teorie. Observase la ultimele opriri că nu îndrăznea să stea prea mult, fiindcă mai ales piciorul începea să amorţească. Asta însemna că o odihnă mai lungă înainte de a urca panta era periculoasă.

Ajunse, în cele din urmă, la marginea cea mai apropiată a pantei. Se aşeză, continuând să ţină strâns hăţurile, în timp ce Brute stătea în picioare lângă el şi privea panta.

La prima vedere, părea inofensivă. Un spaţiu deschis care trebuia străbătut cu grijă din cauza înclinaţiei abrupte din dreapta lui. O privire mai atentă descoperea porţiunile luminate de soare unde se vedeau bucăţile ascuţite şi mobile de rocă goală.

Privi aproape cu jind vârful pantei, dincolo de gaura care fusese probabil cândva bârlogul vreunui animal, spre scurta râpă verticală şi spre copacii de pe creasta ei. Îl tenta să încerce să urce spre ea şi în jurul ei pe drumul acela. Dar examinase acea rută posibilă prima dată când o străbătuse cu ajutorul cârjei. Deasupra râpei, copacii erau foarte deşi, iar pe ambele părţi panta era atât de abruptă, încât era periculos să-l ducă pe Brute pe acolo şi nici n-ar fi

avut loc amândoi.

Pe lângă asta, abia aştepta să se întoarcă la locul de popas. Piciorul îl durea cum nu-l mai duruse de câteva zile. După un timp recunoscu faptul că nu avea curajul să se mai aşeze, riscând să-i amorţească piciorul. Se ridică şi începu să-l conducă pe Brute cu grijă de-a curmezişul pantei.

Ar fi putut folosi cârja acum, fiindcă Brute mergea cuminte în spatele lui; era clar că poziţia calului pe pantă cu roci mobile nu era mai fermă decât a lui. Transpira, încins de căldura soarelui, croindu-şi drum spre capătul drumului acoperit cu roci.

Dar înainta. Capătul pantei se apropia tot mai mult şi, în ciuda faptului că piciorul îl sâcâia, începu să aibă sentimentul victoriei. Marginea era acum doar la vreo douăzeci de metri. Peste câteva clipe va fi în siguranţă, scăpând de pantă. Începu să calce mai ferm.

Atenţia lui se concentra asupra marginii la care încerca să ajungă. Se petrecu atât de brusc, că nici nu apucă să-şi dea seama ce se întâmplă, deşi după aceea îşi aminti că piatra alunecase şi se răsucise sub piciorul stâng, care o luase înaintea celui drept şi-i pusese piedică. Se răsturnă.

Se ţinu însă strâns de căpăstru. Copitele lui Brute erau toate pe teren solid şi calul se cabră imediat, astfel că nu se rostogoli în jos pe pantă.

Gâfâind şi răsuflând uşurat că nu căzuse mai jos, Jeebee se concentră să se ridice iarăşi pe picioare. În timp ce se ridica, îl trecu un junghi prin piciorul stâng, pornind de la gleznă. Îşi dădu seama că se răsucise sub el când căzuse cu corpul peste ea.

Respirând greoi, îşi îndreptă piciorul şi glezna. Durerea cumplită îl făcu să vadă o clipă negru în faţa ochilor, dar era conştient că se întâmplase ceva cu glezna. Se trase în sus, cu mâinile încleştate pe hăţuri, deşi Brute protesta nechezând.

După ce se ridică, ţinându-se de şa, încercă precaut să-şi lase greutatea pe piciorul stâng.

Glezna cedă aproape imediat şi durerea îl străfulgera din nou până sus, de parcă piciorul era un tub gol prin care

putea lovi. Îşi mută repede greutatea de pe picior. Se ţinea de şa cu ambele mâini, asudat. De acolo nu avea cum să mai ajungă pe jos înapoi, la locul de popas.

Va trebui să meargă călare. Era singura posibilitate. Dar pentru a călări, trebuia neapărat să se urce în şa, iar asta însemna să arunce toată carnea pe care o adunase. Legase grămada învelită în plastic de vârful şeii, pentru că Brute refuzase cu încăpăţânare să fie pusă în altă parte, unde o simţea.

Pur şi simplu nu avea de ales. Desfăcu funia cu care era legată bocceaua şi o lăsă să cadă. Dacă va mai avea ce salva, se va întoarce mai târziu să ia bocceaua învelită în plastic. Dar se îndoia că va mai găsi ceva. Lup sau alţi prădători se vor fi repezit până atunci la carne. Apoi, apucându-se ferm de oblâncul şeii, săltă cu piciorul sănătos în sus, trăgându-se cu braţele şi reuşi să-şi vâre vârful piciorului sănătos în scară, iar piciorul bolnav îl trecu peste şa pe cealaltă parte, cu preţul unei dureri cumplite.

Apoi îl îmboldi pe Brute să pornească.

Brute era acum şi mai nefericit decât înainte. Dar şi el vedea marginea şisturilor din faţa lui şi era nerăbdător să ajungă acolo, într-o clipă, au ajuns pe teren solid.

Bocceaua cu carne pe care o cărase Brute fusese uşoară. Calul nu era deloc obosit, dar durerea pe care o simţea Jeebee în picior de fiecare dată când copitele lui Brute loveau pământul îl împiedica să mâne calul să meargă mai repede, astfel că mergea la pas; deşi ar fi vrut să ajungă la locul de popas cu cea mai mare viteză. Drumul mai dură trei sferturi de oră, până ce, în sfârşit, Jeebee se lăsă să alunece din şa – cu un nou protest înăbuşit din partea piciorului şi gleznei vătămate – şi îl priponi pe Brute cu hăţurile de un copac de lângă râu, suficient de aproape ca să se poată adăpa.

Brute se apropie imediat de apă. Ţinându-se de şa şi ţopăind pe lângă el, Jeebee slăbi chinga, în timp ce Brute se adăpa, apoi, trăgând de hăţuri, îl duse înapoi la un copac de care îl legă şi scoase şaua de pe el. Scoţând şaua, luase de pe el şi rucsacul, puşca, pătura de sub şa şi bidonul pe

jumătate plin cu apă.

Erau cele mai necesare bunuri ale lui, pe care le lua întotdeauna cu el. Se lăsă în jos şi porni de-a buşilea, târând după el toate obiectele şi puşca, spre locul unde dormea lângă apă, în susul râului. Se întinse pe pătură, cu şaua sub cap şi puşca lângă el şi reuşi să-şi scoată punga cu medicamente.

Îşi spusese că nu va mai lua un Dilaudid. Dar acum luă o pastilă, spunându-şi că era ultima şi că avea nevoie de ea ca să poată coborî din nou la apă, la numai vreo şase metri distanţă, când îşi va face efectul.

Începu să-şi facă efectul peste vreo douăzeci de minute. Se târî până la râu şi îşi cufundă gleznă în apa rece. Sub efectul Dilaudidului şi al apei care-i amorţea gleznă, durerea cedă într-atât, încât începu să se gândească să-şi confecţioneze nişte aţele cu care să imobilizeze glezna. Avea deja o idee, pe care o găsise într-un manual de prim-ajutor la schi, studiat înainte de a pleca din Stoketon.

Se târî destul de uşor înapoi, dar având grijă să îndoaie cât mai puţin glezna. De îndată ce ajunse, luă pătura de şa a lui Brute, o împături până obţinu o fâşie groasă şi scurtă pe care o putea trece pe sub căputa tălpii, cele două capete ridicându-se pe laturile părţii de jos a piciorului. Scoase din buzunarul de la şold chingile care-i rămăseseră după ce legase plasticul boccelei cu carne crudă.

Cu ele legă strâns pătura în jurul căputei, gleznei şi piciorului, dar nu atât de strâns încât să blocheze circulaţia sângelui în picior. Apoi rearanjă şaua şi rucsacul ca să poată sta cu piciorul ridicat, cu spinarea rezemată de trunchiul unui copac.

Rămase pradă gândurilor. În primul rând, era furios că fusese neatent. O a doua imprudenţă l-ar fi readus la starea de neputinţă. Parcă o soartă nemiloasă îl lovea tocmai când era mai vulnerabil.

Se lepădă de sentimentul de autocompătimire. Pur şi simplu nu se uitase pe unde merge şi şi-o făcuse cu mâna lui. Trebuia să fi fost atent la fiecare pas, să se asigure că pune piciorul pe teren solid. Nimic altceva decât

nerăbdarea de a scăpa de pantă îl adusese în această situaţie.

Acum îşi dădu seama pentru prima oară cum o vătămare cât de mică – de pildă, lovirea unui deget de la picior – putea pune în pericol viaţa unui animal sălbatic răpindu-i capacitatea firească de a scăpa de duşmani şi de a-şi aduna sau captura hrana. Era exact în aceeaşi situaţie, numai pentru că se lăsase vătămat din nou, într-un moment nepotrivit. Nu mai avea decât foarte puţină hrană şi era imobilizat iarăşi câteva zile. Îşi impuse să vadă şi partea mai luminoasă a situaţiei. Era mult mai avantajat decât un animal rănit. Avea arme eficiente, deşi el, personal, era infirm. Era puţin probabil că va da cineva peste el acolo sau că va veni cineva după el. Vaca ucisă va fi, fără îndoială, pusă pe seama nomazilor călare, dacă va trece cineva pe acolo. Spre surprinderea lui, atât cât văzuse el din semnele din jurul ruinelor arse, nimeni nu mai trecuse. Mai era problema că nu se putea căţăra până în locul unde erau bagajele în care se aflau făina şi slănina. Nu avea hrană. Ei, n-o să moară în câteva zile fără hrană. Dilaudidul îi luase aproape cu totul durerea de la gleznă. Adună câteva crengi din apropiere pentru foc, dar nu-l aprinse. Va avea mai multă nevoie de el după ce se va lăsa întunericul. Şedea rezemat de copac şi după-amiaza se apropia de sfârşit.

Adormi.

Îl trezi Lup, care-i lingea faţa. Se lăsase amurgul.

Urmă schimbul obişnuit de saluturi; diferenţa era doar că Lup păru să observe aproape imediat că Jeebee, deşi era la fel de bun camarad ca întotdeauna, nu se agită că de obicei.

De fapt, Lup îl invită la joacă şi Jeebee, cunoscându-l acum mai bine, bănuia că invitaţia era, cel puţin parţial, un test care să stabilească dacă Jeebee avea vreun motiv să nu se mişte.

Pentru a pune capăt altor speculaţii, Jeebee aprinse focul. Lupul renunţă la atenţiile lui şi se instală lângă el. Jeebee stătea lungit, privind focul şi gândindu-se cum îi va

afecta planurile de călătorie întârzierea provocată de gleznă scrântită.

Cu totul, pierduse mai mult de o săptămână cu ursoaica şi intrase în luna august. Chiar la altitudinea şesului din teritoriul fermelor de vite – pe o rază de vreo mie de metri – trebuia să se aştepte să vină toamna şi chiar să ningă încă din august.

S-ar putea să aibă noroc. Sau s-ar putea să nu aibă. Dar, întrucât amintirile lui din adolescenţă despre drumul spre fermă erau singurul reper pe care se baza, va trebui, probabil, să exploreze o zonă destul de întinsă pentru a localiza proprietatea fratelui său. Din fericire, un lucru era sigur în amintirile lui – însemnul de pe vite: două triunghiuri care se întretăiau. Dacă va vedea vreo vită cu acest însemn, va şti că se apropia de destinaţie.

Profitase de perioada de popas ca să-şi scoată busola şi hărţile şi să stabilească unde se afla.

După cele mai bune socoteli, teritoriul în care trebuia să se afle ferma fratelui său era la vreo nouăzeci de kilometri spre nord-est, în linie dreaptă, din locul unde era el. Dacă va coborî din nou la şes, va ocoli orice posibile aşezări şi, în general, se va ascunde, distanţa se va mări de trei sau chiar de patru ori. Cu totul, se gândi că i-ar putea lua cel puţin două săptămâni ca să ajungă în teritoriul general pe care urma să-l cerceteze, umblând întotdeauna noaptea, la pas şi oprindu-se să caute hrană unde va putea. Apoi, nu mai putea şti cât va dura cercetarea în sine.

Incidentele survenite îi scurtaseră periculos de mult orarul, îl îngrozea gândul că l-ar putea prinde brusc un viscol la şes, în timp ce va căuta ferma fratelui lui. În aceste condiţii, nu va supravieţui. Dacă ar fi măcar avertizat de venirea iernii, ca să se retragă pe dealuri, într-un bârlog, ca un animal în acele găuri din pământ cum era cea de deasupra povârnişului şistos sau de aici...

Dar, chiar şi în acest caz, supravieţuirea ar fi puţin probabilă.

Începea să-l doară din nou glezna. Încercă să-şi domolească durerea cu trei aspirine. În orice caz, vor urmă

câteva zile în care nu va avea altceva de făcut decât să gândească.

Capitolul 26

LA UN MOMENT DAT, în timpul nopţii, pe Jeebee l-a trezit durerea. Din fericire, cerul nopţii era senin, aşa cum era şi cerul în timpul zilei de câteva săptămâni. Dar nu mai putea dura mult aşa. Se apropiau de sfârşitul verii şi vremea se va strica.

Scotoci prin cutia cu medicamente, găsi flaconul cu Dilaudid pe pipăite, îl scoase şi-l deschise cu mâinile tremurând de durere şi de nerăbdarea de a-şi afla alinarea. Se abţinu la timp să ia o pastilă. Închise la loc flaconul cu multă grijă şi începu să caute Tylenolul. Raţiunea îi spunea că o doză mai mare decât cea recomandată tot nu-i va domoli durerea; totuşi, scoase patru, pastile. Apoi începu să caute bidonul cu apă, care era clar că fusese deplasat de corpul lui în timp ce dormea.

Îl găsi la mai puţin de o lungime de braţ, sub prelată şi bău din el ca să înghită pastilele. Tremura de frig, fiind deja suficient de treaz pentru a simţi răcoarea. Adună câteva lemne uscate pe care le pusese deoparte şi aprinse focul. Dar, după ce flacăra le cuprinse încet, căldura degajată era firavă.

Instinctul îl îmboldi să se mişte ca să se încălzească. Se târî prin apropiere şi reuşi să mai adune ceva vreascuri pentru foc. În cele din urmă se opri din tremurat.

Lup, făcut covrig lângă foc, cu coada stufoasă peste vârful nasului, îl privea pe Jeebee cu ochi somnoroşi.

Nu putea continua aşa, fără să-şi acopere cu ceva corpul pentru a-i păstra căldura. Va muri de frig de îndată ce nu va mai găsi crengi căzute pe lângă foc. Dar păturile erau toate în bagajul la care nu putea ajunge. Nu avea cum să-şi ridice mâinile suficient de sus pentru a trage una din ele...

Se ocărî fiindcă era atât de idiot şi porni în patru labe

spre siluetele întunecate ale cailor. Chiar şi în întuneric, silueta lui Sally şi dimensiunile ei mai mici o deosebeau de Brute.

Târându-se până la ea, spre partea opusă lui Brute, se caţără efectiv pe piciorul ei, trăgându-se în sus. Brute n-ar fi suportat asta nici măcar o clipă, dar, răbdătoare, Sally se lăsă folosită pentru o serie de prize.

— Eşti o fată cuminte, spuse el gâfâind.

Sally întoarse capul ca să-l privească în întuneric. El se ghemui, săltă cu putere pe piciorul sănătos şi se răsuci, reuşind cumva să-şi arunce piciorul în sus, peste spinarea ei. Din cauza durerii produse de mişcare, aproape că îşi pierdu cunoştinţa preţ de o secundă. Furia îl ajută să-şi revină. Se trase în sus, pe iapă. Ea se cambra automat pentru a se echilibra, când simţi greutatea lui necentrată bine.

Căţărat în sfârşit pe spinarea ei, Jeebee se trase în faţă, de-a lungul grumazului ei şi o îmboldi să meargă spre copacul de care era legat căpăstrul. Îl desfăcu şi, înghiontind-o cu genunchiul şi călcâiul, o ghidă spre copacul unde se aflau bagajele.

O opri lângă copac. Zărea prin întuneric silueta ei ca o uriaşă ciupercă lipită de trunchiul întunecat al copacului.

— Stai cuminte acum, fetiţo, îi spuse el lui Sally. Stai cuminte!

Agăţându-se de trunchiul copacului, Jeebee se trase în sus până ce reuşi să se ridice în genunchi pe spinarea lată a lui Sally. Oasele şirei spinării ei, tari şi incomode, îi intrau lui Jeebee în oasele din partea de jos a picioarelor. Trecu cu vederea această neplăcere. Întinse mâinile cât putu de sus din această poziţie, până ce simţi că apucă şi ţine bine plasa de plastic în care erau bagajele.

Era prea întuneric ca să vadă unde se uneau marginile prelatei de plastic, sub un colţ al ei, unde le prinsese ca să protejeze bagajele de ploaie. Dar bâjbâi printre falduri până ce degetele lui recunoscură marginile prelatei şi apoi îşi introduse mâinile pe sub ea, căutând suprafaţa aspră-moale a păturilor lui de dormit.

Şi le găsi.

Peste câteva minute, cobora victorios pe spinarea lui Sally, aşezându-se călare cu trei pături în braţe. Curând după aceea, o mâna pe Sally înapoi, la copacul de care fusese legată iniţial.

Fusese tentat s-o mâne spre foc şi s-o lege de un copac din apropiere. Dar n-ar fi fost elegant s-o priponească într-un loc unde nu se putea adăpa. Traversă din nou porţiunea de pământ în patru labe. Lup se ridicase ca să-l privească pe Jeebee cum se apropie. Jeebee îşi vârâse păturile sub scurtă, de teamă că Lup va fi tentat să apuce cu dinţii vreo margine care atârna.

Dar Lup nu făcu nici o mişcare. De fapt, chiar părea cam derutat de forma lui Jeebee, umflată de pături.

Jeebee reuşi s-ajungă la locul lui de lângă foc, întinse păturile şi se înfăşură fericit în amândouă. Abia după ce termină, Lup se întinse din nou. Sau mai degrabă se trânti, cu un geamăt care semăna cu un mârâit.

Lui Jeebee nu-i păsa. Tylenolul îşi făcea efectul. Îi domolea foarte puţin durerea, dar acum, când nu-l mai folosea, piciorul părea să-şi revină singur. Peste câteva clipe, se încălzi şi curând adormi din nou.

Când se trezi, în ziua următoare, Lup nu se zărea. Jeebee se pomeni că îl îngrijorează dispariţia lui. Din seara în care Lup se apropiase de el, manifestându-şi supunerea – după cum îşi dădea seama Jeebee acum –, Lup părăsise rareori tabăra fără a reveni în treacăt dimineaţa, când Jeebee se trezea.

Plecarea lui indica oare o schimbare a atitudinii lui Lup faţă de el? Acceptarea lui Lup ca tovarăş de haită presupunea, desigur şi neplăceri, pe lângă avantaje.

Dar deocamdată Jeebee nu era în stare să mediteze. Dimineaţa înainta şi îl chinuia iarăşi durerea din gleznă. Mai luă încă trei pastile de Tylenol.

Nu păreau să-l ajute deloc. Zăcea aşa, asudat tot, până când, în cele din urmă, trase concluzia că, deşi avea dureri mari, situaţia era suportabilă – cel puţin atât timp cât nu-şi mişca glezna.

I se făcu o sete teribilă şi bău pe săturate din bidonul plin, apoi îşi aminti că din cauza gleznei îi va fi greu să umple unul dintre bidoane sau pe amândouă. Se stăpâni, iar organismul îi aminti şi de alte necesităţi. Simţea mare nevoie să urineze şi va fi nevoit măcar să se îndepărteze puţin de culcuş pentru a face asta.

Se deplasă deci târându-se de pe ridicătura de pământ pe care zăcuse, încercând să-şi ţină în sus glezna vătămată ca să n-o târască. O intensificare bruscă a durerii îl făcu să geamă când îşi zgâlţâi gleznă, coborând cei câţiva centimetri ai movilei pe care dormise.

Contase pe faldurile groase ale păturii duble pentru a-i ocroti puţin gleznă în timpul deplasării. Dar durerea era atât de bruscă şi de cumplită, de parcă nu era nici o bucată de material între partea vătămată a trupului şi pământ.

Zăcu câteva minute, aşteptând să se domolească durerea înainte de a încerca din nou să se deplaseze.

Durerea se mai atenua puţin – sau poate că vezica prea plină, insistentă, îl îmboldi să pornească din nou. Oricum, se târî lateral ceva mai departe, apoi se răsuci până ce se întinse la marginea povârnişului spre râul de dedesubt. Cu mâna tremurând, reuşi să descheie nasturii de metal ai pantalonilor de lucru pe care-i primise la căruţă şi, în sfârşit, se uşură.

Abia după aceea îşi dădu seama că trebuia să fi adus cu el măcar unul dintre bidoane ca să profite de drumul parcurs pentru a-l umple cu apă din râul aflat mai sus, la o lungime de corp.

La început, crezu că, de îndată ce va ajunge înapoi la culcuş, nu va mai fi niciodată în stare să se gândească măcar la o altă excursie, de data asta nu doar până în vârful malului, ci în jos, pe pietrele ascuţite, până la marginea apei. Dar imediat ce se întoarse, îşi dădu seama că o va face. Va face până la urmă orice va fi nevoie pentru a supravieţui, atât timp cât organismul lui va rezista. Şi dacă până la urmă o va face, de ce nu acum, înainte de a se instala disperarea?

Se duse deci după apă şi reuşi s-o ia.

Însă nu reuşi în nici un fel să-şi înfrângă durerea din gleznă. Dar se împacă oarecum cu ea.

Pe măsură ce ziua înainta, descoperi că putea într-adevăr să se deplaseze împărţindu-şi munca în momente scurte de efort, apoi odihnindu-se până ce se simţea pregătit să încerce din nou. Îl cuprinse o încăpăţânare de care nu se credea în stare. Totodată, deveni inventiv. Luă o piatră şi o puse pe foc ca s-o sterilizeze. Apoi, după ce se răci, o băgă în bidonul gol, trecu o funie uşoară prin pânza care acoperea mânerul lui şi o legă făcând un nod în jurul gâtului bidonului.

Cu o mişcare laterală a braţului aruncă bidonul în râu şi, după ce acesta se scufundă şi se umplu cu apă, îl trase de sfoară înapoi.

În ciuda faptului că nodul se strânsese în jurul gâtului bidonului, o parte din apă se vărsă şi se pierdu în timp ce se rostogolea înapoi, spre el. Dar era o metodă atât de simplă de a-şi înnoi rezerva de apă, încât pierderea nici nu conta.

Succesul îi limpezi mintea. Începu să se considere mai puţin neajutorat decât presupusese. Concepând căi simple de a face lucrurile şi executând mişcări ample prin paşi mici, lenţi, începu să facă diverse lucruri.

Astfel, încet-încet, adună în timpul zilei suficient combustibil pentru ca focul să ardă toată noaptea. Reuşi chiar să taie un lăstar de pin şi din ramurile lui să-şi cioplească o altă cârjă rudimentară.

Nu se ţinea mai bine ca prima lui cârjă, dar folosindu-se de ea reuşi după câteva zile să deplaseze pe rând caii spre o serie de noi locuri de priponit, unde aveau pământ cu iarbă proaspătă, în locul celei pe care o terminaseră în jurul locului unde fuseseră priponiţi înainte.

Dar glezna se vindecă foarte greu. I se părea ilogic faptul că vătămările produse de urs se vindecaseră atât de repede, în timp ce o simplă gleznă sucită se refăcea atât de greu. Era îngrijorat la gândul că nu şi-o scrântise doar, ci că era ceva mai grav. Ştia că se vindeca greu o scrântitură, dar... îşi făcea totodată nervi pentru timpul pierdut, fiindcă

el trebuia să fie deja pe drum. Dar în cele din urmă se linişti, spunându-şi că grijile pe care şi le făcea pentru că nu putea să se mişte nu-l vor ajuta să pornească mai repede la drum.

Pentru a-şi mai lua gândul de la asta, se întoarse la cărţile despre lupi, citindu-le pe cele câteva pe care nu avusese timp să le termine şi recitindu-le pe celelalte.

Îşi educase acest gen de atenţie în anii petrecuţi la universitate şi nu peste mult timp se cufundă din nou în comoara lui despre lupi. În timp ce citea, mintea lui dezlega, în sfârşit, dilema care-l urmărise după scena de la sălcii, când se pomenise luptând cu ursul pentru a-şi salva viaţa.

Ultimul lucru la care se aşteptase fusese ca Lup să-i sară în ajutor, aşa cum câinii credincioşi din poveşti îşi salvează stăpânii.

Dar Lup venise. Păruse a fi contrar tuturor reacţiilor pragmatice şi instinctului de autoconservare pe care Jeebee le văzuse manifestându-se la Lup în alte ocazii. Lup nu avea nimic personal de câştigat riscându-şi propria viaţă în lupta cu ursul care-l atacase pe Jeebee, ci dimpotrivă, avea mult de pierdut.

Ar fi fost mult mai înţelept, se gândise Jeebee atunci şi după aceea, ca Lup să se ţină deoparte, aşteptând să vadă dacă Jeebee va învinge sau nu. Şi abia atunci să se apropie alergând, numai după ce era clar că ursul fusese învins. În felul acesta, fiind prudent, ar fi evitat să se implice într-o situaţie în care poate că Jeebee ar fi fost cel înfrânt şi atunci ursul ar fi fost liber să se năpustească asupra lui Lup.

Acum, nu din paginile pe care le avea în faţă, ci adunând tot ce citise până în acel moment, se pomeni că înţelege de ce Lup făcuse ceea ce făcuse.

Cheia – deduse el în timp ce zăcea refăcându-se după rănile primite – era evoluţia socială. Organizarea socială le permitea lupilor să vâneze animale mult mai mari şi făcuse din ei aproape cei mai eficienţi prădători din America de Nord înainte de apariţia Omului. Dar vânătoarea în grup necesită simţ de previziune, planificare, comunicare şi alte

forme de comportament inteligent pe care le găsim nu numai la fiinţe precum oamenii şi cimpanzeii, ci şi la vietăţi care s-au maturizat încet şi astfel au rămas neajutorate şi dependente o mare parte a vieţii lor. Pentru ca puii să supravieţuiască unei perioade atât de mari de imaturitate, a fost nevoie de evoluţia grijii grupului faţă de cei tineri şi a unui instinct de apărare în grup.

Lup nu sărise în ajutorul lui Jeebee ca persoană, ci în ajutorul unui tovarăş de haită atacat. Pentru un lup primul loc îl ocupă haita şi după aceea individul.

Pe scurt, Lup i se alăturase la fel de firesc cum ar fi intervenit dacă un alt lup din haita lui s-ar fi luptat cu un urs.

Această descoperire era ca o licărire puternică în mintea lui Jeebee, care arunca lumină asupra unei mari părţi din restul materialului pe care-l studiase. Îi reaminti, pe baza propriei lui instruiri ştiinţifice, că întotdeauna trebuie să existe o explicaţie.

Tot ceea ce învăţase el ceruse întotdeauna acest lucru.

Nu însemna că explicaţia era întotdeauna imediat accesibilă. Dar nimic nu se întâmplă fără un motiv; mai ales în ce priveşte acţiunile mamiferelor superioare. Fiecare acţiune are o cauză.

Înţelegând acest lucru, îi reveni în minte cea mai recentă grijă a lui în privinţa lui Lup – faptul că Lup, contrar obiceiului, plecase fără a aştepta ca Jeebee să se trezească.

Desigur, întotdeauna Lup venise şi plecase după cum avea chef. Dar în ultimul timp, modelul lui de comportare fusese aproape în exclusivitate să apară în amurg, să rămână cu el toată noaptea şi să plece de îndată ce Jeebee primea salutul lui de dimineaţă.

Acum pleca înainte de a se trezi Jeebee, dar reapărea de trei sau de mai multe ori în timpul zilei – salutându-l scurt, adulmecându-l şi manifestând un nou gen de interes faţă de el, după părerea lui Jeebee.

Parcă Lup aştepta să se întâmple ceva. Cu toate acestea, în mod invariabil, la scurt timp după ce se întorcea pleca din nou, brusc. Jeebee nu vedea niciodată când venea

sau pleca Lup. Se trezea deodată cu el sau se trezea că dispăruse brusc, din nou. Dacă nu s-ar fi obişnuit cu comportarea lui, i s-ar fi părut că trăieşte cu o fantomă.

Jeebee se pomeni că îl preocupă o nouă dilemă: de ce se comporta Lup în felul acela? Şi în acest caz trebuia să existe un motiv. Îi era greu să gândească, pentru că, deşi acum ţinea în frâu durerea numai cu ajutorul Tylenolului, de zile întregi nu mâncase nimic şi începea să-l obsedeze lipsa hranei.

Până atunci îşi spusese că putea rezista fără hrană câteva zile. Dar cele câteva zile se prelungiseră la aproape o săptămână şi organismul îi trimitea diverse semnale, tot mai imperioase, că avea nevoie să se hrănească. Nu era propriu-zis senzaţia de foame, ci un fel de informaţie transmisă de creier şi de oase că era periculos să mai stea mult timp fără hrană. Iar organismul îi spunea că era momentul să îndrepte cumva situaţia.

Dar bineînţeles că nu putea face nimic. Era în stare să se deplaseze prin poiană, dar nici măcar nu putea – cum va fi nevoie – să stea pe spinarea lui Sally pentru a ajunge suficient de sus ca să caute în bagaje făina şi slănina, împachetate, din prudenţă, chiar în mijloc. De fapt, avusese noroc că găsise capetele păturilor aproape de marginile la care reuşise să ajungă.

În ultimul timp chibzuise dacă era bine să folosească unul dintre cuţite pentru a sfâşia plasă şi învelitoarea de plastic a bagajelor, lăsând să cadă pe pământ tot ce era în ele. Dar făcând acest gest ar fi însemnat că se recunoştea învins. Ar avea hrană câteva zile, dar ar fi deteriorat şi ar fi expus deteriorării tot ce posedă.

Şi mai mult, după ce bunurile lui vor fi răspândite pe pământ, el nu va mai putea să le ocrotească. Lup sau alte animale sălbatice ar sfâşia, ar înfuleca sau ar lua cu ele o mare parte din ceea ce deţinea el.

Apoi, însăşi plasa nu va putea fi reparată. Teoretic, avea destule cureluşe de piele pentru a lega din nou bagajele. Dar chiar dacă va putea s-o repare sau dacă va putea folosi o altă prelată pe care o avea în bagaje, tot va trebui să fie

în stare să se caţere în copac ca să le fixeze din nou de scripeţi şi să le ridice într-un loc sigur.

Propria lui inteligenţă, care-l ajutase să lege frânghia ce asigură atât scripeţii, cât şi partea de sus a bagajelor de trunchiul copacului deasupra încărcăturii înseşi, îl împiedica acum să obţină ceea ce dorea.

Într-o dimineaţă, curând după ivirea zorilor, zăcea pe locul lui obişnuit de odihnă pe pături, căznindu-se iarăşi să găsească o metodă prin care să ajungă la bagaje, când Lup îi făcu din nou o vizită. Jeebee începuse deja să se simtă nu numai vlăguit din lipsa hranei, dar şi deprimat. Abia dacă-l observă pe Lup când acesta apăru brusc deasupra sa şi începu să-l adulmece, cu nasul lui devenit sensibil în decursul unei vieţi petrecute în aer liber. În aceeaşi clipă observă ce adulmecase.

Părul din jurul botului lui Lup era umezit de ceva roşu.

Îi veni un gând nebun. Era imposibil, era dincolo de orice standarde normale, de neconceput. Dar simţise teama slăbiciunii din lipsa hranei, care-l putea împiedica să supravieţuiască. N-avea nimic de pierdut dacă încerca.

Se trase în sus pe un cot. Îşi apropie faţa de a lui Lup şi-i linse blana umedă din jurul botului.

Simţi pe limbă un gust sărat.

Preţ de o secundă nu se întâmplă nimic. Apoi Lup păru să tuşească şi, când Jeebee îşi trase capul înapoi, Lup regurgită pe pături câteva bucăţi de carne crudă, roşie-cenuşie, din care ieşeau aburi în aerul rece al dimineţii.

Jeebee se simţi cuprins de un ridicol val de bucurie. Era cea mai nebună dintre toate şansele posibile. Dar profitase de modul în care lupii aduc hrană puilor lor şi mamei puilor când ea stă cu ei în vizuină. Regurgitarea e un gest reflex – un alt instinct social care făcea posibil ca puii de lup să se bucure de o copilărie prelungită şi să-şi dezvolte inteligenţa necesară pentru vânătoarea în grup. Lupul care mâncase se putea pune în mod deliberat în situaţia – aşa cum făcuse probabil Lup în ultimele zile – de a renunţa la hrana pe care o înghiţise. Dar, de îndată ce era lins pe bot, aşa cum făceau din instinct puii speciei lui, reflexul regurgitării

devenea incontrolabil.

Era un miracol al naturii. Una dintre cărţile despre lupi menţiona că un lup adult putea aduce hrană în felul acesta chiar şi unui alt lup imobilizat în vizuină – sau unui alt tovarăş de haită adult, prea bolnav sau lipsit de puterea de a umbla, de a călători sau de a vâna.

Jeebee bănuia că ultima posibilitate era rară, dar există. Apăruse acum.

Îşi dădu seama deodată că Lup îl privea cu ochii sticlind. Jeebee întinse mâna să-l atingă în semn de mulţumire, dar înţelese că nu asta aştepta Lup.

Îşi schimbă poziţia şi se aplecă peste bucăţile de carne. În mod obişnuit, gândul de a mânca hrană vomată, fie de un animal, fie de un alt om, i-ar fi făcut scârbă. Dar Jeebee ştia că Lup înghiţea mâncarea întreagă. N-o mesteca în gură şi n-o digera. Acizii din stomacul lui ar fi început să digere carnea doar de la suprafaţă şi n-ar fi fost timp să lucreze prea mult. În cel mai bun caz, ar fi început s-o frăgezească; şi totodată ar fi sterilizat-o în mod eficient, fiind acizi foarte puternici.

Acidul ar distruge orice bacterie, chiar şi pe cele care ar putea fi în carne.

Jeebee lăsă jos capul şi atinse cu gura bucăţile, prefăcându-se că mănâncă.

Era limpede că prefăcătoria lui îl satisfăcu pe Lup, căci, când ridică din nou capul, celălalt plecase. Jeebee luă bidonul cu apă, care din fericire era plin şi spălă carnea, bucată cu bucată, până ce deveni perfect curată. Apoi, cu degetele tremurând de nerăbdare, făcu un mic foc, deşi era ziua-n amiaza mare. Imediat ce flăcările se înălţară suficient, înfipse bucăţile de carne pe un băţ ascuţit şi le ţinu deasupra lor.

Gura i se umplea cu salivă, pe care o înghiţea şi o scuipă pe rând, în timp ce carnea sfârâia deasupra focului. Îşi ţinu în frâu foamea cât mai mult, apoi trase ţepuşa spre el şi începu să mănânce carnea încă pe jumătate crudă.

Nu mai gustase ceva atât de delicios de când găsise conservele din pivniţa de rădăcinoase, de mult de tot,

înainte de a-i cunoaşte pe Merry, Paul şi Nick. Din fericire, îşi aminti cât de rău îi făcuse carnea conservată înghiţită brusc într-un stomac gol de mult timp. Se strădui să mănânce încet şi cu pauze; de data asta reuşi să nu i se facă rău.

De atunci încolo, lingea mustăţile lui Lup ori de câte ori acesta venea să-l adulmece şi Lup îi aducea carne la intervale destul de dese. În felul acesta mai supravieţui o săptămână. La sfârşitul acestei perioade, glezna se refăcuse în asemenea măsură încât putea merge şontâcăind prin jur, chiar şi fără cârjă.

În sfârşit, se simţi în stare să se urce pe Sally şi să coboare bagajele suficient pentru a scoate din ele făina şi slănina.

Fortificat de hrana celor câteva zile, se aventură până la urmă să pună şaua pe calul mai mic, fiindcă era mai liniştit şi mai sigur pe picioare şi să pornească înarmat cu puşca prin jur, pe o rută care evita povârnişul şistos. Avu norocul să mai găsească un viţel fătat în miezul verii şi să-l omoare. Tăie din el vreo cincisprezece kilograme de carne, după socoteala lui, fără nici un pic de os care s-o îngreuneze.

Greutatea era mai mare decât cea pe care încercase s-o aducă înapoi pe Brute, dar Brute nu suporta cu nici un chip să poarte pe şa carne crudă şi sângerândă. Sally era mai docilă. Era dispusă să care nu doar cele cincisprezece kilograme în plus, dar şi pe Jeebee, de vreme ce el n-ar fi putut străbate acea distanţă pe picioarele lui.

Era un efort care depăşea sentimentul datoriei micii iepe. Trebuia să urce cu o povară de aproape o sută zece kilograme, incluzându-l pe Jeebee, şaua şi carnea, dar se căzni să facă drumul înapoi spre tabără, printre dealuri, fără să protesteze.

O priponi lângă râu, într-o zonă de iarbă proaspătă, cu profundă recunoştinţă şi sperând că va putea să stea măcar câteva zile liniştită pentru a-şi reface forţele.

Îşi găti carnea. În acest răstimp apăru Lup. Jeebee se ghemui deasupra grămezii de carne crudă, păzind-o, dar îi aruncă partenerului său vreo cinci kilograme după

socoteala lui, bucată cu bucată, în timp ce termină de gătit restul. Considera că Lup îşi câştigase partea lui din carnea de viţel. În plus, ar fi fost imposibil să ferească de el toată hrana – oricum, nu în timp ce o gătea.

Când păru bine făcută, Jeebee luă carnea pe care reuşise s-o păzească şi o înveli într-una dintre pături, alcătuind un sac cu ajutorul câtorva cureluşe.

Cerându-şi scuze, o puse din nou la treabă pe Sally, ca să se poată aşeza în genunchi pe spinarea ei. Legă bocceaua cu carne gătită cât mai aproape de trei dintre frânghiile care ţineau plasa bagajului principal. Noul pachet atârna ceva mai jos decât bagajul mare. Dar îl ridicase la o lungime de braţ din poziţia îngenuncheat pe spinarea lui Sally şi trunchiul era absolut vertical.

Nu credea că Lup putea sări suficient de sus pentru a-şi înfige colţii în ea. Lup îl urmărea de dedesubt.

Lumina zilei era pe sfârşite. Jeebee se întoarse la singura lui pătură şi la foc. Lup stătea întins în faţa lui şi-l privea sumbru.

Jeebee ştia ce simţea celălalt şi nu-l condamna. După standardele lui Lup, Jeebee ar fi trebuit să mănânce cât putea de mult din carne şi apoi să-l lase pe Lup să se sature mâncând cât putea cuprinde.

De fapt, Jeebee ar fi putut face asta. Dar ştia că şi cu burta plină, Lup tot ar fi înşfăcat bucăţi de carne şi ar fi fugit cu ele ca să le ascundă în altă parte, până ce se termină toată.

Îi ceru scuze lui Lup – nu pentru că ar fi avut vreo importanţă pentru el, dar îl făcea pe Jeebee să se simtă mai bine – apoi se aşeză cu spatele sprijinit de trunchiul copacului, privind focul şi chibzuind profund. Urma să ia probabil cea mai serioasă hotărâre de când părăsise Stoketonul.

Capitolul 27

PROBLEMA care-l obseda era dacă glezna se va reface suficient, destul de curând ca să poată măcar să meargă călare pe Brute. Să poată în cel mult câteva zile să coboare bagajele din copac şi să pregătească pentru drum caii. Dar acum această problemă fusese înlocuită de întrebarea dacă trebuia, totuşi, să meargă mai departe şi să încerce să găsească ferma fratelui său în anul acela.

Era deja august. La jumătatea lui august se putea călători bine. Dar la sfârşitul lunii exista şansa unei supărătoare ninsori timpurii. La sfârşitul lui septembrie va ninge cu siguranţă, deşi nu în mod frecvent şi constant.

Nu mai avea deci la dispoziţie mai mult de două luni pentru a găsi ferma fratelui său şi făcuse socoteala că putea fi oriunde pe o suprafaţă de o mie cinci sute de kilometri pătraţi. Acei kilometri în plus se aflau probabil jos, pe teren plat. Se va deplasa pe proprietăţile altor oameni care nu-l cunoşteau şi care s-ar putea să nu-l cunoască şi poate chiar să nu-l simpatizeze pe fratele lui.

Dacă nu va reuşi să găsească ferma, după ce îl va prinde prima ninsoare zdravănă sau câteva serii de ninsori, nu va rezista mult timp acolo, jos. Chiar dacă va reuşi să ajungă din locul unde-l va prinde ninsoarea până sus, pe dealurile din apropiere, tot va fi confruntat cu dificultatea de a găsi sau de a-şi construi un adăpost pentru iarnă în condiţiile în care acest anotimp îşi arăta deja colţii – o sarcină aproape imposibilă.

Dar, dacă rămânea acolo unde era acum şi începea să-şi pregătească un adăpost de iarnă, va putea lucra la el în acele două luni.

Era clar că nu avea mulţi sorţi de izbândă dacă îşi continuă drumul.

De fapt, singurul motiv de a face asta era acela că toate

planurile lui se bazaseră pe ideea că va ajunge la fratele lui înainte de a se strica vremea.

Acum, acest motiv, comparat cu marea probabilitate a dezastrului în cazul în care ar pleca la drum, nu prea-i dădea de ales.

Va rămâne acolo, folosindu-şi cât mai bine timpul pentru a-şi construi un loc în care să poată ierna. Orice altă variantă ar fi nu numai prostească, dar şi periculoasă.

Descoperi cu surprindere că, luând în sfârşit o hotărâre, parcă i se ridicase o greutate de pe suflet. Toată încordarea produsă de frământările legate de îmbunătăţirea stării sale fizice necesare pentru a călători din nou dispăru brusc. Încet-încet, un alt gen de încordare, mai sănătoasă, îi lua locul. Când începu să se gândească la ce voia să facă acolo, în poiană, cele două luni pe care abia le câştigase părură să se scurteze.

De mai multe ori, în timp ce zăcea aşteptând să i se vindece gleznă, cochetase cu gândul de a face un fel de vizuină în mâlul nisipos de la capătul poienii. Sondase chiar ideea de a face un fel de grotă locuibilă, cu o faţadă de lemn în faţă. Cu o uşă în faţada de lemn şi poate chiar cu ferestre.

Acum, când se confruntă cu această hotărâre, îşi dădu seama că era o concluzie care mocnea de mult în subconştientul lui. Gândindu-se la ceea ce trebuia făcut, începu să-şi dea seama cât de mult se va implica în construirea a ceea ce imaginaţia lui visase cu atâta uşurinţă şi veselie.

În primul rând, solul de sub vizuină era foarte nisipos şi fărâmicios. Dacă va săpa adânc în el, exista pericolul real de a se prăbuşi peste el tavanul şi laturile nisipoase. Ştia cum procedau minerii în asemenea cazuri. Propteau tavanul şi căptuşeau părţile laterale cu cherestea pentru a susţine greutatea solului din jur. Putea face rost de cherestea şi chiar de scânduri de la casa de fermă distrusă. Dar ca să le îmbuce va avea nevoie de cuie şi asta însemna fie că va trebui să găsească nişte cuie nefolosite la fermă – ceea ce s-ar putea, întrucât nu era genul de obiecte care i-

ar fi interesat pe tâlhari –, fie să scoată cuie din clădirile anexe şi din casă.

Putea, desigur, să facă asta în timp ce va smulge scândurile de care avea nevoie pentru a-şi construi faţada grotei. Dar însemna să facă multe drumuri până la fermă şi să ridice materialele până sus – va fi mai uşor să le târască, dacă se gândea mai bine, decât să le care pe spinarea cailor. Mai ales bucăţile mai lungi de lemn nu puteau fi cărate pe spinarea unui cal, ci oricum lăsate în urmă şi târâte pe jos.

În timp ce va face toate astea, va trebui să continue să vâneze la intervale regulate, să împuşte vite ca să aibă ce mânca.

În privinţa vânătorii, situaţia va fi uşurată de răcirea vremii. De îndată ce temperatura din timpul nopţii va începe să scadă sub zero, o groapă adâncă săpată în pământ putea fi folosită drept frigider sau chiar, mai târziu, drept congelator.

Bineînţeles că, până ce pământul nu va îngheţa tun, orice va îngropa va putea fi dezgropat de Lup. Jeebee citise că lupii dintr-o grădină zoologică săpau cu atât zel vizuini sub gardul lor, încât administraţia a fost nevoită să cheltuiască mii de dolari pentru a turna o fâşie de beton în jurul perimetrului interior al zonei. Instituţii cu un buget mai sărac – incluzând, după cum citise el amuzat, una legată de Universitatea Michigan – descoperiseră că un gard de sârmă era aproape la fel de eficient. Dacă era bine ancorat în pământ, lupii nu aveau spor să-l roadă cu colţii şi nu era deloc plăcut pentru perniţele şi ghearele lor.

Jeebee observase că la fermă era un gard, dintre cele folosite de obicei la ţară. Fusese instalat în jurul unui dreptunghi de pământ mai întunecat, care era clar că fusese grădina de zarzavat a familiei respective. O bucată din acel gard de sârmă va fi foarte potrivită pentru a acoperi o groapă pentru păstrarea cărnii pe vreme rece. Deşi vă găsi, probabil, o metodă s-o ţină acolo jos fără a putea fi luată decât de el. Până atunci, ştia din cărţi că lupilor nu le place să încerce să se caţere peste o barieră

subţire, fie ea şi numai de un metru şi ceva înălţime.

Deşi vremea rece prezenta câteva avantaje pentru el, îi va fi tot mai greu să muncească afară. Se putea aştepta la ploi reci care se vor transforma în lapoviţă şi apoi în ninsoare. Munca nu va fi doar dificilă, dar şi mai periculoasă pentru sănătatea lui – nu-şi putea permite să se îmbolnăvească într-un loc unde era singur.

Gândindu-se la vreme, îşi aminti că trebuia să găsească o metodă de a încălzi interiorul grotei. Căldura corpului îi va fi de ajutor într-o oarecare măsură, într-un spaţiu închis şi izolat, dar nu-i va fi suficientă.

Una dintre primele urgenţe va fi să improvizeze un fel de acoperământ temporar pentru intrarea în grotă, ca să-l ocrotească de ploaie şi ninsoare în timp ce va lucra înăuntru. Trebuia să fie dintr-un material mai greu decât foile de plastic denumite de el prelate, dar care de fapt nu erau. Poate va găsi la fermă nişte pânză rezistentă la apă. Poate chiar o foaie dintr-un material pe care să-l poată fixa în partea de jos cu greutăţi sau în alt mod, pentru a se ocroti de vânt.

Nenumărate gânduri i se perindau prin minte. Deocamdată le lăsa să zburde slobode fără a se gândi la soluţiile practice ale problemelor. Dar, pe de altă parte, îşi spuse el, întotdeauna e de preferat să te gândeşti întâi la generalităţi şi mai târziu la detalii.

Unul dintre gândurile care-i veniseră în minte chiar în clipa când se hotărâse să rămână fusese că acum ar putea să-şi instaleze forja cu lemne.

Îşi imagină grota – adâncită, cu tavan, cu ziduri şi pardoseală. Va avea o faţadă de lemn – putea foarte bine să prelungească lateral faţada pentru a include şi o fierărie.

Pantă aproape verticală a malului se curba uşor în spate pe măsură ce se îndepărta de râu. Deci, dacă prelungea faţada, putea construi chiar în faţa acelei curburi. Partea cea mai îndepărtată a acelei faţade ar avea un spaţiu în spatele ei, lărgindu-se ca o bucată de plăcintă; putea săpa mai adânc ca s-o lărgească şi s-o închidă chiar cu un zid scund, la capăt, în unghi drept faţă de faţadă, legând-o apoi

de faţa malului şi adăugând un mic acoperiş.

Putea să zidească din interior, din zona încălzită a grotei, pentru că acolo forja va degaja multă căldură după ce o va pune în funcţiune. Important era să se apere de ploaie şi de ninsoare.

Construirea forjei şi a zonei în care o va instala, precum şi a părţii de grotă în care va locui, îi va da mult de lucru în perioada rămasă până ce va îngheţa pământul. Se pomeni brusc că era nerăbdător, aproape disperat, să se apuce imediat de treabă. Îl enerva că nu se putea urca pe Brute imediat, folosind-o pe Sally drept cal de povară.

Apoi îşi dădu seama că avea ce face în răstimpul în care trebuia să aştepte întărirea gleznei. De pildă, să meargă călare până la fermă ca să cerceteze obiectele care-i puteau fi de folos. Acum, după ce luase hotărârea, era momentul să facă planuri şi planificarea riguroasă era una dintre calităţile lui.

Era încă devreme. Puse şaua pe Sally. Acum, când cunoştea zona mai bine, ştia că există un drum până jos la fermă care ocolea cu totul povârnişul şistos. Îi trebuia pe jumătate atât timp cât îi lua să traverseze povârnişul şistos. Dar tot făcu două ceasuri până la fermă; şi estimă că va sta cel puţin trei ceasuri acolo, înainte de a porni înapoi spre tabără, cât era încă lumină.

Îşi luase cârja cu el. Nu pentru că nu s-ar fi putut lipsi de ea, ci pentru a mai uşura sarcina gleznei vătămate cât timp umbla pe picioare.

Îl ului ceea ce găsi când ajunse acolo. Era pentru prima dată când privea un asemenea loc cu ochiul unui căutător de resturi şi nu de adăpost temporar. În clădirile anexe nu descoperi doar un butoiaş cu cuie nefolosite, dar şi o mare varietate de scule, inclusiv nişte cleşti de sârmă cu care a putut să taie şi să ruleze o bucată de patru metri din gardul de sârmă înalt de un metru douăzeci din jurul fostului lot de grădină.

Cearşafurile şi păturile de pe paturi fuseseră luate de tâlhari. Dar mai găsi câteva rânduri printre alte obiecte de gospodărie, păstrate într-o cămară. Mai găsi pături vechi şi

rupte într-o clădire anexă. Dintr-una îşi făcu un manşon pe care-l fixă în spatele şeii pentru a căra sulul de sârmă. Era tentat să ia mult mai multe lucruri. Dar nu era pregătit să le care sau să le tragă după el în acel drum. De jur-împrejurul lui începu să recunoască, pe lângă scule şi alte obiecte ce-i puteau folosi pentru a construi sau a mobilă grota.

Privi cu invidie un generator electric cu roată hidraulică de lângă râuleţul care curgea în preajma fermei. Era clar că furnizase curent electric clădirilor în perioadele când se oprea curentul sau în alte cazuri de forţă majoră. Existau stâlpi cu cabluri până la casă şi la clădirile anexe, care duceau probabil la un şir de stâlpi de-a lungul unui drum, prea departe de el ca să-l vadă de acolo. Cablul făcea probabil legătura cu sistemul electric rural când încă mai venea curent în acea zonă.

În afară de obiectele pe care putea să le ia pur şi simplu, mai exista o mare cantitate de lemnărie care scăpase de flăcări. Era mult mai multă decât avea el nevoie. În plus, mai era un stoc de bârne şi de scânduri într-una dintre clădirile anexe. Deşi cuiele din butoiaş nu aveau mărimea necesară, erau multe altele, după cum prevăzuse, în zidurile rămase în picioare ale clădirilor.

Îşi putea construi un fel de sanie de transport din materialele de acolo; va căra cu ea obiectele mai mari şi mai grele până sus pe dealuri. Va pune ambii căi să tragă sania de îndată ce va cădea zăpada şi astfel va putea căra mai multe deodată.

Cercetă şi un pat care putea fi desfăcut pentru a fi transportat.

I se păru chiar un lux ridicol – cel puţin în etapa aceea. Putea totuşi să se folosească de scaunele de bucătărie şi de o masă. Mai erau ustensile de bucătărie, tacâmuri şi farfurii, pe care le va lua. Majoritatea obiectelor de acest gen din casă fuseseră luate, dar mai rămăseseră multe, mai ales ustensile de bucătărie, polonice, spatule şi altele.

Venindu-i brusc o inspiraţie, verifică numărul de vehicule rămase încă în jurul casei. Erau patru maşini, dintre care trei păreau să fi fost în stare de funcţionare în

perioada când se terminase benzina. Mai erau, de asemenea, un tractor mare şi unul mic şi două furgonete. Una dintre ele mai avea încă ataşat în faţă un fel de grătar, probabil un plug de zăpadă sau aşa ceva.

În plus, mai era un vehicul pentru zăpadă şi în coşul lui era vârâtă o pereche de cizme grele de zăpadă, mărimea lui, extrem de preţioase când va veni iarna. Mai erau acolo o remorcă prevăzută cu îngrădituri laterale şi cu două roţi şi o altă remorcă, masivă, plată, cu patru roţi cu pneuri, care avea nevoie fie de un tractor, fie de o furgonetă grea ca s-o tragă încărcată.

Mai erau schiuri şi clăpari, precum şi o sanie. Dar nici unul dintre aceste obiecte nu-l interesa cât îl interesau bateriile de la automobile, furgonete şi tractoare. Bineînţeles că toate erau terminate. Nu mai exista benzină pentru nici un vehicul cu motor, de peste un an. Dar Jeebee se gândi că, de vreme ce toate erau baterii de ultimul tip, sigilate, cu acid în ele, ar putea folosi pătura cu celule solare pentru a le reîncărca. Apoi va putea folosi bateriile pentru a da curent lămpilor de tavan ale maşinilor, luminându-şi cu ele grota. Putea chiar să le folosească pentru a da curent unor faruri de maşină, dacă va avea nevoie de o sursă de lumină puternică. Îi venise această idee amintindu-şi că becurile din căruţă primeau curent de la un generator ataşat de roţile care se învârteau.

Toate bateriile pe care le găsi păreau a fi în formă bună. Erau toate sigilate, ceea ce însemna că aveau încă acid în ele. Încercă să aprindă luminile diverselor vehicule, ca să vadă dacă mai aveau viaţă. Dar desigur că nu mai aveau.

Îl tenta să ia la tabără o singură baterie şi un far de la unul dintre tractoare, de unde era mai uşor de desprins. Acolo va putea să-şi facă de lucru cu ele şi cu pătura cu celule solare, încercând să încarce bateria şi să facă farul să dea lumină, oricât de slabă, pentru scurt timp.

Dar nu era bine să mai pună pe spinarea lui Sally o greutate atât de mare, inutilă, pe lângă greutatea lui; în orice caz, nu la primul drum. Caii erau bunul lui cel mai de preţ. Nu trebuia să rişte să le facă vreun rău sau să-l

obosească prea mult pe nici unul dintre ei.

Ar fi mult mai bine să ia câteva obiecte folositoare, dar uşoare, pe lângă sârmă. În cele din urmă înfăşură câteva mici scule într-una dintre pături, incluzând şi hârtie şi câteva creioane, ignorate de tâlhari. Mai ales pe acestea din urmă le înşfacă foarte fericit.

Din tinereţe, când încercase pentru prima dată să deseneze mecanismele ceasurilor şi ale aparatelor de radio la care lucra, îşi făcuse obiceiul să gândească întotdeauna cu un creion în mână. Se obişnuise să gândească pe hârtie – sau pe un monitor de calculator. Acum putea să stea să întocmească planuri nu numai ale grotei, dar şi ale mijloacelor de a aduce până la ea câteva dintre obiectele mai grele sau mai dificil de manevrat.

La aceste obiecte, înfăşurate în a doua pătură, adăugă doar un palton vechi, zdrenţuit, pe care-l găsise într-o clădire anexă.

Toate celelalte articole de îmbrăcăminte fuseseră luate de tâlhari, care le vor purta probabil fără să le scoată de pe ei până nu se vor sfâşia cu totul, după care le vor arunca, în speranţa că le vor înlocui cu altele furate din alt loc.

Această boccea o puse în sulul de sârmă, pe care o legă bine, ca să nu cadă în timpul drumului călare. Din fericire, tâlharii nu folosiseră cea mai mare parte dintre funiile mai subţiri sau mai groase din clădirile anexe.

După ce se urcă în şa, o luă pe acelaşi drum înapoi, spre tabără. Când ajunse acolo, băgă totul, inclusiv pătura cu care o căptuşise pe Sally, în mijlocul sulului de sârmă.

Folosi din nou trucul de a îngenunchea pe spinarea lui Sally. De data asta era mult mai comod, pentru că îngenunchea pe şa. Legă sulul de sârmă îndesat cu obiecte sus, într-un alt copac decât cel în care îşi ţinea bagajele, folosind funiile luate de la fermă, îl fixă la o înălţime la care era sigur că nu va putea ajunge Lup. În orice caz, în boccea nu era nimic de mâncare, deci pe Lup nu l-ar fi atras decât poate din curiozitate. Era suficient pentru a-l împiedica să se caţere în copac numai ca să-şi înfigă colţii în boccea.

Nu-l găsise pe Lup când se întorsese şi acesta încă nu

revenise după ce legase bocceaua în copac şi scosese şaua de pe Sally. În ultimele zile, neobişnuitele şi frecvenţele vizite ale lui Lup se răriseră, până ce ajunsese să vină doar de două sau de trei ori pe zi. Jeebee se gândi că trecuse poate pe la tabără cât timp fusese el plecat. Dacă era aşa, partenerul lui nu mai avea probabil sentimentul că nu era în stare să-şi găsească de mâncare. Se gândi că acum Lup nu se va mai întoarce decât ca de obicei, în amurg.

Jeebee a lucrat aproape două ore cât a mai fost lumină, schiţând ceea ce va construi la faţada grotei.

Într-una dintre clădirile anexe găsise un săpător de gropi pentru stâlpi. Fireşte că tâlharii nu avuseseră la ce să-l folosească. Trase concluzia acum că o soluţie la problema aducerii unor scânduri lungi de la fermă la grotă era să care un număr mai mare de scânduri mai scurte. Drept urmare, schiţase o serie de gropi pentru stâlpi în care putea fixa grinzi duble de doi pe patru ţoli, prinse în cuie laolaltă. Apoi va putea bate în cuie scândurile scurte între ele, alcătuind un perete solid.

Erau vreo patru metri de cherestea de doi pe patru ţoli într-una dintre clădirile anexe. Îi ajungea pentru a pune seria de grinzi pe care o avea în minte.

Va instala grinzile la nu mai mult de un metru distanţă între ele. Deci douăsprezece bucăţi vor marca faţada grotei lui de locuit. În ele vor fi incluse şi cele necesare pentru micul perete suplimentar care va lega capătul cel mai îndepărtat al faţadei de mal, pentru a crea zona unde se va afla fierăria.

Încă mai finisa schiţa, privind hârtia ştearsă de multe ori, din teancul pe care-l adusese de la fermă, când o faţă cu blană se băgă între hârtie şi nasul lui. Lup se întorsese.

Jeebee îl întâmpină cu o exuberanţă neobişnuită.

După ce se termină ceremonia salutului, aprinse focul şi îşi dădu seama că nu mâncase nimic de dimineaţă. Din prudenţă, luase hotărârea să încerce să nu se atingă de carnea friptă în prezenţa lui Lup. Din păcate, de data asta se făcuse prea târziu.

Era tentat s-o ducă pe Sally până la copac şi să bage

mâna în sacul cu carne suficient de adânc pentru a scoate câteva mâini de hălci fripte. Apoi putea să rămână pe loc, să-i arunce câteva bucăţi lui Lup, iar pe celelalte să le mănânce el, stând pe spinarea calului.

Planul era teoretic realizabil, dar ar fi atras în mod deosebit atenţia lui Lup asupra sacului cu carne friptă. După cele mai bune socoteli ale lui, Lup nu putea ajunge la sac şi el ştia deja că era acolo. Dar Jeebee simţea cumva că era mai bine să acorde cât mai puţină atenţie sacului. Nu ştia cum ar putea găsi Lup o metodă de a ajunge la el, dar ajunsese la concluzia că aproape orice era cu putinţă pentru celălalt.

Şi în plus, nu ar fi prima masă pe care o sărea.

Îşi alungă din minte gândul mâncării; şi după ce stătu o vreme privind focul şi pe jumătate gândindu-se, pe jumătate visând cum va arăta în cele din urmă grota din care îşi va face un cămin, se înfăşură în pături, pregătindu-se să adoarmă. Oricum, abia după două-trei zile glezna lui va fi suficient de puternică pentru a risca să încerce să călărească pe Brute şi să-l convingă pe cel mai nervos dintre cei doi căi să care sau să tragă după el obiecte de la fermă.

Putea folosi acele zile călărind pe Sally, punând-o să tragă o legătură de grinzi de doi pe patru ţoli şi lungi de patru metri, cu capetele din faţă ridicate, iar cu cele din spate târându-se pe pământ, plus alte câteva lucruri pe care putea să le ferească de Lup şi totodată să le folosească imediat. Îl tenta să aducă sus săpătorul de gropi pentru stâlpi, fără întârziere. Dar era greu de tras şi era prea lung şi prea rigid pentru a fi dus comod în spatele şeii.

Îşi spuse, pe bună dreptate, că singurul mod în care putea folosi unealta era să stea ferm pe un picior, în timp ce cu celălalt să înfigă cazmaua săpătorului în pământ. Oricum, glezna scrântită nu va putea fi folosită încă vreo câteva zile.

Îl enerva gândul că îşi va pune din nou gleznă în pericol încercând să împingă în pământ săpătorul de gropi pentru stâlpi. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era să fie

iarăşi imobilizat pentru încă o perioadă lungă.

Măsură şi marcă locurile pentru ridicarea grinzilor de doi pe patru înainte de a se instala pentru noapte lângă foc, cu Lup alături.

În următoarele trei zile îşi ocupă timpul aducând unelte de la fermă şi până la urmă luă şi săpătorul de gropi pentru stâlpi, un ferăstrău şi alte scule, precum şi o scară de metal pliantă, pe care o găsi sprijinită de o grindă dintr-o clădire mai puţin afectată de incendiu. Ascunse scara sub cele două pături de dormit, pe care se întinse, când apăru Lup în cea de a treia seară.

Nu fusese deloc convins că Lup, mirosind sau închipuindu-şi cumva că era ceva acolo, nu va scormoni printre pături ca să cerceteze, dar Lup nu făcu asta. Trei zile mai târziu folosi săpătorul de gropi, stând delicat pe glezna bolnavă şi reuşi să ridice patru grinzi la tabără. Lup le cercetă cu mult interes când se întoarse, urină pe ele şi le roase puţin, dar fără să le strice prea mult.

Jeebee, examinând bucăţile de cherestea cu urme de colţi, trase concluzia că puteau fi folosite şi aşa, la urma urmei. Treptat, săpă şi celelalte gropi pentru grinzi. Lup apăru o dată tocmai când Jeebee folosea săpătorul de gropi şi, când îl lăsă jos o clipă, Lup încercă să-l ia. Dar era greu şi incomod şi când Jeebee se prefăcu foarte preocupat de altceva în cealaltă parte a poienii, nedându-i nici o atenţie, Lup lăsă săpătorul şi veni repede să vadă ce îl atrăgea pe Jeebee acolo.

Când Lup se apropie, Jeebee se jucă un timp cu el, apoi se întinse pe pături. Lup se lungi şi el. Dar era abia sfârşitul după-amiezii şi impulsul care-l adusese înapoi fusese deja satisfăcut şi uitat. Dispăru din nou.

În ciuda faptului că Lup plecase, din prudenţă, Jeebee nu dădu importanţă săpătorului de gropi, lăsându-l peste noapte acolo unde era. În ziua următoare, după ce Lup dispăru, încercă altceva. Coborî sulul de gard de sârmă şi îl aşeză lipit de mal, în semicerc în jurul lui, proptindu-l cu stâlpi de fier cornier din lotul de grădină, înfigând capetele lor în faţa verticală a malului.

Jeebee nu se îndoia că dacă Lup va face un efort serios va putea scoate stâlpii, unul câte unul, dar spera că partenerului său nu-i va trece prin cap să facă un asemenea efort organizat. Cu siguranţă că gardul era acum suficient de bine instalat pentru a nu putea fi împins sau înhăţat cu labele de Lup, decât poate în joacă.

Se întoarse la muncă. În cele din urmă, Lup veni şi începu să dea târcoale gardului. Dădu cu laba în el o dată sau de două ori şi scheună spre Jeebee. Jeebee se opri din lucru şi păşi peste gard ca să-l întâmpine, lăsând înăuntru săpătorul de gropi. În timp ce îl întâmpina, Jeebee se îndepărtă de gard. Un timp reuşi să-l facă pe Lup să uite de gard. Apoi, în timp ce Lup mai era încă acolo, se întoarse în mod deliberat la el, păşi peste el şi îşi reluă lucrul.

Lup veni iarăşi la gard şi protestă din nou pentru că nu-l lăsa să intre. Dar văzând că Jeebee continua să lucreze, fără a-i da atenţie, se întoarse brusc şi se îndepărtă cu un aer exagerat de indiferent. Se duse să se întindă într-o mică groapă dintre rădăcinile unui copac de la marginea poienii, lângă foc, pe care şi-o alesese mai de mult ca locul lui preferat de odihnă.

Capitolul 28

ASTFEL au început câteva dintre cele mai ocupate săptămâni din viaţa lui Jeebee.

Vremea senină şi caldă de sfârşit de vară, dacă nu chiar de început de toamnă, se menţinea. Zilele erau încă lungi şi lui Jeebee i se părea că lungimea lor era folositoare, mai ales în orele după-amiezii.

Profită cât mai mult de asta, trezindu-se înainte de a se lumina, ca să ajungă cât mai devreme la fermă. Acum, la fiecare drum aducea câte ceva; îndesase şi în bagajele lui mici obiecte precum cuie şi şuruburi folosite sau cârpe de orice formă şi dimensiune.

De fapt, în acele prime zile îşi petrecea timpul mai ales muncind chiar la fermă. Pe lângă tractoare, automobile, furgonete şi o maşină pentru zăpadă, mai erau două căruţe de dimensiuni diferite. Amândouă aveau osii obişnuite şi piese de agăţat în formă de V pentru a putea fi trase de camioane sau tractoare.

Căruţa mai mare avea fundul plat, arcuri înalte ca să poată trece peste mici obstacole, dar era construită pentru a căra încărcături grele şi voluminoase. Avea un pat de scânduri, lat de trei metri şi lung de şase metri. Fusese probabil folosită, se gândi Jeebee, pentru a duce furaje în locuri unde viţele de la fermă să poată ajunge la ele în perioadele din an când nu prea aveau ce paşte.

Iarna, când pe jos era zăpadă, probabil că i se schimbau roţile cu un fel de schiuri. Continuă să mai caute asemenea lucruri şi le găsi la un loc cu schiurile pentru cealaltă căruţă, mult mai mică şi cu două roţi, în podul unei clădiri-anexă pe jumătate arse.

Le lăsă acolo unde erau. Deocamdată nu avea timp nici măcar să le examineze. În orice caz, căruţa mai mare nu-i era de nici un folos. Cei doi cai ai lui puteau, desigur, s-o

tragă la şes, dar fără o încărcătură grea.

Chiar dacă ar fi putut, le-ar fi fost cu neputinţă s-o tragă pe povârnişurile deschise ale dealurilor, unde nu existau drumuri sau măcar poteci pe care să meargă. Se întoarse să examineze remorca pe două roţi.

Era clar făcută artizanal, în principal din metal. Avea osia scurtată de la o maşină, două roţi obişnuite de automobil şi arcuri extrem de groase între ele şi fundul remorcii. Fundul era făcut din scânduri groase, acoperite cu o foaie de metal ca să nu se uzeze.

Era înconjurat de o balustradă din patru bucăţi de ţeava sudată, de un ţol şi jumătate, puse pe stâlpi din ţeava mai grea aşezaţi vertical, de un metru înălţime. În spate, în balustradă, era o portiţă cu balamale la bază, placată cu scânduri îmbrăcate în metal pentru a putea fi coborâtă şi folosită că rampă de încărcare. Foaia de metal uzată şi zgâriată de pe fundul remorcii avea cam aceleaşi dimensiuni ca foaia de metal din spatele unei mici furgonete.

Era clar că mecanismul de agăţare fusese făcut pentru a ataşa remorca de partea din spate a unui tractor sau a unui camion. Probabil a unui tractor, se gândi Jeebee. Datorită structurii solide, putea să care diverse unelte şi alte obiecte mici, dar grele, în zonele deschise unde era nevoie de ele.

Cineva sudase un sabot de frână la mijlocul bucăţii din spate a cadrului care întărea fundul remorcii. Jeebee nu-şi dădea seama de ce. Dar sabotul de frână era ideal pentru el, fiindcă putea să tragă căruţa încărcată pe povârnişuri unde altminteri partea din spate s-ar fi târât pe pământ.

Aşa cum era, când căruţa cu două roţi stătea neremorcată la nivel, ca acum, era înclinată doar puţin spre spate, sprijinindu-se pe vârful sabotului de frână. Era clar că, trasă de un tractor, s-ar deplasa înainte cu nivelul fundului, iar capătul sabotului de frână ar fi la vreo cincisprezece centimetri deasupra solului.

Era un obiect pe care l-ar putea trage Sally şi Brute împreună dacă ar vrea să lucreze în echipă. Ar putea de

asemenea s-o urce pe povârnişurile fără poteci dintre fermă şi grota lui.

Jeebee se duse să caute ceva care să-i servească de jug dublu pentru cei doi cai. Dar nu găsi nimic şi îşi spuse că era mai bine că nu găsise.

Pe povârnişurile unde terenul era denivelat şi cei doi cai nu vor avea, probabil, spinările la acelaşi nivel tot timpul, era de preferat să aibă hamuri separate. Cu asemenea, hamuri, legate bine laolaltă, dar nu atât de aproape încât unul să-l poată trage pe celălalt şi să-l dezechilibreze, coborând brusc, ar fi în mai multă siguranţă.

Drept urmare, făcu două hamuri din funie, pe care o înfăşură în cârpe pe porţiunile care se puteau freca de cai. Mai confecţiona o legătură de funie destul de complicată, cu care să lege ambele hamuri de capătul în formă de Y al mecanismului de agăţare.

Fără îndoială că legătura se va subţia şi se va rupe din când în când, dar la fermă era funie destulă şi legătura putea fi oricând înlocuită.

În ziua în care termină toate astea, era abia la amiază. Coborâse numai pe Brute, aşa că îşi petrecu restul zilei cercetând zona dintre fermă şi poiana lui pentru a găsi un traseu pe care povârnişul să fie cât mai blând. Nu prea avea de ales. Găsi până la urmă un traseu despre care estimă că le va lua probabil cailor trei ore sau ceva mai mult ca să urce cu remorca încărcată. Dar măcar părea posibil.

În ultimul timp călărise numai pe Brute, ca s-o lase pe Sally să se odihnească după zilele în care îl cărase atât pe el, cât şi tot ce adusese de la fermă. Dar în ziua următoare celei în care căutase noua rută, scoase devreme amândoi caii.

La fermă, Brute se împotrivi să i se pună hamul. Dar era de aşteptat ca Brute să se împotrivească la orice manevră. Era clar că nici Sally nu era prea încântată, dar nu protestă.

Adevărata încercare se produse după ce îi înhamă pe amândoi la căruţa-remorcă goală şi încercă să-i mâne cu căruţa după ei. Făcuse bine că apucase zdravăn căpestrele,

pentru că primul impuls al lui Brute a fost să sară într-o parte. Cu siguranţă avea impresia că, dacă alerga suficient de repede şi de departe, va scăpa de supărătoarea maşinărie care se rostogolea în spatele lui.

În cele din urmă, Jeebee îşi petrecu aproape toată după-amiaza mânând caii de colo-colo. Abia pe la sfârşitul după-amiezii ajunse în stadiul în care socoti că putea încerca să stea în căruţă şi să-i mâne de acolo.

Ataşase hăţuri lungi, duble, de fiecare cal. Problema nu era doar că el simţea nevoia să ţină toate cele patru hăţuri deodată în mână, ci şi faptul că amândoi caii fuseseră obişnuiţi cu hăţurile pe grumaz şi anume pe o parte a grumazului, pentru semnalizarea unui viraj. Jeebee se gândise că, mergând cu remorca în pantă, un hăţ putea foarte uşor să cadă întâmplător pe o parte a grumazului unui cal şi el voia să rişte cât mai puţin. Ar fi mai sigur dacă i-ar putea învăţa să poarte hăţurile în gură când trăgeau împreună.

Experienţa a reuşit doar parţial. Jeebee renunţă în cele din urmă. Îşi spuse că, în orice caz, el nu va sta în remorcă atunci când vor urca povârnişurile cu adevărat. Va mâna caii mergând pe jos. Era mai sigur astfel şi, pe lângă asta, vor avea destule de cărat fără a mai adăuga şi greutatea lui.

Se făcu târziu. Renunţă la speranţa iniţială de a aduce căruţa înapoi la grotă cu aceeaşi ocazie şi deshămă amândoi caii. Se întoarse călare pe Brute, pe Sally legând-o cu o frânghie, ca de obicei.

În dimineaţa următoare îi duse din nou jos, îi înhamă la remorcă şi se pregătea s-o ducă înapoi goală, ca un simplu exerciţiu. Dar nevoia de a exploata cât mai mult fiecare drum pe care-l făcea îl determină să pună câteva obiecte în ea.

Înfăşură obiectele într-o pătură veche şi o legă de fundul remorcii, deasupra osiei. Funia ancora bocceaua de balustrada de metal pe toate cele patru laturi.

Fiind aproape sigur că nu se va deplasa, începu să mâne caii pe terenul plat, spre nord, pe o distanţă scurtă.

Noul traseu, mai uşor, începu abia după ce ajunseră la un fel de şanţ între dealuri, la vreo şase sute de metri de casa fermei.

Străbătând terenul plat, Brute se obişnui puţin să tragă cu Sally. Jeebee era optimist, sperând că Brute se va adapta total, cu timpul, la munca pe care o avea de făcut.

Când au ajuns la şanţ, Jeebee a coborât din căruţă şi a început să conducă animalele. Se vedea că pentru Brute era o uşurare să fie condus. Totuşi, mai era problema virajelor şi a locurilor unde poteca lor era de-a lungul părţii de jos a unui povârniş aflat în unghi cu un altul, astfel încât remorca rămânea înclinată pe o mică distanţă. După vreo douăzeci de minute pe dealuri, funia de legătură s-a rupt şi a trebuit s-o lege din nou, aşa că a făcut patru ore bune până la grotă.

Au ajuns la tabără în ultima jumătate de oră de lumină. Jeebee dezlegă caii, uşuraţi de povară, în perimetrul închis de gardul de sârmă pentru a proteja de Lup remorca şi încărcătura ei. Apoi îi introduse în ţarcul de lemn pe care-l construise şi duse bocceaua în încăperea din interiorul grotei.

Aprinse un foc şi ieşi la remorcă, închizând gardul în spatele lui.

În clipa când îl închise, Lup se materializă din întunericul care se îndesea şi Jeebee se întoarse din zonă împrejmuită cu gard, pentru a oficia ceremonia saluturilor de seară. Apoi, după câteva clipe de ezitare, Lup examină amănunţit remorca, atât cât putea prin gard. Jeebee îl plasase cu grijă, în aşa fel încât celălalt să nu ajungă la funia hamurilor şi la cârligul remorcii.

În sfârşit mulţumit, Lup veni lângă foc şi se lungi.

Aşezându-se şi privindu-l, Jeebee era aproape sigur că Lup îl urmărise, nevăzut, până la fermă, în ultimele zile sau chiar săptămâni. De fapt, probabil că Lup făcuse traseul până la fermă şi înapoi de mai multe ori, în paralel cu el.

Cu siguranţă că nu apăruse în locurile unde Jeebee ar fi putut să-l vadă. Dar asta era în firea lui Lup. Şi de căruţa lui Paul se apropiase cu aceeaşi încetineală. Nu voia să se

apropie de un loc necunoscut până ce nu era sigur că nu exista nici un pericol, chiar dacă se obişnuise să-l vadă de departe. Fără îndoială, se gândi Jeebee în timp ce se înfăşură, în sfârşit, în pături, Lup va intra până la urmă în clădiri cu el. Iar în acest caz se va pune problema de a aduna şi a pune deoparte obiectele pe care voia să le ducă la grotă.

Se dovedi că avusese dreptate săptămâna următoare. Cinci zile mai târziu, Lup apăru chiar înainte de a pleca Jeebee la fermă şi veni cu el până la marginea zonelor sale nelocuite. În următoarele două zile, se apropie tot mai mult, până ce ajunse efectiv între clădiri.

Cu toate acestea, după un răstimp de explorare limitată, în care stătu cât mai aproape de Jeebee în cea mai mare parte a timpului, Lup dispăru iarăşi. În zilele care urmară, Jeebee descoperi că problema pe care o anticipase nu s-a materializat cu adevărat. Lup se sfia să intre în zonele închise. Şi în multe zile, pur şi simplu nu era acolo.

După ce chibzui, Jeebee îşi dădu seama că partenerul său îşi petrecea majoritatea zilelor vânând pentru el. Lup îşi mai lua liber din când în când, dar nu putea s-o facă prea des. În mod normal, Jeebee rămânea singur cu caii, când se ducea să-şi la cele trebuincioase de la fermă.

Se învinui că nu se gândise mai înainte să se folosească de căruţa cu două roţi. Cu ea ar fi putut aduce grinzile de doi pe patru şi o mare parte din cherestea în doar câteva drumuri, dacă nu chiar într-unul singur. Sporise cu prudenţă cantitatea pe care o căra cu remorca, observând caii ca să fie sigur că nu-i obosea prea mult. Şi pentru ei, ca şi pentru el, era la fel de necesar să-şi menţină puterea.

Acum începu să examineze obiecte mai grele şi obiecte la care nu se gândise iniţial să le care. Ignorată de el, dar şi de tâlhari, era o clădire din aluminiu, aflată la o oarecare distanţă de restul anexelor fermei. Îşi dădu seama că era o şură pe piloni, o construcţie alcătuită din piloni şi foi de aluminiu pentru a adăposti şi a proteja de vreme rea baloturile de fân, stocându-le pentru iarnă în folosul cailor sau al altor animale de la fermă. Fusese instalată într-un loc

mai ferit, pur şi simplu pentru că fânul la foc foarte uşor şi întreaga structură putea fi distrusă într-o clipită dacă o ţigară era azvârlită la întâmplare.

Acum, când o văzu, îşi dădu seama că în lunile de iarnă va avea nevoie de un stoc de furaje la grotă pentru cei doi cai. Furajele erau la dispoziţia lui, gata să fie transportate cu remorcă. Atenţia i-a fost atrasă de asemenea de însăşi clădirea şurei pe piloni. Uşile, pereţii şi acoperişul său erau modulare, uşor de cărat şi de dimensiuni potrivite pentru remorca lui cu două roţi.

Pilonii laterali erau înfipţi în pământ. Grinzile erau ataşate de scânduri orizontale bătute în cuie între pilonii laterali şi cei din colţurile şurei. Foile de aluminiu de pe perete şi tavan aveau o lăţime de un metru şi douăzeci, pentru a acoperi distanţa dintre pilonii de vreo trei metri înălţime. Spaţiul cuprins între ei adăpostea o cantitate impresionantă de fân.

Putea să desprindă pereţii laterali şi acoperişul, să ia grinzile şi să scoată pilonii, apoi să transporte totul la grotă. Dar, gândindu-se mai bine, trase concluzia că nici măcar nu era nevoie să scoată pilonii. Putea să taie şi să instaleze stâlpi din buşteni la grotă pentru a ataşa de ei foile de aluminiu. Va economisi astfel cele câteva zile pe care le-ar fi pierdut demontând şi transportând partea mobilă a şurei pe piloni şi conţinutul său.

Făcu deci ceea ce hotărâse în câteva zile ale săptămânii următoare. Segmentele şurei pe piloni constituiau o încărcătură incomodă, dar nu foarte grea, pentru remorcă. Cu fânul mergea mai încet, nu numai în privinţa transportului, dar şi a încărcării lui – şi îl înnebuneau pleava şi paiele care îi intrau în păr şi pe sub haine, provocându-i mâncărimi insuportabile.

Totuşi, reuşi în cele din urmă şi se simţea ciudat de mândru privind instalaţia, plină cu furaje, gata să satisfacă necesităţile de hrană ale cailor pe timpul iernii.

Se apucă din nou de treabă; avea de luat şi alte obiecte necesare la fermă şi trebuia să termine amenajarea grotei. Lucra contra calendarului. Voia să aibă toate materialele

trebuincioase în poiană înainte de a cădea zăpada.

Două dintre cele mai dificile expediţii au fost când a început să demonteze uşile din faţă şi din spate ale construcţiei, cu ramele lor cu tot. Caii nu puteau căra mai mult de una la un singur drum. Jeebee a fost silit să facă două drumuri ca să le ducă pe amândouă la grotă.

A trebuit să facă un mare efort ca s-o care pe fiecare până la remorcă, chiar şi după ce le demontase. Dar avea mare nevoie de ele. Trăsese concluzia că îi vor fi necesare uşi exterioare foarte solide la grotă, pentru a rezista cât mai bine la temperaturi joase, la vânt şi la zăpadă.

Ramele erau necesare pentru că Jeebee nu avea încredere în capacitatea lui de a construi o ramă de uşă sau de a fixa o uşă în ea. Auzise cândva că era un lucru greu de făcut. Uşa trebuia fixată exact, atât pe verticală, cât şi în ramă. Până la urmă le duse pe amândouă la grotă, unde o puse pe prima în deschizătura pe care i-o rezervase în peretele exterior.

Faţada casei lui excavate în pământ era gata. Mai rămânea de făcut interiorul. Dar înăuntru nu mai era nevoie să se grăbească, îşi spuse el.

În acea zi, sărbători evenimentul dând jos gardul de sârmă. Era abia la sfârşitul după-amiezii, dar Lup se întorsese deja şi îl urmărea cum îl îndepărta.

Spre surprinderea lui – deşi după aceea, amintindu-şi ce ştia despre comportamentul lupilor, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-l surprindă –, Lup nu pătrunse imediat în teritoriul pe care-l ocrotise gardul.

În schimb, începu să se apropie agale de gardul făcut sul şi aşezat în poiană un pic mai departe de locul în care fusese ridicat, în cele din urmă, se apropie suficient pentru a putea adulmeca în întregime atât gardul, cât şi stâlpii de fier cornier care-l susţinuseră. Dar apoi, încet-încet, pătrunse tot mai adânc în spaţiul care-i fusese interzis până atunci, până ce ajunse chiar la perete, pe care-l examina îndeaproape, de la un capăt la celălalt.

În dimineaţa următoare, după ce Lup plecase, Jeebee începu să lucreze în interior.

Ultima lui lucrare afară fusese montarea unui acoperiş peste acel capăt al peretelui care era suficient de îndepărtat de faţa stâncii pentru a crea spaţiul necesar – acel spaţiu unde spera să-şi instaleze fierăria. Fusese nevoit să fixeze bine restul acoperişului de faţa malului, săpând în pământ, cu lemnul ridicat până la el, ca să alunece picăturile de ploaie. Mai târziu va găsi, fără îndoială, crăpături şi spărturi în acoperiş şi în perete, dar le va putea cârpi cu argilă. Când va veni iarna, zăpada şi gheaţa vor umple şi ele orice crăpătură şi acestea vor fi bine astupate prin îngheţare.

Era atât de preocupat să izoleze perfect structura, încât atunci când intră în sfârşit ca să înceapă munca la secţiunea din interiorul grotei, descoperi ceva de care uitase complet. După ce ridicase peretele şi instalase acoperişul, înăuntru se făcuse atât de întuneric, încât nu mai vedea ce face.

Hotărâse deja că pătura solară va încărca bateriile de maşină, chiar dacă va dura un timp. Dar descoperi că, lucrând mereu în întuneric, consuma încărcătura bateriilor mai repede decât le-ar fi putut reface.

Găsi soluţia conectând bateriile la plafonierele maşinilor. Ideea de a le folosi îi venise mai devreme, dar uitase de ea. Acum se dovedi ideală. Luminile de interior ale automobilului îi ofereau o iluminare mai mult decât adecvată şi consumau foarte încet o baterie.

Dar până la urmă renunţă şi se întoarse să ia una dintre ferestrele nesparte ale casei de fermă; o aduse ca s-o fixeze într-un spaţiu pe care-l tăiase în peretele din faţă.

Pierdu deci încă o zi şi jumătate din timpul de lucru până să reia serios excavarea interiorului.

Făcuse câteva schiţe preliminare pentru instalarea lemnăriei. Acum începu să lucreze, săpând pământul din faţa peretelui de la faţadă, de la câţiva paşi de capătul opus zonei destinate fierăriei până la punctul în care malul însuşi se curba în spate, alcătuind spaţiul pentru aceasta.

Trebuia să mai facă din când în când câte o pauză ca să se aşeze praful stârnit în grotă. Asta îl încetinea şi mai mult,

dar îşi făcuse obiceiul de a ieşi în acest răstimp, făcând afară o altă treabă. Până la urmă a reuşit să creeze un spaţiu de un metru şi douăzeci adâncime, cu o pardoseală plată. Nu putea ajunge mai departe săpând.

Începu să înalţe grinzile de doi pe patru în chip de stâlpi şi să construiască un al doilea perete, interior, pe care fixă un acoperiş interior ca pavăză pentru solul nisipos al malului de deasupra lui. Îl va arma un pic, va săpa ceva mai departe, apoi va arma din nou. Până la urmă, puse scânduri între stâlpii peretelui interior până la curba malului, lăsând în el un spaţiu de un metru de la peretele exterior şi un spaţiu, atât în pereţii exteriori, cât şi în cei interiori, pentru cele două uşi pe care le adusese de la casa fermei de vite.

O dată făcute toate astea, era pregătit să sape şi să armeze încăperea interioară a grotei. Dar estimase la mult mai puţin cantitatea de materiale de care avea nevoie. A fost silit să facă mai multe drumuri până la fermă pentru cherestea şi cuie.

După ce le-a adus în poiană, a început, în sfârşit, să lucreze prin spaţiul lăsat pentru uşă în peretele interior.

Pe măsură ce lucra, căptuşea cu lemn şi, treptat, excava o încăpere de circa doi metri şi jumătate lăţime şi trei metri adâncime, cu un tavan interior deasupra capului, amândouă menite să susţină pământul de deasupra şi să-l împiedice să se prăvălească peste el.

Începuse dinadins încăperea interioară la un nivel cu peste şaptezeci de centimetri sub nivelul încăperii din faţă, pe care o crease cu cei doi pereţi. Acum încerca să pună în aplicare ceea ce citise despre construirea igluurilor şi a grotelor de zăpadă. Cu mulţi ani în urmă, citise că igluul are o intrare şi un mic spaţiu interior, sub nivelul unui fel de raft mai mare, care era, de fapt, locuit. În felul acesta se forma în partea inferioară o barieră de aer rece. Aerul rece de dedesubt, fiind greu, nu se putea ridica, iar căldura de deasupra nu se pierdea din cauza temperaturii scăzute de afară.

Teoretic, era fără îndoială o idee excelentă, dar Jeebee descoperi că, practic, chiar şi cu ambele uşi deschise în

afară, după ce lucrase un timp, aerul începea să se vicieze. De fapt, aerul nu circula în zona în care săpa el.

A fost silit să se oprească. Era clar că va trebui să creeze un sistem de circulaţie a aerului în grotă.

Din fericire, făcuse deja câteva planuri pentru a rezolva, pe lângă problema circulaţiei aerului şi problema încălzirii.

Se urcă pe coama malului şi, după ce măsură, se instala deasupra spaţiului pe care-l curăţase deja dedesubt, în groapa iniţială. Se apucă să sape începând de acolo o gaură înclinată pe o distanţă de aproximativ patru metri. În acel punct era sigur că se afla mult sub tavanul pe care îl va excava pentru interiorul grotei.

Se duse apoi să sape din nou în grotă şi curând, în ceea ce urma să fie partea stângă a încăperii din interior, văzută de la intrare, străpunse până la punctul unde fusese deschisă gaura din coama malului. Adusese dintr-una dintre clădirile anexe de la fermă un burlan lung de la o sobă de încălzit burduhănoasă, nefolosită de mult. Îl îndesă în gaură până deasupra nivelului la care se afla terenul din coama malului şi îl ancoră acolo. Începu apoi să construiască un cămin din piatră cu mortar de lut, alcătuindu-i coşul în jurul burlanului şi până la el.

Acum, după ce asigurase ventilaţia într-unul dintre pereţii grotei, începu din nou să sape. Aerul pătrundea prin uşile deschise şi era încălzit de căldura trupului său, ieşind apoi în sus, pe burlan. Când făcu o încercare cu uşile închise, încă pătrundea suficient aer ca să fie proaspăt în timp ce lucra. Încă nu ştia dacă era sigur să facă foc în cămin.

Se îndoia foarte mult că acest sistem rudimentar de încălzire va funcţiona sau, în cazul în care va funcţiona, că nu-l va afuma sau chiar asfixia. Dar făcu foc în el cu uşile deschise şi trăi clipe de mare fericire când descoperi că trăgea foarte bine. Va trage chiar cu ambele uşi închise şi, în plus, flăcările luminau puţin grota.

Nu era o lumină grozavă, dar era suficientă pentru a se lipsi, la nevoie, de luminile interioare de maşină.

Era o formă de iluminare improvizată, dar pentru

moment trebuia să-l satisfacă. Era timpul să pornească din nou la vânătoare. Adunase o cantitate minimă de came, fiindcă această activitate îi răpea din timpul de muncă. Dar mâncase ultimele rămăşiţe de carne din ultima captură, care nu se păstraseră prea bine. Însă nu-i făcuseră rău. Deşi nopţile erau mult mai reci, temperatura de afară nu se putea compara cu temperatura dintr-un frigider şi în nici un caz cu aceea dintr-un congelator.

În consecinţă, în seara aceea, lângă focul făcut afară – pentru că Lup încă nu voia să intre în interiorul grotei – plănui să coboare la şes şi să stea acolo cel puţin două zile. În prima zi va vâna. A doua zi o va petrece la fermă, ca să mai adune câteva baterii de vehicule.

Era răcoare chiar şi lângă foc şi i se păru că simte miros de ninsoare în aerul întunecat al nopţii din jur. Se răzgândi. Iniţial avusese de gând să plece călare pe Brute şi s-o folosească pe Sally drept cal de povară pentru a căra carnea şi bateriile, care, împreună, n-ar fi fost o greutate prea mare pentru ea.

Acum se hotărî să ia remorcă. Amânase mereu să aducă sus schiurile pentru ea. Trebuia să le ia şi să le fixeze pe remorcă, după ce va descoperi cum merg. Va avea nevoie de şuruburi, piuliţe şi chei – sau ceva asemănător – ca să le ataşeze, în caz că îl va prinde pe neaşteptate ninsoarea.

În dimineaţa următoare se lăsase bruma. Înhamă ambii cai la remorcă şi porni în jos. Era abia mijlocul lui septembrie. Se gândise la posibilitatea unor capricioase viscole timpurii, dar abia acum îşi dădea seama cu adevărat ce însemna pentru el să-l prindă nepregătit rafale de vânt şi o scădere bruscă de temperatură.

Chiar în timp ce cobora spre fermă, vântul se înteţi şi se făcu mai frig. Se bucură şi era convins că şi caii se bucurau când ajunse la fermă. Îi priponi la adăpostul uneia dintre clădirile arse parţial şi se duse să caute în clădirile în care văzuse nişte schiuri pentru cele două căruţe. Atunci doar le privise, înregistrând faptul că erau acolo. Nu le examinase.

Acum, când se urcă în poduri şi le privi de aproape, descoperi că schiurile pentru căruţa mai mare nu puteau fi

folosite. Unul avea vârful distrus de foc, celălalt era pe jumătate ars. Schiurile pentru remorca mai mică erau neatinse, dar, când le privi, bunul-simţ îi alungă fanteziile.

Le putea folosi pe zăpadă uşoară, peste un teren neted. Dar pe zăpadă adâncă sau alunecoasă şi pe povârnişuri, însăşi greutatea remorcii ar fi prea mare pentru a fi trasă de cai.

Oricum, le luă. Legate de unul dintre ele, într-un sac de pânză solidă pe care fusese scris ceva – acum nu se mai desluşea ce anume, cu litere negre pe suprafaţa odinioară albă – găsi toate piesele necesare pentru a le fixa în locul roţilor.

Le duse la remorcă şi le puse în ea. Câţiva fulgi solitari, dar grei erau duşi de vânt şi unul îi căzu pe dosul palmei, dându-i brusc senzaţia unei atingeri glaciale.

Îl privi o clipă, înainte de a se topi la căldura trupului său şi de a dispărea. După o clipă de gândire, apucă de cârlig remorca neîncărcată şi o trase singur spre clădirea care adăpostea caii.

Dacă se va porni serios ninsoarea, vor fi nevoiţi să rămână toţi la fermă pentru o zi sau două. Încă îi era greu să-şi imagineze că va începe cu adevărat viscolul atât de devreme. Dar cerul de deasupra lui părea să fi coborât foarte jos, îngreunat de norii întunecaţi care atârnau deasupra, de la o linie a orizontului la cealaltă şi fulgii de zăpadă se lăsau pe el într-o perdea tot mai deasă.

Se hotărî să ignore viscolul, cel puţin pe moment. Era bine îmbrăcat, iar dacă îşi ridica gulerul scurtei, ca să-i acopere ceafa şi urechile, putea ignora şi vântul rece. Începuse deja să se gândească ce va face în caz că remorca se va dovedi inutilizabilă. Nu numai remorca, dar şi caii. Nu vor putea trece printr-un strat gros de zăpadă. Şi cu siguranţă că le va fi imposibil să tragă greutăţi.

Soluţia era să construiască o sanie uşoară, pe care s-o tragă singur. Apoi putea să coboare pe jos la şes, pe rachetele pe care le găsise, printre alte lucruri, în casă. Era o soluţie la îndemâna lui, deşi studiase problema înainte de a pleca din Stoketon. Cunoştea două modele de sănii,

incluzând una temporară, pentru cazuri de forţă majoră când o persoană se rătăceşte într-un ţinut pustiu, cuprins brusc de ninsoare.

Nu era nevoie să încerce să le construiască în clipa aceea şi, de fapt, dusese deja la grotă rachetele pe care le găsise, împreună cu schiurile şi cu bocancii grei pentru vehiculul de zăpadă.

Se duse să caute nişte scânduri pe care să le smulgă de pe clădirile-anexe ale fermei, ca să poată construi sania de o singură persoană pe care o avea în minte.

Când începuse să demonteze casa fermei pentru a face rost de materiale pentru grotă, descoperise că s-ar putea să fie mai profitabil să lase câteva părţi ale casei şi ale celorlalte clădiri într-o stare cât mai bună, pentru a fi folosite poate mai târziu ca adăpost. În consecinţă, examină mai întâi clădirile afectate cel mai mult de foc.

Cea mai afectată era o clădire care iniţial nu fusese, evident, alcătuită doar dintr-un acoperiş şi doi pereţi. Fusese fie fierăria fermei, fie clădirea în care fusese instalată o forjă mobilă pentru lucrări de fierărie. Descoperise deja acolo o nicovală, pe care intenţiona s-o aducă la grotă pentru uzul său personal, de îndată ce va fi rezolvat priorităţile de pe lista lui. Deocamdată nu-l preocupa, fiind o problemă de viitor.

Din clădirea aceea nu mai rămăsese aproape nimic. Cu siguranţă că oricum n-ar fi găsit în ea materialele de care avea cea mai mare nevoie.

Sperase însă să găsească nişte scânduri de un metru optzeci pe doi patruzeci, groase de cel puţin un ţol. Dacă le va găsi, va putea să le taie cu ferăstrăul capetele pe diagonală sau, dacă va găsi un ferăstrău circular pe acolo, va putea tăia o adâncitură curbată la capătul fiecărei scânduri. Cele două scânduri vor putea astfel constitui tălpile saniei. Apoi, va fi de ajuns să fixeze între ele câteva scânduri de doi pe patru şi să aşeze scânduri uşoare peste cele două margini superioare pentru a alcătui fundul saniei. Trebuia să fie suficient de grea pentru a căra cu ea vreo cincizeci de kilograme de carne sau o povară echivalentă.

Dar în fosta fierărie nu mai era nimic. Se duse apoi la şopronul cel mai ruinat, care fusese, cu siguranţă, un loc de depozitare pentru tot felul de scule şi unelte ce ar fi trebuit reparate sau pur şi simplu care mai puteau folosi la ceva.

Clădirea fusese doar pe jumătate distrusă de foc. Jeebee se uită înjur, dar nu văzu scânduri groase cum dorea el. Tocmai voia să plece, când îşi dădu seama că sub picioarele lui era ceea ce căuta.

Pardoseala şopronului, de fapt pardoselile tuturor şoproanelor, era alcătuită din scânduri mai groase decât cele folosite la părţile laterale ale clădirilor anexe sau ale casei fermei.

Îşi dusese câteva scule sus, la grotă. Dar în ultimul timp avusese înţelepciunea de a păstra măcar una dintre cele mai obişnuite scule jos, la fermă, ca să lucreze şi acolo. Se duse deci la locul unde le depozitase şi găsi un ciocan cu gheară şi o rangă.

Cu ajutorul lor, desprinse două scânduri din pardoseală. După ce făcu operaţia, căpătă şi un premiu. Căci, pe lângă faptul că scândurile erau de grosimea dorită, fuseseră fixate cu cuie mai mari decât cele pe care le scosese din casă şi din celelalte clădiri.

Se apucă să lucreze cu un ferăstrău care în mod clar nu era făcut să taie curb. Nu numai că tăia doar drept – mai devreme, fără să se gândească, luase cu el cel mai bun ferăstrău – dar mai era şi ruginit şi bont. Dar aproape de amiază termină, în sfârşit, de tăiat şi începu să alăture cele două scânduri, bătând cuiele grele în părţile lor laterale şi în capetele a două scoabe făcute din stinghii de doi pe patru.

Îi luă mai puţin de o oră să fixeze pe sanie scândurile cele mai uşoare pe care le găsi. Ataşă apoi o funie de tras la capetele din faţă ale scândurilor pentru tălpi. Produsul finit era bun. Dar începu să se îngrijoreze puţin când îl privi şi îşi dădu seama ce greutate va avea de tras, chiar şi fără nici o încărcătură. S-ar putea să nu-l ţină puterile s-o tragă după el, plină, luptându-se cu un viscol. Trebuia să mai scadă din greutatea ei, dar nu putea s-o scadă nici de la

tălpi, nici de la scoabe.

Se duse să caute altceva pentru corpul saniei. Găsi o bucată de placaj de jumătate de ţol care fusese folosită într-o clădire ce slujise drept grajd pentru vreo trei cai sau trei vite. Placajul fusese folosit pentru a despărţi boxele.

Ocărându-se în barbă fiindcă pierduse timpul, scoase scândurile şi le înlocui cu placaj.

După ce termină, sania încă nu era atât de uşoară pe cât îşi dorea. Dar mai bine de atât nu putea s-o facă. Absorbit de muncă, aproape că uitase de vreme. Ieşi din clădirea în care lucrase şi văzu că se făcuse foarte întuneric. Ninsoarea nu mai era o fulguială răzleaţă, ci o măzăriche aproape invizibilă. Nu avea rost să încerce să se întoarcă la tabără şi la grotă în ziua aceea.

Când se iviră zorile, pe pământ se aşternuse un strat de vreo zece centimetri de zăpadă. Dar vântul încetase şi, deşi temperatura era scăzută, imobilitatea aerului rece o făcea suportabilă. A devenit şi mai suportabilă după ce ultimii nori au dispărut şi a ieşit soarele.

Temperatura nu era atât de scăzută şi zăpada nu era atât de adâncă încât să se transforme repede în mocirlă sau în gheaţă, alunecând sub copitele cailor. Dar luă rapid hotărârea să încarce sania în remorcă şi să se întoarcă la tabără.

O dată ajuns acolo, va găsi adăpost pentru căi în ocolul pe care-l construise lângă micul perete în unghi drept al viitoarei fierării. Remorca va fi în siguranţă la tabără şi va avea şi sania la îndemână. Deci, dacă va continua vremea rea şi vă mai ninge, va putea coborî la şes numai cu ea.

Mergând pe jos, aşa cum îşi imaginase mai devreme.

Capitolul 29

A FOST LUNG ŞI GREU drumul de întoarcere la grotă. În ciuda faptului că temperatura se menţinea scăzută, caii alunecau şi se vedea că era pentru ei o problemă să tragă remorca, mai ales când dădeau peste mici troiene.

Jeebee mergea în faţa lor ca să le facă loc şi să se asigure că nu vor nimeri într-un morman de zăpadă prea adânc în care să se împotmolească. Singură încărcătură a remorcii era sania, dar în condiţiile respective era suficient.

Au ajuns în poiană spre sfârşitul după-amiezii. Cerul senin, fără nori, de deasupra şi faptul că arborii din jur opreau adierea uşoară a vântului creau senzaţia că în poiană era mai cald decât în realitate. Jeebee desprinse remorca fără să se ostenească să scoată sania, deshămă caii şi îi băgă în ocol.

Se duse direct în adăpostul grotei şi făcu focul în cămin. Lup, care la început ezitase să se aventureze dincolo de peretele recent construit, îndrăznise de câteva zile să intre în partea exterioară. Examinase amănunţit fiecare punct din acel spaţiu. O mare parte a lemnăriei avea urme acolo unde el rosese şi pe una dintre grinzile verticale se vedeau clar nişte pete. Lup găsise un colţ al peretelui unde Jeebee construise o ramă rudimentară pentru a instala o perdea de pânză între fierărie şi restul încăperii din faţă şi îşi făcuse din el un locşor în care să doarmă făcut covrig.

Jeebee închise uşa din afară, dar nu-i puse cârligul; doar o trase şi o fixă cu o cureluşă după ce Lup îl urmă până în încăperea din faţă. Era convins că Lup va împinge uşa dacă va dori să iasă şi că va descoperi cureluşa. Chiar dacă nu-şi va da seama că ea ţinea uşa închisă, cu siguranţă o va prinde cu colţii şi după aceea va trage de cureluşă ori de câte ori va dori să deschidă uşa.

Jeebee aprinse una dintre luminile interioare de maşină

alimentate de baterie şi o ţinu aprinsă până reuşi să facă focul în cămin folosind vreascurile uscate şi iasca, pe care le ţinea lângă el, la îndemână.

Flăcările se ridicară. Încăperea începu să se încălzească aproape imediat. Jeebee stinse lumină electrică. Privind în jur la lumina focului grota neterminată, se gândi că nu prea arăta a casă în care să vii cu drag, fiindcă nu oferea aproape nimic altceva în afară de căldură şi adăpost. Numai peretele din faţă era terminat. Pereţii laterali, inclusiv cel unde era căminul, erau încă în lucru şi peretele din fund era doar un povârniş de pământ şi nisip care se tot fărâmiţa şi din el cădea murdăria care se adăuga celei existente deja pe jos. Jeebee îşi spuse că va trebui până la urmă să se apuce să pună pardoseală după ce va termina de izolat pereţii, tavanul şi toate celelalte.

Până atunci avea însă căminul. Îşi adusese înăuntru culcuşul alcătuit din bagajele lui şi puse lucruri precum slănina, bine împachetate, sus, pe grinzile încă fără tavan, unde nu putea ajunge decât el.

Simţindu-se deci în siguranţă, cuprins brusc de senzaţia plăcută de a fi la adăpost de vremea rea, într-un loc cald, Jeebee lăsă uşa dinăuntru deschisă şi încercă să-l convingă pe Lup să vină lângă foc. Dar tot ce a reuşit să obţină a fost că acesta să-şi vâre puţin botul prin deschizătura uşii, chiar deasupra pragului.

Jeebee renunţă să-l mai atragă. Se apucă să-şi mute culcuşul aproape de foc, pentru noapte. Lângă el, chiar şi cu uşa dinăuntru deschisă şi cea de afară închisă superficial, îi era destul de bine. Aerul circula suficient pentru a menţine focul. Singura lui grijă era să nu rămână fără lemne în timpul nopţii.

Ieşi din nou în frigul de afară ca să mai adune lemne groase pentru noapte, apoi se culcă. Ştia că din când în când îl va trezi frigul care se va înteţi, fiind nevoit să mai pună lemne pe foc ca să nu se stingă.

Ultimul lucru pe care şi l-a mai amintit înainte de a adormi a fost că îi căzuse în păr puţin pământ din tavanul neterminat. Îşi scutură pământul şi nisipul, pe jumătate

adormit şi îşi spuse buimac de somn că trebuia să-şi facă o căciulă pentru iarnă. Îmbrăcat ca pentru afară şi simţind căldura focului pe faţă, se cufundă în somn, gândindu-se că în ziua următoare va încerca rachetele.

Dar chiar în timpul nopţii vremea se încălzi. Când se trezi, focul se stinsese complet, însă el se simţea bine sub cele două pături cu care se învelise şi în hainele cu care era îmbrăcat.

Străbătu bâjbâind scurtă distanţă de pământ până la uşa interioară şi o deschise ca să vadă lumina zorilor. Uşa exterioară era larg deschisă şi rămăşiţa de cureluşă roasă atârna încă de uşorul ei.

Lup voise să iasă, dar nu plecase din poiană. Se făcuse covrig la soarele de afară. Se ridică, se scutură şi veni să-l întâmpine pe Jeebee, când acesta ieşi împleticindu-se pe uşă. Executară scurtul schimb de saluturi la care Lup ţinea mult înainte de a se despărţi de el dimineaţa. Apoi plecă.

Jeebee se apucă de treburile lui matinale. Se răzgândise în privinţa rachetelor. Vremea se încălzea, temperatura tinzând să fie cea normală, de toamnă şi zăpada mai degrabă se evapora decât se topea în jurul lui. Vântul adia uşor.

Treaba cea mai urgentă era cea pe care o plănuise cu o zi în urmă: vânătoarea. Nu voia să-şi chinuie caii după lunga lor caznă prin zăpadă din ziua precedentă. Dar, dacă trebuia s-o facă, Brute era cel care va rezista mai bine. Puse deci şaua pe Brute, iar pe Sally o luă de căpăstru, dar nu porni spre fermă, ci direct în jos, spre şes, în căutare de vite.

Dar, o dată ajuns la şes, se răzgândi. Coti spre sud-est, ajungând până la un şir de stâlpi care transmiteau odinioară curentul electric la fermă. Acesta era paralel cu drumul, care, presupunea el, constituia calea de acces a fermei la o şosea principală, undeva spre est. Zăpada nu mai era acum decât o crustă de gheaţă subţire peste pământ.

Se gândi că, întrucât peisajul căpătase acum brusc aceeaşi culoare, urmele cu care se obişnuise, fără să-şi dea

seama, erau fie ascunse, fie diferite şi că ar fi înţelept să-şi găsească un punct de reper. Îşi putea folosi capacitatea de orientare, dar stâlpii se vedeau de la o oarecare distanţă şi puteau sluji foarte bine drept punct de referinţă. Putea să meargă de-a lungul lor şi, dacă voia să caute vite spre nord, se putea îndrepta în acea direcţie, fiind sigur că revenind spre sud va regăsi în cele din urmă şirul de stâlpi care-l va duce înapoi la fermă şi la teritoriul familiar lui.

Având munţii în spate, va dispune de cel puţin două repere înalte, vizibile de la kilometri întregi. Dacă se va baza pe aceste două repere, va avea întotdeauna un punct la care să se întoarcă. Este aproape imposibil să te rătăceşti dacă ai o busolă şi munţi la orizont.

Nu va fi traseul cel mai direct, dacă va trebui să-l urmeze, înapoi spre poiană şi spre grota lui, dar era o cale sigură de a ajunge acasă.

Urmă şirul de stâlpi mergând călare de-a lungul lui, uşor spre sud faţă de est ca direcţie, conform busolei lui.

Se ţinu pe lângă stâlpi, dar cerceta mereu orizontul cu binoclul, atât la sud, cât şi la nord de ei, în căutarea unor vite.

Pe la amiază detecta nişte pete la sud de el, în depărtare. Numărase stâlpii în timp ce mergea şi trecuse de două sute şaisprezece când zărise spre sud acele puncte.

Îşi dori să fi avut prevederea de a lua cu el securea pe care o găsise la fermă şi o adusese la grotă, unde-i fusese de mare folos. Avea însă la el un alt obiect aproape la fel de util, cuţitul mai mic, de lucru, înfipt în tocul de la centură.

Îl folosi ciopârţind o fâşie din cel de al două sute şaisprezecelea stâlp, dând la iveală culoarea mai deschisă a lemnului nou de sub suprafaţa cenuşie, zbârcită. Tăietura era în partea dinspre sud a stâlpului şi putea fi văzută prin binoclu de la o oarecare distanţă. Băgă cuţitul înapoi în toc, închise capsa tocului şi localiză din nou petele cu binoclul.

Se deplasaseră, nu foarte departe de locul unde le văzuse prima dată. Porni spre ele.

A avut noroc. Era o vacă însoţită de viţelul ei, pe

jumătate adult. Viţelul nu avea nici pe departe greutatea pe care urma s-o aibă când va fi adult, dar era aproape la fel de înalt ca mama lui şi avea o constituţie aproape la fel de robustă.

Ca şi celelalte vite pe care le găsise şi le împuşcase până atunci şi acestea două au dat semne că au de gând să se îndepărteze abia după ce l-au lăsat să se apropie. Aproape toate aceste vite fuseseră probabil obişnuite să se apropie oamenii de ele, călare sau în diverse vehicule, până cu câţiva ani în urmă şi nu prea erau mulţi prădători care să le ameninţe, venind o dată cu caii sau cu vehiculele.

Jeebee ucise viţelul dintr-o singură împuşcătură, care nu numai că i-a economisit cartuşele, dar l-a scutit şi pe animal de suferinţă. De la o distanţă atât de mică nu fusese nici o problemă să-l ucidă repede, cu un singur glonţ.

Stătu câteva minute, gândindu-se că va convinge cu greu vaca să părăsească viţelul mort, ca să poată coborî de pe cal şi să înceapă să-l sfârtece. Dar după ce desfăcu căpăstrul lui Sally şi galopă pe Brute până la ea, chiuind şi fluturându-şi şapca deasupra capului, vaca se sperie şi o zbughi galopând greoi. Descăleca şi începu scârboasa treabă de a spinteca pielea viţelului şi de a tăia cât mai multă carne pe care s-o ducă înapoi într-una dintre prelatele de plastic.

Termină, în sfârşit şi era gata de plecare. După cum bănuise, descoperi că, preocupat să alunge vaca, să coboare de pe cal şi să sfârtece viţelul, era acum dezorientat în pustietatea albă şi nemişcată din jur. Mizând pe şansa că nu era prea departe ca s-o vadă, puse binoclul la ochi şi căută scrijelitura de identificare a celui de al două sute şaisprezecelea stâlp. Dar nu văzu nici măcar stâlpii.

Fixă hălcile proaspete, alunecoase şi calde de viţel, înfăşurate în plastic şi plasă, pe spinarea lui Sally, îi legă din nou căpăstrul în spatele şeii lui Brute, se urcă pe Brute şi, cercetând busola, se îndreptă spre nord.

Fie că vaca şi viţelul se îndepărtaseră de el în timp ce îi urmărea, fie că drumul cotise spre nord pe traseul spre autostradă – nu se hazardase niciodată atât de departe –

dar călări un timp până să înceapă să zărească un şir de puncte negre la orizont.

Socotind că erau vârfurile stâlpilor de electricitate, cea mai mare parte a înălţimii lor fiind blocată de vreo ridicătură a terenului din faţă, lăsă jos binoclul şi porni călare drept spre locul în care îi văzuse. În circa cincisprezece minute îi văzu cu ochiul liber, apoi începură să pară tot mai înalţi şi mai înalţi faţă de pământul de sub ei, pe măsură ce se apropia mai mult.

Se duse drept spre ei şi o luă spre stânga, adică spre vest, înapoi, spre fermă, căutându-l pe cel scrijelit de el. Nu-l găsi şi se gândi că, urmărind vitele, o luase prea mult spre vest, trecând de stâlpul scrijelit pentru a ajunge acum mai în urmă de cel de al două sute şaisprezecelea.

Dar, în orice caz, busola îi arăta direcţia vest şi era sigur că se îndrepta spre fermă şi spre dealuri. Era tot ce avea nevoie să ştie, de fapt. Trecu de câţiva stâlpi, când observă ceva care-l făcu să tragă brusc de hăţurile lui Brute.

Era uluit că nu avusese spirit de observaţie şi nu văzuse mai înainte. De cealaltă parte a stâlpilor erau urme în zăpadă; urme de bocanci mergând în aceeaşi direcţie în care mergea el. Ridică hăţurile şi Brute porni, apoi Jeebee îl opri din nou deasupra urmelor. Persoana care trecuse pe acolo umbla pe jos – ceea ce era ciudat în acel teritoriu, unde, chiar dacă nu mai existau vehicule în stare de funcţionare, erau o mulţime de cai buni de călărit. Urmele se îndreptau spre o fermă distrusă unde orice vecin probabil ştia deja că nu mai era nimic viu.

Urmele nu puteau fi decât ale unui străin de acea zonă, aşa cum era şi el. Şi orice străin era un posibil pericol. Primul lui instinct a fost să se întoarcă şi să fugă. Apoi curiozitatea a învins.

Îşi puse binoclul la ochi şi se uită înaintea lui. Prin binoclu se vedea clar o siluetă bine înfofolită, mergând cu greu, după cum indicau urmele, spre ferma care încă nu se zărea. Silueta avea pe spate un sac care părea gol şi nu avea o puşcă şi nici o altă armă vizibilă.

Jeebee îşi spuse că putea să aibă ceva asemănător unui

revolver vârât în centura din faţă. Un revolver pe care silueta aceea putea să-l scoată întorcându-se cu faţa spre el, dacă s-ar apropia de ea.

Dar în acelaşi timp, prin contrast, el însuşi era un adevărat arsenal ambulant cu puşti şi cuţite.

Se hotărî să ajungă din urmă silueta, dar în cea mai mare linişte. Mână caii cu prudenţă, mergând la pas, dar mai iute decât persoana din faţa lui.

Zgomotul produs de copite era înăbuşit de zăpadă. Jeebee şi cele două animale înaintau, într-adevăr, într-o linişte desăvârşită. Şi totuşi, nu-i veni să creadă când, apropiindu-se tot mai mult de silueta care mergea, aceasta nu se opri ca să se întoarcă să vadă cine o urmărea.

Aflat acum la numai şase-şapte metri în spatele intrusului, Jeebee începu să desluşească atitudinea corpului celuilalt. Oricine ar fi fost, avea umerii încovoiaţi şi înainta cu greu, de parcă era la capătul puterilor şi abia îşi mai târa picioarele.

Dacă persoana aceea era într-adevăr doborâtă de oboseală, cum ar fi fost şi el dacă ar fi parcurs orice distanţă prin zăpadă de când răsărise soarele, atunci probabil că era prea istovită ca să-l audă pe Jeebee apropiindu-se din spate sau să privească în jur şi să-şi la nişte măsuri de precauţie obişnuite. Slăbind puşca în toc, Jeebee micşoră distanţa dintre el şi forma aceea care abia se târa. Ajunse chiar în spatele ei, apoi la acelaşi nivel cu ea, o depăşi şi, în sfârşit, silueta se opri, ridică fruntea şi îl privi.

Era Merry. Ochii ei erau ca două găuri negre pe o faţă lividă, ca faţa unei persoane în comă.

O privi mult timp, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Apoi coborî imediat de pe cal şi o cuprinse în braţe. În clipa când se simţi sprijinită, se prăbuşi atât de brusc, încât el se pomeni că îi susţine întreaga greutate. Îşi dădu dintr-o dată seama că era probabil în pragul epuizării totale, fiind mânată înainte doar de ceea ce o determinase să ajungă până acolo.

Cuprinzând-o în braţe, îi împinsese hainele în sus, în

jurul feţei. Îi sărută vârful glacial al urechii, singurul lucru pe care-l vedea.

— Merry, spuse el, rostind acest cuvânt cu toată inima şi cu tot trupul.

Îi simţi braţele încercând să-l cuprindă şi apoi lăsându-se în jos.

— Poţi să mergi călare? Întrebă încetişor, cu gura lipită de urechea ei.

Ea ezită o clipă, apoi confirmă din cap. El o ridică şi o aşeză pe Brute, la început o greutate inertă, apoi ea încercă să-l ajute – dar fără vlagă. O instală în şa, apoi îşi vârî talpa piciorului stâng în scara cea mai apropiată şi se săltă în spatele şeii, vârându-şi şi cealaltă talpă în cealaltă scară, dând la o parte talpa piciorului ei drept care căuta instinctiv scara.

— Stai cuminte, rosti în urechea din faţa lui. Vom călări împreună şi eu mă voi ocupa de toate. Sprijină-te de mine. Drumul va dura o oră sau două. Deci stai liniştită şi nu uita că te ţin. N-o să cazi.

O ţinu lipită de el cu un braţ şi luă hăţurile lui Brute cu cealaltă mână. Brute nu era prea încântat să care o greutate dublă, dar Jeebee reacţiona brutal cu hăţurile şi cu glasul la prima lui mişcare de protest.

— Lua-te-ar naiba, strigă Jeebee, mergi drept înainte!

Mirat, calul a fost deosebit de ascultător din acea clipă şi pe tot drumul până la grotă. Sally îi urmă, legată de căpăstru, binevoitoare ca de obicei.

Au înaintat la pas, pentru că, deşi Jeebee voia s-ajungă cu Merry la grotă cât mai repede, îşi dădea seama că ei îi era mai uşor dacă nu-i punea pe căi să meargă nici măcar la trap. În orice caz, trebui să încetinească pentru a urca dealul.

După câtva timp, Jeebee scoase binoclul şi se uită în faţă, de-a lungul şirului de stâlpi. Desluşi clar formele minuscule, întunecate, ale clădirilor fermei din faţa lui. Se întoarse şi coti înspre nord. Când ajunse în apropierea dealurilor, o luă spre scurtătura pe care îşi începuse traseul cu remorca spre poiană. Era mai suportabil pentru Merry să

folosească pantele mai line.

Drumul era încă alunecos, dar caii erau mai siguri pe picioare fără greutatea remorcii care-i trăgea în spate. Ajunseră în cele din urmă la poiană şi la grotă, iar Jeebee coborî de pe Brute şi o duse pe Merry înăuntru. Aprinse luminile electrice, fără a mai ţine seama că va consuma bateriile şi făcu focul în cămin. Abia atunci se gândi să ia povara de pe cai şi să le scoată şeile. Ei puteau să mai aştepte. Merry era mai importantă.

Închise şi puse cârligul la uşă, lăsând uşa de afară deschisă. Privi cu teamă focul. Dar era clar că, fiind deschisă uşa de afară, aerul circula prin uşa din interior şi în jurul ei, ca şi prin peretele interior şi deci focul avea suficientă ventilaţie pentru a arde vioi.

Puse mâna pe fruntea lui Merry şi o simţi fierbinte, dar e adevărat că mâinile lui erau încă reci de afară.

Ea îl apucă disperată de mână când el dădu să se îndepărteze.

— Nu mă părăsi!

— Stai liniştită, îi şopti el. Mă duc să aduc un termometru ca să-ţi iau temperatura. Am ajuns acasă. Eşti în siguranţă. O să am grijă de tine.

Luă termometrul din rucsac, acelaşi pe care-l ţinuse în trusa medicală din Stoketon şi i-l introduse în gură. Îl scoase după cinci minute, măsurate cu ceasul lui. Nu avea febră, după cum îl făcuseră să creadă mâinile lui reci. Dimpotrivă, temperatura corpului era cu trei grade mai mică decât cea normală.

O înveli cu toate lucrurile groase pe care le avea şi mai puse lemne pe focul din cămin.

Îşi aminti apoi că primul lucru care trebuie făcut când o persoană a fost expusă prea mult frigului este să i se dea hrană fierbinte. Ţinuse tot timpul o supă deasupra focului, când acesta era aprins – un fel de *pot-au-feu* – folosind o vergea de metal aşezată deasupra flăcărilor, ultimii săi centimetri fiind îndoiţi în unghi drept, cu un cârlig înfipt în capătul ei pentru a ţine toarta de sârmă a unei oale pe care o luase tot din casa de la fermă. Acum răsuci vergeaua şi

puse oala deasupra flăcărilor.

După ce termină, se întoarse la Merry, se aşeză şi îi ţinu mâna în timp ce se încălzea supa. Ea stătea întinsă, cu ochii închişi, iar el nu încercă să-i vorbească. După ce supa se încălzi, îi umplu un castron şi i-l duse.

Culcuşul alcătuit din bagajele lui era atât de jos, încât chiar şi îngenuncheat lângă el, era prea înalt. Îi ridică partea de sus a corpului cu braţul stâng, în poziţie pe jumătate şezând şi îi duse la gură lingura plină cu supă.

La început nu păru în stare să soarbă decât foarte puţin. Apoi sorbi mai mult. După un timp, începu să înghită cu lăcomie. Dar închise brusc gura şi clătină uşor din cap.

— Nu mai vreau, spuse ea. Lasă-mă jos.

Jeebee o întinse din nou pe pat. Ea închise ochii şi adormi aproape imediat. El rămase lângă ea, punând lemne pe foc şi având grijă să fie tot timpul bine învelită. Nu spusese nimic despre Paul, Nick şi despre căruţă. Era clar că se întâmplase ceva, altminteri i-ar fi pomenit.

Avea evident un motiv să nu vorbească despre ei. Jeebee înţelese acest lucru, din experienţa de viaţă recent dobândită. Deci n-avea de gând să-i pună întrebări. Când că va fi dispusă să-i spună, îi va spune. Îşi aminti brusc de cai.

Era probabil de preferat să rişte să iasă în clipa aceea ca să se ocupe de ei.

Ieşi deci şi coborî mai întâi bocceaua cu carne de pe Sally. O puse la loc sigur după uşa cu cârlig a încăperii dinăuntru, apoi duse ambii cai la ocol, unde le scoase şeile şi păturile. Îi lăsă acolo şi se întoarse la Merry, care părea să nu se fi mişcat. Luă oală cu supă de pe foc şi, îngenunchind lângă cămin, umplu o oală mai mare cu bucăţi din carnea de viţel recent tăiată şi cu apă.

De data asta folosi o altă vergea, îndoită rudimentar în formă de Y la un capăt, pentru a susţine greutatea mai mare a capătului îndoit al primei vergele. Atârnă oală cu apă şi carne crudă deasupra flăcărilor şi începu lentul proces de preparare a cărnii pe care tocmai o tăiase.

Capitolul 30

DOUĂ ORE MAI TÂRZIU, când Jeebee îi luă din nou temperatura lui Merry, era normală. Răsuflă uşurat şi îşi văzu de treaba lui, prepararea cărnii. Lup veni şi zgârie la uşă, dar Jeebee nu-l băgă în seamă. După un timp se potoli.

Merry dormi liniştită toată noaptea şi aproape toată ziua următoare, trezindu-se doar pentru puţin timp, din când în când. În a doua scară, Jeebee îi mai luă încă o dată temperatura, din principiu şi descoperi că era uşor ridicată. Era o creştere mică, ceva mai mult de un grad, când Jeebee verifică la ora opt după ceasul lui, dar îl îngrijoră. Lui i se părea că este doar epuizată, dar nu avea atâta încredere în cunoştinţele lui medicale, încât să fie sigur că neînsemnata creştere a temperaturii nu avea nici o importanţă. În zori avea din nou cu o jumătate de grad sub temperatura normală, ceea ce lui Jeebee i se păru un semn de sănătate.

Lup zgârie din nou la uşă şi scheună afară.

— Suporţi să-l vezi? O întrebă Jeebee pe Merry, dar apoi îşi dădu seama că vorbise despre Lup de parcă ar fi menţionat vizita unei rubedenii.

— Da, spuse Merry. Numai câteva minute. Dar vreau să-l văd.

Jeebee se duse să deschidă uşa. Nu ştia dacă Merry înţelegea că, parţial, Lup insista probabil să fie lăsat să intre din curiozitate. Probabil că l-ar fi interesat foarte mult să o adulmece şi s-o audă pe Merry acolo, în grotă, după ce o văzuse ultima oară în urmă cu multe zile şi la mare distanţă.

— Să-mi zici când vrei să-l dau afară, îi spuse el lui Merry peste umăr, apoi deschise uşa.

În ultimul timp, Lup îşi făcuse curaj să se aventureze mai întâi în încăperea din interiorul grotei, apoi s-o cerceteze toată şi, în sfârşit, să se simtă acolo ca acasă.

Jeebee fusese nevoit să găsească o metodă de a-l alunga când vizitele lui deveniră prea dese sau ori de câte ori dădea semne că avea de gând să defecheze sau să urineze. Lup avea tendinţa să se uşureze în locul unde se întâmpla să se afle în momentul respectiv şi, din relatările oamenilor care crescuseră lupi în preajma casei lor, Jeebee aflase că lupii au mari rezerve să pătrundă în casă cu forţa.

Jeebee deschise uşa şi Lup dădu buzna înăuntru, destul de îndrăzneţ, dar se opri după ce intră. Rămase pe loc, concentrat asupra lui Merry, care era întinsă pe pat şi înclină capul pe o parte, nesigur pe el, de parcă nu prea o recunoştea.

— Salut, bătrâne Lup, murmură încet Merry. Ai venit să mă vezi? Hai, vino, Lup. Nu te-am văzut de mult...

Imediat ce Merry vorbi, Lup trecu pe lângă Jeebee şi se repezi spre pat. Îşi dădu urechile spre spate în semn de respect şi dădu uşor din coadă, dar îşi ţinea capul sus, semnalând nu sfială şi nici împăcare, ci doar reîntâlnirea prietenoasă şi plăcută a unei vechi cunoştinţe.

O dată ajuns lângă ea, o linse pe faţă. Ea încercă să-i evite limba şi întinse mână ca să-l scarpine pe blana de sub gât, mai deasă în timpul iernii. Lup îşi reluă repede obiceiul de a-şi manifesta entuziasmul în semn de salut şi cu cât Merry se străduia mai mult să-l respingă, cu atât mai insistent devenea Lup.

— Ajunge, spuse Merry în cele din urmă.

Jeebee înainta şi îl luă pe Lup cu un braţ de sub burtă şi cu celălalt între picioarele din faţă. Pieptul lui Lup era cuibărit în îndoitura braţului lui Jeebee iar gâtul era lipit de umărul lui, aşa că Lup n-ar fi putut să se întoarcă şi să-i lovească faţa în semn de protest. Cărându-l astfel, Jeebee trecu de uşa din interior, apoi de cea din afară. După ce ieşi, închise uşa lovind-o cu piciorul suficient de tare ca să cadă cârligul în spatele lor. Apoi îl puse jos pe Lup.

Lup încercă să intre din nou prin uşa din faţă, dar Jeebee îi stătea în cale.

— N-are rost, îi spuse Jeebee. Trebuie să se odihnească. Mai târziu o s-o poţi vedea oricât de des. Ce zici?

Ca de obicei, nici cuvintele, nici tonul vocii lui Jeebee nu produseră în mod vizibil vreo impresie asupra lui Lup, deşi ele ar fi mângâiat un câine care s-ar fi simţit jignit. Dar, tot ca de obicei, lui Jeebee îi făcea bine să-şi rostească gândurile cu glas tare. După câteva secunde, Lup renunţă să mai încerce să deschidă uşa prinsă în cârlig, îi aruncă lui Jeebee o privire supărată şi se îndepărtă. Dispăru brusc, ca întotdeauna, ca într-un număr de scamatorie şi poiana rămase pustie.

Jeebee mai aşteptă o clipă ca să fie sigur că plecase, apoi intră din nou prin uşa din afară, îi puse cârligul şi se întoarse la Merry.

— Văd că sunt mai slăbită decât îmi închipuiam, spuse Merry când intră el.

— Ai şi de ce să fii, făcu Jeebee. Propriul lui glas i se păru morocănos. Dormi. Sau ai prefera să mai mănânci puţin?

— Nu mai vreau mâncare. M-ai îndopat atât, că aş putea rezista încă cinci zile.

— Probabil că erai flămândă de cinci zile când te-am întâlnit, spuse Jeebee.

— Nu chiar.

Dar în timp ce vorbea, i se închiseră pleoapele şi peste o secundă adormi din nou.

În dimineaţa celei de a patra zile, nevoia ei de somn şi starea generală de epuizare păreau să fi dispărut. Se trezi o dată cu Jeebee. Nu vedeau prin fereastra fixată de el în peretele din faţă, cu ambele uşi închise, dar Jeebee ştia din obişnuinţă că abia se iviseră zorile. În dimineaţa aceea Merry avea ochii strălucitori şi arăta aproape aşa cum şi-o amintea el că o văzuse ultima oară la căruţă.

Insistă să se scoale şi să prăjească nişte costiţă, apoi să pregătească nişte clătite „nevoiaşe”, cum le boteză ea, din grăsimea topită din costiţă, făină şi apă.

Jeebee mâncă, simţindu-se foarte casnic şi ieşi apoi să înhame caii la remorcă. Era o dimineaţă senină. Încă răcoare, dar promitea să se încălzească mai târziu.

— Mă duc să vânez în apropierea dealurilor. Mă întorc

probabil pe la jumătatea după-amiezii.

— Aş fi vrut să pot merge cu tine, răspunse ea.

— Peste o zi-două, când vei mai prinde puteri.

Se strânseră în braţe, rămânând o clipă îmbrăţişaţi.

Amândoi au făcut un efort ca să se desprindă unul de celălalt. Jeebee apucă hăţurile celor două animale, înfăşură lungimea care era în plus în jurul braţului şi le mână de-a curmezişul poienii şi apoi în jos, spre şes.

Când se întoarse, la jumătatea după-amiezii, după cum promisese, găsi grotă şi conţinutul ei în ordine şi curăţate, pe cât se putea, de nisip. Îi dădu lui Merry carnea crudă, pe care ea se apucă s-o gătească şi făcură toate treburile obişnuite ale unei zile, inclusiv întâmpinarea lui Lup, care se întoarse în amurg şi terminând de gătit toată carnea adusă de Jeebee.

Jeebee dormise învelit în pături pe pământul grotei, ca să n-o deranjeze pe ea în primele nopţi. În noaptea aceea, Merry îi făcu loc în culcuş. Au stat întinşi o clipă, privindu-se în ochi la lumina focului, apoi s-au apropiat firesc că umbrele soarelui de afară care se apropie una de cealaltă şi se contopesc la sfârşitul unei zile.

Lui Merry i-a trebuit o săptămână ca să revină cât de cât la o activitate normală. Nu se putea cântări decât dacă ajungea la fermă sau dacă Jeebee putea să aducă de acolo cântarul de baie, ignorat de tâlhari când jefuiseră ferma. Era evident că slăbise mult. Îmbrăcămintea îi atârna pe ea şi părea şi mai pierită în hainele lui Jeebee, pe care le împrumutase în timp ce şi le spăla pe ale ei.

Îl îndemnă pe Jeebee să-şi vadă de treburile lui obişnuite.

— Eu mă descurc singură. Pot să fac focul dacă vreau. Pot să gătesc orice vreau să mănânc. Sunt în siguranţă deplină aici. Poţi să-mi laşi revolverul tău dacă te temi că aş putea păţi ceva. Dar până te întorci tu, stratul de zăpadă va atinge un metru cincizeci. Vreau să cobor şi eu la fermă cu tine, de îndată ce voi putea. Sunt convinsă că o să găsesc o mulţime de lucruri pe care nu te-ai gândit să le aduci aici.

— S-ar putea.

I se păru că detectează o notă neplăcută în glasul ei, dar poate că avea legătură cu ceea ce se întâmplase cu Paul, Nick şi căruţa – şi cu ea, prin urmare. Ea încerca parcă să se comporte ca şi cum îi spusese totul – era un fel de delicateţe nefirească. Dar el nu spuse nimic. Îşi luă puşca, remorca şi caii – căci zăpada aproape că dispăruse şi încă mai era vreme bună – şi plecă din nou la vânătoare. De când era ea acolo şi gătea în locul lui, el putea să-şi lase povara de carne crudă la grotă şi să se întoarcă imediat la şes, fără să mai aştepte. Fiind acum două persoane în pragul iernii, nevoia de a aduna carne era mai imperioasă ca oricând.

Zilele erau încă însorite, dar se făcuse mai frig. Dimineaţa cădea bruma şi carnea gătită putea fi atârnată în locuri umbroase în timpul zilei. Putea fi deci ţinută aproape la temperatura unui frigider obişnuit.

Jeebee îşi petrecu următoarele zile la vânătoare. Sus, în grotă, Merry îşi recăpăta treptat puterile, deşi rămânea ciudat de dificilă. Era ocupată: făcea mereu curat în încăperea din interior, gătea carnea pe care o aducea el şi – deşi el n-a aflat decât când ea terminase pe jumătate treaba – începuse să mărească groapa din încăperea rece din faţă, din capătul opus pasajului lung şi îngust care pornea de la fierărie.

Şi totuşi, în cele din urmă, păru că se restabilise complet. De aceea, după ce, cât Jeebee fusese singur, avusese obiceiul să se culce curând după apusul soarelui şi să se trezească puţin înainte de ivirea zorilor, acum începu să stea cu ea până seara târziu, sporovăind în faţa focului. Tot vorbind aşa, încet-încet, fără ca el s-o îmboldească, de parcă amintirile ei erau prea dureroase, ieşi, în sfârşit, la iveală povestea călătoriei ei în căutarea lui.

Povestea se înfiripa din frânturi. Era limpede că Merry se hotăra cu greu s-o depene şi la început îi povesti doar acele lucruri pe care-i era mai uşor să le spună.

Jeebee avea impresia că citea o carte sau urmărea un film, împărţite în mai multe părţi şi fiecare parte parcă era citită în continuare, într-un mod obişnuit, dar părţile nu se

succedau în ordine, ci în general păreau a fi în ordine inversă.

Merry îi spuse că ea ştia aproximativ încotro plecase Jeebee şi credea că ştia în ce direcţie o luase. Deşi presupusese, desigur, că va porni direct spre Montana, după ce părăsise căruţa. Nu se gândise că el ar putea s-o ia înapoi, să străbată trecătoarea râului Powder şi să facă un ocol ca să ia cărţile despre lupi. În consecinţă, ea urcase pe celălalt versant al lanţului muntos şi drumul ei se încrucişase cu al lui abia după ce ajunsese deasupra oraşului Billings.

Se bucurase de un avantaj faţă de el. Avea curajul să pună întrebări despre drumul ei pe măsură ce mergea.

După ce porni, oamenii la care înnopta şi pe care-i întreba dacă văzuseră o persoană ca Jeebee sau vreo urmă a trecerii lui erau oameni care fie fuseseră odinioară clienţi ai lui Paul, fie îl ştiau pe acesta.

Când ajunse dincolo de spaţiul în care era cunoscut Paul, continuă prin metodă în lanţ, întrebând ultima familie care o primea pe cine putea contacta mai departe, spre nord. Înarmată deci cu un nume şi câteva informaţii care o ajutau să se prezinte unor oameni care n-o cunoşteau, mersese mai departe, tot mai departe: şi de fiecare dată, la plecare, întreba numele altcuiva, care locuia şi mai departe.

Nici unul dintre cei pe care-i întrebase sau îi vizitase nu-l văzuse pe Jeebee sau nu-l cunoştea direct. Dar mai târziu, pe parcurs, mai găsi pe câte cineva care-l zărise deplasându-se spre nord cu doi cai.

Chiar şi această informaţie îi era oferită doar din când în când. Dar, ştiind că direcţia în care mergea era bună, îşi continuă drumul spre nord. Îşi imagina că, de vreme ce Jeebee se lupta contra cronometrului anotimpurilor să ajungă la timp la ferma fratelui său, va continua să meargă în direcţia pe care o urmă şi ea. Singura ei temere era că Jeebee va ajunge în zona unde se afla ferma, iar apoi va hoinări în jurul ei încercând s-o găsească şi poate că tocmai atunci ea îl va pierde din vedere. Speranţa ei era să-l poată ajunge din urmă înainte ca el să pătrundă prea departe în

teritoriul din nord.

Încă se simţea relativ în siguranţă, când lanţul ei de referinţe, de la o gospodărie la alta, se rupse.

Se hotărâse deja că în cel mai rău caz, dacă nu-l va prinde din urmă pe Jeebee înainte de sosirea iernii, să încerce să găsească o familie care s-o găzduiască până în primăvară. O familie care să fie dispusă să-i ofere hrană şi adăpost în schimbul treburilor pe care le putea face pentru ei.

Ştia că avea ce să ofere: avea cunoştinţe despre cai, despre medicamente şi plante medicinale şi multe altele, folositoare la o fermă agricolă sau de animale. Ştia că într-un asemenea loc putea fi foarte utilă şi putea câştiga mai mult decât strictul necesar. Singurul pericol era să nu dea peste nişte oameni care să nu-i ofere prilejul de a arăta ce ştie să facă.

— ... şi cam asta s-a întâmplat, îi spuse ea lui Jeebee, cu privirea aţintită spre flăcările din căminul grotei. Am fost recomandată în cele din urmă de o familie – Henderson se numeau şi erau oameni cumsecade – dar mi-au dat un singur nume, al unei singure persoane dintr-o familie. Era un bătrân pe nume Gary Brutelle. Mi s-a spus că nu avea nici soţie, nici copii, dar cu el trăiau probabil nişte tineri, nepoţi de frate sau soră, veri sau aşa ceva.

Întotdeauna se ferise să stea cu o familie sau un grup în care nu exista o femeie. Dar familia Henderson o asigurase că bătrânul Gary Brutelle era foarte cumsecade. În plus, avea cu siguranţă autoritate asupra tuturor celor care locuiau sub acoperişul lui.

Era singură informaţie pe care o obţinuse. Îşi continuă deci drumul, cu sentimentul că se apropia de Jeebee, pentru că în casa familiei Henderson se discutase despre nişte semne lăsate de cineva care era însoţit de cai şi poposise pe malurile acoperite cu sălcii ale unui mic râu din apropiere. Semnele lăsate de locul lui de popas erau recente, i se spusese.

Deci, dacă era Jeebee, probabil că se afla puţin în faţa ei.

Jeebee simţi tentaţia de a-i povesti despre urs, dar nu voia s-o întrerupă după ce se hotărâse, în fine, să vorbească.

Ea nici nu se uită la el şi continuă cu ochii aţintiţi asupra focului.

— Dar când am ajuns la casa acelui Brutelle, bătrânul murise. Nu mai erau acolo decât cei doi veri. Erau bărbaţi de vreo patruzeci şi ceva de ani şi păreau destul de cumsecade. Oricum aveam de gând să plec mai departe, dar păreau foarte amabili şi au insistat să înnoptez la ei.

Merry se opri.

— Nu trebuia să am încredere în ei.

Jeebee se încordă. De data asta ea îl privi.

— A, nu s-au atins de mine. Privi din nou spre foc. Dar după ce m-am trezit dimineaţa şi m-am dus în bucătărie, m-am pomenit cu unul dintre ei ţinând o puşcă îndreptată spre mine. Celălalt mi-a luat revolverul. Mi-au spus că discutaseră după ce eu mă culcasem şi hotărâseră să rămân acolo ca să muncesc pentru ei. Aveau nevoie de o femeie pe lângă casă. Dacă eu nu le voi da de furcă, nu-mi vor da nici ei de furcă. Dar trebuia să rămân şi gata.

Merry ezită o clipă.

— Într-un fel, nu cred că erau cu adevărat răi. Dar ţineau morţiş să mă păstreze şi ştiau că nu voi rămâne niciodată de bunăvoie. Mi-au luat deci armele şi caii – tot ce aveam – şi m-au controlat ca să se asigure că nu mai aveam nimic asupra mea, nici măcar un cuţit pe care să-l folosesc împotriva lor. În timpul nopţii mă ţineau încuiată. Iar ziua, unul dintre ei era tot timpul în preajma mea, înarmat.

Se opri şi nu mai vorbi până când, în cele din urmă, o îmboldi Jeebee să continue.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

Ea se uită la el.

— Păi, m-am gândit că e mai bine să mă prefac că accept situaţia şi poate că se vor relaxa şi atunci voi prinde o ocazie să fug. Şi cam asta s-a întâmplat după câteva săptămâni. Dar am fost nevoită să fug noaptea, doar cu

rucsacul în spate, două pături şi ceva mâncare pe care am furat-o din bucătăria lor. Am pornit orbeşte spre nord. Nici măcar n-am reuşit să-mi păstrez binoclul. Cu, el aş fi putut s-aştept să ajung undeva, sus, ca să privesc de la distanţă casele de fermă, până ce m-aş fi asigurat că era o femeie pe acolo sau vreun semn că nu era periculos să mă apropii. Dar, aşa cum au stat lucrurile, am trecut doar pe lângă câteva case, noaptea, înainte de a mă prinde ninsoarea asta. M-am furişat în şura casei unei ferme de animale, dar am plecat în zori înainte de a se trezi toţi, aşa că nu ştiu ce fel de oameni erau. Mi-am continuat drumul spre nord, dar în cele din urmă mi-am dat seama că era zadarnic. Nu mai aveam mâncare şi eram disperată. Chiar dacă în următoarea casă unde aş fi ajuns m-ar fi făcut roabă, aş fi fost nevoită să intru şi să apelez la mila lor. Dacă nu aş fi găsit o casă, m-aş fi retras pe dealuri, ca tine şi aş fi încercat să pun capcane pentru iepuri şi animale mici şi să-mi găsesc un culcuş.

Merry se uită la el.

— Restul îl ştii. Atunci m-ai găsit.

— Erai, într-adevăr, gata să te prăbuşeşti. Nu ştiu cum ai rezistat atât timp fără să tragi undeva.

— Am tot sperat că o să te ajung din urmă, spuse ea privindu-l. E ciudat. Nu te-am găsit decât după ce-mi pierdusem orice speranţă să te găsesc.

— Umblai pe jos, zise Jeebee pe un ton aspru. Ai fi murit în noaptea aceea dacă nu te-aş fi găsit.

— Poate, făcu ea, privind din nou focul. Poate că da... sau poate că nu. Aveam motive să doresc să trăiesc.

Stătu aşa, fără să vorbească, preţ de câteva secunde. Jeebee aşteptă, ascultând lemnele cum pocneau şi trosneau în cămin. În cele din urmă, Merry clătină din cap, de parcă şi-ar fi alungat din minte toate amintirile pe care le depanase. Se uită la el şi îi zâmbi.

— Ai căutat la fermă un termometru de exterior? Nu e un obiect la care să râvnească tâlharii. Trebuie să fi avut un termometru care să le arate temperatura de afară. Ai văzut vreunul?

— Nu, rosti Jeebee.

Adevărul era că nici măcar nu-i trecuse prin cap să caute. Sau, dacă o fi văzut vreunul, probabil că nu-i dăduse atenţie. Trecuse de mult de etapa în care estima vremea după gradele de termometru. Era frig, era cald, era suportabil sau insuportabil. Numai asta îl interesa pe el, ca şi pe Lup.

— Probabil că ai dreptate, spuse. Trebuie să fie unul pe acolo. Pot să caut. Dar pentru ce avem nevoie în mod deosebit de un termometru?

— N-ar trebui să-mi pui această întrebare. Ştii că am săpat groapa din cameră rece din faţă ca să ţinem carnea. Am ajuns aproape de perioada în care este suficient de frig pentru a menţine carnea îngheţată acolo. Dar trebuie să fim siguri. Dacă aducem un termometru de la fermă, putem verifica temperatura din fundul gropii.

Jeebee se simţi prost.

— Bineînţeles. O să trec mâine pe acolo şi o să încerc să găsesc unul fără să cotrobăi prea mult. Aş vrea să mai aduc carne înainte de a se strica vremea.

— Aş coborî şi eu cu tine. Ce-ar fi să mă laşi să te însoţesc şi să rămân la fermă în timp ce tu vânezi, apoi poţi să mă iei împreună cu tot ce o să mai găsesc.

Jeebee era tentat să-i explice că, dacă o va duce pe ea acolo şi apoi se va întoarce s-o ia, nu va mai putea acoperi o arie întinsă în căutarea vitelor. În timp ce el ezită, ea vorbi din nou.

— După cum ai spus şi tu, n-o să mai dureze mult vremea asta bună, poate doar încă o zi sau două, poate nici atât. S-ar putea să ningă chiar în noaptea asta şi vom intra în iarnă, spuse ea. Vreau să cobor şi să scotocesc pe acolo până nu acoperă zăpada totul.

— Bine.

Dar, aproape ca prin minune, vremea se menţinu frumoasă. Pe lângă faptul că era mai cald decât fusese până atunci – şi mai cald decât era normal în acea perioadă a anului – pe cer nu era nici un nor şi se bucurau de lungi ore de lumină pentru a-şi face treburile.

Jeebee învăţase să folosească tot mai bine pătura cu celule solare pentru a încărca bateriile. Transformatorul inclus în pătură va lucra, evident, pentru bateriile de maşină, deşi nu încărca, după cum se aşteptase, decât în ritmul unei pipete. Dură foarte mult până ce încărca bateria până la nivelul de funcţionare.

Cu toate acestea, ţinea pătura întinsă într-un loc unde soarele o putea încălzi toată ziua şi era permanent conectată la o baterie, pentru ca una dintre ele să fie încărcată cât timp era lumină. În cele din urmă, au ajuns să aibă patru baterii complet încărcate, de rezervă, care puteau fi folosite pentru iluminare suplimentară sau la nevoie, în timpul nopţii sau în zori, în caz că focul se stingea sau dacă dintr-un alt motiv aveau nevoie de mai multă lumină. Folosirea luminilor de interior de maşină le permisese bateriilor să se încarce mai repede decât le consuma Jeebee. Fusese de ajutor şi lumina focului din cămin.

Prin urmare, în dimineaţa următoare atât Merry, cât şi Jeebee au pornit în jos, spre fermă, cu caii şi cu remorcă.

Arcurile remorcii erau foarte rigide, destinate încărcăturilor grele, ca de pildă maşini sau unelte care ar fi trebuit transportate la fermă. Deci nu atenuau deloc zgâlţâiturile şi hurducăiala din timpul mersului. Totodată, remorca era mereu înclinată, fie în sus, fie în jos, sau uneori într-o parte sau alta. Rezultatul era că Merry trebuia să călărească ţinându-se de vergeaua de sus a gardului care înconjura corpul remorcii, ca să nu fie azvârlită pe jos.

De fapt, înainte de a ajunge jos, i se făcu atât de rău din cauza zgâlţâielilor, încât insistă să se oprească, se dădu jos şi merse mai departe pe picioarele ei. Dar recunoscu în curând că încă nu era în stare să meargă mult timp pe jos. Făcură un compromis, oprindu-se să se odihnească din când în când şi Jeebee promise că va construi un fel de scaun cu hamuri, tapiţat, care să fie pus în remorcă pentru cel care voia să călătorească în ea. Nu se gândise până atunci, dar se putea întâmpla ca unul dintre ei să fie vătămat undeva, departe de grotă şi să aibă nevoie să fie

transportat înapoi cu remorcă. Începu să se gândească la o metodă de a ancora şi de a capitona un pat care să fie fixat de fundul remorcii ca şi hamul.

O lăsă pe Merry la fermă. Se obişnuise atât de mult cu aceasta, încât a fost puţin şocat când văzu reacţia lui Merry, care parcă vedea un pom de Crăciun imaginar, plin cu daruri. O lăsă acolo, puţin îngrijorat că ea va fi dezamăgită constatând ce puţine lucruri erau de găsit şi plecă să vâneze.

Se dovedi a fi una dintre zilele lui nenorocoase. De cele mai multe ori găsise vite cu multă uşurinţă. Dar din când în când, fie că păreau să se fi ascuns din instinct de autoconservare, fie că el se încăpăţâna să urmeze un traseu unde nu erau vite.

Renunţase şi pornise înapoi spre fermă, când se pomeni că sperie o mulţime de iepuri cu caii şi remorca, pe măsură ce înainta. Se părea că, la fel de inexplicabil cum dispăruseră vitele din calea lui, acea zonă era acum brusc populată de aceste rozătoare. Puşca lui de.30/06 era o armă prea grea pentru nişte animale atât de mici. O împuşcătură directă ar fi spulberat pur şi simplu corpul animalului. Dar erau destui şi putea să încerce împuşcături în cap; şi reuşi în cele din urmă să omoare trei în felul acesta, le scoase maţele şi curăţă stârvurile, apoi le duse la fermă legate de balustrada remorcii.

Spera că Merry găsise un număr satisfăcător de fleacuri precum termometrul, ca să nu fie dezamăgită de vizita ei la fermă, dar o subestimase total.

Era evident că-l zărise când el era încă departe şi ieşi la vedere, făcându-i cu mâna ca să-i atragă atenţia. Îi făcu şi el cu mâna şi veni spre ea. Merry îl întâmpină fericită.

— Adu remorca s-o încărcăm, spuse ea.

Jeebee o urmă în spatele casei de fermă, unde găsi o grămadă de saci de plastic. De saci ştia. Găsise un teanc întreg într-una dintre clădirile anexe şi se părea că pe tâlhari nu-i interesaseră. Dar ea umpluse şase dintre ei cu diverse obiecte, a căror identitate n-o putea ghici prin plasticul lăptos, semitransparent.

Capitolul 31

— CE-S TOATE ASTEA? Se miră el, căci erau şase saci mari, plini-ochi şi legaţi cu sârme. N-am nimic în remorcă, le putem căra. Dar unde o să le punem după ce le ducem la grotă?

— O să vezi, spuse Merry. Faţa ei avea o expresie aproape jucăuşă. Oricum, cei mai mulţi sunt uşori, iar dintre ceilalţi, unii nu trebuie băgaţi în grotă.

— Dar ce e în ei? Întrebă Jeebee.

— Tot felul de fleacuri, dar sunt folositoare, spuse Merry. Sunt o mulţime de legume rădăcinoase din grădină. Pe unele le vom mânca, dar pe cele mai multe le vom păstra ca să le plantăm la primăvară.

Jeebee dădu să deschidă gura ca să-i spună că vor pleca mai departe la primăvară, de îndată ce vremea va fi suficient de bună pentru a călători. Dar se abţinu, gândindu-se că după ce suferise atât, era nedrept să-i răpească aceste clipe plăcute. Merry va avea destul timp să descopere că nu vor mai fi în nici un caz acolo la vremea când legumele sădite de ei primăvara vor fi bune de cules.

Îl surprinsese câte lucruri adunase ea. Dar a fost şi mai surprins – şi impresionat – când au ajuns din nou la grotă şi ea i-a arătat tot ce găsise. Erau obiecte foarte variate, de la termometrul de exterior despre care vorbise mai devreme, până la o serie de cutiuţe cu diverse condimente, incluzând sare, zahăr, praf de copt şi bicarbonat alimentar, săculeţe cu fasole, mazăre şi alte legume uscate, pe care Jeebee nici nu se gândise să le caute.

În afară de acestea, mai erau şi alte obiecte mici, dar folositoare, precum cârlige pe care le puteau fixa în pereţii lor din scânduri, pentru a atârna diverse lucruri şi covoare vechi, pline de găuri, ignorate de tâlhari, dar pe care Merry intenţiona să le pună pe jos în încăperea din interiorul

grotei pentru a le ţine cald la picioare şi poate şi pe pereţi.

Mai adusese multă lână de diferite culori.

— Ai tricotat ceva până acum? Îl întrebă ea pe Jeebee.

Jeebee îşi aminti cu vinovăţie că Merry îi băgase în bagaje andrele şi lână înainte de a părăsi căruţa, insistând că trebuia să-şi tricoteze lucruri precum mănuşi şi căciuli.

— Nu. N-am avut timp.

— Ei bine, o să ai timp la iarnă.

Merry avusese dreptate când spusese că lucrurile adunate de ea nu vor ocupa mult spaţiu în partea interioară a grotei, după cum se aşteptase Jeebee, de îndată ce vor fi puse în ordine. Le-a aşezat pe cele mai multe pe lângă pereţi, în afară de obiectele ce urmau să fie folosite la gătit; pe acestea le puse lângă cămin, spunând că va face nişte rafturi lângă foc, ca să le aibă la îndemână.

— De fapt, spuse ea, am avea nevoie de multe rafturi aici. Pot să fac şi asta în timp ce tu eşti ocupat cu altceva.

Jeebee a fost nevoit să-i dea dreptate. Aveau într-adevăr nevoie de rafturi. Îi trecuse prin cap să le facă, dar nu în viitorul apropiat. Erau alte lucruri – chiar şi forja pentru fierărie – pe care le considera prioritare. Dar acum situaţia se schimbase, desigur.

Jeebee jupui iepurii – îi măgulea orgoliul faptul că se pricepea mai bine decât Merry. Ea recunoscu asta fără ifose, spunând că era obişnuită să facă curat şi să gătească folosind carne de animale domestice, dar la vânat nu se pricepea, din simplul motiv că la căruţă nu prea mâncau vânat.

Au pus iepurii la fiert şi Merry a curăţat nişte legume şi le-a pus să fiarbă în aceeaşi oală. Jeebee mai luase şi el din când în când legume din grădină, gândindu-se că nu erau prea multe acolo şi putea să mănânce câteva, în mod regulat, fără a epuiza stocul.

Legumele fierte la un loc cu iepurele au fost delicioase. Problema pe termen lung a echilibrării regimului lor alimentar a fost şi ea rezolvată de Merry într-un mod neaşteptat. Lui Jeebee nu-i trecuse niciodată prin cap să caute vitamine la fermă.

Merry se dusese să caute şi găsise un stoc pentru aproape un an. Mai făcuse şi o altă mare descoperire. Jeebee privise uimit mai devreme cum ea scosese câteva săculeţe cu fasole şi mazăre uscată. Dar uimirea îi spori când Merry scoase apoi dintr-un alt sac o roată de caşcaval acoperită cu parafină, lată de optsprezece centimetri şi groasă de cinci centimetri.

— Unde-ai găsit-o? Întrebă Jeebee. Puteam să jur că am cotrobăit prin toată casa căutând alimente care le-au scăpat celor care au jefuit-o; şi am constatat că luaseră tot ce se putea mânca. Am găsit, e drept, nişte făină şi alte asemenea lucruri. Dar am căutat şi o pivniţă pentru rădăcinoase şi n-am găsit.

— Ţi-a trecut prin cap să cauţi sub pardoseală bucătăriei? Se interesă Merry.

— Sub pardoseală bucătăriei?

— Bineînţeles. Nu există loc mai bun ca să pui alimente la care vrei să ajungi repede, dar pe care nu vrei să le ţii în bucătărie. E un loc răcoros, dar uscat, în care alimentele nu îngheaţă.

— În bucătărie..., spuse Jeebee căzând pe gânduri. N-am observat în bucătărie nimic care să semene cu o trapă spre un loc de dedesubt.

— Trapa e în partea unde e şi cămara cu multe rafturi, zise Merry. Cei care au jefuit-o au înşfăcat pur şi simplu ceea ce doreau de pe rafturi şi nu s-au uitat în jos. Şi tu ai făcut acelaşi lucru, nu? Te-ai uitat în cămară, n-ai văzut acolo practic nimic în afară de cutiuţele cu condimente şi ai renunţat. Aşa e?

Jeebee confirmă, dând încet din cap.

— Da. N-am cercetat podeaua. Pe tine ce te-a îndemnat s-o faci?

— Eram sigură că trebuie să existe aşa ceva. Am mai văzut asemenea locuri de acces în bucătăriile caselor. Este firesc să ai aşa ceva. Apropo, mai sunt multe acolo şi ar fi bine să ne grăbim să le luăm până nu se strică vremea de tot. Sunt alimente care altminteri n-ar fi îngheţat, casa de deasupra fiind încălzită. Dar acum, când e doar o ruină,

toate vor îngheţa acolo la fel de tare cum va îngheţa carnea în groapa noastră frigorifică din faţă. În primul rând, mai este caşcaval. Şi mai sunt şi astea.

Ridică un flacon mare cu tablete lungi, de culoare închisă.

— Vitamine, spuse ea. Din cele care se iau una pe zi. Vom lua amândoi fiindcă suntem nevoiţi să mâncăm multă carne. Ne va fi şi caşcavalul de folos. Are vitaminele C şi D.

În timp ce se făcea mâncarea, Jeebee se duse în încăperea care dădea afară, ca să vadă cum mai progresase Merry cu groapa frigorifică pe care o săpase în cameră rece. Se gândise că îşi putea folosi timpul liber ca s-o termine. Dar constată că Merry îşi folosise foarte eficient timpul pe care îl avea la dispoziţie. Fie că era deja mai puternică decât îşi imaginase el, fie că se ambiţionase să demonstreze că poate efectua excavarea. Oricum, socoti că nu era înţelept să intervină şi s-o termine în locul ei.

Dacă tot ieşise şi avea timp liber, străbătu cameră rece, trecu de colţul în care Lup îşi făcuse obiceiul să se ghemuiască şi pătrunse în zona unde urma să instaleze fierăria.

Acolo nu era mai nimic, în afară de câţiva bolovani pe care-i adunase deja şi o grămadă mare de argilă. Găsise multă argilă depusă în albia râului, după ce căutase timp îndelungat pe o distanţă destul de mare şi o adusese la grotă, treptat, în găleţi luate de la fermă.

Cele două găleţi pline pe care le cărase de fiecare dată fuseseră o încărcătură grea pe distanţa aceea, dar conţinutul lor era de nepreţuit. Piatra cu mortar din argilă va fi excelentă pentru groapa în care va face focul. Dar acum îşi dădu seama că ar fi bine să ducă argila în încăperea din interior înainte de a îngheţa în locul unde era. Altminteri nu va mai reuşi niciodată s-o sfărâme în bucăţi, pentru ca apoi s-o încălzească, s-o înmoaie şi s-o amestece cu apă ca să formeze mortarul.

Cele două găleţi mai erau încă acolo. Luă o lopată din interiorul grotei, unde-şi ţinea sculele ca să nu le roadă Lup cozile şi ieşi să încarce găleţile şi să înceapă să ducă argila

înăuntru.

— Ce-i asta? Întrebă Merry când el aduse înăuntru primele două găleţi.

El îi povesti pe scurt ce voia să facă.

— Şi erai îngrijorat că voi ocupa eu tot spaţiul de aici!

N-a spus mai mult. Jeebee reuşi să mute toată argila înainte de a fi gata mâncarea. Alcătui din ea o piramidă rudimentară lângă peretele de nisip, singurul perete al grotei pe care-l va excava mai mult de îndată ce va fi imobilizat în grotă de vremea rea, fiind silit să lucreze numai înăuntru.

Carnea de iepure era fragedă şi gustoasă.

— E, totuşi, o schimbare în bine, după ce am mâncat tot timpul numai carne de vită, spuse Merry în timp ce mâncau. Nu crezi?

— Ba da, răspunse Jeebee.

Adevărul era însă că el nu prea simţea deosebirea. La un moment dat, după ce plecase din Stoketon, gustul mâncării începuse să nu-l mai intereseze. Foamea era mai importantă şi orice hrană i se părea bună. Nu simţea lipsa nici unui gust anume şi nici nu regreta alimentele pe care le consuma înainte şi care acum nu se mai găseau.

De fapt, căuta să obţină senzaţia de stomac plin şi nu să-şi satisfacă un gust anume.

Merry se străduise însă să facă o mâncare gustoasă cu carnea de iepure, folosind condimentele pe care le adusese. Jeebee nu voia s-o jignească. Dar în particular, l-ar fi mulţumit orice altă carne, adăugată la legume.

În seara aceea, în timp ce şedeau în faţa focului, ea începu să-i povestească pentru prima dată despre ultimele zile petrecute în căutarea lui.

Cei mai mulţi oameni la care se oprise o ajutaseră mult. Unii fuseseră indiferenţi. Alţii fuseseră primitori numai din obligaţie sau gândindu-se că în viitor ar putea avea nevoie de Paul şi de căruţa lui.

Aproape toţi considerau că Merry făcea o prostie căutând o persoană care probabil dispăruse. O persoană care, în noile condiţii de atunci, nu va fi probabil găsită. Dar

cât timp a trecut prin zona în care oamenii îi cunoşteau pe ea, pe Paul şi căruţa, vizitele au fost plăcute.

În timp ce ea vorbea, Jeebee era tot mai uimit. Îl uimea nu numai curajul ei de a fi pornit în căutarea lui, dar şi perseverenţa cu care urmărise această unică ţintă de a-l găsi pe el. Avea în ea o forţă pe care el n-o apreciase niciodată cu adevărat.

— Ştii, îi spuse ea când, în sfârşit, se ridicară din faţa focului şi se duseră să se culce, ar trebui să schimbăm rolurile între noi câteva zile. Să mă ocup eu de vânătoare, iar tu să lucrezi aici sau la fermă, unde preferi. Apropo, unde preferi să lucrezi?

— Trebuie să mă apuc de nişte treburi aici, de pildă să construiesc forja până nu se face prea frig acolo, zise el, pentru că la asta se gândea în primul rând. Dacă mai aştept mult, argila o să îngheţe.

— E ciudat că n-ai găsit nici o forjă în clădirea unde spuneai că trebuie să fi fost fierăria fermei, spuse Merry. Forja nu ia foc.

— Poate că foloseau o forjă portabilă şi tâlharii au luat-o cu ei. Nick mi-a zis că există forje portabile. Odată, de mult, se vindeau la Sears sau la Montgomery Ward. Poate că încă se mai vând – pardon, adică s-au vândut înainte de Prăbuşire. Era un fel de vas de metal cu trei picioare pe care puteai să-l ridici, să-l duci unde vrei şi să faci în el foc cu cărbuni. Aşa ceva e uşor de transportat.

— Poate că ai dreptate.

În dimineaţa următoare Merry plecă însoţită de cei doi cai şi înarmată cu puşca. N-a luat remorca, plănuind s-o folosească în locul ei pe Sally, drept cal de povară. Vremea era încă bună, deşi cam rece şi cerul era senin. Jeebee îşi făcea griji pentru ea, fără să vrea. Dar spusese că se va ţine aproape de dealuri.

Rămas singur în grotă, începu să lucreze la forjă. Trebuia să construiască un fel de puţ din bolovanii pe care-i adunase. Aveau un diametru de circa nouă centimetri şi erau cei mai rotunzi bolovani pe care-i găsise. Construi cu ei un perete circular, umplând spaţiile dintre ei cu mortar.

Părţile laterale erau înălţate în jurul unui buştean pe care-l aşezase în unghi când pereţii ajunseseră la vreo nouă centimetri deasupra pământului, astfel încât capătul de sus să pătrundă în partea superioară a gropii pentru foc.

Spaţiul lăsat de buştean după ce îl scoase urma să fie folosit drept canal pentru curentul de aer sub presiune furnizat de foalele de picior pe care plănuia să le construiască mai târziu.

În zilele următoare, în timp ce Merry aduna carne, el a construit peretele până ce a ajuns la circa un metru înălţime faţă de pământ. Apoi l-a umplut cu pietrele rămase, până la nivelul la care ieşea buşteanul aşezat în unghi şi în felul acesta a alcătuit fundul gropii pentru foc.

Scoase, în sfârşit, buşteanul şi căptuşi groapă pentru foc şi interiorul tunelului pentru aer cu un strat neted de argilă.

În a treia zi, forja era gata şi argilă de pe ea se usca. Între timp se apucase să lucreze serios la foaie. Le făcu pur şi simplu din două bucăţi triunghiulare de lemn, unite pe părţile laterale cu o bucată de piele care se mărea de la lăţimea de nouă centimetri la orificiul de lemn fixat în canalul pentru aer, până la treizeci şi cinci de centimetri în jurul capătului lat din spate, unde ataşase două mânere solide, lungi de douăzeci şi cinci de centimetri, de fiecare parte a scândurii.

Fiind trase de mânere, foalele aspirau aerul prin valva de piele de sub orificiul din partea lor superioară, de lemn, apoi împingeau aerul în sus, pe canalul din forjă, când cele două părţi erau din nou apropiate cu ajutorul mânerelor.

Plănuise să fixeze un mâner şi o parte a foalelor înfigându-le în pământ şi să pompeze foalele apăsând cu piciorul pe partea de sus a mânerului pentru a uni cele două laturi de lemn, după ce foalele se vor umfla. Pentru asta avea însă nevoie de un mecanism care să despartă partea de sus de cea de jos, ca s-o umfle.

Rezolvă problema ataşând de partea de sus o frânghie trecută printr-un scripete fixat bine de una dintre grinzile de doi pe patru ale firavului acoperiş. Celălalt capăt al

frânghiei trecute prin scripete avea o contragreutate.

Acum putea împinge mânerul de sus până la podea, cu piciorul, strângând foalele şi astfel contragreutatea îl trăgea din nou în sus, umflându-le când îşi lua piciorul de pe mâner. Putea pompa aer în focul pe care-l va face în forjă şi în acelaşi timp va avea mâinile libere, ca să poată lucra.

Toate astea i-au luat ceva mai mult de trei zile. În fiecare seară, după ce Merry ajungea acasă, mâncau, apoi se aşezau în faţa focului, unde ea îi povestea ceva mai relaxată despre lunga ei călătorie în căutarea lui. Parcă n-ar fi putut să se despartă de acel subiect, dar în acelaşi timp avea impresia că Merry se tot învârte în jurul unei părţi pe care îi era greu s-o povestească.

Pe Jeebee începură să-l neliniştească frământările ei. Dar, obişnuindu-se să nu pună întrebări, nu putea s-o oblige să vorbească.

În ziua următoare celei în care terminase forjă, montă deasupra ei un burlan pentru a scoate prin el vaporii produşi de foc în afara peretelui din faţă. Nu-şi mai amintea şi unicul curs de chimie din liceu nu-l ajuta să afle precis ce fel de vapori nocivi putea să emane mangalul făcut de el.

Dar, cu ajutorul curentului de aer de la fund şi al burlanului deschis spre afară, deasupra focului din forjă, cea mai mare parte a gazelor va fi probabil eliminată, iar prin pereţii cu găuri neastupate din jur va pătrunde suficient aer. În sfârşit, făcu un mic foc cu lemne în forjă şi, după ce se aprinse bine, adăugă mangalul.

Era emoţionat şi încântat văzând cum micul foc de lemne aprindea mangalul. Cu câteva zile înainte, adusese nicovala scoasă din fierăria acoperită cu cenuşă de la fermă. O ţinuse pregătită lângă forjă; acum făcu o experienţă, încercând să încălzească şi să îndoaie o bucată de fier cornier, folosind ciocanul de la fermă după ce fierul se înroşi ca o cireaşă.

Fierul cornier se îndoi. Reacţiona la loviturile de ciocan, nu foarte elegant, dar mult mai bine decât ar fi reacţionat dacă ar fi fost rece.

Avea sentimentul victoriei. Merry nu venise încă acasă.

Dacă ar fi fost acolo, s-ar fi dus imediat la ea să-i arate că fierăria lui era în stare de funcţionare.

Nu mai pompă la foale şi lăsă mangalul să se stingă de la sine.

Teoretic, ar fi trebuit să se stingă înainte de a se transforma total în cenuşă. Mai târziu va trebui să nu uite să verifice. Făcuse în mod regulat mangal prin vechea metodă: aprindea un foc zdravăn cu multe lemne uscate, apoi îl acoperea cu pământ ca să ardă încet, ferit de oxigenul din aer. Trebuia să folosească esenţe tari, precum lemnul de stejar. Din păcate, era nevoie să lucreze cu lemn de pin, dar era lemn uscat şi solid, producând un mangal utilizabil.

Lucrând în acest fel, adunase o cantitate destul de mare de combustibil pentru forjă. Dar, când ieşi să vadă grămada pe care o pusese afară, lângă peretele fierăriei, îşi dădu seama că va trebui să continue toată iarnă să fabrice combustibil, dacă avea de gând să folosească forja în mod regulat. Când foalele pompau aer în ea, forja consuma combustibil.

Se întoarse să lucreze în încăperea din interiorul grotei. De când o regăsise pe Merry, plănuia să sape mai adânc în peretele nisipos pentru ca mai târziu să poată construi o încăpere ceva mai mare în interior. Merry încă nu aşternuse pe jos covoarele zdrenţuite, după cum îşi propusese, tocmai pentru că el îi spusese de intenţia lui de a mai săpa. Nu avea rost să pună covoarele şi pe urmă să cadă nisip pe ele.

Lucra pe cât putea de curat, dar foarte repede aerul se umplu de praf şi totul se vedea ca prin ceaţă, în lumina firavă furnizată de lămpile de interior de maşină. Era tentat să folosească reflectoarele pentru curte pe care le găsise la fermă. Pătura solară încărca excelent bateriile. Pătrundea puţină lumină de zi prin fereastra din faţă a camerei reci şi prin uşa încăperii din interior pe care o lăsase deschisă, dar nu-i era suficientă. Trebuia să ştie exact unde şi ce sapă.

În cele din urmă renunţă, ca să se aerisească încăperea înainte de a ajunge Merry acasă şi ieşi să adune şi să taie

lemne pentru cămin, o treabă care nu se termină niciodată.

Niciodată nu puteau avea prea multe şi le stivuia, ca să le aibă la îndemână, lângă peretele exterior al grotei, unde mai târziu grămada va constitui şi o pavăză împotriva vântului, dacă nu şi împotriva frigului. În cele din urmă, veni şi Merry acasă cu o cantitate măricică de carne şi cu câteva lucruşoare de la fermă, care alcătuiseră o povară destul de grea pentru Sally.

— Am avut noroc, îi spuse ea lui Jeebee în timp ce descărcau bagajele şi scoteau şeile de pe cai. Am găsit un viţel singur-singurel aproape chiar în clipa când am ajuns la şes. Aşa că restul timpului l-am petrecut la fermă. Cum merge forjă?

— E gata, strigă Jeebee. Nu mai avem timp astă-seară să aprindem luminile înăuntru, dar dacă ai răbdare până mâine dimineaţă, înainte de a pleca o să-ţi arăt cum funcţionează.

În după-amiaza aceea şi în seara care a urmat, Merry n-a mai vorbit despre călătoria ei în căutarea lui Jeebee, ci despre orice altceva: despre vânătoare, despre fermă şi multe alte lucruri. Tonul ei era precipitat şi vesel. Se agită prin interiorul grotei. În cele din urmă, aproape cu regret, căzu de acord că trebuie să se culce, deoarece se trezeau întotdeauna în zori.

Jeebee adormi aproape imediat, după cum îşi făcuse obiceiul. Se trezi găsind-o pe Merry lipită de el şi plângând la pieptul lui.

— Ce este? Întrebă el, cuprinzând-o în braţe.

— Ţine-mă strâns, rosti Merry printre suspine.

El o strânse şi mai tare în braţe. Plângea în hohote. Era acel gen de plâns care-l sfârşeşte pe cel care plânge.

Altădată, se gândi Jeebee, i-ar fi trecut prin minte tot felul de întrebări şi bănuieli referitoare la frământările ei. Dar în ultimele luni se schimbase mult. Îi va explica până la urmă. Nu avea rost să încerce s-o preseze. O frământa ceva, o amintire şi el nu putea decât să fie pentru ea o fortăreaţă şi să aştepte. Deci va aştepta.

Îşi lipi tandru obrazul de părul din creştetul ei şi încercă

s-o aline cât mai mult cu prezenţa lui. Fără nici un motiv, îşi aminti cum venise Lup la el în albia râului, când îşi scrântise glezna. Adesea, Lup venea când el dormea sau când nu era nici treaz, nici adormit şi aproape că nu percepea apariţia lui. În mod invariabil, Lup îl adulmeca din cap până în picioare, apoi îi împungea cu nasul un braţ sau corpul. Era mai degrabă o „ridicare a nasului”, îşi spuse Jeebee, deoarece Lup îşi strecura de fapt vârful nasului sub un braţ sau un picior şi apoi îl împingea în sus, ca să vadă dacă Jeebee reacţionează în vreun fel.

În momentul în care Jeebee se trezea de-a binelea sau reacţiona, Lup fie îl saluta, fie – cel mai adesea – părea să-şi piardă pur şi simplu tot interesul, se întorcea, se îndepărta şi dispărea.

Dacă n-ar fi citit cărţile despre lupi, Jeebee n-ar fi înţeles ce făcea el. Dar cu ajutorul lor, acum ştia. Lup voia pur şi simplu să se asigure că Jeebee este viu. La început, pe Jeebee îl şocaseră trecerile lui bruşte la o indiferenţă totală. Şi totuşi, era acelaşi animal care îi adusese hrană în singurul mod în care putea – în stomacul lui.

Lupii iau lucrurile aşa cum sunt, îşi spuse Jeebee şi acum ajunsese şi el să procedeze la fel.

Aşteptă. Merry mai plânse un timp. În cele din urmă, zbuciumul ei încetă, trupul i se relaxa, lacrimile se transformară în suspine uscate, suspinele în tăcere. Rămase nemişcată mult timp, i se păru lui, lipită de el. Apoi, aproape cu bruscheţe, îşi desprinse braţele din îmbrăţişarea lui, se ridică în capul oaselor şi se şterse la ochi.

— Hai să ne sculăm şi să facem focul, spuse ea.

Se dădu jos din pat fără să aştepte răspunsul lui, se înfăşură într-o pătură şi se duse la foc, unde se ghemui şi puse lemne peste jăraticul care încă mai mocnea în cămin. Jeebee se sculă, îmbrăcă pantalonii şi scurtă şi se aşeză lângă ea.

Flăcările se înălţară şi ei se aşezară pe cele două scaune pe care le adusese Jeebee de la fermă, în faţa căminului. Merry luă ceainicul de pe cârlig şi îl cântări în

mână. Constatând că mai era apă de ceai în el, îl agăţă din nou şi răsuci vergeaua astfel încât să vină deasupra flăcărilor.

Continua să tacă, aşa că nici Jeebee nu spuse nimic. Şedeau în tăcere. După un timp, când apa s-a înfierbântat, ea i-a umplut cana, apoi a umplut-o pe a ei, ţinând-o cu ambele mâini ca şi cum voia să se încălzească. Focul degaja acum suficientă căldură, deci nu mai avea nevoie să se încălzească, dar ea continua să ţină cana în căuşul palmelor.

— N-am mai plâns până acum, rosti ea spre foc. N-am putut.

— Ai chef să-mi povesteşti? Întrebă Jeebee.

— Da. Am vrut s-o fac din clipa în care te-am găsit. Dar nu puteam.

Tăcu.

— Ţii minte caii?

— Da, spuse Jeebee, înţelegând la care cai se referea ea.

— Ştii despre care vorbesc? Insistă ea.

— Cei care erau întotdeauna pregătiţi, cu şeile pe ei, legaţi de capătul căruţei în timp ce mergeaţi.

În timp ce rostea aceste cuvinte îi revenea în memorie imaginea lor. Cei trei cai – patru, după ce se alăturase şi el echipajului căruţei – toţi cu şeile pe ei, cu bagajele în spatele şeilor şi cu câte o puşcă încărcată atârnată de şa şi legaţi cu capetele hăţurilor de nişte bare din dosul căruţei. Îşi aminti că, indiferent pe ce cal călărea Merry, acesta avea întotdeauna o puşcă agăţată de şa. Iar ea avea întotdeauna un pistol vârât în tocul agăţat de centura din jurul taliei şi un rucsac plin în dosul şeii. Aceste rucsacuri, aflase el în a treia zi de când se alăturase căruţei, conţineau obiectele esenţiale pentru a supravieţui, în măsura în care Paul le putea furniza. În ele erau stocul ascuns de antibiotice al lui Paul, muniţie şi pistoale care constituiau o marfă de schimb preţioasă, pături, îmbrăcăminte şi alte lucruri necesare. Caii care cărau aceste obiecte erau pregătiţi pentru eventualitatea în care

unul dintre ei trebuia să fugă.

Merry îl privise preţ de o secundă când îi pusese ultima întrebare, dar acum îşi aţinti privirea asupra focului.

— Ne aşteptau, spuse ea cu un glas ferm. Ne aflam pe o şosea destul de bună – nu era o şosea cu două benzi, ci una locală în stare acceptabilă, cu teren liber pe o distanţă de vreo cincisprezece până la treizeci de metri de fiecare parte, dincolo de care erau copaci...

Râse cu amărăciune.

— Dacă n-ar fi fost aşa, n-aş mai fi acum aici. M-ar fi luat şi pe mine...

Glasul i se stinse. El aşteptă. În cele din urmă, Jeebee vorbi.

— Oamenii din zonă nu v-au prevenit de pericol?

Lui Merry nu-i era nici acum uşor să-i povestească. Era clar că trebuia s-o tragă de limbă, cu blândeţe, să-i pună întrebări care s-o determine să i se destăinuie.

— Nimeni din împrejurimi nu ne-a spus nimic, răspunse tristă Merry. Nu cred că ştiau nici ei că umblau tâlhari pe acolo.

— Trebuie să fi ştiut cineva de acolo, dacă ei vă aşteptau, gata să vă atace.

— Da, ne aşteptau. Habar n-am de unde ştiau. Poate că poposiseră prin apropiere, în vreun petic de pădure, sau poate într-un loc care fusese deja prădat. Dar n-am fost preveniţi în nici un fel. Dintr-o dată ne-am pomenit cu ei, ivindu-se dintre copacii de pe ambele părţi ale drumului.

— Deci atacul fusese plănuit.

— Da, spuse Merry pe un ton indiferent.

Vorbea tot către foc, ca şi cum acolo vedea toate faptele importante, în jăraticul care ba se stingea, ba se aprindea, acolo unde era cea mai mare căldură, sub flăcări.

— A fost o ambuscadă. Clătină uşor din cap. Erau prea mulţi ca să le putem ţine piept, dar ei se aşteptau la o luptă uşoară.

Tăcu din nou. Jeebee aşteptă. Dar de data asta, parcă îi lipseau cuvintele cu care să continue povestea. El o îmboldi cu încă o întrebare, ca Lup care-i împunsese braţul cu nasul

când el era imobilizat în culcuş.

— Cum şi-au închipuit ei că va fi?

— Nu ştiu, spuse Merry, cu acelaşi glas stins, către flăcări. Probabil au crezut că ne vor răzbi uşor. Cred că erau peste o sută. Au lăsat căruţa să ajungă chiar în mijlocul zonei unde aşteptau, apoi au ieşit dintre copaci. Am avut noroc că mă întorsesem, după ce plecasem mai departe, ca de obicei, după Missy – îl privi doar o secundă pe Jeebee –, tu n-o ştii. Am luat-o la schimb după ce ai plecat tu. Încă nu era dresată să stea pe lângă căruţă şi mai fugea uneori…

Merry se opri o clipă.

— Dacă nu m-aş fi dus după ea... dar m-am dus şi când ei au înconjurat căruţa, erau cu mult înaintea mea. Am auzit sirena de alarmă când a tras-o tati, m-am uitat înapoi şi i-am văzut năpustindu-se călare spre ea din ambele părţi. Apoi sirena a tăcut şi mi-am dat seama că tati era deja înăuntru împreună cu Nick. Aproape în acelaşi timp, am auzit mitralierele noastre, amândouă răpăiau... Atunci am fugit.

Jeebee aşteptă.

— Ştii care era vorbă lui, continuă ea pe un ton posac. „Fugi cu calul cât mai repede. Nu te uiţi înapoi.”

Se opri din nou. Lumina focului se reflecta în părul ei. Şedea cu coatele pe genunchi, aparent total concentrată asupra focului. Clipele de tăcere se prelungeau.

— Am fugit, spuse ea în cele din urmă cu un glas monoton. Cred că m-au urmărit câţiva un timp, dar nu sunt sigură. Am continuat să fug şi după un timp am ajuns atât de departe, încât nu mai auzeam împuşcăturile…

Se opri. Din nou, tăcere. Nu se auzea decât focul trosnind şi pocnind.

— N-aveau cum să ştie cât de bine pregătiţi erau tati şi Nick pentru a lupta împotriva lor, continuă ea în cele din urmă. Probabil că au fost surprinşi…

Ridică încet capul şi-l privi pe Jeebee în ochi.

— Ştii că mai avea el o vorbă, zise ea, apoi aşteptă.

Jeebee confirmă din cap şi ea continuă.

— Nu încerca să te întorci, ne spunea tot timpul. Să nu

te întorci niciodată.

Avea încă ochii aţintiţi asupra lui Jeebee. El ar fi dorit să întindă mâna şi s-o atingă, s-o aline, dar se temea că în clipa aceea chiar şi acel gest ar putea fi nepotrivit.

— Tu te-ai întors, spuse Jeebee.

Ea îşi coborî privirea şi încuviinţă din cap. El aşteptă.

— Am pătruns adânc într-o pădure şi am aşteptat acolo – cred că vreo două ore, spuse ea către jăratic. În cele din urmă, m-am întors... încet. Aveam binoclul la mine. Am găsit un loc din care se vedea bine, la vreo sută şi ceva de metri distanţă. Aş fi putut să mă apropii şi mai mult. Toată atenţia lor era îndreptată asupra căruţei. Au încercat să-i dea foc. Banca din faţă nu mai era, pereţii de lemn din faţă şi din spate nu mai erau, pânza cu semnul nostru era arsă şi cauciucurile la fel. Nu mai rămăsese decât partea de oţel de dedesubt. Erau sus, lângă corpul de oţel al căruţei şi probabil că îşi dăduseră seama că nu era o pradă uşor de cucerit, cum îşi închipuiseră ei. Mitralierele le dovediseră, probabil, acest lucru. Ştiau că nu le va fi uşor să ajungă la tati şi la Nick.

Acum ochii ei îl ţintuiau pe Jeebee, de parcă se agăţa de el numai cu privirea.

— Se răspândiseră în două evantaie, în faţă şi în spate, fiind astfel în afara bătăii mitralierelor noastre prin ţevile scoase afară din orificiile căruţei, spuse ea. Şi nu mai trăgeau nici ei. Dar în timp ce priveam, au început să tragă din nou, între roţi şi sub fundul căruţei. Încercau să încingă carapacea de metal a căruţei, ca să-i scoată pe tati şi pe Nick de acolo sau să-i ardă de vii înăuntru. Îi vedeam. Erau ca mulţimea deasă de la circurile la care mă duceam când eram mică, spuse ea. Aşteptau efectul focului de sub căruţă. Nu puteam face nimic; nu ştiam dacă tati şi Nick mai puteau face ceva. Dar tati avea ceva de făcut. Tati nu mi-a spus niciodată.

Jeebee aşteptă. Merry îşi muşcă buzele.

— Nici tu n-ai ştiut ce plănuiseră, nu? Îl întrebă ea pe Jeebee. Nu ţi-au spus, nu-i aşa? Nu. Sigur că nu. Dacă n-au vrut să-mi spună mie, nici tati, nici Nick nu ţi-ar fi spus ţie

aşa ceva. N-au vrut să-mi spună fiindcă nu voiau să ştiu, de teamă că nu aş fi plecat atunci.

Merry trase adânc aer în piept.

— Şi deodată, spuse ea, s-a produs explozia. Căruţa era parcă un imens baton de dinamită. Am văzut o fulgerare strălucitoare preţ de o fracţiune de secundă, apoi chiar şi în locul unde eram, am simţit cum mă împinge suflul, iar zgomotul m-a asurzit o clipă. Am fost şi surdă şi oarbă pe moment, apoi, când mi-am revenit, căruţa nu mai era. Dispăruse cu totul. Şi dispăruseră şi tâlharii care erau în apropierea ei. La vreo cincisprezece metri de ea zăceau cadavrele câtorva tâlhari. Nimeni nu mişca. Nimeni. Se terminase. Totul se terminase.

Merry închise ochii şi se lăsă pe speteaza scaunului, de parcă ar fi obosit.

Jeebee se ridică de pe scaunul lui, îngenunche lângă al ei şi o cuprinse în braţe, ţinându-i cu o palmă capul lipit de capul lui.

— Au procedat astfel ca să fie siguri că tu vei pleca.

Simţi lângă capul lui cum ea confirmă dând uşor din cap.

Rămaseră un timp aşa, nemişcaţi. Apoi Merry tresări, se desprinse din braţele lui şi se întoarse să-l privească în ochi. Îi zâmbi şi îi luă braţul, împingându-l ca să se ridice şi să se aşeze pe scaunul lui.

Îi zâmbi din nou.

— Acum mă simt bine. Mă simt bine după ce ţi-am povestit. Acum, după ce ştii şi tu, îmi va fi mai uşor.

Jeebee se aşeză, încă privind-o şi gândindu-se ce să-i spună.

N-avea ce. După un timp, ea luă ceainicul şi îi umplu încet cana, apoi îşi mai turnă puţin în cana ei şi sorbi încet.

Şedeau acolo în tăcere, privind amândoi focul. Din când în când, Jeebee se apleca să ia câte un lemn şi să-l bage în foc.

Capitolul 32

ÎN CURSUL SĂPTĂMÂNII URMĂTOARE, iarna se instală definitiv. Începu cu un viscol care îi imobiliza timp de trei zile în grotă. A urmat un interval de vreme senină, apoi de viscole cam la două zile, care durau de la câteva ore până la câteva zile.

Stratul de zăpadă creştea rapid. Jeebee a reuşit să mai facă doar două drumuri cu remorcă. După aceea, a fost silit să meargă cu rachetele, fără cai, trăgând sania după el.

Pe dealuri, mai ales între copaci, mărimea stratului de zăpadă era extrem de variată. În unele zone era foarte mic, în altele troienele aveau trei metri sau poate şi mai mult. Povârnişul şistos era acum o pantă de zăpadă sclipitoare a cărei adâncime nu putea fi apreciată, iar pe panta mai abruptă din vârful malului cu care se termina începuse să se formeze o surplombă adâncă alcătuită din zăpadă adusă de viscol, care stătea agăţată ameninţător deasupra întregului povârniş de dedesubt.

După ce cercetă zona de la o distanţă respectabilă, Jeebee o ignoră complet. Ar fi putut să încerce s-o traverseze cu sania, dar n-avea rost să rişte inutil. Oricum, se familiarizase deja cu zona aceea de dealuri şi cunoştea mai multe trasee pe care putea coborî la şes.

Îşi alese unul care-l ducea prin denivelările de teren, fie printre porţiuni cu copaci, relativ adăpostite, fie în jos, pe pante deschise, suficient de blânde ca să le poată urca la înapoiere cu sania.

Încercase de mai multe ori să coboare cu sania ca în copilărie. Dar era aproape imposibil de ghidat. La a patra încercare, îl azvârli într-un morman de zăpadă, din care ieşi cu greu după câteva minute. N-a mai încercat.

Fermă, pe care o mai vizita când avea timp sau vreun motiv, era efectiv îngropată în zăpadă. Partea casei care

era expusă viscolului, drept urmare a incendiului, era afundată în zăpadă. Majoritatea clădirilor anexe aveau în ele sau în jurul lor troiene mari. Nici o parte a fermei nu mai putea fi un adăpost împotriva vântului şi a zloatei, cum fusese puţin mai înainte, toamna, când înnoptase acolo.

Viaţa lui era simplă – se împărţea între muncă la grotă şi munca la forjă. Încet-încet, mărea grotă şi o căptuşea cu scânduri, începu totodată să lucreze efectiv la forjă, ca să capete experienţă, dar şi ca să confecţioneze obiecte necesare lor – dar nu reuşea întotdeauna.

Fasona cu ciocanul mai ales obiecte pentru încăperea din interiorul grotei; un suport mai solid şi mai trainic pentru vergeaua de care agăţau ceainicele şi oalele deasupra focului din cămin; console şi suporturi pe care să pună rafturi. Treptat, interiorul grotei începea să semene tot mai mult cu o casă.

Blana lui Lup devenise superbă o dată cu răcirea vremii. Încă mai dormea în colţul lui preferat din cameră rece din faţă. Era clar că nu se simţea bine, cu blana pe care o avea pe el, să stea mai mult timp în căldura din interiorul grotei. Dar insistă să intre dimineaţa şi seara ca să-i salute, mai ales după ce lipsea o perioadă.

Cât timp a viscolit, a dormit însă în colţul lui. Pe Jeebee îl uimea cât de mult putea să doarmă. Când nu părea să se întâmple nimic, Lup dormea şaisprezece ore şi mai mult chiar, deşi se mai trezea uneori pentru scurt timp şi se mişca puţin.

Cu greu îl puteau împiedica să intre în încăperea lor, mai ales când viscolul îi ţintuia în grotă mai mult de o zi. Dar era total nedisciplinat în privinţa necesităţilor fizice şi Merry pusese pe jos covoarele zdrenţuite. Jeebee şi Merry îşi făcuseră obiceiul să iasă în camera care dădea afară, îmbrăcaţi pentru temperatura de acolo, ca să stea cu el în zori şi în amurg. Lup îl însoţea pe Jeebee în fierărie până când căldura emanată de forjă îl gonea din nou afară.

De fapt, camera din faţă nu era deloc neplăcută. Pereţii o ocroteau de vânt şi lumina de iarnă, uneori strălucitoare, pătrundea prin unica ei fereastră, ajungând până în

ungherele cele mai îndepărtate.

Groapa rece pentru congelarea cărnii gătite era gata şi îşi îndeplinea funcţia, fiind protejată de bucata de gard adusă de Jeebee de la fermă. Era acelaşi gard care-l protejase de pofta de joacă a lui Lup în timp ce construia peretele din faţă al grotei.

Cărţile avuseseră dreptate. Gardul ocrotea efectiv groapa de Lup, care încercase să-l disloce, dar fusese împiedicat de modul în care-l ancorase Jeebee, cu nişte căngi de metal confecţionate la forjă, ca nişte cârlige cu capetele în sus. Era evident că nu-i plăcea să meargă sau să stea pe el. Cărţile avuseseră dreptate în această privinţă. Şi mai avuseseră dreptate şi prin faptul că Lup nu încercase să sape pe sub întăritura recomandată, de un metru, pe care Jeebee o construise în jur, pe pământul gol.

Viscolele se răriră. Viscolea doar ocazional. Uneori, trecea câte o săptămână sau zece zile fără viscol. Jeebee se îndoia că Lup reuşea să vâneze ceva în condiţiile acelea de iarnă. Conştiinţa îl îndemnă să împartă din când în când cu el carnea stocată.

Încercase întotdeauna să facă acest lucru scoţând carnea din groapă când Lup era plecat şi lăsând-o să se dezgheţe în camera dinăuntru. Apoi, după ce se întorcea Lup, Jeebee o ducea afară, la o oarecare distanţă de peretele din faţă şi o lăsa pe zăpadă. Lup nu întârzia niciodată s-o înşface.

Procedeul funcţiona. Dar Jeebee nu putea şti dacă el suplimenta doar regimul alimentar al lui Lup sau dacă trebuia efectiv să-l hrănească pe Lup ca să nu moară de foame. În orice caz, Jeebee continua s-o facă. Singurul rezultat firesc şi inevitabil a fost că au terminat stocul de carne de vită mai repede decât se aşteptase, ceea ce l-a silit să plece la vânătoare pentru mai multe zile.

A făcut câteva expediţii în perioadele de vreme bună. Dar era aproape peste puterile lui să tragă sania încărcată cu carne şi uneori cu pielea de la câteva capete de vită în care o învelea. Sania încărcată era un adevărat blestem – ăsta era cuvântul – pe dealuri. S-ar fi descurcat cu o

greutate dublă pe suprafaţa netedă a câmpiei. Dar urcuşul pe suprafeţe care se înălţau brusc sau coteau pe neaşteptate spre dreapta sau spre stânga era aproape imposibil cu o greutate dublă.

Se obişnuise cu sentimentul că poate să urce şi să coboare fără probleme. Apoi, într-una dintre expediţii, după două zile în care nu găsise nici un animal comestibil, a fost surprins de viscol.

A venit atât de repede, încât nici n-a avut timp să se gândească să se întoarcă la grotă.

Primul semn a fost o modificare vagă a luminii. Privise în sus, spre cer şi i se păruse că nu vede nici un nor. Dar albastrul de deasupra lui părea mai palid ca de obicei, ca şi cum peste el s-ar fi aşternut un văl alb. Când privi soarele, observă că avea conturul neclar, de parcă între el şi soare s-ar fi adunat un fel de pâclă.

Îşi puse automat binoclul la ochi şi cercetă orizontul; nu se mai desluşea. Nu se mai vedea linia unde se întâlnea cerul cu pământul.

Trăia în natură de peste un an şi jumătate. Nu era nimic concret pe care să se bizuie, dar avea o senzaţie tot mai ciudată, ca şi cum se pregătea ceva titanic şi duşmănos. Dacă ar fi fost Lup acolo, ar fi adulmecat încordat aerul nemişcat.

Cu un an în urmă, ar fi ignorat acel sentiment de nelinişte, dar acum îi dădu atenţie. Opri sania, scoase cortul şi se apucă să-l instaleze lângă sanie.

Abia îl ridicase, băgase păturile înăuntru şi fixase cu ţăruşi una dintre părţi, când în jurul lui se lăsă o pâclă deasă. Sentimentul de nelinişte spori. Înfipse ţăruşii din cealaltă parte a cortului şi fixă şi mai bine stâlpii în straturile întărite de zăpadă. Scoase păturile şi adună zăpada dinăuntru ca să compenseze spaţiul pe care-l luase din înălţimea cortului.

Intră şi închise cortul cât putu de bine. Se înfăşură în pături. Aerul închis înăuntru se încălzi repede în jurul lui. Afară, aerul rămânea nemişcat. Dar nu-l părăsise sentimentul de nelinişte. Rămase cu toate hainele pe el,

încălţat cu cizme şi aşteptă.

N-a trebuit să aştepte mult. Peste câteva minute auzi vântul în depărtare, ca un animal care vânează. Aproape imediat ce l-a auzit, vântul a lovit cortul, la început ca un ghiont uşor, apoi ca o lovitură zdravănă de pumn care împinse înăuntru aerul de afară, îngheţând brusc interiorul cortului. În acelaşi timp auzi răpăind pe pânza lui particule de gheaţă.

Se extrase parţial dintre pături, lăsându-şi braţele libere. Îşi afundă mâinile vârâte în mănuşi în zăpada de pe partea cortului opusă saniei şi apucă ţăruşii înfipţi acolo, apăsându-se cu toată greutatea pe ei ca să-i ţină pe loc. Rafalele împinseră pânza cortului spre interior, apoi o umflară din nou, brusc, cu o pocnitură. Jeebee simţea presiunea vântului la numai câţiva centimetri de el; nu-l atingea, dar parcă o mână uriaşă înşfăcase cortul cu el înăuntru.

Stătu aşa, lungit, în timp ce cortul trosnea şi vibra sălbatic în jurul lui, mulţumit să reziste cât va putea până ce rafalele vor înceta.

Dar n-au încetat. Un timp, intervalele dintre ele au devenit mai lungi, dar apoi s-au năpustit cu şi mai multă forţă. Partea de jos a cortului s-a desprins brusc şi flutură sălbatic în bătaia vântului; colţurile lui, prinse sub călcâiele cizmelor, înfundate în zăpada de dedesubt, au fost şi ele smulse de forţa vântului.

Nu putea să facă nimic; o lăsă să fluture. Ţinu cu un cot bucata de cort de lângă capul lui, simţind cum îl învăluie aerul îngheţat. Viscolul era ca o imensă făptură vie, care încerca să-i înşface cortul şi să i-l facă bucăţi; să-l facă bucăţi pe el, să distrugă sania şi tot ce mai avea, lăsând în urma sa doar lumea albă, stearpă, a zăpezii şi aerul încărcat de ninsoare.

Rezistă şi rezistă... Dar, în cele din urmă, partea din exterior a cortului a fost smulsă din zăpadă şi peste o clipă tot cortul zbură fluturând nebuneşte.

Jeebee apucă marginea din interior, rostogolindu-se peste ea ca s-o ţină jos, până când se înfăşură în ea ca un

cocon.

Se rostogoli în direcţie inversă până ce se opri în marginea de jos a saniei.

Zvârcolindu-se, înfăşurat în pânza de cort, îşi eliberă mâinile vârâte în mănuşi, ca să poată scormoni în zăpada de sub tălpile saniei.

Săpă ca o cârtiţă până ce reuşi să pătrundă în şanţul săpat, înfăşurat în cort. Se târî până sub sania care-l ocrotea de vânt, stând în unghi deasupra corpului său.

Rămase nemişcat, gâfâind.

Zăpada se aşeza în straturi groase. Vântul o spulbera în jurul lui şi al saniei.

În curând au fost îngropaţi în ea şi vuietul cumplit al vântului începea să fie înăbuşit de grosimea stratului de zăpadă. Auzea vântul tot mai slab, până ce aproape că nu-l mai auzi. Îmbrăcat gros şi înfăşurat în pânza de cort, îi era destul de cald.

„Nu trebuie să adorm, îşi spuse el. S-ar putea să mă sufoc.”

Zăcea deci acolo, treaz, privind întunericul care nu se risipea. Acum în jurul lui era beznă totală. Se gândi că probabil trecuse atât timp, încât soarele apusese şi lumina zilei dispăruse în timp ce zăpada se aşternea peste el în straturi tot mai groase. Mai auzea încă vuietul viscolului în depărtare, dar acum era blând ca un cântec de leagăn.

Se trezi speriat.

Până la urmă adormise. Dar încă respiră. Era limpede că stratul de zăpadă aşternut nu era atât de dens încât să nu lase aerul să ajungă până la el. Poate că măzărichea tare, ca aceea care răpăise pe prelata cortului când era încă sub ea, nu se adună la fel ca fulgii de zăpadă mai moi.

Se răsuci şi îşi croi drum prin zăpada din jurul lui, până ce, deodată, ieşi în lumina strălucitoare a soarelui.

Soarele tocmai se înălţa pe un cer senin. Aerul era atât de rece, încât când îl trase prima oară în piept parcă i se blocară plămânii. Dar era dimineaţă. Din obişnuinţă, se trezise aproape la aceeaşi oră ca de obicei.

Nimic nu i s-a părut vreodată mai minunat ca acel

soare, ca acel cer albastru, strălucitor, de deasupra lui. Nu era nici un nor pe marea boltă albastră de deasupra pământului înveşmântat în alb. În jurul lui, în afară de mormanul care-l izolase şi îl ocrotise pe el şi sania, întinsa câmpie înzăpezită părea neschimbată. Doar câţiva bumbi întunecaţi, vârfurile vegetaţiei îngheţate, încă se mai iţeau din zăpadă, la mare distanţă unii de ceilalţi.

Trecu mult timp până se apucă din nou, obosit, să dezgroape sania. Era mulţumit că nu avusese timp s-o încarce, căci astfel reuşise s-o ridice suficient ca să se poată strecura sub ea.

Îşi dădu brusc seama că era înfometat.

Rucsacul era singurul obiect pe care-l pusese în sanie. Era tot acolo, bine legat. Îl desfăcu şi îşi scoase mâncarea pe care o luase pentru drum. Era îngheţată tun.

Lui Merry îi trecuse prin cap s-o împartă în mai multe pachete. Era un amestec de carne de vită uscată şi legume fierte cu multă grăsime. Fiecare pachet era de mărimea unei mingi de golf. Băgă şase pachete în straturile superioare ale hainelor lui, ca să se dezgheţe la căldura corpului. Se ridică greoi, căci amorţise, luă frâiele saniei scoase de sub zăpadă şi porni înapoi, spre grotă.

Vremea, deşi rece, era din nou frumoasă. Teoretic, putea să continue vânătoarea. Dar încă nu se simţea în stare. Timpul petrecut sub mormanul de zăpadă şi perioada dinainte, când se luptase cu viscolul, îi secătuiseră puterile. Nu-şi dorea decât să se întoarcă la grotă, să se încălzească şi să se odihnească. Coti spre dealuri, trăgând sania grea şi voluminoasă, pentru că nu-şi putea permite s-o lase acolo.

O trase mult timp până să ajungă la povârnişurile dealurilor. Când pornise, nu crezuse că va fi în stare să se târască până acolo. Dar efortul îl încălzise. Deşi se zbuciumase, nu se simţea rău, ci dimpotrivă, mai bine. La poalele primului povârniş se opri să vadă în ce stare era hrana îngheţată băgată sub haine.

Se dezgheţase suficient pentru a putea fi mâncată.

Se aşeză greoi pe sanie, începu să mestece şi să înghită. Hrana păru să-i dea putere pentru restul drumului.

Mai ales grăsimea pe care Merry o amestecase în mâncare i se părea mai dulce decât zahărul şi aproape că simţea efectiv cum îi alimentează cu combustibil trupul obosit.

După ce termină de mâncat, se simţi aproape suficient de puternic pentru a relua, totuşi, vânătoarea. Dar prudenţa îl ţinea în frâu. Abia supravieţuise unei vijelii, ajutat mult de noroc. Nu era capabil să mai rişte o dată. Înainte de a mai pleca în asemenea expediţii pe câmpie în timpul iernii, va trebui să-şi facă un plan şi să se gândească ce lucruri să ia cu el şi să le îngroape într-un loc unde să poată supravieţui unor viitoare viscole.

În primul rând, în viitor va trebui să-şi ia cu el mai multă hrană, mai multe haine şi tot ce va avea nevoie în asemenea cazuri de forţă majoră. Gândindu-se la toate astea, urcă gâfâind povârnişul ce ducea înapoi, la grotă. Ajunse deja acolo la începutul după-amiezii, dar abia se târî pe ultima porţiune.

Mormăi o explicaţie în timp ce Merry îl ajută să-şi scoată hainele. Era prea istovit ca să mănânce ceea ce-i oferi ea. Nu-şi dorea decât să se bage în culcuş, sub un morman de pături; şi când, în sfârşit se văzu în pat, adormi imediat buştean.

Dar de data asta, în timp ce se cufunda în somnul fără vise, era conştient că în sfârşit, în mod incontestabil, îi era cald.

Se trezi, plutind încet, înapoi, pe valul lucidităţii, dându-şi seama după agitaţia lui Merry prin grotă că nu dormise decât vreo trei-patru ore. Lup nu se întorsese încă acasă, ca să-l stârnească la ceremonia de salut din amurg. Dar Merry începuse să gătească masa de seară.

— Te simţi mai bine? Întrebă ea când el se sculă şi începu să se frece la ochi, ca să-şi alunge somnul.

Jeebee se aşeză pe marginea patului.

— Mult mai bine.

Într-adevăr, îl surprindea faptul că se simţea mult mai bine. Ca şi cum somnul din timpul vijeliei şi de după aceea, sub mormanul de zăpadă, nu fusese unul adevărat. Dar cele câteva ceasuri de somn i se părură cele mai

odihnitoare ore în stare de inconştienţă pe care le trăise de-a lungul anilor. Îşi spuse că acest sentiment izvora din faptul că era din nou la adăpost, în grotă, alături de ea.

— Nicăieri nu e ca acasă.

Merry zâmbi. Era obişnuitul ei zâmbet sincer. Dar, în plus, avea o strălucire mai puternică decât oricând. Parcă îi dăruise cineva un cadou mult râvnit.

Îşi găsi pantalonii mai subţiri pe care îi purta de obicei în căldura din grotă, îi luă de pe cârligul pe care-i agăţase Merry şi îi puse pe el, îndesându-şi cămaşa în ei. Dormise în cămaşă, în ciuda protestelor ei, nedorind să renunţe la nici un obiect care-i păstra căldura corpului. După ce se îmbrăcă, se duse la Merry şi o sărută recunoscător, iar ea îi întoarse sărutul cu mult entuziasm.

— Avem timp? Întrebă el.

Exuberanţa ei îl molipsise.

— Da... ba nu, spuse Merry. Îl împinse spre scaunul lui de la masă. Stai jos. Masa va fi gata în câteva minute.

Jeebee se aşeză.

— Lup n-a fost pe-aici?

— S-a întors acum vreo jumătate de ceas. Am ieşit puţin cu el ca să te las să dormi. Umblă de parcă păţise ceva la picioare – ştii cum umblă el după ce a străbătut o distanţă mare. S-a ghemuit în colţul lui. Cred că e tot acolo.

Jeebee se întinse fără să se scoale de pe scaun, ridicându-şi mâinile deasupra capului, gest pe care nu-l putea face când stătea în picioare, pentru că tavanul era prea jos. O să aranjeze şi asta într-o bună zi, îşi propuse el.

Şezând acolo în timp ce ea pregătea masa, Jeebee îi povesti despre vijelie mai amănunţit decât cele câteva vorbe pe care i le spusese când ajunsese acasă. Ea îl urmărea cu înţelegere, dar îşi păstra exuberanţa care pe el îl nedumerea şi îl intriga. Simţea că nu se cuvine s-o întrebe care era motivul, dar nici nu era în firea lui să pună întrebări personale. Deci, aşa cum aşteptase să-i spună ce se întâmplase cu tatăl ei şi cu Nick, aşteptă şi acum explicaţia exuberanţei ei.

Merry se aşeză cu el la masă. În timp ce mâncau,

conversaţia se concentra asupra treburilor care ar fi trebuit făcute în grotă. Din cauza epuizării stocului de carne, mai era nevoie de cel mult încă două expediţii de vânătoare cu rezultate bune, una dintre ele în locul celei ratate din cauza viscolului. El începu să-i spună ce obiecte plănuise să-şi mai ia cu el în viitor pentru asemenea expediţii. Printre ele, un fel de sac de dormit făcut de ei, în locul păturilor în care se înfăşură de obicei. Apoi, trebuia să confecţioneze un fel de mânere de care să apuce sania ca s-o ridice, chiar şi încărcată, stând întins pe suprafaţa de zăpadă de lângă ea.

Îşi mai dorea un rucsac extrem de uşor, pentru urgenţe, pe lângă cel pe care-l purta tot timpul în spate. Un altul care să conţină hrană şi poate alte câteva lucruri necesare. Un viscol survenit atât de brusc că acela care-l surprinsese pe el putea să dureze şi două zile, în care va fi nevoit să rămână blocat sub sanie şi sub zăpadă. Va trebui să fie pregătit cu mijloacele adecvate pentru a avea căldură şi hrană o perioadă atât de lungă.

Curiozitatea lui în privinţa exuberanţei ei a rămas nesatisfăcută în timpul mesei şi până ce Merry a strâns masa, aruncând în cărbunii de pe foc ce mai rămăsese pe farfurii şi punând apoi farfuriile la înmuiat într-o oală cu apă caldă.

După ce făcu şi această ultimă operaţiune, îşi şterse mâinile pe una dintre cârpele pe care şi le alesese de la fermă şi le spălase ca să-i folosească drept şervete de vase, apoi se întoarse de la foc cu faţa spre Jeebee, care şedea încă pe scaun.

— Am să-ţi spun ceva.

Lui Jeebee îi stătu o clipă inima în loc. Fără să vrea, se simţi cuprins de panică. Ceea ce din punctul de vedere al lui Merry era poate o veste bună ar putea să conţină o sămânţă de necaz pentru amândoi, fără ca ea să bănuiască. Totuşi, Jeebee îi zâmbi.

— Ce veste?

— Sunt însărcinată, ciripi Merry aproape cântând.

— Dumnezeule!

Jeebee sări de pe scaun. Exuberanţa lui Merry dispăru

brusc. Îl privea cu amărăciune.

— Asta spui, „Dumnezeule”?! Eu îţi spun că port în pântece copilul tău şi tu spui „Dumnezeule”! Ce vrea să-nsemne asta?

— Nu există spitale! Nu există medici! Strigă Jeebee aproape cu sălbăticie. Probabil că nu vom reuşi să găsim o infirmieră nici dacă vom căuta kilometri întregi în jur! Nu mă ai decât pe mine şi eu nu-s bun de nimic când e vorba de o naştere!

Merry oftă lung, uşurată, scoţând parcă tot aerul din plămâni.

— Deci asta era, şopti ea, cu un glas mai calm. Îl împinse pe scaun. Stai jos.

Amuţit, cât pe-aci să se împiedice de marginea scaunului din spatele genunchilor lui şi împins cu puterea deloc neglijabilă a lui Merry, Jeebee se aşeză brusc.

— Ascultă, spuse Merry, aşezându-se pe genunchii lui şi vorbindu-i direct în faţă de la numai douăzeci de centimetri distanţă. Lasă-mă să-ţi spun câteva lucruri. Mai întâi, să ştii că am ajutat la o naştere în anul când tati a pornit căruţa la drum, adică acum cinci ani. Aveam paisprezece ani. De atunci am asistat la zeci de naşteri. De fapt, mă interesam dacă există eventualitatea unor naşteri în fiecare loc unde ne opream şi întrebam dacă nu le pot fi de folos, ca să pot învăţa cât mai multe despre ceea ce trebuie făcut în asemenea cazuri. De multe ori se găsea câte o vecină care era gata să nască şi tata stătea acolo cu căruţa până ce eu aveam ocazia să particip la naştere. Care crezi că era una dintre calităţile mele de pe lista de recomandări pentru oamenii pe care i-aş fi solicitat să mă angajeze în iarna aceasta dacă nu te găseam? O moaşă mai competentă decât mine nu pot găsi. Ei, ce spui de asta?

— Dar eu..., începu Jeebee.

— Să n-aud nimic! Zise Merry. O să-ţi mai spun că tati nu numai că mă aştepta când era nevoie, ca să pot ajuta la naştere şi să învăţ, dar mi-a şi făcut rost de trei cărţi, după naşterea la care am asistat la paisprezece ani. A venit la mine şi mi le-a vârât în mâini. Învaţă din ele, a spus. Adică

învaţă-le pe de rost. Te vei afla în situaţia de a nu avea pe nimeni care să te ajute. Vreau să ştii pe dinafară ce e în ele. Şi le-am învăţat pe dinafară. Am memorizat fiecare cuvânt din cele trei cărţi. Şi începând chiar din clipa asta, o să ţi le spun şi ţie ca să le înveţi. Când voi termina, le vei şti şi tu pe de rost. Ce părere ai despre toate astea?

— E-n regulă. Fii sigură că o să învăţ fiecare cuvânt pe care-l ştii tu. Dar tot n-o să fiu ca un medic adevărat şi nici măcar ca o infirmieră adevărată. Dacă se întâmplă ceva?

— Iubitule. Nu se va întâmpla nimic. Sunt tânără, puternică, am şoldurile late. Avem brânză, fasole şi tot ce am mai reuşit să adunăm, avem şi vitamine, deci o să mă hrănesc bine în lunile de sarcină. Nu se va întâmpla nimic. Nu uita că femeile năşteau uneori singure, în cine ştie ce pustietate sau într-o peşteră, cu mii de ani înainte de a exista medici, infirmiere sau moaşe. Şi în plus, acum nu mai ai ce face. Copilul e pe drum şi o să-l nasc. Şi va fi cel mai minunat, cel mai frumos, cel mai viguros copilaş care s-a născut vreodată. Deci ar trebui să începi să te obişnuieşti cu ideea.

— O să mă obişnuiesc, rosti Jeebee cu un glas cam firav. Dar dă-mi puţin răgaz. Nu mi-ar fi trecut prin cap aşa ceva.

Merry îl sărută şi se ridică de pe genunchii lui.

— Îmi închipui că nu. În noaptea asta te las să rumegi ideea. Dar mâine o să încep să te învăţ primele paragrafe din prima carte.

— E-n regulă.

Dar îşi auzi glasul la fel de firav.

Ea îi zâmbi fericită, cu mâinile pe şolduri.

— Eşti speriat.

— Cred şi eu, răspunse Jeebee.

Capitolul 33

JEEBEE rămase speriat.

Între timp, iarna continua, temperatura scădea şi stratul de zăpadă era tot mai mare, până când, în sfârşit, curba temperaturilor glaciale începu să urce din nou, stratul de zăpadă începu treptat să se micşoreze şi, în sfârşit, veni primăvara. În toată această perioadă, nu duseseră lipsă de probleme şi de cazuri urgente care înlăturaseră din centrul atenţiei lui starea lui Merry.

Dar, după ce toate acestea au trecut, a început să ocupe iarăşi locul principal în gândurile lui, aşa cum trecătoarea Powder River îi trezise gânduri negre, dar îl şi atrăsese spre ea.

De îndată ce gândurile i s-au eliberat de necesităţile imediate, apropierea naşterii îl urmărea din nou, ca un moment inevitabil, respingător şi atrăgător în acelaşi timp.

Răsucind acest gând pe toate părţile, îi rămânea doar certitudinea că el era singura persoană la care va putea apela Merry pentru ajutor când va sosi momentul. Nu era deloc încrezător în ajutorul pe care-l va putea oferi el atunci, în acea clipă când va fi în joc nu numai viaţa copilului din pântecele ei, ci şi propria ei viaţă.

Nu-şi imaginase că va avea de înfruntat aşa ceva. El, Jeebee, va avea delicata responsabilitate de a asigura viaţa unui copil şi a mamei lui la naştere. Nu-l ajută cu nimic faptul că acel copil era al lui şi că mama copilului era pentru el cea mai dragă fiinţă de pe pământ.

Nu avea cum să schimbe sau să ţină sub control ceea ce urma să se întâmple. Ştia asta; dar, deşi ştia, sentimentele lui erau aceleaşi. Îşi canaliza temerile într-un atac sălbatic asupra necesităţilor ce se vor ivi când va veni momentul. Chiar şi uşurarea temporară pe care i-o dădea munca trebuia să apară în intervalele dintre îndatoririle lui

obişnuite de a asigura hrană, adăpost şi protecţie pentru ei.

Pentru a supravieţui amândoi, trebuia să continue expediţiile de vânătoare la câmpie. Înainte de venirea primăverii a mai fost surprins de şase ori de viscol la şes. De cinci ori a reuşit să se descurce fără probleme. A aşteptat să treacă urgia, având suficientă căldură – nu chiar şi confort – în sacul de dormit făcut de ei, adăpostindu-se sub sanie şi sub zăpada care se aduna repede deasupra lui.

Dar a şasea oară viscolul a durat şaisprezece ore şi, după primele zece şi-a schimbat direcţia cu o pătrime pe cadranul busolei. Deci din acest unghi vântul spulbera zăpada care se adunase peste el şi sanie.

A trebuit să se căznească să schimbe poziţia saniei, în timp ce vântul şi ninsoarea rece îl îngheţau şi îl biciuiau; sania era ca o pânză de lemn, care se lupta cu el, centimetru cu centimetru.

Era epuizat când reuşi, în sfârşit, să-şi fixeze noua poziţie, după care zăpada începu să se aştearnă din nou în jurul lor. Încă cincisprezece minute dacă ar mai fi lucrat, ar fi ajuns la limita puterilor. Oprindu-se însă, se cruţase nu numai pe el însuşi, dar şi carnea îngheţată care era deja în sanie. Şi din păcate, din cauza greutăţii ei, sania fusese şi mai greu de urnit.

Într-o altă expediţie ratase un glonţ tras într-un taur de fermă, singurul animal pe care-l găsise. Îl rănise, dar nu atât de grav încât să-l împiedice să înainteze. Taurul îl atacase. Numai faptul că se ascunsese în spatele saniei şi taurul se împiedicase de un colţ al ei acoperit cu zăpadă, încercând să ajungă la el, îi dăduse răgaz să pregătească un alt glonţ cu care-l nimerise în umăr şi îl doborâse. Dar tot nu murise. A trebuit să mai tragă o dată în el, înainte de a rămâne, în sfârşit, fără viaţă.

În aceleaşi luni îngheţate, din ianuarie până la începutul lui martie, Merry trecu şi ea, în grotă, printr-o primejdie din care abia scăpă cu viaţă. Auzind într-o după-amiază un zgomot în camera dinspre exterior şi ducându-se să vadă care era sursa lui, era cât pe-aci să calce pe un cuguar ce intrase prin portiţa batantă pe care Jeebee o construise

pentru Lup într-un perete al fierăriei.

Cuguarul fusese atras de mirosul cărnii păstrate acolo. Împiedicându-se, ca şi Lup, de plasa de sârmă de deasupra gropii frigorifice, îşi agăţase ghearele în ea şi încerca s-o tragă în sus, provocând zgomotul pe care-l auzise Merry.

Merry reacţiona fără să se gândească. Ştergea ultimele farfurii care se adunaseră de dimineaţă, când zgomotul îi atrăsese atenţia şi mai avea încă în mână cârpa de vase. Se repezi cu cârpa la felina nedumerită, fluturându-şi furioasă braţele spre ea.

— Pleacă de la mâncarea noastră! Strigă ea.

Leul de munte ţâşni pe lângă ea, înapoi, traversând cameră rece şi trecu prin portiţa pentru Lup în fierărie, de unde se făcu nevăzut în desiş. Lăsă în urma lui câteva smocuri de blană pe rama de lemn.

Pe faţa lui acoperită cu blană albă se aşternuse o expresie de groază cumplită în faţa cârpei de vase care-i fluturaşe pe sub nas; Merry se pomeni că se sprijină de cadrul uşii din interior, izbucnind în hohote de râs isteric după ce văzuse cum se speriase biata vietate şi modul comic în care se retrăsese.

Imaginea animalului de pradă fugind speriat de o femeie care flutura spre el o cârpă de vase îi stârni o nouă criză de râs aproape imposibil de stăpânit, când îi spuse mai târziu lui Jeebee toată povestea.

Jeebee nu s-a amuzat. Orice animal sălbatic, mai ales unul suficient de flămând pentru a pătrunde într-un loc în care se simţea probabil foarte tare miros de fiinţe omeneşti şi mirosul lui Lup, este imprevizibil. Orice animal sălbatic este periculos când este încolţit şi Merry îl cam încolţise pe cuguar în fundul camerei reci. Mai mult, dacă intrase în panică, după cum spunea Merry, chiar în timp ce se căznea să fugă ar fi putut s-o rănească. În ziua următoare triplă grinzile de doi pe patru, întărind părţile verticale ale cadrului uşii. Apoi ancoră în ele două cârlige de fier în formă de U, pe care puse un zăvor dintr-o osie de fier, ca să încuie uşa.

De atunci, Merry zăvora uşa, deschizând-o numai când

auzea glasul lui Jeebee şi scheunatul sau zgârieturile lui Lup. Şi în plus, înainte de a trage zăvorul, îşi punea centura cu revolverul în jurul taliei.

Dar, în ciuda episodului cu cuguarul, Merry îşi păstră exuberanţa pe care o observase la ea în seara în care aflase că va fi tată. Lui Jeebee îi era greu să descrie starea ei.

— E un fel de fericire-de-satisfacţie.

— Nu, răspunse ea, mângâindu-şi mulţumită pântecele. E doar sentimentul matern. Nu-i aşa, bebeluş? Se adresă ea pruncului.

Apoi îşi ridică privirea spre faţa lui Jeebee.

— Şi tu arăţi altfel.

— Zău? Se miră el.

Printre obiectele aduse de Merry de la fermă fusese şi singura oglindă care scăpase nespartă în raidul tâlharilor, uşiţa dulăpiorului de medicamente din baia fermei. Mai târziu, prinzând un moment când Merry nu-l putea surprinde, Jeebee şi-a privit chipul cu barbă în oglindă. Nu prea observa deosebirea de care-i vorbise Merry. Din câte vedea el, chipul lui era neschimbat.

Merry se întoarse în cameră tocmai când el se îndepărtă de oglindă.

— Te-ai hotărât în sfârşit să te bărbiereşti?

Merry nu agrease niciodată barba lui Jeebee, dar ajunseseră la un compromis. Putea să-şi lase barbă în lunile de iarnă. Lui Jeebee i se părea indispensabilă, pentru că îi ţinea cald la faţă, mai ales pe câmpiile deschise, bătute de vânt. Dar, o dată cu topirea zăpezii din timpul iernii, trebuia să dispară şi barba lui.

— La primăvară, după cum ţi-am promis.

Ieşi să controleze focul pe care-l făcea de obicei cu cărbuni. Cât timp stătea în grotă, îşi petrecea zilele cu diverse îndeletniciri precum pregătirea cărbunelui pentru forjă. Avea o lungă listă de treburi care aşteptau să fie făcute. Rezerva de cărbune se consumase, deoarece confecţionase multe obiecte de metal, de când se străduiau amândoi să îmbunătăţească înfăţişarea camerei dinăuntru.

La sfârşitul lui martie, Jeebee terminase de excavat încă un metru cincizeci şi zidea definitiv o parte a camerei. Peste încă o săptămână tavanul era gata. Discutase cu Merry diverse metode de a izola pereţii, pardoseala şi tavanul, ca să poată menţine curăţenia. Jeebee făcuse o pardoseală de scânduri. Acum chiar şi aceasta trebuia izolată într-un fel, ca să nu se mai adune murdăria între crăpăturile dintre scânduri.

Covoarele şi păturile uzate aşternute pe jos de Merry le ţineau, într-adevăr, cald la picioare, mai ales când umblau fără ghete sau ciorapi, dar nu erau deloc practice pentru menţinerea curăţeniei. Având un spaţiu limitat, era imposibil să spele mereu o cantitate atât de mare de materiale, ca să fie tot timpul curate.

În cele din urmă hotărâră să pună o a doua pardoseală peste cea care exista deja, cu o foaie de plastic între ele, pentru a asigura etanşarea. Pentru asta aveau de aşteptat ca primăvara să-şi intre în drepturi, ca să se topească troienele de zăpadă din jurul clădirilor fermei.

Stratul izolator de plastic, se gândi Jeebee, putea fi făcut din teancul înalt de saci mari de plastic, fiecare de un metru pe şaizeci de centimetri, pe care-l văzuse într-una dintre clădiri. Îi venise ideea să topească marginile sacilor, unindu-i într-o singură foaie mare; pentru asta se va folosi de o vergea de fier încălzită la forjă. Partea cea mai grea va fi obţinerea temperaturii potrivite a vergelei şi menţinerea ei.

Mai multe asemenea straturi ar împiedica probabil murdăria să pătrundă în camere, atât în timpul naşterii, cât şi după ce va veni pe lume copilul.

La sfârşitul lui aprilie, zăpada începu să dispară rapid. Nu numai că se topea, dar parcă se şi evapora. De fapt, se gândi Jeebee, ţinând seama de altitudine, probabil că într-adevăr zăpada dispărea prin evaporare. Îşi rase barba, cu părere de rău şi hotărî că era timpul să dea o raită pe la fermă.

O alese pe Sally, pe care se bizuia mai mult – mai ales după o iarnă în care caii nu făcuseră nici un efort, nu

fuseseră nici călăriţi, nici încărcaţi cu poveri – pentru a coborî să vadă cum suportaseră iarna clădirile.

Trebuia să-şi croiască drum cu Sally. Încă mai erau locuri unde era nevoit să coboare şi s-o ducă de căpăstru, printre troiene încă destul de înalte acolo unde se întâlneau două povârnişuri, dar au reuşit să ajungă cu bine jos. Din curiozitate, trecu pe lângă povârnişul şistos şi văzu, spre surprinderea lui, că pe unele porţiuni nu mai era deloc zăpadă. Deschiderea spre vizuină – sau ce era acolo, sus – era acum total expusă.

Asta ar fi trebuit să-l pregătească pentru ceea ce urma să găsească la fermă. Dar, deşi simţi că aerul era mai uscat decât cel cu care se obişnuise în Michigan şi deşi cunoştea efectul ultimelor zile însorite şi calde, rămase surprins când ajunse acolo.

La fermă nu mai era aproape deloc zăpadă. Mai rămăsese doar în locurile umbroase sau în cele în care troienele fuseseră foarte mari. Reuşi să pătrundă în clădirea unde se afla teancul de saci de plastic. Estimă că teancul de saci goliţi şi apoi stivuiţi unul peste celălalt conţinea pe puţin două sute de bucăţi. Îi trecu prin cap gândul că, dacă îi va reuşi etanşarea pardoselii, ar putea până la urmă să etanşeze şi tavanul, apoi chiar şi pereţii din interior.

După o privire fugară prin celelalte clădiri şi prin ceea ce mai rămăsese din casa fermei, porni înapoi spre grotă, cu atâţia saci câţi putea căra Sally în spatele şeii fără să se obosească prea mult. Erau destui ca să poată găsi, experimentând, temperatura potrivită pentru a-i lipi.

Era conştient că o va descoperi după multe încercări şi greşeli, îşi aminti, aproape cu nostalgie, de aparatele electrice care etanşau pungile cu mâncare pentru congelator. Odinioară erau de vânzare peste tot. Dacă ar fi existat unul la fermă, l-ar fi putut folosi alimentându-l cu pătura cu celule solare pentru a lipi marginile sacilor.

În următoarele săptămâni făcu experienţe cu vergeaua încinsă. Era o muncă fără sfârşit. Fierul era ba prea încins, ba prea rece. Când reuşea să obţină pentru câteva clipe temperatura potrivită, se răcea din nou până ce termină de

aranjat sacii. Dar în cele din urmă obţinu temperatura adecvată şi construi un grătar deasupra forjei. Apoi, fixând vergeaua de nişte cârlige prinse de grătar la înălţimea potrivită, pentru o anumită perioadă de timp, reuşi s-o încălzească sau s-o reîncălzească suficient, dar nu prea mult, ca s-o poată folosi.

Până la urmă se specializă şi în această privinţă.

Lipi la un loc destui saci pentru a alcătui o foaie de plastic ceva mai mare decât suprafaţa ocupată de pardoseală camerei din interior.

A pus-o apoi pe jos cu ajutorul lui Merry şi au etanşat-o cu şipci înguste de lemn, bătute în cuie pe deasupra, la baza pereţilor verticali. După aceea nu mai era nevoie decât să aducă scândurile şi să le bată, pentru a alcătui cea de a doua pardoseală. Au folosit remorca pentru a căra scândurile, căci trecuse de mijlocul lui aprilie şi terenul era suficient de uscat ca să poată pună caii să tragă remorca până la fermă.

Merry îl însoţi în aceste călătorii. În timpul şederii ei acolo, sădi bucăţi din cartofii pe care-i păstrase în timpul iernii într-un colţ al camerei interioare, ca să obţină sămânţă pentru grădină.

Mai avea şi alte seminţe, pe care le sădi, dar Jeebee era prea absorbit de treburile lui ca să le acorde vreo atenţie.

— De ce faci asta? O întrebă el. La toamnă o să plecăm.

— Cartofii noi nu se scot şi nu se consumă toamna.

Avea dreptate.

După aceea, Jeebee n-a mai ridicat nici o obiecţie faţă de iniţiativele ei. Oricum, îl preocupau alte probleme.

După ce zăpada dispăruse cu totul, neliniştea care-l frământa pe Jeebee spori, atingând cote maxime. Văzând pământul descoperit din care începeau să răsară fire verzi, îşi dădea scama că timpul trecea repede.

Până atunci privise zăpada spunându-şi: „E încă iarnă. Mai am timp să mă pregătesc.”

Dar imaginea pământului gol care începea să înverzească era ca ticăitul unui ceas. Nu mai erau decât două luni până la data la care aşteptau naşterea.

Memorizase rând cu rând cărţile pe care i le spusese Merry pe de rost, ca un om care trăise înainte de a se inventa scrierea. Merry spunea o propoziţie, îl punea s-o repete, apoi el şi-o repeta iarăşi şi iarăşi pentru sine, până ce şi-o amintea automat. Repetarea cuvintelor îl liniştea, chiar şi după ce învăţase cărţile pe dinafară de la un capăt la celălalt. Cuvintele lor aveau autoritate, erau un punct de sprijin.

În acelaşi timp, ele nu-i spuneau ce voia el s-audă cu adevărat – şi anume că va fi în stare să facă faţă când va veni momentul. Căută printre cuvinte această asigurare, dar n-o găsi. Apoi, gândurile îi alergară în multe alte direcţii, preocupat de multe alte lucruri.

Îşi făcea griji pentru Lup. Un câine de casă devine gelos când apare un bebeluş. Este lucru ştiut. Dar Lup nu era, desigur, un animal de casă. Pe de altă parte, deşi un câine de casă poate fi gelos, el nu poate considera bebeluşul drept ceva ce poate fi mâncat.

— E bine că vei naşte în iunie. Ai noroc.

— Astea-s prostii! Îi răspunse ea veselă. E vorba doar de o simplă numărătoare a zilelor. O sarcină durează nouă luni. Atât trebuie să ştii.

— Da, bine. Ştiu asta. Nu la asta mă refeream. Dar în iunie este perioada când testosteronul are cota cea mai joasă la lupi şi sunt cel mai puţin agresivi.

Merry, care croia hăinuţe pentru copil, se opri brusc din treabă.

— Agresivi? Ce vrei să spui?

— Exact ceea ce am spus, continuă Jeebee. Sezonul cu cota cea mai ridicată de testosteron este la începutul iernii, în ianuarie şi februarie, cam pe atunci. În această perioadă lupii din haite se luptă între ei pentru un rang înalt şi pentru drepturile de reproducere, în mai şi iunie este exact invers. Mai ales în iunie sunt cel mai puţin competitivi şi este perioada când se nasc puii lor. Atunci, toţi lupii din haită se ocupă de pui. Ţi-am mai spus asta. Toţi contribuie la hrănirea lor şi stau cu ei când mama este nevoită să plece un timp. Am vrut să spun că bebeluşul nostru se va naşte

exact în perioada când Lup va fi foarte prietenos şi săritor.

— Adică atunci este cel mai puţin probabil să fie agresiv faţă de copil?

Merry îl privi micşorând ochii.

— Da, spuse Jeebee, dar agresiv nu este cuvântul potrivit. Dimpotrivă. Va fi o perioadă în care Lup va avea mai mult ca sigur o atitudine protectoare şi va fi dispus să ne ajute.

— Înţeleg, zise Merry şi cuta trasată între ochi de încruntătură începu să dispară.

Jeebee era încă neliniştit fiindcă îi sădise îngrijorarea în suflet. Îşi propuse să nu mai abordeze acest subiect. Merry era perfect capabilă să se asigure permanent că Lup nu va pune în pericol viaţa bebeluşului ei. Nu-şi dorea deloc o reacţie drastică.

Pe de altă parte şi el era hotărât să-l determine pe Lup să fie prietenos cu noul membru al haitei lor. Va trebui să fie foarte atenţi în privinţa asta când va sosi momentul. Jeebee se pregătea pentru şi acel moment, pe lângă celelalte pregătiri.

Între timp, avea o listă nesfârşită cu treburi de făcut. Construi un paravan în jurul patului şi o zonă a pardoselii lângă ea, unde urma să se producă naşterea. Puse nişte foi de plastic alcătuite din saci pentru a izola complet zona, ca un fel de cort în interiorul camerei, ca protecţie faţă de praf sau nisip.

Fixase deja un strat de plastic de tavan şi de partea de sus a pereţilor camerei. Era imposibil să facă un al doilea tavan pe dedesubt, dar cel existent era deja suficient de etanş. Şi în plus, va fi gata în curând şi cortul. Probabil că Merry nu va dori să lase cortul închis mult timp, din simplul motiv că s-ar face prea cald înăuntru şi n-ar avea suficient aer.

Oricum, era gata, bun de folosit. Nu-i fusese greu să-l facă, după ce căpătase experienţă îmbrăcând cu plastic pardoseala.

Merry a mai vrut de asemenea un irigator pentru a-l folosi când vor începe durerile. Conform cărţilor şi

experienţei ei, prima naştere durează de obicei mai mult decât naşterea celorlalţi copii ai aceleiaşi mame. Au găsit o canulă de plastic cu o pară de cauciuc printre ruinele casei de fermă, dar cauciucul era vechi şi crăpat şi nu mai putea fi folosit. Au păstrat canula şi au ataşat de ea un săculeţ confecţionat de Jeebee din plastic, căruia i-a dat o formă dreptunghiulară şi l-a fixat de canulă cu cureluşe din piele crudă, lăsate să se strângă în jurul capătului interior al canulei ca să nu pătrundă apa.

Umplerea sacului era foarte complicată, presupunând cufundarea lui într-un recipient cu apă caldă şi ţinerea lui sub suprafaţa apei până ce aerul ieşea în sus şi apa îi lua locul în săculeţ.

Merry îl mai rugase să-i confecţioneze un fel de scaun pentru naştere, folosit de secole în condiţii primitive, cu o vergea verticală în faţa lui, de care era prinsă o bară solidă de care ca să se agaţe pentru a-i înlesni efortul muscular făcut la expulzare.

Jeebee reuşi să facă un trepied cu barele necesare. Ea îi făcuse o schiţă cu scaunul de naştere pe care-l dorea. Era pur şi simplu un scaun cu trei picioare, cu loc de şezut. Dar locul de şezut trebuia fasonat în formă de semilună pentru că bebeluşul să aibă loc să iasă şi Jeebee să poată întinde mâna ca s-o ajute la momentul respectiv.

Avusese norocul să găsească la fermă un ferăstrău mic şi subţire şi cu acesta reuşi să taie rotund; ciopli trei forme de şezut identice din placaj, le lipi cu clei şi apoi le întări cu cuie. În final, capitona locul de şezut cu pânză acoperită cu piele de vită tăbăcită de ei.

Trepiedul, barele, scaunul cu forma lui specială au ieşit bine; erau solide şi Merry a fost mulţumită.

Ultima lui preocupare şi cea mai importantă, pe măsură ce se apropia luna mai şi apoi în cursul lunii mai până la începutul lui iunie, când era vremea naşterii, a fost iluminarea grotei.

Păstrase cât mai multe baterii pregătite, încărcate, gata de a fi folosite.

Estimă că avea suficiente baterii pentru a asigura

lumină, chiar şi folosind farurile, cel puţin treizeci de ore.

Şi totuşi, iluminarea obţinută pe această cale, deşi era bună, nu era cea de care va avea nevoie în momentul naşterii. Pentru momentul acela se bizuia pe reflectorul de curte alimentat cu energie solară, ignorat, pare-se, de tâlhari.

Jeebee nu-şi dădea seama de ce. Era adevărat că reflectorul era instalat sub streaşină în spatele casei. Dar nu-şi închipuia cum de nu-l observaseră, decât în cazul în care, fiind confruntaţi cu împotrivirea proprietarilor şi cu incendiul, tâlharii nu mai apucaseră să jefuiască până la ivirea zorilor, când reflectorul se închidea automat.

Oricare ar fi fost explicaţia, ei îl omiseseră. Când îl găsi şi îl încercă, Jeebee constată că era mort. Tocmai voia să renunţe, când observă că suprafaţa de receptare era complet acoperită cu o substanţă neagră ca smoala – părea a fi cenuşă amestecată cu o răşină care se topise probabil la căldura focului din acoperişul casei.

Curăţând cu răbdare stratul de murdărie şi expunând reflectorul la lumina soarelui, rămase uluit ce lumină puternică obţinu de la el, după o zi întreagă de expunere.

Bateria lui nu a durat decât vreo zece ore; dar nu va avea nevoie de el, se gândi Jeebee, decât în momentul propriu-zis al naşterii, deci îl putea ţine de rezervă.

Merry era la fel de încântată de reflector. Ca şi bicicleta pe care plecase Jeebee din Michigan, era alimentat de cel mai avansat tip de celulă solară şi putea fi folosit cu intensităţi diferite. La intensitate maximă, era echivalent cu lumina dintr-o sală de operaţie. Îl fixă pe o altă bară de trepied, aproape de vârful ei, cu un colier, ca să poată fi rotit în orice poziţie necesară. Între timp, Merry terminase de făcut hăinuţe şi păturici pentru bebeluş şi insistase să confecţioneze ea singură un pătuţ cu lături înalte, pe care să-l ţină lângă foc, pentru că bebeluşul să aibă tot timpul căldură. Era spre sfârşitul primăverii şi lui Jeebee îi plăceau nopţile răcoroase. Dar înţelegea că unui sugar îi trebuia mai multă căldură.

Dintr-o dată, Jeebee se pomeni că nu mai are altceva de

făcut decât să aştepte. Îşi făcea de lucru cu patul, cu scaunul, cu trepiedul şi cu lămpile, ca să-i treacă timpul, până ce Merry îl goni efectiv din cameră.

— Du-te şi găseşte-ţi de făcut ceva în altă parte! Spuse ea în cele din urmă.

Nu era furioasă, dar era categorică.

— De exemplu, ce? Întrebă Jeebee.

Mai era doar o săptămână până la data presupusă a naşterii.

— Găseşte-ţi ceva! Confecţionează ceva la forjă!

Jeebee se duse la forjă, dar nu avea nici o idee. Nu-i veneau în minte decât cuvinte din cărţile pe care îl pusese Merry să le înveţe pe de rost. În lipsă de altă ocupaţie, făcu focul în forjă. Cu câteva săptămâni înainte scosese partea de acoperiş cea mai apropiată de mal, preferând să fie udat de o mică ploaie de primăvară decât să se coacă la căldura emanată de forjă într-un spaţiu închis.

În timp ce focul ardea, examina bucăţile de metal pe care le adunase. Erau nişte bucăţi de fier cornier, nişte vergele de oţel, câteva bucăţi de ţeava de apă din oţel şi două bucăţi din axul unei maşini mai vechi.

Examina bucata mai scurtă de ax, care avea cam o jumătate de metru lungime şi vreo patru centimetri diametru. Nu-i sugera nici un obiect folositor pe care l-ar fi putut face şi se uita la ea posomorât. Păcat că nu avea mijloace s-o găurească şi apoi s-o înfăşoare cu sârmă. Ar fi putut face măcar un fel de armă cu o singură împuşcătură, pe care s-o aibă Merry cu ea după ce va veni copilul pe lume şi el va fi plecat, lăsând-o doar cu revolverul.

Incidentul cu cuguarul îi marcase profund pe amândoi. O felină mare poate fugi de un adult – sau poate că data viitoare nu va mai fugi – dar dacă cuguarii sunt ca lupii, un copil ar fi în pericol mai mare.

Jeebee se simţea încă vinovat pentru că lipsise atunci. Avea tot timpul remuşcări. Examinase – şi apoi respinsese – mai multe posibilităţi prin care s-o lase pe Merry adecvat înarmată în timp ce el vâna la şes. Se gândise chiar să-i lase ei puşca şi el să încerce să doboare vite cu revolverul.

Acum, în timp ce privea bucata de ax, îi veni o idee nebunească. Merry îi spusese să-şi găsească o ocupaţie. Ar putea face asta. Mai înainte se gândise la un fel de suliţă lungă. O armă cu care ar putea măcar să ţină la distanţă un animal precum cuguarul.

În timp ce imaginea se contura tot mai clar în mintea lui, începu să vadă axul bătut cu ciocanul, turtit până ce va avea o lungime cu mai mult de jumătate din lungimea actuală şi apoi tăiat poate în două şi prevăzut cu un vârf de suliţă. Vârful din metal putea alcătui jumătatea din faţă a suliţei. Jumătatea din spate putea fi făcută probabil dintr-o bucată de ţeava de apă, tăiată pe lungime, al cărei capăt putea fi fixat în jurul capătului părţii din faţă şi apoi sudat la forjă.

Începu să încălzească axul la foc şi să-l bată cu ciocanul. Când acesta se turti sub loviturile de ciocan, îi veni o altă idee. Suliţa trebuia să aibă şi o bară transversală. De fapt, trebuia să fie ca suliţa cu care se omorau mistreţii în evul mediu; bara transversală împiedica mistreţul să-l atace cu vârful suliţei înfipt în el pe omul care o ţinea, înfigându-şi furios colţii în el.

Bucata de ax avea aproximativ cincizeci de centimetri lungime şi patru centimetri diametru. O bătu cu ciocanul până ce se lungi şi se turti, arătând ca o paletă de metal de cincizeci de centimetri, cu o coadă pătrată de doi centimetri jumătate şi lungă de vreo douăzeci de centimetri. Capătul paletei era lat de zece centimetri şi gros de vreo zece milimetri.

Făcu două tăieturi pe lungime în capătul paletei, folosind dalta de metal pe care i-o dăduse Nick când era la căruţă şi îl iniţia în meseria de fierar. Dalta avea o coadă pătrată de vreo doi centimetri şi jumătate diametru, care se potrivea într-o gaură de la unul dintre capetele nicovalei cu capul triunghiular în sus, iar cu lama daltei putea tăia metalul încălzit la forjă. Paleta se transformase într-o coadă din care ieşeau trei bucăţi.

Desfăcu două dintre ele la un unghi de nouăzeci de grade, apoi le tăie în lungime de cinci centimetri. Ceea ce

rămase semăna cu o formă brută de metal pentru o sabie sau o cruce, mânerul fiind partea de sus a crucii, iar prelungirile de cinci centimetri ar fi fost bara sa transversală; partea centrală a paletei originare era fie piciorul cel lung al crucii, fie forma brută a sabiei.

Dar nu era nici una, nici alta. Piciorul cel lung urma să alcătuiască vârful suliţei şi mânerul.

Folosi ciocanul ca să finiseze mânerul şi bătu capătul lui până ce obţinu un vârf de suliţă ascuţit, cu zimţi îndoiţi spre spate, de vreo zece centimetri lungime.

Dintr-o bucată de ţeava de un ţol şi jumătate tăie o bucăţică de cinci centimetri lungime şi o fixă peste capătul scurt al mânerului din partea din faţă a suliţei. Încălzi ţeava şi capătul la forjă, le puse împreună pe nicovală şi le bătu cu ciocanul, sudându-le într-o singură bucată.

În cele din urmă termină vârful suliţei, gata să fie montat pe un mâner, pe care prefera să-l facă din lemn tare.

În pădurile din jurul grotei erau numai pini. Dar în toamnă adusese de la fermă câteva scule, inclusiv un hârleţ ruginit, cu lama de metal pe jumătate spartă. Se gândise să-l repare la forja lui, în parte ca experiment, în parte ca o încercare de a confecţiona o unealtă folositoare pentru grădinărit.

Acum se hotărî să-l sacrifice şi tăie pur şi simplu un metru şi ceva din coada lui de lemn. După ce o mai fasona un pic, o băgă în capătul ţevii goale pe dinăuntru pe care o sudase de suliţă. Apoi, folosind un dorn, a dat câteva găuri, una în faţa celeilalte, pe ambele părţi ale ţevii şi a băgat un cui prin găuri şi prin lemn. A tăiat cuiul care ieşea prin găuri şi a turtit ambele capete ca să facă din ele un nit, fixând perfect mânerul de lemn în suliţa de metal.

Ajunsese în această etapă la amiază, patru zile mai târziu şi era total absorbit de confecţionarea suliţei. Tocmai turtea capetele cuiului pe care-l tăiase pentru a face nitul, când o auzi pe Merry strigând.

Aruncă suliţa şi alergă în cameră. Lup îi salutase şi plecase în urmă cu trei ore, lucru pentru care Jeebee îi era

acum recunoscător, căci tonul lui Merry îi alungase din minte orice alt gând decât grija faţă de ea.

Dădu buzna în cameră, trântind uşa în urma lui şi o găsi pe Merry şezând pe pat şi zâmbindu-i fericită. Zâmbetul dură doar o secundă, apoi dispăru şi-l privi pătrunzător în ochi.

— A sosit momentul, Jeebee, rosti ea pe un ton extrem de calm. M-au apucat mai de mult durerile, dar nu eram sigură. Acum cred că se apropie într-adevăr naşterea.

Jeebee o privi încremenit. Brusc, mintea i se goli. Nu-şi mai amintea nimic din cartea pe care o învăţase pe de rost, nu-şi mai amintea ce are de făcut.

— Dar mai erau trei zile..., spuse el prosteşte.

— Ei bine, nu mai sunt. O să nasc acum. Hai, ajută-mă să mă ridic. Trebuie să merg cât mai mult.

Capitolul 34

ÎN CAMERĂ erau aprinse doar două lămpi de interior de maşină. Cele două faruri şi reflectorul de pe trepiedul de deasupra scaunului pentru naştere erau încă închise. În cămin nu era focul făcut şi lui Jeebee aerul i se părea rece după ce stătuse în fierărie. Dar la lumina lămpilor faţa şi braţele lui Merry erau acoperite de o peliculă de transpiraţie.

— Am făcut clismă, acum vreo jumătate de oră. M-am curăţat şi sunt pregătită. M-am odihnit un pic, dar acum ajută-mă. Trebuie să merg.

Se duse spre ea automat, dar încă se străduia să se familiarizeze cu ideea că bebeluşul se hotărâse să vină pe lume cu trei zile mai devreme decât era programat. Îi era recunoscător lui Merry fiindcă putea să gândească pentru amândoi în acel moment, despre care lui nu-i venea încă să creadă că sosise cu adevărat.

Îi apucă mâinile şi o ajută să se ridice de pe pat. Ştia că putea să se ridice şi singură, dar după aceea va trebui să-şi cruţe cât mai mult puterile. Mersul îi făcea bine şi era necesar. Ridicarea de pe pat era o irosire inutilă a forţelor ei.

Merry începu să meargă.

— Contracţiile au început mai demult. La început au fost la opt minute şi au durat cam un minut.

Jeebee se duse să ia carneţelul şi creionul pe care le pregătise pe un raft – creionul din rucsacul lui, iar carneţelul alcătuit din hârtia adunată de la fermă. Notă ora.

— Acum ce frecvenţă au? Întrebă el cu creionul în mână. Se uită la bătrânul şi credinciosul ceas cu baterie pentru o sută de ani, pe care continua să-l poarte pe încheietura bronzată a mâinii drepte.

— Cronometrează. Acum. Şi... acum!

— Şase minute şi paisprezece secunde, spuse Jeebee, ridicându-şi privirea de pe ceas. Cât ai aşteptat până să mă strigi?

— Nu prea mult. Calmează-te, spuse Merry.

Jeebee se forţă să tragă aer în piept.

— Sunt calm. Mă gândesc.

— Bine. Rosti sfârşitul cuvântului cu dinţii încleştaţi, căci începuse o contracţie.

— Ce pot să mai fac?

— Poţi să mergi împreună cu mine. Merg cam greu.

În următoarele şase ore, Merry a mers, odihnindu-se din când în când pe pat. Jeebee controla, probabil pentru a douăzecea oară, dacă pusese sub ea cele trei rânduri de cearşafuri. Între ele întinsese foi de plastic. Şi mai verifică o dată dacă era curat în pat şi în zona destinată naşterii. Totul părea a fi în regulă. Deasupra scaunului de naştere era trepiedul cu bara transversală de care urma să se ţină Merry în timpul naşterii efective.

Contracţiile se îndesiră treptat şi, deşi Merry continua să meargă, cu scurte pauze de odihnă, Jeebee era îngrijorat că îşi consuma prea mult energia în felul acesta. După şase ore, acceptă sugestia lui şi se aşeză pe marginea patului, unde rămase cincisprezece minute bune.

Contracţiile erau tot mai numeroase. Se produceau mai des şi durau mai mult. Amândoi îşi întipăriseră bine ideea că prima naştere durează mult, dar Jeebee spera în sufletul lui că va fi mai rapidă. Făcu un efort ca să-şi ţină în frâu imaginaţia care ameninţa cu tot felul de complicaţii. Îşi spuse că era, totuşi, prea devreme ca să înceapă să-şi facă asemenea griji.

— Aşează-te şi tu. Ai umblat la fel de mult ca mine.

— Dar eu n-am în pântece un bebeluş care se zbuciumă să iasă, mormăi Jeebee, stând încă în picioare în faţa ei. Şi în plus, zona patului şi a scaunului trebuie să rămână sterile.

Se aşeză pe pardoseală la picioarele ei, îşi încrucişa picioarele şi îşi spuse că Merry avea destule griji legate de starea ei; era prea mult pentru ca să mai suporte şi

nervozitatea lui.

După câtva timp, Merry se ridică şi începu să umble din nou, apoi se aşeză iarăşi. Contracţiile se produceau acum la intervale de patru-cinci minute şi erau mai puternice. Jeebee notă frecvenţa lor în timp ce ea se odihnea, apoi se aşeză din nou.

Adevărul era că nu prea avea chef să stea jos. Mersul nu-l obosea. Era obişnuit să meargă, la nevoie, toată ziua pe rachete şi încălţat cu cizmele. Dar, fiind într-o stare de încordare, chiar şi pentru el un moment în care putea să stea jos era bine venit şi îl ajută să-şi mascheze grija faţă de ea. Se strădui să afişeze aceeaşi indiferenţă cu care părea să privească Merry situaţia.

Când nu poţi să faci nimic, te simţi neputincios, îşi spuse el. Bărbaţii nu-s făcuţi să fie neputincioşi. Dar, desigur, nici femeile. Nici o făptură.

Era atât de concentrat asupra ei, încât nu era conştient de ce se petrecea în restul camerei. Era ora cinci după-amiaza şi el stătea în picioare lângă Merry, care se aşezase din nou pe marginea patului, când un cap lunguieţ, acoperit cu blană, trecu brusc pe lângă piciorul lui stâng, împingându-şi nasul chiar spre centrul atenţiei tuturor.

Îşi făcuse apariţia Lup şi evident că Jeebee uitase să pună zăvorul la uşă. În orice caz, Lup se strecurase fără a fi observat nici de Jeebee, nici de Merry. O dată intrat, având în vedere curiozitatea activă pe care o manifestase întotdeauna şi care era considerată în cărţile citite de Jeebee drept o caracteristică principală a lupilor, el încercase să vadă ce se întâmplă.

— Lup! Strigă Jeebee şi în momentul acela Merry pierdu apa.

Cămaşa subţire şi scurtă pe care şi-o făcuse Merry ca s-o poarte în timpul naşterii era deasupra genunchilor. Lichidul amniotic îi pătase cearşaful şi împroşcase faţa lui Lup, care îşi băgase capul. Dispăru ca un fulger, dându-se înapoi până ce Jeebee nu-l mai văzu.

— Te simţi bine? O întrebă Jeebee pe Merry.

— Da, mă simt bine. Ai putea să-mi aduci ceva ca să

curăţ puţin şi… dă-l pe Lup afară!

Jeebee întinse mâna până la piciorul patului, unde pusese o grămadă de bucăţi mici de pânză, fierte şi recent spălate, unele cât o cârpă de vase, altele cât un prosop. Îi întinse una lui Merry şi, având o clipă de răgaz, se uită peste umăr. Lup se îndepărtase, atât cât îi permiteau dimensiunile grotei, se întinsese pe pardoseală şi îşi lingea labele, folosind labele umede pentru a-şi spăla bine faţa, ca o pisică.

— Ieşi de-aici!

Îşi aminti însă că de fapt Lup era mai uşor de convins dacă îi vorbea pe limba lui. Mârâi spre el. Şi mârâitul îi răsplăti efortul.

Lup încetă să-şi spele faţa şi îşi ridică privirea. Mârâi şi Merry şi era cât se poate de clar ce semnificaţie avea mârâitul ei.

Lup se ridică. Jeebee reuşise să aprecieze cât de expresive pot fi faţa şi trupul unui lup abia la câteva săptămâni după ce se întâlniseră prima oară. Acum, Jeebee desluşea în ele indignare categorică. Lup se ridică şi se îndreptă spre uşă efectiv tropăind, privind înapoi peste umăr cu o expresie a botului şi a feţei care spunea limpede: „N-am chef să stau aici ca să fiu tratat în felul acesta!”

Ieşi târându-şi picioarele prin uşa parţial deschisă şi intră în cameră mai joasă de alături. Jeebee se întoarse la Merry.

— Chiar te simţi bine? Aş putea să închid uşa, dar o să ne sufocăm aici.

— N-o închide, spuse Merry, întinzându-i cârpa cu care se ştersese.

Jeebee o aruncă peste trepied, pe pardoseală, lângă cămin. Putea s-o ia de acolo mai târziu.

— Nu, n-o să ne mai deranjeze, promise Jeebee cu sentimente care nu mai atinseseră aceeaşi profunzime deosebită a sincerităţii de atunci de când ieşise din pivniţa de rădăcinoase în care găsise conservele şi-l văzuse pe Lup aşteptând, poate cu intenţia de a încerca să-i smulgă hrana.

Atunci ar fi fost gata să-l ucidă dacă ar fi fost nevoie şi descoperi că acel sentiment era aproape la fel de puternic acum. Fără îndoială că momentul acela şi sentimentul respectiv vor trece, dar în clipa aceea devenise şi el un animal.

Îşi propuse să uite de Lup. Celălalt plecase. Fiind un individ practic, ca orice lup, probabil că se făcuse covrig în locul unde dormea de obicei în camera din faţă. Jeebee putea să uite de el şi să se concentreze asupra lucrurilor importante. Se întoarse la pat ca să scoată cearşaful pătat şi primul strat de plastic de sub el.

Merry se ridică şi continuă să meargă. Jeebee merse cu ea timp de trei-patru minute. Apoi o contracţie puternică o făcu să se oprească. Se aşeză din nou pe marginea patului.

La ora şapte şi douăzeci de minute după-amiaza avu două contracţii şi mai puternice, la un interval de un minut şi jumătate, apoi contracţiile începură aproape imediat să se succeadă la un minut, durând fiecare un minut plin.

Din acel moment, Jeebee n-a mai avut senzaţia trecerii timpului şi era sigur că acelaşi lucru i se întâmpla şi lui Merry. Ea se aşeză pe marginea patului şi contracţiile se înteţiră. El verifica din când în când, după cum învăţase pe de rost din cărţi, folosind două degete ca să constate dacă colul, aflat la mai puţin de zece centimetri în interiorul vaginului, se deschisese suficient, încă nu era suficient deschis şi nici inelul său de muşchi nu se subţiase, întinzându-se până într-atât, încât drumul să fie deschis şi liber pentru a lăsa copilul să iasă.

La câtva timp după ora 22.45 (Jeebee notase atât de repezit ora, încât mai târziu n-a mai putut desluşi ce scrisese) contracţiile deveniră foarte puternice şi durau un minut şi jumătate.

Acum Merry şedea tot timpul pe marginea patului şi avea o puternică tendinţă de a împinge după fiecare contracţie. Era ciudat, se gândi Jeebee, pentru că Merry ştia mai bine decât el tot ce îi spunea, dar nevoia ei de a împinge era aproape un automatism pe care nu-l putea controla şi de aceea Jeebee o ajuta avertizând-o să se

abţină.

— Nu, nu împinge. Încă nu, spunea el iarăşi şi iarăşi.

La început, când el spusese asta, ea dăduse din cap, dar după un timp nu mai făcu nici asta. Acum gâfâia ca un căţeluş, ca să se abţină să împingă, pentru că ştia, după cum învăţase şi Jeebee, că dacă împingea în etapa aceea, putea să rupă membranele, ceea ce însemna sângerare şi pericol de infecţie.

La un moment dat – ulterior, Jeebee a estimat că trebuie să fi fost pe la miezul nopţii – contracţiile deveniră foarte puternice; şi introducând degetele ca să verifice colul, nu-l mai simţi ca pe un inel muscular. Se subţiase într-atât, încât putea permite trecerea în jos a copilului. Drumul dinspre uter era, în sfârşit, complet deschis şi simţi în cele din urmă cu vârfurile degetelor ceva ce nu putea fi decât creştetul bebeluşului. Slavă Domnului că venea cu capul!

Era timpul ca Merry să se instaleze pe scaunul de naştere. Jeebee o duse în braţe, căci acum era epuizată de chinurile facerii. Avea gura uscată, fiindcă gâfâise tot timpul şi el îi duse la buze o cană ca să mai soarbă puţină apă, cum mai făcuse şi până atunci. Era istovită şi intră în etapa de naştere denumită de tranziţie, considerată periculoasă în cărţi. Era punctul în care corpul schimbă vitezele, renunţând la muncile colului, acum total dilatat. Merry era la capătul puterilor, epuizată, deprimată şi disperată. Nu mai putea judeca raţional şi îi aruncă lui Jeebee priviri furioase.

— Trebuie să renunţ. Tu eşti de vină. N-o să mai fac asta niciodată.

— Nu mai durează mult. Nu mai e mult. Mai rezistă puţin. Doar n-o să te opreşti acum…

Merry tremura şi când Jeebee o atinse constată că avea pielea rece ca gheaţa. Puse pe ea mai multe pături. Timpul trecea. Treptat, începu să se încălzească, iar perioada de deprimare trecu.

Brusc, o contracţie puternică îi luă răsuflarea. Împinsese involuntar şi de data asta Jeebee n-o mai împiedică. Din

acea clipă era necesar să facă asta, numai că o durea când se încorda ca să împingă. Totul era conform cărţilor despre naştere pe care le memorizaseră. Când va împinge cu adevărat, durerea îi va trece. Jeebee o va întreba după aceea dacă era adevărat, dar ea îi va spune că nu-şi dăduse scama. Pur şi simplu nu-şi mai amintea.

Se încleştă cu putere de bara transversală, agăţată de trepied aproape cu toată greutatea corpului.

Copilul mai coborî puţin. Începea să se vadă fruntea la intrarea lărgită a vaginului. Jeebee se străduia să ajute cu blândeţe la deschidere, împingând înapoi corpul lui Merry din jurul capului care ieşea.

Văzu cu ochii lui cel mai mare miracol. Cărţile despre naştere îl preveniseră că s-ar putea să fie nevoie să poziţioneze copilul, dar, de data aceea cel puţin, nu a fost necesar. În faţa ochilor lui, capul şi apoi corpul se rotiră, astfel încât umerii îşi făceau loc pe verticală.

Începu să iasă capul şi Jeebee îl prinse uşor în palma făcută căuş, susţinându-l şi orientându-l un pic spre spate ca să nu iasă prea repede şi să rupă membranele din corpul lui Merry. Cu cealaltă mână, cea dreaptă, continua să tragă corpul din jurul deschiderii şi Merry împingea cu toată puterea, împingea şi iar împingea…

În acel moment, într-o fracţiune de secundă, Jeebee văzu că Lup se întorsese în cameră. Lup tocmai îşi împingea umărul pe pătura pătată pe care Jeebee o aruncase de pe pat când Merry pierduse apa. Dar Jeebee n-avea timp de pierdut cu Lup. Trebuia să se concentreze numai asupra lui Merry.

Când a avut din nou răgaz o clipă să arunce o privire în direcţia lui Lup, îl văzu lungit, în poziţie de observare, cu labele încrucişate în faţă şi urmărind cu privirea întreaga procedură.

Capul ieşise cu totul şi Jeebee încă îl susţinea, stând în genunchi, pe călcâie, pentru că atât el, cât şi copilul să fie sub Merry şi sub partea de sus a scaunului. Dintr-o dată se ivi, în sfârşit, partea inferioară a umărului şi după aceea totul începu să se desfăşoare rapid.

Jeebee încercă să împiedice copilul să iasă prea repede, dar el ieşi rapid, după ce părţile cele mai dificile trecuseră de porţiunea cea mai îngustă a pasajului de deschidere.

Aproape imediat se pomeni că ţinea copilul în ambele mâini. Continuă să şadă pe călcâie, asigurându-se că îl ţinea sub corpul lui Merry şi privind cordonul ombilical ca să vadă dacă mai pulsa.

Pulsa. Dar în timp ce-l privea, pulsaţia încetini şi se opri.

Ţinând trupuşorul gol în căuşul braţului stâng şi cuprinzând în palmă căpşorul pe care-l susţinea, întinse mâna în spate, fără să se uite, la piciorul patului, de unde luă una dintre cârpele sterilizate, fierte, încă umede, din teancul pe care-l pregătise acolo. Cu ea şterse uşor mucozităţile de pe nasul şi gura copilului.

În această etapă, cărţile recomandau aspirarea pentru curăţarea completă a nasului şi a gurii nou-născutului. Dar nu aveau nici un obiect din cauciuc sau din alt material elastic ca să improvizeze un aspirator. Jeebee îşi puse gura pe năsucul şi guriţa copilului şi supse uşor. Simţi pe limbă ceva vag. Scuipă alături, pe foaia de plastic.

De îndată ce copilul a putut să respire, a inspirat adânc şi a scos imediat un mic ţipăt. Jeebee continua să cureţe încet restul feţişoarei. Imediat ce ochii bebeluşului au rămas liberi, au străfulgerat, incredibil de albaştri.

O dată cu străfulgerarea lor, Jeebee se simţi copleşit de un val de emoţie pe care nu l-ar fi crezut posibil, care-i dezvăluia legătura dintre el şi copilaşul pe care-l ţinea.

Identificase sentimentul anterior de ocrotire cu momentul în care fusese cât pe-aci să-l ucidă pe Lup pentru a-şi apăra hrana pe care o găsise. Acum se răzgândi. Sentimentul de ocrotire pe care-l simţea în acel moment faţă de pruncul din mâinile lui era mult mai puternic. Era orientat spre exterior, ca un zid blindat împotriva lumii şi a tot ce ar fi putut ameninţa copilul.

Continuă să cureţe trupuşorul.

Atunci când ieşise din Merry fusese albastru curat sub un înveliş alb, subţire, ca brânza făcută din smântână. Era băiat, observă Jeebee pentru prima dată. Acum, pe

neaşteptate, foarte repede, începu – şi acesta a fost cel de al doilea miracol – să devină trandafiriu. Susţinând din nou copilul, prudent, cu ambele mâini, Jeebee îl ridică şi îl puse pe pieptul lui Merry. Ea ridică obosită, dar imediat, braţele ca să-l cuprindă în ele şi îi duse capul spre sânul stâng, cel mai apropiat. Imediat, instinctiv, copilul găsi sfârcul cu gura şi începu să sugă.

În primul moment de relaxare după atâta încordare, în timp ce-i privea pe cei doi, Jeebee începu să-şi dea seama că era năuc de oboseală şi de emoţie, după experienţa pe care tocmai o trăise şi îşi aminti brusc că ea era menţionată în cărţile despre naştere. Fusese momentul de stabilire instinctivă a legăturii cu fiul său. De acum, acest sentiment nu-l va mai părăsi niciodată.

Jeebee rămase îngenuncheat acolo unde era, lângă scaunul de naştere, pe jumătate ameţit momentan, hipnotizat de imaginea eternă a lui Merry alăptându-şi copilul. Apoi sentimentul datoriei îl trezi brusc din buimăceală. Mai avea o treabă de făcut. Privi patul şi localiză foarfecele pe care îl fiersese înainte de a-l pune pe una dintre cârpele fierte; şi lângă ele, o altă cârpă pe care erau două fâşii curate de piele crudă, aproape la fel de subţiri ca un fir de undiţă.

Cu una dintre acestea legă cordonul ombilical la vreo doi centimetri şi jumătate de pielea lui Merry, apoi legă şi celălalt capăt la aproape trei centimetri mai încolo. Folosind apoi foarfecele dintr-o cutie pentru cusut pe care o găsiseră la casa fermei, tăie între cele două noduri şi copilaşul a fost eliberat.

Se ridică nesigur, brusc conştient că abia se mai putea ţine pe picioarele cuprinse de crampe musculare, după ce stătuse atât timp în genunchi. Sângele începu să-i circule din nou prin picioare.

Îi luă încetişor pe Merry şi copilul de pe scaunul de naştere şi îi întinse, aşa cum erau, pe cearşaful curat pe care-l pusese în momentul în care îl scosese pe cel pătat de deasupra şi foaia de plastic, după ce Merry pierduse apa.

Merry acceptă mutarea, aparent fără s-o observe. Acum

era pe jumătate în capul oaselor, cu două rânduri de perne între ea şi capătul patului, ca să-i susţină spatele. Încă mai avea contracţii uşoare şi, din când în când, un mic şuvoi de lichid roşiatic, care, îşi aminti Jeebee, se numea lohii, se scurgea pe cearşaful de sub ea.

În vederea acestei scurgeri, Jeebee se pregătise punând mai multe straturi de plastic între straturi alternative de cearşafuri, astfel încât, atunci când cearşaful se umezea prea mult, el putea să-l scoată, lăsându-l pe cel de dedesubt, care era uscat.

Peste o clipă ieşi, alunecând sub privirile lui, placenta, plină de sânge. O înfăşură într-un plastic şi o puse de o parte pe un raft de sus, urmând s-o ia de acolo mai târziu.

Copilul încetă să sugă şi închise ochii. Merry, care până atunci se uitase la el, îşi lăsă capul pe perne, oftând fericită. Copilul ba sugea, ba se uita în jur şi ochii lui albaştri licăreau încoace şi-ncolo, apoi îi închidea şi părea că aţipeşte puţin, apoi se trezea iar şi căuta din nou sfârcul ca să mai sugă.

Jeebee umezi cu apă caldă una dintre cârpele fierte, termină de curăţat copilul şi îl înveli în cârpa cea mai călduroasă şi mai moale pe care o găsi. Apoi acoperi şi copilul şi pe Merry cu pătura lor cea mai moale.

Se îndepărtă apoi de ei ca să se apuce de curăţenie. Vagi scheunături de genul pe care le scotea Lup în anumite situaţii sociale îl făcură să se întoarcă. Uitase cu totul că Lup era acolo.

Spre surprinderea lui, Lup se apropia încet de patul în care erau Merry şi copilul, cu o atitudine cât se poate de umilă şi prevenitoare. Ţinea capul plecat, urechile spre spate şi dădea din coadă, ca lupii, scoţând vagi scheunături prin care voia parcă să-i asigure că avea cele mai bune intenţii din lume.

Merry, total epuizată, dar complet lucidă, mârâi spre el cu o forţă şi o intensitate surprinzătoare. Mârâitul fusese atât de automat şi de real, încât îl sperie pe Jeebee. Nu era nevoie să fie şi el lup ca să înţeleagă semnificaţia lui. Merry era mamă şi Lup nu se va apropia cu nici un chip de copilul

ei.

Lup se opri imediat şi Jeebee, revenindu-şi brusc, se trezi şi dădu să se îndrepte spre el ca să-l azvârle efectiv afară dacă era nevoie.

Dar Lup trecuse prin uşă înainte ca Jeebee să apuce să facă primul pas spre el. De data aceasta însă plecă fără să-şi manifeste furia, ci cu discreţie şi atât de repede, de parcă dispăru ca prin minune.

— Ia-l, spuse Merry ridicând copilul de pe pieptul ei. Adu-mi, te rog, oală de noapte.

Jeebee se apropie ca să-i ia copilul.

— Ai grijă!

Glasul lui Merry era aproape la fel de ascuţit ca atunci când mârâise la Lup. Jeebee avu o clipă de indignare care îi trecu însă la fel de repede pe cum apăruse, ducându-se să ia copilul în braţe. El socotea că umblase cu multă grijă cu copilul înainte de a-l ţine şi Merry. Dar nu dădu glas acestui gând.

— Ah, se vaită Merry, dându-se jos din pat încet şi cu mare efort. Şi acum adu-mi, te rog, ceva să mănânc! Mor de foame! Şi mai vreau o cană mare cu apă – şi poate încă vreo cinci după aceea.

Oală de noapte era la îndemână, cană şi apa erau şi ele pe aproape. Merry se băgă la loc sub pături şi luă copilul înapoi. Acesta se trezise când îl luase Jeebee, iar când se întoarse la mama lui începu să caute din nou sfârcul. Apoi Merry oftă din nou, fericită. Oftă adânc, foarte adânc.

Jeebee îi aduse sandvişurile pe care le făcuse cu carne de vită rece între două felii de caşcaval. Păstraseră o parte din caşcaval pentru acest moment. Merry muşcă din primul cu lăcomie.

— Ştii că nu mă doare deloc când suge?

Vorbise cu gura plină, dar nu conta. Lumea era minunată, se gândi Jeebee.

Capitolul 35

JEEBEE era epuizat şi abia aştepta să-şi ia două pături în care să se înfăşoare şi să se întindă pe jos, ca să încerce să doarmă un pic.

Dar Merry era încă înfometată. Făcu un mic foc în cămin ca să încălzească o oală destul de mare în care era supa preparată de el. Era făcută în principal din legume rădăcinoase, pentru că în grădina de la fermă nu apăruseră încă legumele de vară. Dar mai aveau cartofi, sfeclă şi napi, plus nişte mazăre uscată din pivniţa de fructe a fermei, păstrată pentru ocazii speciale.

Legumele rădăcinoase, dezgropate în toamna precedentă din grădină, fuseseră ţinute cu vârfurile tăiate şi îngropate într-o cutie cu pământ nisipos. Erau cam uscate şi tari, dar în supă se înmuiaseră şi mai restabileau echilibrul regimului alimentar, alcătuit mai ales din caşcaval şi carne.

În cele din urmă, Merry îşi potoli foamea. La puţin peste două ore de la naştere aţipi, apoi se cufundă într-un somn adânc – normal, după părerea lui Jeebee – cu copilul lângă ea, în pat.

Jeebee fusese îngrijorat încă înainte de naştere de faptul că ea va trebui să doarmă în acelaşi pat cu nou-născutul.

— O să fii istovită, spusese el cu numai două zile înainte şi probabil că o să ai un somn adânc. Dacă te răsuceşti în somn, s-ar putea să...

— Doar n-o să mă răsucesc peste preţiosul meu bebeluş! Spusese Merry. Cum poate să-ţi treacă prin minte una ca asta?

— Poate că n-o să-ţi dai seama...

— Ba o să-mi dau seama! Spusese Merry. Numai eu o să stau cu bebeluşul, cât o să vreau!

Jeebee nu mai discutase subiectul. Mai târziu, îşi amintise ce citise în cărţile despre lupi şi mai verifică o dată. Da, era un capitol despre înlocuitori, oameni care se ofereau să îngrijească şi să crească pui de animale din grădini zoologice şi din alte locuri similare, unde nu erau în siguranţă alături de adulţii din propria lor specie, sau în cazul în care mama animalului murise sau era neputincioasă.

Aceşti oameni erau nevoiţi adesea să doarmă noaptea cu puii şi în carte se spunea că o pot face fără nici un risc. Se stabilise că, atât timp cât fiinţa umană nu este sub efectul unor sedative, al unor medicamente sau droguri, nu există nici un pericol ca omul să se răsucească în somn peste micile făpturi.

Acum, privind-o pe Merry cum dormea, încă ţinând cu un braţ copilul adormit, lipit de pieptul ei, se linişti şi se simţi fericit.

Termină de făcut curat şi ieşi să stea o clipă în soarele dimineţii.

Lup plecase din camera din faţă şi nu se vedea pe nicăieri, prin grotă. Nu se vedea nici afară, în poiană. Ziua se încălzea pe măsură ce soarele se înălţa pe cer şi Jeebee se gândi că nu fusese niciodată atât de fericit că în clipa aceea.

Într-un sens, lumea lui era completă. Se simţea copleşit de fericire sub pinii cu trunchiuri drepte, în timp ce o firavă adiere le clătina crengile şi cele două râuri clipoceau încet între maluri. Deasupra lui, norii pluteau cuminţi pe cerul albastru de iunie. Se simţea împlinit. În acea clipă, viaţa părea, în sfârşit, că are un scop şi îl mulţumea pe deplin.

Pentru prima dată după ce-l chemase Merry înăuntru, se simţea istovit. Merry fusese plină de energie în orele ulterioare naşterii, când fusese atât de înfometată şi se pare că şi el se molipsise de energia ei. Dar acum nu-şi mai dorea decât să doarmă.

Se întoarse înăuntru, lăsând deschisă uşa din afară, dar închizând-o pe cea dinăuntru, îşi făcu culcuşul lungindu-se pe jos şi lăsă uşa un pic crăpată ca să aibă aer. Ca să intre,

Lup sau alt animal ar trebui s-o împingă şi l-ar trezi. Merry şi copilul erau ocrotiţi.

După ce a adormit, s-a mai trezit pentru scurt timp când Merry mai dorea să mănânce sau să bea ceva. De fiecare dată şi-a dibuit drumul până la cea mai apropiată lumină electrică şi a aprins-o. A doua oară, Merry i-a sugerat să pună o lumină mai jos, ca să poată ajunge singură la ea. Toate farurile erau puse pe corzi lungi şi erau uşor de deplasat. Îl mută pe cel mai apropiat lângă pat; şi în momentul acela, fiindcă tot era treaz, ieşi din nou şi descoperi că Lup se întorsese. Se ghemuise în colţul lui din camera mai joasă. Dincolo de uşa din afară deschisă, se vedea lumina zilei ajunse spre sfârşitul după-amiezii.

Ieşi afară ca să simtă din nou vara şi să regăsească urma sentimentului de împlinire pe care-l trăise mai devreme. Când s-a întors, privirea i-a fost atrasă de ceva de lângă uşă şi şi-a amintit că la un moment dat după naşterea copilului învelise placenta în plastic şi o pusese acolo, urmând s-o arunce mai târziu. Era încă la locul ei. Dar plasticul fusese sfâşiat, înlăturat cu grijă din jurul placentei, acum total expusă, dar neatinsă.

Sfâşierea plasticului era clar opera lui Lup. Dar el, care mânca orice era comestibil, nu se atinsese de placentă. Jeebee simţi o tresărire ciudată în piept. Ce-ar fi putut să-l facă pe Lup s-o respecte, când altminteri înşfăca şi ducea departe orice era comestibil?

Jeebee încercă să-şi amintească din cărţile despre lupi pe care le citise ceva care să explice acest lucru. Dar nu era nimic. Încet, i se contura o idee pe care o acceptă cu greu, pentru că era o problemă de pură proiecţie a unei dorinţe ce se vrea împlinită. Se gândise că Lup respecta poate placenta pentru că o asociase cu scena naşterii la care asistase, cu Merry şi cu copilul.

Dacă era aşa, atunci poate că era începutul recunoaşterii apartenenţei copilului la familia lor, la haita lor, cum îi considera, probabil, Lup. Era un salt lung în pură supoziţie. Jeebee era foarte conştient cât de puţin ştia despre lupi. Dar se întrebă dacă nu cumva experienţa lui

Lup cu lichidul amniotic împroşcat pe faţa lui, apoi rostogolirea cu umărul pe cearşaful pătat când Merry pierduse apa, precum şi naşterea la care asistase – plus alungarea lui de către Merry – dacă nu cumva toate acestea se întipăriseră într-un fel în mintea lui.

Era doar o presupunere, dar şi o posibilitate. Când se întoarse în grotă, reperă lanţul pe care-l găsise la fermă şi căruia îi ataşase mai de mult un lacăt la un capăt ca să-l poată folosi ca lesă, ca lesa în care-l plimba pe Lup femeia de la magazia din orăşelul în care Jeebee îşi pierduse bicicleta cu motor. Nu cutezase niciodată să verifice dacă Lup îşi amintea şi dacă va accepta lesă. Acum, Jeebee o agăţă de un cui din cadrul uşii interioare, ca s-o aibă la îndemână. Mai târziu, o va încerca.

I se păru că abia închisese ochii când îl trezi Lup care zgâria uşa, scheuna şi adulmecă prin crăpătura uşii de parcă era chiar lângă urechea lui. Se ridică în şezut când Merry aprinse lumina, fiind şi ea trezită de insistenţele lui Lup de a intra.

— Vrei să-l las să intre? Întrebă Jeebee, ridicând mâna spre lanţ. Am lesa aici. Pot să-l ţin în lesă. Cred că ar trebui să-l obişnuim de acum cu prezenţa copilului.

Se gândi din nou, în treacăt, la placenta de afară, al cărei înveliş de plastic fusese îndepărtat cu grijă.

— Să-i pun lesă şi apoi să-l las să intre şi să se apropie suficient ca să vă mai vadă? Repetă Jeebee, văzând că ea nu răspunde.

— Da, spuse Merry, dar nu-l lăsa mai departe de marginea patului.

Jeebee se ridică şi ţinu uşa închisă sprijinindu-se de ea cu toată greutatea corpului. Luă lanţul de pe cârlig şi apoi se deplasă pentru a deschide uşa doar atât cât să se strecoare şi să-l împingă înapoi pe Lup. Făcu o buclă cu lanţul pregătit şi i-l puse lejer în jurul grumazului, în timp ce îl imobiliza cu braţele şi prinse lacătul de una dintre verigi. Lanţul era acum ataşat de Lup, dar îi atârna lejer de grumaz; lacătul menţinea poziţia lanţului ca să nu-l sugrume. Lup nu păru să obiecteze. Dincolo de uşa de

afară, larg deschisă, amurgul cuprindea cerul. Era ora obişnuită a vizitei de seară a lui Lup.

Ţinând strâns lanţul şi împiedicându-l pe Lup să tragă de el, Jeebee îl lăsă să intre în cameră, dându-se cu un pas înapoi. Lup trase puţin de lanţ, nu fiindcă se împotrivea, ci fiindcă încerca să pătrundă în cameră. Jeebee se lăsă tras de el înăuntru şi îl opri strângând lanţul doar la vreun metru de marginea patului. Merry se ridicase în capul oaselor şi-l privea pe Lup micşorând ochii; copilul era de cealaltă parte a ei şi nu se vedea.

Jeebee îl lăsă pe Lup să mai facă un pas; era acum la jumătate de metru de pat şi scheuna, dând din coadă şi privind-o pe Merry bucuros şi rugător în acelaşi timp.

Deodată, copilul începu să plângă – un plânset firav – şi îşi smuci braţele în sus, acestea văzându-se pe cealaltă parte a corpului lui Merry. Merry se întoarse şi luă micuţul în braţe, lipindu-i căpşorul de pieptul ei.

Cu mult înainte de a fi ridicat copilul şi de a fi văzut, Lup sărise înapoi, ascunzându-se în spatele lui Jeebee.

— Ia uită-te! Spuse Jeebee. Se teme de copil!

— Îi e foame, spuse Merry încet, mai degrabă către copil decât către Jeebee şi Lup. Îi e foame?

Ridicase copilul la piept şi acesta găsi sfârcul şi începu să sugă – dar numai câteva clipe. Era clar că nu era atât de înfometat pe cât crezuse. Dădu drumul sfârcului din gură şi îşi întoarse capul spre Jeebee, răspândind în jur licărul ochilor săi albaştri.

Un bot lung şi sur ieşi la iveală pe lângă piciorul lui Jeebee. Lup cerceta copilul cu privirea.

Copilul ridică brusc un braţ, ca şi cum l-ar fi fluturat instinctiv şi botul lui Lup dispăru în spatele piciorului lui Jeebee, aproape înainte ca braţul să fi început să se ridice.

Copilul privi o clipă în jur, apoi se hotărî să caute din nou sfârcul şi începu iarăşi să sugă. Botul sur ieşi din nou la iveală.

Pe tăcute, aproape imperceptibil, Lup ieşi din spatele lui Jeebee, cu grumazul întins, cu nasul adulmecând spre pat şi cu ochii aţintiţi asupra lui Merry şi a copilului. Merry privea

în jos, spre copilul absorbit de procedura suptului.

Lup înaintă treptat până ce aproape tot corpul lui a ajuns în faţa lui Jeebee. Lanţul, pe care Jeebee îl ţinuse lejer, se strânse şi îl opri la treizeci şi ceva de centimetri de marginea patului.

Jeebee înaintă puţin, slăbind lanţul; Lup dădu să tragă de lanţ, dar deodată încremeni. Jeebee se uită la Merry. Privirea şi toată atenţia ei erau concentrate asupra lui Lup. Faţa ei avea o unică expresie şi buzele erau trase, dezvelindu-i dinţii. Nu era o faţă binevoitoare. Străfulgerarea dinţilor ei în lumina fluorescentă era ca străfulgerarea dinţilor oricărei mame carnivore. Lup îşi lipise urechile de cap, capul însuşi şi-l ţinea plecat şi, înaintând, începuse să dea din coadă. Acum stătea nemişcat în aceeaşi poziţie şi începu să scoată slabe scheunături de împăcare.

— Să-l las să vină până la marginea patului? Întrebă Jeebee.

— Până la margine, dar nu mai departe.

Expresia feţei lui Merry nu se schimbase.

Jeebee rămase unde era, slăbind lanţul. Lup avansă treptat, câte un centimetru, până ce ajunse cu nasul la numai câţiva centimetri de marginea patului.

— Ajunge! Spuse deodată Merry.

Jeebee îl opri pe Lup. Strânse lanţul doar o secundă, dar Lup se oprise înainte de a ieşi cuvintele din gura lui Merry. Lup făcu un pas înapoi, se întoarse să plece şi ieşi din cameră, apoi prin uşa din exterior, afară, în aer liber.

Afară, Jeebee îi scoase lesă.

Cu lesa scoasă, Lup păru să-şi piardă interesul faţă de interiorul grotei. Îl salută pe Jeebee ca de obicei şi încercă să-l convingă să se joace cu el şi să-l alerge. Dar Jeebee învăţase trucurile lui Lup şi nu avea de gând să se clintească din postul lui de la uşă. Lup plecase din cameră de bunăvoie. Dar era unul dintre trucurile lui cele mai vechi să încerce să-i abată atenţia de la ceva ce voia el însuşi şi apoi să-l învingă pe Jeebee în acea întrecere. Poate că Lup ar fi dorit cu adevărat să se hârjonească şi să facă prăpăd

ca de obicei; dar în aceeaşi măsură poate că ar fi vrut să încerce doar să-l determine pe Jeebee să-şi părăsească postul, ca să se poată strecura pe lângă el şi să pătrundă înapoi, prin uşă. Poate credea că Merry l-ar fi lăsat să se apropie mai mult de noul pui în absenţa lui Jeebee.

În orice caz, Jeebee rămase pe loc şi, după un timp, gâfâind prietenos, Lup se întoarse brusc şi execută numărul obişnuit, făcându-se nevăzut printre copaci. Jeebee se întoarse la rândul lui, închise după el atât uşa din faţă, cât şi pe cea dinăuntru şi intră din nou în cameră.

Se îndoia că Lup va mai încerca un timp să revină sau că dispariţia lui însemna că renunţase la ideea de a pătrunde în cameră. Dar, ca să fie sigur, Jeebee verifică dacă uşa dinăuntru era bine zăvorâtă.

Înăuntru, lumina era încă aprinsă şi Merry şedea în aceeaşi poziţie, cu copilul în braţe.

— Sper că nu ai fost îngrijorată când l-ai văzut atât de aproape, spuse Jeebee.

— Eu, îngrijorată? Nu, răspunse Merry.

Scoase mâna dreaptă din partea ascunsă, unde stătuse copilul. În ea ţinea revolverul lui Jeebee.

— De acum înainte o să-l ţin asupra mea.

Jeebee privi arma, o privi pe ea şi oftă adânc. Îşi aminti momentul în care ieşise cu conservele din pivniţa pentru rădăcinoase, cu multe luni în urmă.

— Da, spuse el. Dar nu cred că va fi un pericol real pentru copil.

— Nu, spuse Merry.

Puse revolverul deoparte, în locul unde fusese până atunci şi dispoziţia ei se schimbă la fel de rapid cum păruse să se schimbe afară dispoziţia lui Lup.

— Nu-i aşa că e frumos? Spuse ea cu dragoste, privind în jos, spre copil.

— Da, spuse Jeebee, îndoindu-se puţin dacă într-adevăr îl considera un copil frumos.

Nu era obişnuit să gândească în asemenea termeni despre bărbaţi, băieţi sau chiar bebeluşi de sex masculin. Dar Merry avea dreptate. Bebeluşul lor era frumos.

— Trebuie să-i dăm un nume, spuse fermă Merry.

Ridicase puţin glasul spre sfârşitul propoziţiei. Nu suficient pentru a constitui o întrebare, dar suficient pentru a solicita un comentariu din partea lui Jeebee. Sau, dacă nu, măcar un răspuns oarecare.

— Ce nume vrei să-i dai? Întrebă Jeebee cu tact.

— Paul, răspunse ea imediat. Privirea i se înnegura un pic. Nu l-a cunoscut pe bunicul lui, dar poate să-i poarte numele.

Îşi ridică privirea spre Jeebee.

— Nu-ţi place să-l botezăm Paul?

— Nici nu m-am gândit, spuse Jeebee. Ba da, sigur că-mi place.

Răspunsul lui era foarte sincer. Pur şi simplu nu se gândise atât de departe în viitor; şi în orice caz, nu avea nimic împotrivă ca băieţelul lor să poarte numele tatălui lui Merry. Îi veni, prea târziu, ideea că ar fi putut să propună numele tatălui lui. Dar Merry nu-l cunoscuse. De fapt, Jeebee aproape că îl uitase, după ce acesta murise şi el se maturizase.

Paul, se gândi el; Paul era un nume pe care poate că l-ar fi ales şi el, dacă s-ar fi gândit mai mult.

— Stinge lumina, spuse Merry somnoroasă, lungindu-se cu copilul în braţe şi închizând ochii. Dar lasă uşile întredeschise.

Jeebee se conformă şi ieşi din nou afară. Dacă pe Merry n-o îngrijora întoarcerea lui Lup, era o prostie să-l îngrijoreze pe el.

Era o seară caldă. Privi spre poiana în plină vară nordică. Pinii se înălţau cu trunchiuri drepte şi cu ace întunecate în jurul unei pajişti verzi prin care cele două râuri curgeau în jos pe panta naturală, din punctul în care se despărţeau. Apa lor era de un albastru intens sub cerul care se întuneca tot mai mult, la o înălţime imensă, cu câţiva nori mari distanţaţi unii de ceilalţi, aflaţi suficient de sus pentru a fi scăldaţi în lumina soarelui şi deplasându-se în mod constant, ca o flotă de galioane navigând împotriva vântului de vest spre tărâmuri ale făgăduinţei, pline de aur.

De jur-împrejurul lui, simţea lumea înaintând prin timp, ieşind din bezna care-l adusese aici, spre un viitor mai luminos.

Căldura, aerul molatic, mireasma zilei de vară acum pe sfârşite pătrundeau în el, umflându-l ca un balon. Trase aer adânc în plămâni, simţindu-se crescând o dată cu inspirarea. Trebuie să-i spună lui Merry despre clipa aceasta, mai târziu, când va fi odihnită şi vor avea timp. De fapt, vor avea multe să-şi spună despre această imensă împlinire în perioada culminantă a anului. Trase din nou adânc aerul în plămâni, cu o inspirare uriaşă. Era în stare să facă un palat din grota din spatele lui. Era în stare să reclădească lumea. Se simţea ca un uriaş.

Scoase aerul din piept, fiindcă îi trecuse brusc un gând prin minte. Unul dintre subiectele pe care nu le discutase cu Merry era planul lui iniţial de a pleca după naşterea copilului pentru a căuta în continuare fermă fratelui său. Nu se mai gândise la viitorul lor când începuse să se apropie naşterea copilului şi aproape că uitase de el.

Adevărul era că nu se gândise niciodată serios la problemele pe care le implica o călătorie cu copilul nou-născut. Acum, după ce copilul se născuse cu adevărat, îşi dădea seama pe deplin ce însemna asta. El, Merry şi bebeluşul Paul vor fi nevoiţi să hoinărească pe câmpiile mai înalte, să fie în pericol de a fi împuşcaţi de fermierii locali imediat ce i-ar zări şi să trăiască aşa cum trăiesc nomazii. Înţelese limpede cât de stupidă era această idee.

Nu puteau pleca în nici un caz de acolo mai devreme de vara următoare, când Paul va fi mult mai puternic şi mai mare, deşi încă prea mic pentru a călători, chiar şi dus într-un coş improvizat, agăţat la spate sau pe piept, cum îşi duceau indiencele copiii mici. Merry fusese probabil sigură că el va înţelege acest lucru. Probabil că i se păruse evident că el îşi va da singur seama de asta în cele din urmă şi de aceea nu-l bătuse la cap arătându-i că e imposibil. În privinţa asta, semăna cu tatăl ei.

Nu se confruntase cu aceste adevăruri în mod conştient. Dar în mod inconştient, îşi dădu seama acum, absorbit de

planurile de construire a forjei şi de amenajare a grotei, se împăcase de mult cu ele.

Privi din nou în jur. Era o seară superbă. Încă se mai simţea ca un uriaş. Era ridicol, se gândi el dintr-o dată. Împlinirea îi aparţinea numai lui Merry, nu era a lui. Dar el aşa simţea. Şi brusc îşi dădu seama că îi era foame.

Se întoarse în cameră, aprinse lumina de interior care era cel mai departe de pat şi îşi tăie carne şi caşcaval. Îşi făcu din nou patul pe jos, lângă uşă şi stinse lumina. În câteva clipe şi el, alături de ceilalţi doi, dormea somnul celor plini de izbândă şi cinstiţi.

Capitolul 36

O DATĂ CU NAŞTEREA COPILULUI, Jeebee intră într-un vârtej de activitate. Se concentraseră atât de mult asupra naşterii, încât aproape că uitaseră de ciclul implacabil al anotimpurilor. Acum micul Paul era calendarul lor, căci, crescând, le măsura zilele şi le arăta cât de multe aveau de făcut înainte ca zăpada să se topească din nou.

Jeebee începu să aştepte cu groază acea zi din săptămână pe care o petrecea vânând la şes animale pentru carne. În general, reuşea încă să repereze cel puţin o vacă sau un viţel, umblând călare o zi întreagă, în condiţii bune, dar proviziile nu le ajungeau la infinit, deşi acum erau viţei tineri care urmau să crească şi să constituie o bună provizie pentru viitor.

Dar, deşi viitorul era promiţător, mai exista şi posibilitatea ca oricând un fermier din vecinătate să-şi facă apariţia, revendicându-şi teritoriul. În acest caz, Jeebee ar putea descoperi pe neaşteptate oameni înarmaţi pe câmpiile de sub el; şi vânătoarea nu va mai fi atât de sigură pe cât o considerase el.

Începu să-şi consacre cel puţin câte o jumătate de zi din când în când pentru a cerceta terenul de la poalele dealurilor şi ale munţilor, la câteva ore de mers călare de la grotă, căutând urme ale trecerii sau ale prezenţei căprioarelor. Găsi într-adevăr urme de căprioare şi chiar zări câteva.

Îl ajuta desigur faptul că o dată cu sosirea primăverii se născuseră puii. Dar, deşi crescuseră considerabil, ei restrângeau într-o anumită măsură deplasările mamelor lor şi ale căprioarelor sterpe care rămăseseră laolaltă în timpul iernii.

Trase concluzia că vânarea animalelor sălbatice era o sursă bogată de carne care putea fi adunată la nevoie.

Putea să înceapă chiar de atunci; dar avea un motiv întemeiat să n-o facă.

Adevărul era că subestimase volumul de muncă pe care plănuise să-l realizeze după naşterea copilului şi înainte de răcirea vremii.

Dacă avea de gând să mai stea un an acolo, trebuia să înceapă deja să se îngrijească de anumite lucruri. Unul dintre acestea era muniţia pentru arme, mai ales dacă nu va ajunge într-un loc de unde ar fi putut obţine mai mult praf de puşcă şi poate mai multe cartuşe.

Ştia să-şi umple cartuşele, fiindcă Paul avusese materialele necesare în căruţă şi Nick îl învăţase această tehnică. Paul vânduse conţinutul cartuşelor la un preţ mai mic decât cartuşele finite, în parte pentru că materialele erau mai uşor de transportat astfel în cantităţi mari.

Se obişnuise să economisească o mare parte a alamei ca s-o refolosească, dar nu-i va fi uşor să găsească nici capse, nici praf modern, care nu produce fum şi îi era imposibil să le reproducă.

Ar fi putut face praf negru, dacă ar fi fost nevoit. Dar, din câte ştia el deocamdată, va trebui să facă o lungă şi periculoasă călătorie într-un teritoriu necunoscut, spre sud, pentru a face rost de sulf. Nitratul de argint pentru capse putea să-l extragă din excrementele păsărilor. Dar adunarea excrementelor îi va lua foarte mult timp.

O alternativă mult mai bună va fi să găsească altă metodă pentru a ucide vitele şi vânatul mare – o metodă prin care să facă el însuşi proiectilele. Trebuia ca acestea să aibă şi calitatea de a fi silenţioase, pentru a nu atrage atenţia prin propagarea zgomotului produs de împuşcătură, în cazul în care s-ar afla o persoană jos, la şes, nevăzută, dar care îl putea auzi.

Soluţia ideală era, se gândi el, o arbaletă. Mânuise odată şi chiar trăsese cu o arbaletă artizanală, a cărei foaie de oţel era făcută dintr-un arc de automobil. Săgeata ei scurtă şi grea, cu vârf metalic lat, străpunsese complet o ţintă de placaj de trei optimi de ţol. Acum, când pusese în funcţiune forjă, putea să-şi confecţioneze o asemenea armă

şi proiectile. Folosind arbaleta la vânătoare ori de câte ori va fi posibil, va putea să păstreze cât mai mult rezervele de muniţii.

În plus, plănuise, încă de când devenise clar că aveau să rămână pe loc, să mai facă adăugări deasupra grotei. Plănuise să folosească cercevele de ferestre şi sticlă de la casa fermei, unde, ca în mai toate locuinţele izolate, existau geamuri de rezervă.

Putea deci să fixeze geamuri într-una sau mai multe cercevele a căror sticlă fusese spartă de tâlhari sau distrusă de foc. Singura condiţie era soliditatea cercevelei. Intenţia lui era să construiască un fel de luminator în porţiunea de perete prelungită în sus a camerei reci, care ar lăsa să pătrundă lumina exterioară deasupra unui etaj, izolând-o de cameră rece de dedesubt şi pătrunzând direct în camera dinăuntru.

Fereastra pe care o avea în minte va fi alcătuită din trei ferestre de la fermă puse una peste alta; va avea astfel un geam triplu, care îi va ocroti de frig şi în acelaşi timp va lăsa să pătrundă lumina zilei.

Dar atât arbaleta, cât şi luminătorul îi vor lua mult timp şi, întrucât mai era ocupat şi cu vânătoarea, precum şi cu alte îndatoriri necesare, era greu de crezut că le va face atât de repede pe cât şi-ar fi dorit. Cu cât va fi pusă mai repede în funcţiune arbaleta, cu atât mai repede va putea să înceapă să economisească rezerva de muniţii. Pe de altă parte, fereastra trebuia terminată înainte de sosirea iernii.

Nu părea o muncă foarte grea, în comparaţie cu ceea ce realizaseră ei doi în ultimele luni, se gândi Jeebee, dar acum Merry va fi aproape tot timpul ocupată cu îngrijirea lui Paul.

Dar treptat, în săptămânile şi lunile care au urmat, a descoperit că nu era aşa.

Conform puţinelor lui cunoştinţe despre femeile care abia au născut, Jeebee presupusese, destul de confuz, că, în afara alăptării micului Paul, Merry va fi aproape o infirmă o lună sau chiar mai multe după naştere. Va fi poate în stare doar să se mişte prin grotă şi să iasă puţin în faţa ei

ca să facă mici treburi, dar nu va putea face faţă efortului cerut de o muncă susţinută.

Spre surprinderea lui, la o săptămână şi jumătate după naştere, ea nu numai că improvizase un fel de ham cu care să-l poarte la piept pe Paul, dar mai făcea şi alte treburi uşoare. Ajunseseră în etapa în care câteva dintre seminţele adunate de ea din grădina fermei şi replantate în stratul de pământ bogat (adus, probabil, în acest scop cu camionul) începuseră să dea roade gata de cules.

Drept urmare, chiar şi acum, în miezul verii, aveau de adus de jos până la grotă o mare cantitate de alimente de casă care ar fi trebuit gătite şi conservate. Era evident că oamenii care locuiseră în casa fermei făceau toamna multe conserve cu produsele din grădina lor, în borcane de sticlă bine sigilate. Şi Merry ştia să facă asemenea conserve. În timp ce Jeebee vâna sau făcea alte treburi necesare, ea gătea şi conserva multe produse ce puteau fi păstrate în acest fel.

Dacă anumite legume erau în cantitate mai mare decât ar fi încăput în borcane sau dacă unele nu puteau fi bine conservate în borcane sigilate, Merry le gătea. Unele erau preparate în forme potrivite pentru păstrarea lor. Din roşii coapte a făcut bulion şi chiar şi un fel de ketchup. Morcovii, napii şi alte legume rădăcinoase se puteau păstra foarte bine dacă li se tăiau tulpinile şi se îngropau în cutii deschise, cu nisip uscat.

Cutiile, ca şi borcanele sigilate, le-au depozitat într-o zonă rece. Jeebee străpunsese peretele din spate al camerei din interior şi săpase în pământul din dosul lui un fel de pivniţă asemănătoare cu pivniţa pentru fructe a casei de fermă, pentru a le ţine acolo.

Între timp, Jeebee lucra de zor la arbaletă. Din fericire, atunci când avusese ocazia de a asista la demonstraţia cu arbaleta şi de a trage cu ea, i se arătaseră şi planurile după care fusese făcută şi, având memorie bună, le reţinuse. Reconstituise acele planuri pe foile de hârtie luate de la fermă, ca să le aibă clar în minte înainte de a se apuca de lucru.

Pentru patul de lemn al armei avea nevoie de un lemn mai dur decât cel de pin şi stinghia de doi pe patru ţoli nu era suficient de lată. Din fericire, deasupra căminului care existase în casa fermei era o policioară din lemn lăcuit, pe care Jeebee îl identificase ca fiind de stejar. Avea treizeci şi ceva de centimetri lăţime, vreo doi metri şi jumătate lungime şi circa cinci centimetri grosime.

Cu oarecare efort o dislocă şi o aduse sus, la grotă. Acolo, năduşi tăind cu ferăstrăul o bucată de aproape un metru, pe care o înfipse apoi în partea lemnoasă a arbaletei cu un topor.

Când termină, avea un pat de lemn de vreo douăzeci de centimetri lăţime la capăt, care dedesubt era îndoit în sus până la partea cea mai îngustă. Materialul pentru coarda arcului îl obţinuse deja din cablul de frână al unei maşini, făcând cu el o buclă la fiecare capăt al arcului – o bucată dintr-un arc de automobil – fixat cu micul set de şuruburi al cablului de frână care-l ţinuse întins, la locul lui, în maşină.

Sfredeli apoi în sus prin interiorul patului, în punctul său cel mai îngust, ca să facă loc pentru fixarea trăgaciului. Trăgaciul urma să deschidă o bucşă – pe care trebuia s-o confecţioneze el – pentru a ţine în loc coarda de arc când arma va fi încărcată. Din despicătura în care se afla bucşa, înainte, până în capătul din faţă al patului, crestă un ghint în care urma să stea săgeata când arbaleta va fi întinsă şi gata de tragere.

Această despicătura şi şanţul pentru trăgaci mai aveau nevoie de un orificiu de-a curmezişul patului, în apropierea părţii din faţă, în care să monteze marginea inferioară a arcului din foaie de oţel, de îndată ce va fi gata să funcţioneze ca arc; plus încă două orificii mai jos, pe patul armei, spre partea din faţă, în care va fixă o clemă din oţel forjat.

Avea nevoie de ea ca să ţină în jos arma cu un deget de la picior în timp ce va trage coarda înapoi în poziţia de tragere, pe bucşă. Mai avea nevoie de încă două găuri prin care să treacă nişte cureluşe, pentru a fixa bine lama arcului de îndată ce va fi aşezată în orificiul său. Gândindu-

se mai bine, se hotărî să folosească fibre animale umezite şi puse la uscat până ce se vor contracta şi vor fi suficient de bine întinse.

În rest, avea de lucru numai la forjă. Trebuia să prelucreze la forjă arcul de oţel pentru a-i da o formă uşor curbată. Trebuia de asemenea să confecţioneze clema de oţel şi nitul care o va fixa. Apoi, mai era trăgaciul – o bucată de metal îndoită de două ori, o dată semiparalel sub pat pentru a fi împins lângă el, ca să deschidă bucşa de deasupra în direcţie opusă, pivotând deasupra unui ac la jumătatea cursei în susul orificiului şi presat de o crestătură în partea de jos a bucşei, unde era ţinut în loc faţă de tensiunea corzii arcului de îndată ce era întins. Pentru a lansa săgeata, putea deci doar să tragă în sus de trăgaci, slăbind maneta din capătul îndepărtat al trăgaciului şi bucşa, care putea apoi să se rotească, lăsând coarda arcului să sară înainte.

Ultima parte a mecanismului pe care a lucrat-o la forjă a fost bucşa însăşi. Aceasta era de fapt un cerc gros de metal, la fel de lat că patul armei, cu o crestătură în locul unde coarda arcului făcea o buclă peste el şi cu un orificiu prin el, astfel încât arcul să se tragă pe coardă, gata de tragere.

Mai avea de lucrat doar foarte puţin la forjă după ce arcul însuşi va fi confecţionat şi asamblat. Trebuia să confecţioneze vârfurile pentru săgeţile din lemn tare – făcute din rămăşiţele policioarei – împreună cu o secţiune rulată în dosul ei, care putea fi lipită de partea din faţă a săgeţii. Săgeata avea şi aripioare, acolo unde una obişnuită are pene şi el le făcu din lemn şi le lipi de asemenea cu clei. Merry ştia să prepare clei din copite de vite.

Cleiul producea un miros insuportabil în timp ce era preparat – miros care-l fascina pe Lup – dar după ce a fost gata a slujit foarte bine scopurilor lui Jeebee, nu numai la confecţionarea arbaletei, dar şi în alte ocazii.

Aceasta i-a luat lui Jeebee câteva săptămâni, socotind şi timpul consumat cu obţinerea pieselor necesare din maşină şi din casa fermei şi cu asamblarea. Una dintre ultimele

treburi a fost întinderea arcului înainte de a fi ataşat de patul armei.

Întrucât arcul avea o forţă de tracţiune între patruzeci şi şaizeci de kilograme, după socoteala lui, Jeebee îşi dădu seama că abia va putea să-l încarce cu talpa piciorului înfiptă în scoabă şi ridicându-l pe ea. De aceea, fixarea săgeţii în arc era o problemă. O rezolvă punând lama arcului pe doi buşteni şi aşezând pe ea o buturugă lungă şi îngustă, cu un bolovan care ţinea apăsat capătul cel scurt al buturugii, mai grea decât lama arcului.

După ce făcu această operaţiune, Jeebee reuşi să tragă în jos capătul lung al buturugii, apăsând-o cu alt bolovan. Acesta îndoi lama de oţel a arcului până într-atât, încât izbuti să facă o buclă cu cablul de frână folosit drept coardă de arc pe deasupra vârfului său, peste capetele arcului înfăşurate în cureluşe de piele, unde buclele corzii se puteau aşeza.

În sfârşit, arma fiind asamblată, având la dispoziţie vreo şase săgeţi confecţionate, cu vârfuri late, cu aripioare de lemn lipite cu clei şi cu capetele patului făcute din rame de cartuşe, Jeebee o încercă.

Adusese de la fermă o bucată de placaj de trei optimi de ţol care semăna, din câte îşi amintea, cu cea care fusese folosită ca ţintă atunci când văzuse pentru prima oară o arbaletă şi trăsese cu ea. O tăie în două, fixând lejer o parte în spatele celeilalte, deoarece nu voia să piardă săgeata în cazul în care ar fi pătruns cu totul prin prima parte, aşa cum pierduse prima săgeată a arbaletei pe care i se permisese să o lanseze cu mulţi ani în urmă. Acum armă mecanismul, băgă săgeata în orificiu şi ţinti spre bucata de placaj de la o distanţă accesibilă, de cincisprezece metri.

Arbaleta îi întrecu aşteptările. Trecu perfect prin partea exterioară a placajului şi vârful său pătrunse cel puţin o treime sau chiar pe jumătate în cea de a doua bucată de placaj, astfel încât a trebuit să taie lemnul din jur ca s-o poată extrage.

În zilele următoare făcu exerciţii cu arbaleta ori de câte ori avea răgaz; şi în cele din urmă reuşi să capete suficientă

îndemânare.

Era foarte încântat de noua armă din arsenalul lor. Dorise să mai aibă o armă pe care să i-o lase lui Merry cât timp lipsea. În timp ce făcea arbaleta, se gândise că i-o va lăsa fie pe aceasta, fie puşca. O lăsă deci să-şi încerce dibăcia de a trage la ţintă cu arbaleta. Dar în curând deveni clar că arma pe care va trebui să i-o lase ei va fi puşca.

Era ciudat. Merry, care avea o precizie superbă când trăgea cu puşca sau pistolul, trăgea mult mai neglijent şi mai imprecis decât Jeebee cu arbaleta. Pe Jeebee îl nedumerea acest lucru. Singurul răspuns pe care-l putu găsi era că, întrucât el văzuse o arbaletă şi şi-o dorise încă de când era copil, abordase folosirea ei cu mai mult entuziasm decât ea. Dar mai putea fi şi faptul că ea încerca s-o utilizeze ca pe o armă de foc, care se fixă altfel pe umăr şi, în acelaşi timp, avea un recul clar, iar proiectilul ei zbura altfel.

Până la urmă a fost bucuros că ea se descurcă mai bine cu puşca. Săgeata arbaletei era un proiectil pătrunzător, dar care nu zdrobea. Din această cauză, ucidea mai încet. Ea îşi împlinea scopul prin sângerarea internă a ţintei, cu excepţia cazului în care trăgătorul ar avea norocul să ucidă animalul pe loc, nimerind într-un loc vulnerabil precum inimă sau orbita oculară. Asta însemna un animal rănit, care putea constitui o ameninţare înainte de a muri, în cele din urmă.

Jeebee era în fierărie, preocupat să mai confecţioneze nişte săgeţi, pregătindu-se să pornească în prima expediţie de vânătoare experimentală cu arbaleta, când auzi nişte bubuituri ciudate deasupra lui. Ascultă încordat preţ de o secundă. Zgomotul nu venea direct de deasupra, ci ajungea la el prin pământul şi prin pereţii de lemn pe care-i ridicase în jurul forjei. Îşi lăsă treburile, alergă spre uşă, ieşi din fierărie, intră în cameră şi înşfăcă puşca din dosul uşii.

Ajuns iarăşi afară, cu puşca pregătită de tragere, se răsuci şi privi spre malul de deasupra grotei.

Acolo, chiar deasupra grotei, Merry săpa în stâncă şi în faţa malului.

Uşurat, lăsă în jos mâinile cu care ţinea puşca şi se relaxa brusc.

Observă că ea începuse ultimul lui proiect, instalarea luminatorului în camera dinăuntru. Primul pas al operaţiunii de instalare a luminătorului era, desigur, săparea unei deschideri în mâlul de deasupra tavanului camerei interioare. O deschizătură în care să fie fixată fereastra.

Merry proptise scara de metal de peretele din faţă al grotei şi se urcase pe ea până în locul unde putuse să păşească pe faţa înclinată a malului de deasupra. Acolo săpa cu o lopată. Jeebee se dădu repede înapoi ca să nu fie lovit de pământul azvârlit cu lopată şi privi mai calm ceea ce avea în faţa ochilor.

Lângă locul unde săpa în faţa abruptă a malului de pământ, era ceva spre care Jeebee îşi încorda privirea, neînţelegând ce era la prima vedere.

Apoi recunoscu o platformă făcută din pari aşezaţi într-un oarecare unghi faţă de suprafaţa malului. Susţinut de aceşti pari şi bine legat de ei era hamul de piept în care Merry îl purta de obicei pe Paul când ieşea din grotă. Zărea chiar faţa copilului pe deasupra lucrurilor în care era învelit.

Micuţul era îmbrăcat cu haine groase şi părea să se bucure de aerul curat, de lumina soarelui şi de agitaţia mamei lui aflate lângă el.

— Merry! Strigă Jeebee la ea. De ce faci asta? E treaba mea!

— După ce vei fi gata să te apuci de ea, spuse Merry cu răsuflarea uşor întretăiată, fără a se opri din săpat. Până atunci, am început eu lucrarea. Nu te teme, n-o să sap atât încât să străpung tavanul camerei.

— Ajunge, continuu eu!

— După ce-ţi termini treburile, îi răspunse Merry. Până atunci lucrez eu.

— Am terminat, spuse Jeebee, simţindu-se vinovat pentru că mai zăbovise pentru a face ultimele retuşuri la săgeţile pentru arbaletă.

Se urcă pe scară după ea. Ea continuă să sape până ce el ajunse alături, dar apoi se opri şi îi dădu lopata fără să

protesteze. Era una dintre uneltele pe care încă nu reuşise să le facă la forja lui, o lopată destul de ruginită pe care avusese norocul s-o găsească printre ruinele fermei. Mai aveau, desigur şi mica lopată rabatabilă pentru săpat şanţuri, pe care Jeebee o luase cu el pe cal sau în sanie când vânase pe zăpadă în timpul iernii. Dar această lopată veche, de dimensiuni obişnuite, era mult mai eficientă aici, fiindcă disloca o cantitate de pământ de câteva ori mai mare decât cea pe care o putea ridica cealaltă unealtă.

Jeebee continuă munca şi începu să sape serios în mâlul de deasupra tavanului camerei interioare. Suporturile pe care le instalase mai devreme pentru a ţine pământul de deasupra erau probabil suficiente ca să-i permită să stea în picioare şi să lucreze pe grinzile de doi pe patru ţoii ale tavanului, dar ca să fie şi mai sigur adăugă câteva suporturi şi scânduri în plus între ele.

Drept urmare, tavanul camerei din exterior deveni o podea solidă în timp ce el aduna treptat murdăria într-un morman de circa un metru şi jumătate în faţa deschiderii din mâl, netezindu-l până ce se întâlni cu peretele din spatele tavanului.

În acest nou spaţiu instala noi grinzi de susţinere pentru pământul care urma să se adune deasupra.

Încă muncea din greu, dar era gata să înceteze lucrul, când Lup se întoarse o dată cu lăsarea serii. Văzându-l acolo sus, în gaura pe care o făcuse, Lup deveni brusc curios şi dădu să urce scară spre el, apoi se răzgândi înainte ca picioarele din spate să i se desprindă de pe pământ. Jeebee descoperise mai de mult că partenerul lui putea urca o scară mobilă fără probleme, dar nu-i plăcea deloc s-o coboare.

Jeebee îi anunţă lui Merry, care era înăuntru, sosirea lui Lup. Coborî scara şi, după saluturile preliminare, cei doi intrară în camera unde se aflau Merry şi Paul.

Treptat, Merry nu se mai temu să-l lase pe Lup în apropierea lui Paul. Departe de a constitui o ameninţare pentru copil, Lup era foarte blând şi grijuliu cu Paul. Îndura din partea lui ceea ce n-ar fi îndurat din partea lui Jeebee

sau a lui Merry. Insistă să-l adulmece pe micuţ cu amănunţime de fiecare dată când intra să-i salute; şi dacă se întâmpla ca, dând din braţe, Paul să-i vâre un deget în ochi, Lup doar închidea pe jumătate ochiul şi îşi continua cercetarea.

Fascinaţia lui Lup faţă de Paul nu părea să dispară pe măsură ce se obişnuia cu el. Era evident gata să se minuneze în continuare de el. Din cărţile despre lupi, Jeebee aflase că era tipic pentru ei să fie foarte interesaţi de puii propriei lor specii, să-i iubească şi în acelaşi timp să fie dispuşi să se joace cu ei ore-n şir. Din punctul de vedere al lui Lup, era clar că Paul era un nou membru al comunităţii.

Această atitudine fusese foarte evidentă în modul de comportare al lui Lup faţă de Jeebee şi Merry, dar se extinsese, în mod cert şi asupra lui Paul. Nu era mai puţin adevărat că Lup nu se apropia niciodată de Paul fără ca Merry, sau de obicei Jeebee, să fie în preajma lor. De exemplu, instinctul îl mâna pe Lup să încerce să-l înşface pe Paul cu fălcile. Dar Merry îi opri avântul.

Era limpede că Lup era dispus, între anumite limite, să se acomodeze cu Paul, care încă stătea în pătuţul lui, încă nu se târa pe jos, spre deosebire de puii de lup, care ar fi mişunat deja pe lângă vizuina în care se născuseră.

Conform regulilor şi obiceiurilor lupilor, ei deveniseră o haită. Când fuseseră numai ei doi, Lup şi Jeebee erau doar tovarăşi de călătorie. Stabilindu-se teritorial şi alăturându-li-se Merry, iar acum Paul, climatul social se schimbase. Era evident că Lup îl considera pe Jeebee masculul principal, pe Merry femela principală, iar pe el însuşi se considera masculul secundar al haitei. Pe Paul îl considera probabil un fel de pui de lup ciudat – asta în cazul în care văzuse el însuşi vreun pui de lup.

Dacă fusese cumva crescut de oameni, se gândi Jeebee, s-ar putea să nu deosebească un pui de lup adevărat dacă ar vedea unul pentru prima oară. Deşi, de îndată ce şi-ar fi învins prudenţa pe care o avea faţă de orice lucru necunoscut, l-ar fi cercetat cu siguranţă şi ar fi ajuns să-l

accepte destul de repede.

Capitolul 37

SFÂRŞITUL VERII, toamna şi iarna au urmat repede una după cealaltă. Deodată, pur şi simplu, parcă nu mai era timp pentru toate.

Construirea încăperii parţiale deasupra vechiului tavan al camerei din interior şi instalarea ferestrei triple într-un nou perete, sus, de-a curmezişul feţei malului, se dovediră treburi mai complicate decât îşi închipuise Jeebee. Una dintre problemele cu care s-a confruntat a fost susţinerea tavanului încăperii de la luminător, a cărei podea era ea însăşi susţinută ferm de întăritura şi de pereţii camerei interioare de dedesubt. Totodată, în ciuda celor mai bune intenţii ale lui, nisipul se infiltra în camera de dedesubt în timp ce el lucra şi Merry trebuia să-l ducă pe Paul în hamul de piept sau în pătuţul lui fie afară, fie în zona forjei, ca să-l ferească de el.

Între timp, Jeebee trebuia să mai şi vâneze. Arbaleta se dovedi foarte bună pentru uciderea vitelor, dar, după cum se aşteptase, săgeata ei ucidea prin hemoragie internă, fără a avea forţa de şoc a glonţului mult mai rapid al unei puşti. Drept urmare în mai multe expediţii Jeebee a fost fericit că era călare şi a putut înfrunta mai bine atacurile cornutelor pe care le lovise.

Cu toate acestea, Jeebee învăţa cum să folosească arma cu precizie, de la distanţă mai mare. În consecinţă, cu puţin noroc, dacă ţintea în animal de la o distanţă suficient de mare, acesta nu făcea legătura între săgeata care-l lovise şi silueta lui pe care o zărea de departe. Şi exista întotdeauna un spaţiu între el şi animalul rănit, dacă acesta se hotăra să-l atace. Această deosebire va deveni critică atunci când va trebui să tragă din nou sania pe zăpadă până în câmpie ca să vâneze, confruntându-se cu prada pe jos.

Între timp, la grotă, trebuia să se ocupe de curăţarea temeinică a coşului pe care-l făcuse şi de construirea unui spaţiu închis cu un acoperiş solid deasupra locului în care ieşea din pământ, pentru a nu exista nici un pericol de a fi blocat de zăpadă sau de resturi aduse de vânt. El şi Merry se mai puteau feri, dar nu voia ca micul Paul să fie expus unei blocări bruşte a coşului, caz în care fumul ar fi pătruns în cameră.

După ce rezolvă toate acestea într-un fel sau altul, Jeebee încă nu terminase luminatorul când începură să cadă primii fulgi de zăpadă. Din fericire, a fost o ninsoare uşoară, care a durat doar douăzeci de minute, dar care l-a anunţat că timpul lui era limitat. A ars din greşeală instalaţia electrică din încăperea de sus şi l-a prins noaptea lucrând. Îşi alesese cele trei ferestre şi le fixase. Acum începu să finiseze ce avea de lucrat în jurul lor şi făcu ultima izolare a peretelui exterior, la lumină artificială.

Reuşi să termine până dimineaţa, dar consumase toate bateriile în afară de una şi cădea de oboseală. Dormi vreo patru ore, apoi începu ultima treabă, etanşarea cu mortar. Asta însemna să ia argila, care acum nu mai putea fi lăsată mult timp afară fiindcă îngheţa, s-o amestece cu apă şi să ducă o anumită cantitate afară pentru a etanşa marginile din jurul ferestrei şi noua porţiune a peretelui de sus.

Merry l-ar fi ajutat, dar nu aveau loc să lucreze amândoi acolo, sus. Spre sfârşitul după-amiezii începuse din nou să ningă. Termină la timp şi era cât pe-aci să cadă de pe scară când coborî.

Se întoarse în grotă şi se apucă să lucreze orbeşte la deschiderea tavanului de deasupra capetelor lor. Merry îl opri.

— Nu mai judeci deloc? Spuse Merry. Aproape că ţi-ai pierdut cunoştinţa; nu-ţi mai dai seama dacă stai în cap sau pe picioarele tale.

El se întoarse ca s-o contrazică, dar descoperi că această mişcare îl ameţise. Se supuse lăsându-se călăuzit de ea spre pat şi se întinse pe el.

— Mai lasă-mă să lucrez o oră, ca să termin.

— Nici o oră! Acum ne-ai izolat în partea de sus. Ai toată iarna la dispoziţie ca să dai jos tavanul acestei camere. Culcă-te şi dormi cât mai mult.

Încă mai simţea nevoia s-o contrazică, dar nu mai avea putere. Nu-şi mai aminti nimic, până ce, în sfârşit, se pomeni, cu faţa în lumina soarelui.

Se trezi speriat, deschizând ochii şi în acelaşi timp ridicându-se în şezut pe marginea patului. Deasupra lui, tavanul fusese pe jumătate dat jos spre partea din faţă a camerei şi lumina zilei pătrundea pe acolo până la ei. În cămin ardea focul. Paul stătea cuminte în pătuţul lui şi Merry cosea ceva la masă.

— Ai deschis tavanul, spuse prosteşte Jeebee.

Merry rupse o aţă cu dinţii.

— Şi pot face restul fără ajutorul tău, zise ea fără să-l privească. Dar tonul ei era blând. Culcă-te la loc.

Jeebee încercă să se ridice, dar descoperi că mai avea ameţeli şi se lungi din nou pe pat. Adormi iarăşi, pe loc. Dar de data asta n-a mai fost o stare de inconştienţă profundă în care să piardă noţiunea timpului. De data asta a visat; şi era vechiul coşmar care-l însoţise de când plecase din Michigan şi apoi în Indiana de Nord şi pe drumul spre vest.

Visă din nou că lucra în grupa de studiu şi că ecranul din faţa lui era plin cu simboluri de ecuaţii. Deodată, aproape de mijlocul ecranului, apăru un punct întunecat cât vârful unui ac, acoperind câteva ecuaţii. Dar acest punct se mări, se întinse şi şterse toată munca lui.

Era, după cum îşi dăduse de mult seama, modul în care conştiinţa lui asimilase Prăbuşirea, apărând în retrospectivă pentru a întrerupe şi a distruge tot ceea ce încercase el să facă el şi ceilalţi. Visă din nou formă neagră care-l urmărea, îl încolţea, iar şi iar, apropiindu-se tot mai mult, acoperind treptat totul şi ameninţând să-l acopere şi pe el.

Se trezi asudat.

Merry şedea pe pat lângă el, cu mâinile pe umerii lui. Ea îl înşfăcase, nu întunericul.

— Ai avut un coşmar, spuse ea, slăbind strânsoarea şi îngăduindu-i să se lase din nou pe perne. Ai ţipat – ceva

despre fier.

— Epoca de fier, mormăi el buimac.

— Epoca de fier?

Ea îl privi micşorând ochii.

— Aşa am numit eu epoca în care trăim, de după Prăbuşire. Asta-i tot. Am crezut – mi-am zis în sinea mea că ne-am întors în epoca de fier. Înţelegi?

Merry confirmă dând din cap.

— Cred că da. Vrei să spui că am intrat într-o perioadă în care totul e greu, e dur ca fierul?

— Exact, spuse Jeebee, amintindu-şi în timp ce vorbea cu ea. Poate ceva mai mult de atât. Adică – ştii că a fost o vreme când fierul a dominat lumea. Bărbaţi cu arme de fier, în armuri de fier, dominau totul. În anumite privinţe, noi ne-am întors la această epocă şi ea va dura cel puţin câteva decenii, poate chiar vreo două sute de ani…

Se opri, ridicându-şi privirea spre chipul îngrijorat al lui Merry.

— Dar vom reveni la civilizaţie, la tehnologie, spuse el. Este inevitabil. Nu va fi chiar la fel, dar cunoştinţele noastre vor reclădi civilizaţia. Aşa a fost întotdeauna.

— Întotdeauna? Dar asta nu s-a mai întâmplat niciodată – o asemenea prăbuşire, când totul a fost distrus, întreaga lume s-a minat, transporturile, comunicaţiile, toate au căzut în acelaşi timp.

— Nu, răspunse Jeebee, este doar forma pe care a îmbrăcat-o în vremurile noastre. Mai înainte au fost ciumă, barbarii, care au distrus totul, inclusiv viaţa şi au rămas doar câţiva norocoşi, dar de fiecare dată neamul omenesc a reclădit pentru a se menţine pe drumul pe care a pornit de la început. Vom reclădi din nou. Dar până vom reuşi va fi o perioadă grea. La asta m-am gândit când am denumit-o „epoca de fier”.

Merry luă un colţ al cearşafului de deasupra şi îi şterse cu blândeţe faţa umedă.

— E vina mea.

— Vina ta?

Jeebee o privi uimit.

— Nu mă refer la epoca de fier. Vreau să spun că ai muncit prea mult, până la epuizare. Şi a fost vina mea fiindcă eu te-am stârnit împingându-te în această direcţie. M-am tot gândit ce ne trebuie pentru Paul în această iarnă. Trebuia să ştiu că tu n-ai nevoie să fii îmboldit, că oricum ai merge până la limitele tale absolute, fără să te mâne cineva din spate.

— Foarte bine. Jeebee ridică mâna şi o trase pe Merry în jos, spre el, ca s-o sărute. Deci oricum aş fi făcut acelaşi lucru, nu?

— Poate, recunoscu Merry, lipindu-şi obrazul de al lui, dar dacă mai procedezi aşa de acum înainte, vina va fi numai a ta.

Jeebee se uită în jur. Lumina care ajungea la ei prin luminator era o lumină specială. Cauză nu era doar faptul că după-amiaza era pe sfârşite; unghiul luminii nu se schimbase prea mult. Nu dormise mai mult de o oră şi ceva.

— Trebuie să mă scol.

Merry îşi apăsă mâinile pe umerii lui, împingându-l uşor spre pat.

— Ninge. Ninge tare. Vom fi izolaţi o vreme. Şi pe lângă asta, este timpul să nu faci nimic câteva zile, ca să te refaci. Acordă-ţi un răgaz.

— Dar eu…

— Nici un dar, îl întrerupse Merry. La început îţi va fi greu să opreşti motoarele, dar va trebui să aştepţi până ce se vor opri. Acum întinde-te în pat, trebuie să te linişteşti, să nu faci nimic; măcar până trece viscolul, probabil încă vreo câteva zile. Acum nu mai e nici o grabă. Suntem toţi trei la adăpost, ne e cald şi ne simţim bine. Avem destule provizii de carne şi de legume şi o grămadă de timp la dispoziţie.

Merry avea dreptate, desigur. Lui Jeebee îi luă câtva timp să recunoască acest lucru faţă de el însuşi, dar nu putea să nege că suferise o prăbuşire fizică înainte de primul lui somn lung.

Se chinui să se odihnească. În primele două zile a fost

într-adevăr un chin. Trebuia să se lupte cu el însuşi ca să nu se scoale şi să se apuce de treabă; şi până la urmă, cam în a treia sau a patra zi, îşi îngădui să termine deschiderea întregului tavan al camerei din interior spre luminator. Îşi mai îngădui treburi mărunte, cum ar fi fost să aducă lemne pentru a întreţine focul din cămin şi să se asigure că pătura solară nu era acoperită de zăpadă şi că rămăsese atârnată de peretele din faţă al grotei, unde putea beneficia pe deplin de soare pentru a reîncărca bateriile pe care le descărcase el în timpul ultimei orgii de muncă neîntreruptă.

Încet-încet, se relaxă. Nu i-a fost uşor, dar treptat, imboldul lăuntric care-l mâna să fie mereu ocupat se domoli şi nu-l mai sâcâi. Recitea cărţile despre lupi, o privea pe Merry, se gândea şi mai ales îl studia pe micul Paul, şezând pe un scaun lângă pătuţ şi urmărindu-l mult timp, când dormea sau când era treaz.

În această perioadă simţi că se reface, deşi mecanismul acestei refaceri nu apăru în conştiinţa lui decât atunci când, într-o zi, simţi braţul lui Merry pe umăr în timp ce şedea şi-l privea pe Paul şi îi văzu privirea coborând spre el. Îşi ridică privirea spre ea.

— Ştii, spuse el, ţi-am spus despre acel moment pe care l-am trăit cu el în timpul naşterii, când a deschis ochii? Acel moment de legătură între noi?

Merry confirmă dând din cap.

— Îmi dăruieşte ceva de fiecare dată când îl privesc, rosti rar Jeebee. Îşi coborî din nou privirea spre Paul. E ciudat... Încerc să pun lucrurile cap la cap, încerc să înţeleg cum de mi s-a putut întâmpla ceva atât de măreţ – cum de ţi s-a putut întâmpla ţie şi apoi lui.

Îşi ridică iarăşi privirea spre Merry.

— Încerc doar să înţeleg ceva din toate astea.

Merry se aplecă spre el şi-l sărută pe obraz.

— Asta-mi place mie la tine. Întotdeauna încerci să înţelegi.

Îi ciufuli uşor părul de la ceafă cu mâna şi-l lăsă, întorcându-se la andrelele cu care lucra de câtva timp. Îi tricota o căciulă gen cagulă care-i lăsa doar ochii, nasul şi

gura neacoperite, ca s-o poarte la vânătoare. Era din lână albastru închis. Acea nuanţă de albastru nu avea însă, se gândi el, strălucirea ochilor care-l străfulgeraseră imediat după ce se născuse Paul. Şi nici nu era la fel de intens, pentru că niciodată nu va mai putea vedea aşa ceva.

Ninsoarea s-a oprit după câteva zile şi a fost urmată de un ger cumplit. Jeebee a rămas în grotă, intenţionând să aştepte până ce se va domoli. Dar când se încălzi într-adevăr, se încălzi în timpul nopţii şi spre dimineaţă şi o dată cu ivirea zorilor începu din nou să ningă.

Nu a nins tare, dar a nins mult timp. Abia a doua zi după ce a încetat ninsoarea a ieşit, în sfârşit, să vadă care mai era situaţia. Era frig, dar era o temperatură normală pentru acea perioadă a anului, cu câteva grade peste zero în timpul zilei şi scăzând până la minus zece-cincisprezece grade Fahrenheit noaptea. Cu toate acestea, zăpada nu era atât de mare, încât să nu poată merge călare prin ea.

După cum spusese Merry, aveau deja provizii îndestulătoare de carne şi groapa frigorifică menţinea toată ziua temperatura de la nivelul pământului din timpul nopţii; astfel carnea rămânea congelată.

Nu era deci nevoie să plece să vâneze, dar se gândi că putea să mai aducă nişte mărunţişuri de la fermă şi în plus voia să vadă cât de gros era stratul de zăpadă în diverse locuri de la poalele munţilor şi chiar şi la câmpie, fiindcă astfel îşi putea face o idee despre cum se va mai aduna şi se va risipi zăpada în viitoarele lui expediţii vânătoreşti.

Puse deci şaua pe Sally şi porni. Intenţiona să ia cu el doar revolverul şi arbaleta, dar Merry insistă să-i lase ei pistolul şi arbaleta şi să ia în schimb puşca. Era poate mai firesc aşa, dar el se simţea neliniştit să-i lase pe ei doi singuri acolo, cu o forţă de apărare mai mică decât cea pe care o lua cu el, mai ales având în vedere că nu intenţiona să vâneze.

Pe cer nu era aproape nici un nor. Avea acea nuanţă de albastru tare al cerului de iarnă, care pare să se înalţe tot mai sus. În multe locuri, stratul de zăpadă nu depăşea un metru douăzeci, un metru optzeci. Numai sub stânci şi în

ungherele izolate se adunaseră troiene. A fost nevoit să coboare de pe şaua lui Sally şi s-o ducă de căpăstru doar în câteva locuri.

Unul dintre acestea a fost povârnişul şistos. De obicei îl ocolea. Dar era, totuşi, traseul cel mai scurt spre fermă. Acum, ca de obicei, era o pantă albă care se întindea de dedesubt până sus, la mal, unde se adunase deja un morman mare de zăpadă. Gura despicăturii care, bănuise el, fusese odinioară o vizuină încă se mai zărea ca o pată neagră la jumătatea ei, dar observă, spre surprinderea lui şi oarecum şocat, urme de animal ducând spre ea – ducând numai acolo.

Cercetă urmele. Nu se pricepea nici acum prea bine să citească urmele pentru a stabili cărui animal îi aparţineau. Dar acelea, era foarte sigur, erau urme de labe de urs, ale unui urs mult mai mare decât cel care-l atacase atunci, pe malul cu sălcii. Era chiar posibil să fie urmele unui urs grizzly.

Alungă acest gând din minte. Rafalele de vânt care spulberă zăpada modifică urmele pe zăpadă, dar acestea erau foarte proaspete şi Jeebee era aproape sigur că erau urme de urs.

În afară nu ducea nici o urmă. Dacă era un urs, începuse deja să hiberneze. În orice caz, deocamdată nu mai era nimic de făcut, prin faptul că lăsase urmele lui şi ale lui Sally.

Dar se oprise să cerceteze urmele la şase metri de la intrarea în grotă. Apoi întoarse şi o conduse pe Sally încetişor înapoi, pe drumul pe care veniseră, în timp ce îşi propunea să nu se mai aventureze din nou prin preajma acelei zone până ce nu va fi măcar încă un viscol care să-i acopere urmele. Atunci animalul din vizuină nu va mai avea indicii care să-l ducă până la grotă.

După ce părăsi povârnişul şistos şi ajunse în punctul în care păşise iniţial pe el, primele lui temeri se risipiseră deja în mare măsură. Dacă ursul nu ieşise – putea foarte bine să presupună de la bun început că era un urs, grizzly sau negru, deşi era greu de crezut că un urs negru ar fi lăsat

urme atât de mari – pesemne că îşi începuse deja hibernarea. Şi probabil că nu va ieşi din hibernare până la primăvară. Dacă hibernarea lui nu va fi tulburată de ceva, puteau uita de el până atunci.

Primul lui impuls fusese să se întoarcă împreună cu puşca direct la grotă, pentru ca Merry şi Paul să nu fie la cheremul ursului, neavând ca armă împotriva lui decât revolverul şi o arbaletă – şi mare sprijin e o armă de mână de calibru 38 în faţa unui animal ca ursul grizzly! De fapt, Jeebee se îndoia că l-ar putea vătăma vreo armă pe care o deţineau ei; poate doar o săgeată trasă cu arbaleta în partea inferioară a trupului său ar putea să-i provoace o sângerare care să-i aducă moartea. Până atunci va putea distruge nu numai grota, dar şi pe Merry şi Paul.

Dar se gândi că era ridicol să se întoarcă. Nu putea sta închis cu ei toată iarna. Va trebui să plece în expediţii vânătoreşti sau după alte treburi. Nu era nici măcar înţelept să se întoarcă şi să rămână imobilizat până ce va ninge din nou. S-ar putea ca în această perioadă a anului să aibă chiar două săptămâni fără măcar o ninsoare slabă.

În consecinţă, îşi continuă coborâşul spre ferma afectată puţin de ninsoare, cu excepţia acelor colţuri unde zăpada se adunase spre părţile expuse ale casei şi ale clădirilor anexe. Luă mărunţişurile pentru care venise – câteva bucăţi de şindrilă pe care le găsise în grămada de cenuşă de pe podeaua fostei fierării a fermei şi un cântar de baie pe care el şi Merry doriseră mereu să-l ia, dar nu apucaseră niciodată.

Cu aceste greutăţi relativ mici ieşi la drum deschis şi descoperi, după cum se aşteptase, că în afară de locurile unde pământul era suficient de înclinat pentru a permite acumularea zăpezii spulberate, înaintarea nu era deloc dificilă. Întrucât zăpada nu era adâncă în multe locuri şi vântul nu era atât de puternic încât să le mâne într-o direcţie anume, ştia din experienţa căpătată că vitele sălbăticite vor hoinări libere, ca de obicei. În sfârşit, porni din nou spre dealuri şi se întoarse la fermă pe un traseu care evita cu totul povârnişul şistos.

Capitolul 38

REVENIND LA GROTĂ, găsi totul în regulă. Se felicită în tăcere pentru că avusese bunul-simţ de a-şi continua drumul şi nu se întorsese imediat. Scoase şaua de pe Sally, o duse în ţarc şi intră în cameră cu şaua şi cu lucrurile pe care le adunase de la fermă.

— Avem ca vecin un urs care hibernează, îi spuse el lui Merry după ce aşeză lucrurile.

— Un urs? Se miră Merry, încruntându-se. Unde?

— La peste şapte sute de metri de aici, poate la un kilometru sau chiar mai mult. Ştii despicătura din povârnişul şistos?

— Acolo?

— Acolo. Îţi aminteşti că am crezut atunci că ar putea fi un bârlog. Am văzut astăzi urme ducând înăuntru. Şi nu ieşea nici una. S-ar putea să fie un urs grizzly.

— Grizzly! Merry se opri din treabă. Nu-mi place asta. Un urs grizzly atât de aproape!

— Să ştii că oricând ar fi putut să se apropie la cincizeci de metri de grotă fără ca noi să fi ştiut. Nu pot fi prea mulţi urşi grizzly, iar urşii se deplasează mult, oricum. Umblă în căutarea hranei. Pe lângă asta, parcă ţi-am spus că urmele duceau înspre bârlog, dar nu ieşeau. Orice-ar fi, dacă e un urs, a început să hiberneze şi nu va mai ieşi până la primăvară. Vom ţine minte asta şi cred că voi insista să continui vânătoarea doar cu pistolul şi arbaleta. De acum înainte vei păstra puşca aici.

— Trebuie să existe o metodă de a-l omorî cât mai doarme încă acolo, spuse Merry, dacă e un urs grizzly. Nu vreau un urs grizzly în preajma lui Paul.

— Nu-mi vine în minte nici o metodă, îi răspunse Paul, dar dacă e un urs grizzly, o puşcă de .30/06 e prea uşoară pentru a-l ucide dintr-o singură împuşcătură, decât în cazul

în care atingi o zonă vitală. Şi nu-mi place ideea de a încerca să nimeresc o zonă vitală într-o vizuină întunecată, mai ales dacă ursul stă încovrigat, cum îmi închipui că stă dacă hibernează.

— Am putea lua reflectorul cu baterie. Eu aş putea ţine lumina pe el, în timp ce tu tragi – de câte ori vrei.

— Şi dacă iese după noi, chiar dacă ai tras în el de mai multe ori? Eu aş avea o puşcă dovedită deja a fi prea uşoară şi tu nu ai avea decât un revolver.

— Aş putea lua trăsnaia aia de suliţă.

Jeebee bombăni.

— Dacă ajungem la asta, eu o să iau suliţa şi lumina. Tu o să tragi. Ocheşti mai bine.

Jeebee respiră adânc.

— În orice caz, însăşi ideea de a încerca acum să-l împuşc este ridicolă. N-am face decât să ne-o căutăm cu lumânarea. I-am da o ocazie să ne omoare pe amândoi – şi atunci ce se va întâmpla cu Paul? Pe de altă parte, dacă-l lăsăm în pace, va dormi până la primăvară. Iar când va ieşi, este posibil să plece în orice direcţie, dar nu spre noi. Nu şi-ar fi făcut bârlogul aici dacă n-ar fi aparţinut acestui teritoriu. Dacă e aşa, ştie că sunt vite jos şi când se va trezi, primul lui instinct va fi să pornească spre câmpie. Va şti că după o iarnă va găsi vite moarte, comestibile încă, pentru că au îngheţat şi au fost acoperite de zăpadă până în primăvară. Primul gând al unui urs grizzly înfometat, care a hibernat, se va îndrepta spre această carne şi se va duce după ea. Există toate motivele să se ducă direct acolo, jos şi nu are nici un motiv să vină spre noi.

Evident că Merry nu era convinsă, dar n-a mai continuat discuţia. Jeebee bănuia în taină că întrebarea lui despre ce s-ar întâmpla cu Paul dacă amândoi ar fi ucişi o făcuse, de fapt, să se răzgândească, nemaidorind să omoare ursul chiar atunci.

Jeebee se simţea puţin vinovat, de parcă îşi construise necinstit argumentele pentru a-şi susţine punctul de vedere. Dar se consolă cu gândul că, la urma urmei, nu spusese decât adevărul. Un urs de o asemenea mărime

avea probabil mai mult de un an. Dacă trăia în acea zonă, ştia de vite şi văzuse destule primăvara, când stârvurile lor îngheţate ieşeau treptat la iveală pe măsură ce se topea zăpada. Când se va trezi, se va îndrepta cu siguranţă spre şes.

Deci lăsară lucrurile aşa cum erau. Jeebee se relaxa şi aşteptă următoarea ninsoare. După ce urmele lui vor fi acoperite, va putea fi liniştit. Dar în loc să producă din nou zăpadă, vremea se hotărî, răutăcioasă, să se încălzească.

Ba mai mult, vremea caldă se menţinu trei zile la rând. Acest interludiu neobişnuit a fost apoi întrerupt de un val brusc de frig venit peste noapte, urmat în dimineaţa următoare de o ninsoare deasă, dar de scurtă durată, ale cărei rezultate au rămas pe pământ vreo jumătate de oră în locurile deja golaşe, expuse soarelui, după care au dispărut. Zilele au devenit iarăşi calde.

Revenirea intervalului de vreme caldă fusese un dar neaşteptat, care le oferise răgazul să termine treburile întrerupte de prăbuşirea fizică a lui Jeebee şi de prima ninsoare.

Într-una dintre clădirile anexe ale fermei găsiseră soba burduhănoasă, plină de praf şi evident de mult nefolosită, de la care Jeebee luase burlanul pentru forja lui. De dragul micului Paul, Merry voia s-o aducă la grotă şi s-o instaleze la coşul lor, înlocuind căminul. Îi explică lui Jeebee că era mult mai bună pentru gătit şi o sursă de căldură mult mai eficientă pentru interiorul grotei.

În zilele calde de toamnă amânase de la o zi la alta aducerea ei, până se pomenise brusc că iarna se apropia şi el trebuia să termine la timp luminatorul. După ce terminase, cei doi cai n-au mai putut să ducă jos remorcă.

Remorca era absolut necesară. Soba era prea grea pentru a putea fi cărată de vreunul dintre căi. Putea să-i demonteze picioarele şi alte câteva piese neesenţiale, dar nici măcar Brute nu putea urca povârnişurile cu greutatea corpului ei principal, din fontă. Pe de altă parte, cei doi cai o puteau transporta comod cu remorca, dar numai cu condiţia ca zăpada să nu fi făcut povârnişurile

impracticabile.

Acum, datorită acestui capriciu de vreme caldă, era suficient teren dezgolit pe drumul spre fermă pentru ca Jeebee să poată încerca să se ducă acolo cu remorcă. Aşa şi făcu. Între timp, la grotă, Merry dădea jos nişte rafturi pentru a pune altele noi, ca să-şi organizeze mai bine munca de bucătărie în jurul sobei de gătit, în locul căminului.

Erau câteva locuri alunecoase şi porţiuni de teren îngheţate de ger şi apoi acoperite cu zăpada proaspătă, pe care trebuia să treacă Jeebee cu caii şi remorca în drumul de coborâre spre fermă. Altminteri, nu avu nici o problemă şi descoperi că nimic nu-l va putea împiedica să aducă soba sus.

Pe drumul de coborâre, într-un loc unde a putut folosi binoclul, Jeebee a cercetat de la distanţă povârnişul şistos. Spre uşurarea lui, erau şi acolo porţiuni dezgolite şi având un binoclu puternic a reuşit să-l orienteze spre gura despicăturii. Toate urmele prezenţei lui acolo dispăruseră deja.

Observă pentru prima dată că pe coama malului cu care se termina povârnişul mai era o neobişnuită şi imensă acumulare de zăpadă, care nu s-ar fi putut aduna doar din ninsoare. Poate că se produsese o avalanşă mai sus, pe pantele mai abrupte şi se proptise de buza malului, care acţionase ca o barieră naturală.

Îşi continuă drumul spre fermă. Era chiar mai puţină zăpadă decât se aşteptase. Încarcă în remorcă soba, cu burlanul şi toate piesele ei, fixându-le bine pentru drum. Din fericire, avea toate piesele necesare, inclusiv capacele pentru cele două suprafeţe de gătit din partea superioară a sobei, la care se putea ataşa burlanul, precum şi portiţa din faţă.

Cailor le-a fost relativ uşor să urce înapoi, spre grotă. Jeebee, cu ajutorul lui Merry şi-a petrecut restul zilei şi următoarele două zile instalând soba şi punând-o în funcţiune.

Jeebee descoperi că regretă focul deschis din cămin. Pe

de altă parte, nu era nici o îndoială că sobă era mai eficientă, mai practică şi mult mai sigură. A fost fericit că nu a trebuit să-şi deposedeze fierăria de bucăţi de burlan pentru a face legătura sobei cu coşul şi mai mult decât fericit că fumul ieşea acum pe burlanul căminului şi nu, ca înainte, pe coşul cu pereţi de piatră întărită cu argilă, făcut de el.

Fixă burlanul în coş, împingându-l în sus până ce intră în mica giruetă pe care o construise deasupra, în vârful malului. Burlanul va fi uşor de demontat, bucată cu bucată, primăvara. Atunci va trebui curăţat de smoală şi de funinginea posibil inflamabilă. Se adunaseră şi în coşul de dinainte, deşi el se străduise să-l cureţe cât mai bine.

Bateriile erau din nou aproape integral încărcate. Drept urmare, el şi Merry puteau lucra până seara târziu dacă voiau. După ce au instalat soba şi au gătit pe ea prima lor masă, n-au mai făcut altceva. Mai erau câteva mărunţişuri de aranjat pe rafturile lui Merry, iar mobila trebuia rearanjată şi distribuită în jurul sobei, după ce fusese dispusă în jurul căminului. Jeebee îşi propuse să sape în mâl ca să mărească încăperea în zilele de iarnă, când vor fi imobilizaţi de viscol.

Lup avusese multe ocazii de a cerceta soba când fusese adusă şi instalată. La început se ferise de ea, ca de orice lucru necunoscut. Dar după ce Merry şi Paul au mâncat prima mâncare gătită pe ea, Lup s-a împăcat mai mult sau mai puţin cu soba. Jeebee simţea că lui Lup, ca şi lui, îi lipsea focul deschis al căminului, căci îi plăcea să stea lungit în faţa lui şi să privească flăcările.

Unul dintre motivele pentru care durase atât de mult instalarea sobei fusese faptul că burlanul coşului iniţial pornea de la o înălţime destul de mică, iar burlanul rotund şi flexibil al sobei fusese proiectat să iasă printr-un perete aflat cam la înălţimea capului.

Jeebee dărâmase o parte a peretelui şi săpase până în punctul în care reuşise să facă o nouă intrare în coş pentru burlan. De asemenea, urcase pe vârful malului ca să demonteze parţial girueta pentru a fixa burlanul de vârful

ei. În plus, a trebuit să asigure burlanul rotund de metal de peretele coşului de dedesubt, în locul în care intra în cl.

Pentru asta, Jeebee confecţionase deja la forjă nişte fâşii subţiri de metal care puteau fi îndoite în jurul burlanului, ancorate cu cârlige înfipte în argila dintre pietre şi apoi fixate bine cu argilă proaspătă. Din fericire, printre piesele acoperite de praf pe care le găsise se afla şi garnitură de azbest îmbrăcată în metal proiectată de fabrică de sobe pentru a proteja lemnăria oricărui perete prin care urma să treacă, aşa cum trecea şi în cameră, înainte de a ajunge la coş şi de a intra în el, mai sus. Jeebee ar fi putut face o garnitură de metal, dar nu găsise la fermă nici un material izolator ca azbestul.

Drept urmare, în noaptea aceea lucrară, în cele din urmă, până la miezul nopţii.

Din fericire, Paul adormise, în sfârşit, pentru noapte. Se prăvăliră amândoi fericiţi pe pat şi Jeebee adormi buştean.

Se trezi brusc, se ridică pe întuneric în şezut ca să aprindă farul de maşină care se afla la o lungime de braţ lângă pat şi a cărui lumină nu le bătea în ochi. Merry se trezise şi ea şi se ridicase.

— Ce-a fost asta? O întrebă Jeebee.

— Nu ştiu, răspunse Merry.

Se priviră. Auziseră undeva departe un urlet prelung, ca zgomotul produs de un tren de marfă, amplificat şi concentrat. Acum se lăsase din nou liniştea.

— Orice-ar fi fost, e departe de noi.

— Da, spuse Merry.

Încet, se întinseră din nou pe pat, unul lângă celălalt.

— O să cercetez bine de jur-împrejur mâine dimineaţă.

— Bună idee. Orice ar fi produs acel zgomot, vreau să ştiu ce-a fost.

Jeebee mai stătu un timp întins fără să reuşească să adoarmă. Cu mult înainte de a reuşi, o auzi pe Merry respirând rar şi regulat în somn, lângă el. Stinsese farul şi erau în beznă totală. În cele din urmă îl cuprinse şi pe el somnul.

Se trezi din nou, la fel de brusc.

Lumina zorilor pătrundea prin luminătorul de deasupra lui şi Merry nu era lângă el. Stătu nemişcat o secundă, întrebându-se de ce se trezise. Apoi auzi din nou acel sunet şi îl recunoscu, aşa cum îl recunoştea întotdeauna, chiar şi cufundat în somn. Era nechezatul înfricoşat al căilor din ocol, frenetic ca un ţipăt. În acelaşi moment, auzi glasul lui Merry de dincolo de peretele care-l despărţea de încăperea din faţă.

— Jeebee!

Nu ţipase. Strigase. Dar glasul era la fel de alarmat că nechezatul cailor. În acelaşi timp, auzi răpăitul puştii de.30/06 din spatele peretelui, la căpătâiul patului.

Reacţia lui a fost instinctivă şi imediată. Înşfacă revolverul din cele două cârlige de pe peretele din spatele patului, unde pe alte două cârlige fusese agăţată şi puşca.

Cu pistolul în mână, se dădu iute jos din pat şi dădu buzna afară prin uşa exterioară. Merry trăgea cu puşca printr-unul dintre orificiile pe care le făcuse în peretele din faţă în acest scop. Uşa exterioară a camerei reci era uşor întredeschisă şi prin ea se zărea lumina cenuşie a zorilor. Ieşi în doi paşi prin ea, în teren deschis şi văzu la mai puţin de cincizeci de metri distanţă forma masivă a unui urs grizzly apropiindu-se rapid de ei pe toate cele patru picioare ale sale.

— Dumnezeule! Rosti el cu glas tare, fără să se gândească. Caii! A venit să atace caii!

— Du-te înăuntru, Jeebee! Strigă în spatele lui vocea lui Merry.

Dar ursul îl văzuse deja şi acum se îndrepta nu spre grotă sau spre ocol, ci direct spre el. Jeebee fugi să se ascundă în camera exterioară, închizând uşa pe jumătate, dar lăsând loc ca să tragă prin deschizătură cu revolverul. El şi Merry traseră aproape în acelaşi timp.

— Ai avut dreptate, Jeebee! Vocea lui Merry era încordată. Cu puşca asta parcă aş arunca în el cu pietre.

Era adevărat, văzu Jeebee prin crăpătura uşii chiar în timp ce ochea cu pistolul şi trăgea din nou. Ursul grizzly nu dădea nici o atenţie gloanţelor care ar fi putut să-l

lovească. Chiar dacă el rata, Merry nu va rată la distanţă atât de mică şi trăgând cu o puşcă.

— Încearcă să-l nimereşti în ochi sau în gură! Unde o fi Lup?

Era în zori, când obişnuia el să vină. Măcar ar fi putut să hărţuiască ursul şi să-i distragă atenţia, aşa cum făcuse cu ursul negru de la sălcii.

Auzi declicul pistolului golit din mâna lui. Îl azvârli, înşfacă arbaleta, apoi o azvârli şi pe aceasta. Singura săgeată pe care va avea timp s-o lanseze ar putea vătăma ursul suficient pentru a-l ucide în cele din urmă, dar nu i-ar opri înaintarea în clipa aceea. Pe Jeebee îl cuprinse furia. Înşfacă suliţa pentru mistreţi din locul unde era rezemată de peretele din faţă, lângă arbaletă şi dădu iarăşi buzna afară.

— Jeebee, vino înapoi! O auzi pe Merry strigând.

Dar în clipa aceea ştia că nu trebuia să mai asculte.

Chiar atunci, ieşind parcă din lumină zorilor, apăru Lup. Se repezi în scenă dinspre copacii din spatele ursului, în dreapta lui Jeebee. Era ora la care venea de obicei şi venise.

Vântul din zori bătea dinspre grotă spre urs. Lup ar fi putut adulmeca vietatea cealaltă de la câteva sute de metri în drumul lui de întoarcere spre casă – simţise că ataca teritoriul haitei lui – şi venise instinctiv să-l apere.

Acum se apropia de urs din spate, nu aşa cum se apropiase de cel din lunca plină de sălcii, ci aşa cum atacase corcitura collie de la haltă, făcând salturi fantastice, de parcă mânca pământul.

Ursul grizzly îl auzi şi se roti, ridicându-se pe picioarele din spate, dar abia când Lup ajunse la el şi i le atacă.

Ursul întinse brusc labele lui mari, de parcă ar fi vrut să-l prindă între ele. Dar Lup îi scăpase deja, schimbându-şi unghiul de atac şi, în timp ce Jeebee striga, ursul îl privi un moment şi Lup se repezi din nou la animalul mai mare decât el.

Ursul grizzly încercă din nou să-l înşface şi din nou rată. Încă în extensie completă, împinse o labă în faţă şi-l prinse

pe Lup de umăr cu dosul ei – părea că abia îl atinsese, dar Lup se rostogoli în jos, pe pajiştea în pantă, spre râul din apropiere.

Ursul grizzly, stând încă pe picioarele din spate, se întoarse din nou spre Jeebee. Puşca lui Merry continua să răpăie şi ursul continua să ignore gloanţele care ar fi trebuit să-l lovească. Veni spre Jeebee pe picioarele din spate.

Jeebee îl văzu venind, părând tot mai mare pe măsură ce se apropia. Cu capul şi umerii înălţându-se deasupra lui, părea să capete proporţiile unui munte, negru şi invulnerabil, care ascundea cerul şi pământul.

Era negru ca visele lui negre, numai că el era negru acolo, în lumina zilei, în realitate. Ca un vid fără formă din visele lui, acea beznă neagră care-i distrusese întreaga muncă. Îi răpise orele de somn şi-l urmărise din Michigan, spre vest, prin teritoriul devastat. Niciodată nu-l părăsise definitiv şi acum căpătase o formă vie. Merry şi Paul erau în spatele lui, iar el rămăsese singur între ei. Furia care clocotea în el îi dădu curaj şi îl îmboldi. Ridică suliţa pentru mistreţi şi alergă spre ursul grizzly.

În secunda aceea, furia şi teama îl părăsiră şi nu-l mai mâna decât dârzenia. Ceea ce era se afla în faţa lui; şi încleştarea lor era inevitabilă. Alergă drept spre urs cu suliţa în mână.

Înainte de a ajunge unul în faţa celuilalt, ridică suliţa cu ambele mâini şi se repezi înainte – „Ţinteşte spre testicule”, spusese Nick. Îşi aminti de ursul negru de la sălcii. În timp ce se repezeau unul spre celălalt cu vitezele lor cumulate, Jeebee înfipse suliţa.

Parcă s-ar fi izbit cu trupul de un zid de stâncă; apoi suliţa, cu vârful împlântat acum în partea inferioară moale a corpului ursului, zvâcni cu atâta putere în mâinile lui, încât îl azvârli departe, făcându-l să se rostogolească la fel cum se rostogolise Lup.

Se ridică în picioare şi-l privi pe ursul grizzly, a cărui atenţie se abătuse de la ţintele umane şi se concentră numai asupra mânerului vizibil al suliţei care ieşea din corpul lui. Lup continua să-l atace, încleştându-şi fălcile de

picioarele groase din spate; dar ursul îl ignoră şi pe el.

Toată atenţia lui era îndreptată spre partea vizibilă a suliţei. Capul cu blană neagră şi fălcile deschise se lăsaseră în jos ca s-o apuce, dar fălcile nu puteau ajunge atât de jos şi colţii lui zgâriau ineficient fierul armei. Ursul se zbătea şi trăgea de suliţă cu labele, urlând de fiecare dată când o lovea şi vârful ei îl sfârteca pătrunzând tot mai adânc în el. Partea lemnoasă a mânerului pocni şi se fărâmă, dar zimţii îndreptaţi spre spate din vârful suliţei îl împiedicau să se elibereze.

Ursul se lupta cu suliţa înfiptă în el de parcă era un duşman, singurul lui duşman. Lup continua să-l hărţuiască pe la spate, iar Merry continua să tragă cu puşca în trupul lui uriaş. Jeebee stătea în picioare, cu mâinile goale, la mai puţin de patru paşi distanţă, privind hipnotizat vietatea aceea masivă rănită.

Ursul începu să se clatine, încă zbătându-se să scape de suliţă cu colţii şi cu ghearele. Se împletici ca un beţiv câţiva paşi, de parcă se căznea să-şi păstreze echilibrul. Apoi îşi înălţă capul, căscă gura şi scoase un geamăt, nefiresc de uman, care exprima chinul şi neputinţa lui.

I se înmuie un picior. Căzu jos pe o parte, zvâcnind spasmodic din picioarele din spate în sus, spre burtă, ca un om chinuit de crampe. Apoi rămase întins, nemişcat.

Puşca lui Merry nu se mai auzi. Lup dădu năvală spre animalul căzut, se repezi la grumazul lui şi se dădu la o parte înainte de a se observa dacă fălcile lui îl atinseră cu adevărat. Mai mârâi o dată, dădu să ţâşnească în faţă, dar se opri la câţiva paşi distanţă, privind încordat, cu ochii sticlind, animalul nemişcat.

Stătu mult timp acolo, cu fălcile deschise şi gâfâind, privind ursul cu un fel de dezamăgire vigilentă. Parcă s-ar fi aşteptat ca animalul mort să se ridice şi să-i ameninţe din nou.

Ursul grizzly rămase nemişcat. Lup se apropie mai mult şi îl adulmecă, aşteptă, apoi adulmecă din nou. Brusc îşi vârî nasul sub unul dintre membrele anterioare grele, îl ridică puţin şi se retrase – totul dintr-o singură mişcare

rapidă. Aşteptă. Membrul anterior rămase în locul în care căzuse.

Lup îşi îndreptă urechile şi coadă. Ridică apoi şi capul. Începu să se relaxeze.

Dar Jeebee se îndepărta deja şi se întoarse în cameră rece. Intră la timp ca s-o prindă pe Merry în clipa în care ea se întoarse spre el. Dădu drumul puştii şi i se înmuiară genunchii. Jeebee o prinse şi o strânse la piept. Ea îl cuprinse în braţe şi se agăţă de el strângându-l ca şi cum, în sfârşit şi-ar fi găsit un refugiu.

Capitolul 39

DAR CÂND JEEBEE se întoarse spre uşa încăperii interioare a grotei, Merry înţepeni brusc.

— Nu-i nevoie să mă duci în braţe, spuse ea. Pot să merg.

Jeebee mormăi un protest, împinse uşa cu umărul şi o întinse pe pat. Văzând că el refuză să-i dea drumul, Merry se relaxase lipindu-se din nou de el şi oftând uşor; dar în clipa când atinse patul, sări în picioare de parcă s-ar fi întins pe cărbuni aprinşi.

— Paul! Strigă ea.

Traversă încăperea ţâşnind prin faţa lui Jeebee şi aprinse mică lampă de deasupra pătuţului lui Paul. Dar nu era nevoie. Jeebee binecuvânta luminatorul. Lumina zilei care pătrundea prin el era suficient de puternică pentru a se vedea clar interiorul camerei.

În secunda aceea, Merry ajunse la pătuţul în care stătea întins Paul, se opri cu mâinile sprijinite de el şi scoase încet un lung oftat.

— Încă doarme, spuse ea cu dragoste. A dormit tot timpul.

Jeebee se aşeză pe marginea patului. Îl cuprinse brusc un fel de slăbiciune. Se simţise pierdut în clipa în care îl înfruntase pe ursul grizzly şi rămăsese cu acest sentiment. Îşi dădu seama vag că Merry se întorsese şi se urcase din nou în pat, în partea dinspre perete.

— Hei, zise ea cu o voce caldă, după mult timp. De ce-ai încremenit?

Carapacea în care îl ţinea captiv amintirea acelui moment se desfăcu. Simţi cum îl cuprinde brusc o foame cumplită de ea. În acelaşi timp, încă se mai simţea vlăguit. Deveni vag conştient că ciorapii cu care dormise ca să-i fie cald erau uzi de la zăpadă. Era încă în lenjeria de corp cu

care dormise şi în care se luptase cu ursul. Îi era frig la picioare – până atunci nu simţise frigul. Parcă se dedublase. Se aplecă greoi şi îi scoase, apoi se lungi din nou pe pat, întorcându-se pe partea dreaptă, cu faţa spre Merry. O cuprinse în braţe, cu acelaşi puternic sentiment că are nevoie de ea pe care-l avusese ea când se agăţase de el în clipa în care o prinsese, după ce ea încetase să tragă. Merry îl înconjură din nou cu braţele şi îşi lipi palma unei mâini de faţa lui.

— Eşti rece ca gheaţa.

Era adevărat. Acum simţi frigul în tot corpul, dar nu observase înainte de a-i spune ea. Îşi lipi de el trupul mai cald şi viu al ei.

— Probabil e o reacţie, mormăi el posac.

Ceva umed, aspru şi aproape fierbinte îi atinse ceafa şi Jeebee aproape că sări din pat simţindu-l; răsucindu-se, se alese cu limba lui Lup lingându-l de data asta pe faţă.

Jeebee scuipă şi se ridică în capul oaselor, ţinându-l departe chiar în timp ce îl mângâia şi îl scărpina pe spinare şi în dosul urechilor, gesturile familiare care făceau parte din ceremonia de întâmpinare din zori şi din amurg cu care se obişnuise partenerul lui patruped.

— Nu poţi să-l dai afară? Spuse Merry în spatele lui Jeebee şi Lup îşi îndreptă atenţia spre ea, încercând să se caţere peste Jeebee şi pe pat ca să o ajungă.

— Nu acum, hotărî Jeebee, îndepărtându-l. După ce s-a luptat alături de noi, nu pot. Nu ne-ar ierta niciodată.

Era din nou el însuşi. Nu se mai simţea vlăguit. Merry se ridică şi se aşeză lângă el pe pat, iar Lup se înghesui lângă ea, scoţând sunete de salut şi lingându-i mâinile şi faţa. Şi ea reacţiona la fel cum reacţionase Jeebee şi rutina normală a ceremoniei de întâmpinare – care era acum şi o ceremonie generală de felicitare – continuă, Lup sfârşind prin a se rostogoli pe spate, expunându-şi burta pentru a fi scărpinată.

— Ursul l-a prins de umărul stâng. Pipăie-l acolo. Are o contuzie serioasă. A avut totuşi noroc că l-a lovit cu dosul labei şi nu cu faţa, fiindcă altminteri l-ar fi sfârtecat cu

ghearele.

Merry îl scarpină pe Lup pe o parte şi, prefăcându-se că-l mângâie, cercetă zona lovită.

— Ai dreptate. E o umflătură mai mare decât palma mea. Şi el nici măcar nu şchioapătă!

— Probabil că nici n-o bagă în seamă fiindcă se simte bine. Ar reacţiona imediat dacă i-am da importanţă.

— Ai dreptate, spuse Merry, luând mâna de pe zona vătămată, îşi privi degetele. Şi nu-i curge sânge. Asta-i bine.

Jeebee încuviinţă din cap. Ştia la ce se referea ea. Pe lângă faptul că găsise asta în cărţile despre lupi pe care le salvase, avea şi o oarecare experienţă pentru eventuale tăieturi sau suferinţe minore pe care le putea avea Lup. Singura metodă de a-l face să înghită o pastilă era s-o ascundă într-o bucată de carne pe care el ar înfuleca-o dintr-o înghiţitură. De asemenea, chiar dacă ar sta liniştit ca să i se cureţe şi să i se bandajeze o rană, bandajul s-ar desprinde mai repede decât fusese necesar pentru a-l aplica, în clipa când Lup ar reuşi să-şi înfigă colţii în el. Din fericire, nu aveau de ce să-şi facă deocamdată asemenea griji, după cum spusese Merry.

Lup, care era la picioarele lor, hotărî că fusese scărpinat destul pe burtă, se ridică, mai linse o dată mâna lui Merry aflată lângă el, în semn de adio şi se îndreptă rânjind spre pătuţ pentru a-l adulmeca amănunţit pe Paul, care dormea.

Merry, de mult timp mulţumită că Lup îl acceptase pe Paul ca membru al familiei, nu făcu nici un gest ca să-l oprească. Cu câteva săptămâni în urmă, s-ar fi temut că Lup va linge copilul pe faţă şi-l va trezi. Dar Paul ajunsese recent la stadiul în care apuca obiecte şi descoperise că botul lui Lup era irezistibil. Pumnişorul lui învăţase să încleşteze blana din jurul botului cu o forţă uimitoare şi drept urmare, acum, Lup scoase doar câteva sunete firave pentru a încuraja puiul de la o distanţă sigură, apoi se îndreptă spre uşă.

— Ia uită-te, murmură Merry, la cel care a ucis singur ursul!

Şi într-adevăr, Lup ieşi foarte ţanţoş din cameră.

Jeebee se ridică şi îşi scoase repede hainele în lumina blândă a dimineţii. Când se întoarse spre pat, văzu că Merry şi le lepădase deja pe ale ei. Stătea întinsă sub pătura pe care o foloseau pentru a se acoperi în nopţile reci, trasă până sub bărbie şi ochii îi sticleau pe deasupra ei.

Jeebee se strecură şi el sub pătură şi întinse mâna spre ea, simţind în acest timp că ea se întoarce spre el. O dorea mai mult ca oricând şi simţea o plăcere mai mare decât simţise vreodată, în timp ce îi cuprindea trupul şi spatele cu braţul. De fapt, totul era la fel şi în acelaşi timp totul era altfel.

Ea îi părea foarte preţioasă, acum, când amândoi trăiau şi ursul care i-ar fi putut distruge pe amândoi era mort. Fiecare îi datora viaţa celuilalt şi parcă fiecare îl cucerise din nou pe celălalt pentru prima dată şi această cucerire le adusese amândurora ceva şi mai preţios.

El ştia de mult că o iubeşte, din zilele petrecute la căruţă, dar niciodată n-o iubise atât de mult ca în clipa aceea, după ce ar fi putut s-o piardă pentru totdeauna. Îi simţea pielea ca o mătase, sânii ei se potriveau în curbura degetelor lui şi sfârcurile lor îi stârneau patima numai prin degete. Când, după ce s-au ţinut în braţe şi s-au atins un timp, el a pătruns în ea, a simţit cum se contopesc – era punctul culminant, în care se uneau parcă pentru prima dată într-o unică fiinţă.

Răstimpul în care au fost contopiţi a fost nesfârşit. Dar după ce s-au desprins, în cele din urmă, unul de celălalt şi au rămas întinşi, ţinându-se încă în braţe, contopirea lor îşi menţinea efectul făcând din ei o unitate indivizibilă.

Când Jeebee se trezi din nou, ziua înaintase, dar întreaga încăpere era încă luminată, fiindcă grota dădea spre apus şi acum lumina sfârşitului de după-amiază pătrundea într-un unghi lung prin luminătorul construit de el deasupra.

Merry se sculase, se îmbrăcase şi amesteca într-o oală de pe sobă, mâna ei mişcându-se automat în timp ce fredona încet şi melodios spre Paul, ascuns de laturile înalte

ale pătuţului de lângă ea. Paul era evident treaz, căci gângurea şi scotea mici sunete din când în când – dorind, pare-se, să cânte şi el, ca şi mama lui.

Jeebee rămase lungit, simţind încă miracolul contopirii care continua să-i ţină uniţi pe el şi pe Merry – dar şi pe Paul, acum, după ce se trezise şi contribuia la unirea lor. Dintr-o dată, Jeebee îşi dădu seama că era începutul unei noi aprecieri a bucuriei de a trăi. Toţi deveniseră mai apropiaţi ca oricând şi vor continua să se simtă aşa; pentru că apăraseră tot ce era preţios pentru ei şi câştigaseră lupta.

Chiar atunci Jeebee scosese probabil un sunet din gâtlej, pentru că Merry privi spre pat şi îl văzu întins acolo, cu ochii deschişi.

— Nu te grăbi să te şcoli, spuse ea încet. Vom mânca peste puţin timp, dar încă nu e gata.

Faţa ei avea blândeţea pe care i-o auzise în glas când îi fredonase lui Paul şi pe care o simţise în atingerea ei – acea blândeţe uneori sălbatică a atingerii ei – când făcuseră dragoste. Jeebee, care se gândise automat să se scoale şi să se îmbrace, îşi dădu brusc seama că nu era nici o grabă. Merry avea dreptate. Judecând după unghiul şi culoarea luminii, mai era ceva timp până la lăsarea amurgului. Lup se va întoarce mai târziu, când va zgâria uşa şi va scheuna ca să-şi prezinte obişnuitul salut de la sfârşitul zilei, dacă totuşi va veni. Se găsea întotdeauna câte ceva de făcut, dar în clipa aceea nu avea nici o treabă urgentă; de stârvul ursului se putea ocupa mai încolo.

Toată încordarea pe care o simţise în lungile luni de zbucium, în care se grăbise să pregătească grota pentru iarnă, se risipi.

Se răsfăţa în acea unică şi minunată trândăveală, zăcând în pat, simţind apropierea soţiei şi copilului, bucurându-se de lumină şi de clipa pe care o trăia. Şi încolţi în el sămânţa unei descoperiri care se răspândi brusc în toată fiinţa lui, năvălind afară şi cuprinzând grota, viaţa lui, vieţile lor, la un loc.

În vara care trecuse fusese nevoit să admită că era

imposibil să mai pornească în căutarea fermei fratelui său, cât timp Paul era atât de mic. Dar considerase că era un lucru de la sine înţeles, un element fix şi imuabil al planurilor lor, faptul că vor porni toţi trei din nou în căutare în vara următoare, când Paul va fi mai mare şi mai viguros.

Acum îl străfulgera acest gând ca o idee cu totul nouă – înţelese, ca o persoană care îşi dă seama brusc că pământul e rotund după ce crezuse întotdeauna că e plat, faptul că nu era nevoie să plece nici în vara următoare.

Nu era nevoie să plece deloc.

De ce să plece de acolo? Ar însemna să renunţe la tot ce realizaseră împreună, la tot ce le era familiar şi folositor, după ce îşi dovediseră capacitatea de a supravieţui în faţa atacului unei vietăţi care i-ar fi distrus pe toţi şi toate realizările lor.

Deşi mică, grota lor era o fortăreaţă. Cu armele pe care el şi Merry le aveau o puteau apăra. Aici, Paul putea creşte în siguranţă, în loc să se confrunte cu riscurile unei călătorii printr-un teritoriu necunoscut, unde oamenii ar putea să tragă în ei înainte de a încerca să afle cine sunt. Nu era imposibil să reuşească să ajungă, într-adevăr, chiar în preajma fermei fratelui său şi să fie împuşcaţi acolo de oamenii care lucrau pentru fratele lui, fără a-i da lui Jeebee ocazia să explice cine este.

De ce să părăsească tot ce făcuseră acolo, pentru a umbla după un viitor nesigur? De ce să pornească într-o călătorie în care toţi trei, mai ales Paul, un bebeluş neputincios, ar fi la cheremul unor necunoscuţi ale căror atitudini şi reflexe nu aveau cum să le prevadă?

Chiar dacă ar fi bine primiţi la ferma fratelui său, o dată ajunşi acolo vor fi nevoiţi să se ralieze la angajamentele acelei ferme. Dacă Martin era în conflict cu un alt fermier, dintr-un motiv oarecare, Jeebee şi familia lui ar putea sfârşi prin a fi implicaţi în acel conflict, cu sau fără voia lor. Aici, Jeebee era propriul lui stăpân şi Merry propria ei stăpână.

Totodată, aici erau bine ascunşi. Nimeni nu ştia de existenţa lor. Nimeni nu va veni probabil să-i caute aici şi nimeni nu se aştepta să găsească aici pe cineva. Dacă din

întâmplare ar da cineva peste ei, n-ar putea fi decât o singură persoană – şi fiind amândoi nu aveau de ce să se teamă de o singură persoană.

În plus, el avea aici forjă; mai avea multe de învăţat şi de lucrat la ea şi la grotă. Avea, desigur, de rezolvat destule probleme, dar acum ştia că nici una nu era peste puterile lui.

Trebuia să se apropie cu prudenţă de vecinii cei mai apropiaţi, din vale şi să găsească o cale de a le oferi obiecte făcute la forjă în schimbul unora pe care ei le aveau şi de care nu aveau nevoie. Trebuia apoi să înveţe să facă praf negru de puşcă şi arme de foc în care să-l folosească.

Va avea multe de făcut, începând chiar de acum.

Apoi, în decursul timpului, vor fi multe alte lucruri de făcut şi de rânduit pentru ca acest cămin al lor să devină mai confortabil. Putea pune în funcţiune multe alte lucruri de la fermă, cum ar fi fost agregatul de rezervă, generatorul electric cu forţă hidraulică, care i se păruse iniţial prea greu de cărat până la grotă.

Putea să aducă generatorul bucată cu bucată şi să facă un baraj la râu pentru a crea o cascadă artificială. Aici, orice era posibil. În altă parte, totul va fi îngrădit.

Aici erau liberi şi trăiau bine.

Jeebee zâmbi, bucuros peste măsură, ridicându-şi privirea spre lumina care pătrundea prin ferestre.

— De ce te-ai înveselit brusc? O auzi pe Merry întrebându-l.

SFÂRŞIT